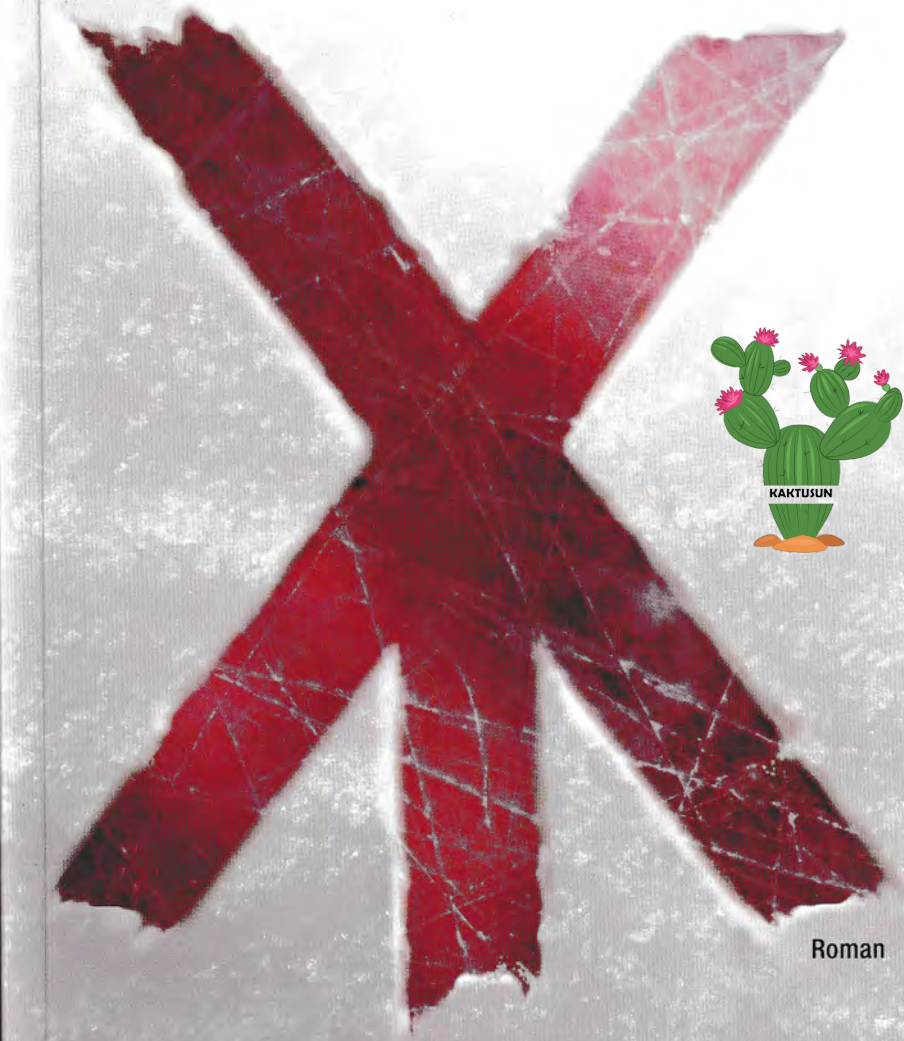
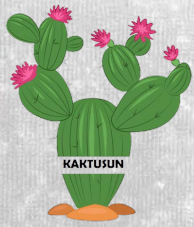
SANDRO VERONESI XY

Roman

PEGASUS

Kelimelerle ifade edilebilen hiçbir şey imkânsız değildir.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-676-8

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dağlık San Giuda köyünün yakınlarındaki ormanda on bir turistin cesedi bulunur. Cesetlere yapılan otopside inanılmaz bir şey ortaya çıkar: On bir cesedin on bir ayrı ölüm sebebi bulunmaktadır. İntihar, cinayet, kanser, kalp krizi. Hatta kurbanlardan birinin ölüm sebebi köpekbalığı ısırığıdır. Bulmacanın parçaları birbirine uymaz. Yetkililer katliamın inanılmaz detaylarını saklamaya çalışsa da rahip Don Ermete ve psikolog Giovanna bu bilmeceyi çözmek için ellerinden geleni yapar. Yürüttükleri bu soruşturma okuyucuyu insan zihninin karanlık sınırlarına felsefi bir yolculuğa çıkaran gizemli bir maceraya dönüşür.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pegasus Yayınları: 1159
Bestseller Roman: 519

XY
SANDRO VERONESI
Özgün Adı: XY

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN:978-605-343-676-8

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © 2010, Fandango Libri s.r.l.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Fandango Libri s.r.l.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELONGS TO KAKTUS TEAM

SANDRO VERONESI

XY

İtalyancadan Çeviren:
DOĞANAY BANU PİNTER

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu dünyadaki Nina'ya
Ve bir başkasında olan anneme.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

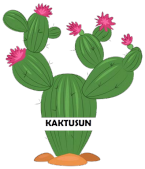
Bir gerçek, rakamlar gibi "algılanamaz".
Çünkü bütün gerekli çarpanları bilemeyiz;
sadece birkaçını, çoğunlukla da ikincil önemde olan temel prensipleri biliriz.
Ve rastlantısal, hesap edilemez, ölçülemez olanlar, fazlasıyla büyük bir rol oynarlar.

Friedrich Dürrenmatt

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kader görünmez değildir

Borgo San Giuda[1] artık bir kasaba bile değildi, bir köydü. Yarısından fazlası terk edilmiş yetmiş dört ev, bir kafe, bir şarküteri dükkânı ve diğerleriyle karşılaştırıldığında fazlasıyla kanonik bir kilise. Hepsi bu kadar. Ne bir gazete bayii ne bir berber ne bir hastane ne de bir ilkokul… Tüm bunlar ve medeniyetin diğer nimetleri için ormanın ötesindeki Serpentina'ya veya Doloroso'ya, Massanera'ya, Gobba Barzagli'ye, Fondo'ya, Dogana Nuova'ya gitmek, hatta Cles'ye inmek gerekiyordu. Ancak bir demirci vardı, namıdiğer Wilfred; eliyle perçin yapar, ateş yutan sihirbazlar gibi görünürdü. Bir de üç yüzden fazla mezarıyla bir mezarlık bulunuyordu. Orada yaşamanın bir anlamı yoktu ama biz orada, kırk üçten, hatta yaşlı Reze kırk ikide öldüğünden beri oturuyorduk. Bir şey olduğunda, bunun niçin hiçbir şeyin olmadığı bu yerde olduğunu anlayabilen neredeyse hiç kimsenin var olmadığı bir yerdi.

San Giuda'da sadece –o da kışları– tek bir şey olurdu: Beppe Formento'nun yolcu kızağının gelişi. Formentolar her ne kadar gülünç olsa da San Giuda'nın dört ailesinden en güçlüsüydü. Formento kardeşler kafenin de şarküterinin de sahibiydi ve çocukları orada yaşayan en genç kişilerdi. Rina'nın kızı Perla millî bir atletti. Biatlonda yer almıştı ve bayrak koşusunda bir de madalya almıştı. Diğeri de Sauro'nun oğlu Zeno'ydu. Trambolinde umut vaat ediyordu ama daha sonra bırakmıştı. Beppe Formento atları seviyordu ve Serpentina yakınlarında bir at çiftliği vardı. Yazları gezmek için at kiralamaya gelen tatilcilerden bir grup mutlaka olurdu. Beppe, kışları da onlarca turisti kafesleyip onları kazıklamayı başarıyor ve onları atlı kızaklarla geziye

1 (İt.) Aziz Yehuda Taday (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarıyordu. Yaşlılar, anneler ve çocuklar, kayak tatillerini takiben çevre otellerde broşürleri bulup on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir gezintinin insanda neler hissettireceğini görmeye karar veriyorlardı. Yol ve program her zaman aynıydı: At çiftliğinden terk edilmiş tramboline, oradan da buzlu ağaca (ağacı tüm yıl boyunca, müşterilerine güzel bir his yaşatmak için kar makinelerini kullanarak kendisi buzlardı) kadar ormandan geçiliyordu. Daha sonra San Giuda yönüne ve sonra dönüş. Her sabah tam saat onda, Beppe Formento köyün meydanında kızakları durdurduktan sonra inip yirmi dakikalık molayı anons ediyor, soğuktan donmuş olan turistler kahve içmek için erkek kardeşinin barına sığınıyorlardı. Her sabah taze sebzeyi ve eti; ayrıca su, süt, kahve, makarna, peynir, şarap ve içecekleri kızağın arkasına bağlanmış kayaklı bir vagonda kardeşlerinin şarküterisine getiren de oydu. Turistler bir şeyler içerken, o da malları indiriyordu ve sonra da tekrar yola çıkmadan evvel herkese kiliseyi ziyaret etmelerini öneriyordu. Turistler daima onun tavsiyelerini dinlerlerdi. İşte tam bu noktada oyuna ben giriyordum. Onları girişte güzelce karşılıyor, on beşinci yüzyılın tahta haçını, gotik tarzda yarım kabartma vaiz kürsüsünü, ormandaki Bakire Meryem ve İsa'nın heykellerini gösteriyor, ilgili hikâyeleri aktarıyordum: Herkesin hain Yehuda İskariot olduğunu sandığı Aziz Yehuda Taday, aslında İsa'nın on iki havarisinden biriydi. Doğuda inançları uğruna ölen, muhtaçların ve umudu olmayan herkesin koruyucusu, Küçük Yakup'un erkek kardeşi ve İsa'nın kuzeniydi. Bazı zamanlarda anlattıklarım onları etkiliyordu veya belki de turistlerin içinde gerçekten inananlar oluyordu; o zaman biraz vakit kaybı yaşanabiliyordu. Çünkü birileri heykelin önünde diz çöküp dua etmek istiyordu. Sonra herkes kızağa geri biniyor, Beppe Formento kamçıyı eline alıyor, Zorro ve Malinda adındaki iki at, hafif ve zarifçe tırısa kalkarak tekrar yola koyuluyorlardı. Alman çoban köpeği Buck, kafenin sıcaklığında biraz daha kalıyor, sonra koşar adım harekete geçerek kızak ormana doğru giden dönemeci almadan onlara yetişiyordu. Bu, aralıktan nisana kadar, pazarları da dâhil her sabah böyle devam ediyordu. Beppe Formento hiç köye dönmüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğleden sonraları at çiftliğinde yapacak çok işi oluyordu. Ve yıllar önce bir gece, birileri ahırdan tüm eyerleri, at örtülerini çaldığından beri, ofisin arkasındaki küçük bir odada uyuyordu.

Tüm bu anlattıklarım, kızak o sabah her zamanki saatinde ama boş bir şekilde meydanda göründüğünde hissettiğimiz perişanlık halini tarif etmek için yeterli olsa gerek. Beppe Formento yoktu, Malinda yoktu, turistler yoktu, yiyecek dolu vagon yoktu ve onları takip eden Buck da yoktu. Sadece Zorro tarafından dörtnala çekilen kızağın çıkardığı ürkütücü sesler hepimizi şüpheye düşürmüştü. Kader görünmezdir derler ama en azından bu kez, bizim için bundan daha kanlı canlı olamazdı. Hayatlarımızı değiştirecek bir an, hepimizin bildiği ve hiçbirimizin unutamadığı bir an: Hepimiz o an ne yaptığımızı hatırlayacağız. Örneğin, ben portakal reçeli hazırlıyordum ve yoğun kar yağışına rağmen, telaşla yaptığımız işleri yarıda bırakıp bakmak için dışarı çıktık. Ve meydana inenlerden hiçbirimiz, o zavallı atın gözlerini, gözlerindeki o dehşet dolu ifadeyi ve yüzündeki kasılmaları unutmayacak. Bir hayvan konuşacak gibi olduysa bu o sabahki Zorro olabilirdi. Ancak bu beceriye sahip olsa bile kelimeleri bulmakta zorluk çekerdi çünkü söylenmesi gerekenleri anlatacak kelime yoktu.

X

Kan. Çarşafta, yastıkta, her yerde. Beni öldürdüler mi yoksa? Ben uyurken içeri girip boğazımı mı kestiler? Kalbim deli gibi atıyor, korkuyorum. Beni öldürdüklerini fark etmekten korkuyorum. Yine de bakmalıyım, kontrol etmeliyim. İyiyim, kendimi iyi hissediyorum. Kan belki de bana ait değildir. Fakat kime ait? Bu beni daha da fazla korkutuyor. Kalkıyorum, hava soğuk. Saat kaç? On kırk beş, yani aslında dokuz kırk beş çünkü alarmlı radyoyu kış saatine çevirmemiştim. Neredeyse hiç uyumamışım. Bu kan; yataktaki, yastıktaki bu kan, benim kanım. Yine de hayattayım, ayaklarımın üzerinde duruyorum ve acı hissetmiyorum. Kan elimde, sol elimde, parmaklarımda… Taptaze kan.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Tekrar oturmalıyım, gözlerim kararıyor. Hep böyleydim, üniversitede de kan görmek beni bayıltırdı. Hah şöyle, oturmak daha iyi geldi. Aynaya baksam iyi olur ama yüzümde de kan görmekten korkuyorum. Ya görünüşüm bozulduysa? Şeklim şemalim bozulmuş halde yaşayamam. İyi de kim tarafından bozuldu? Alberto mu? Onda hâlâ anahtar var. Delirdi ve ben uyurken buraya gelip beni… Fakat bu çok saçma! Zavallı Alberto, böyle bir şey aklıma nasıl gelebilir? Ama yine de bir şeyler olmuş, yatak örtülerinde, yastıkta ve ellerimde kan var. Kıpkırmızı ve taze kan. Hatta ellerimden hâlâ kan akıyor. İşte, yere damladı. Kesinlikle bakmam gerekiyor, kontrol etmeliyim, bayılmamalıyım. Ben bir doktorum. Yoksa değil miyim? Biraz cesaret. Elim, sol elim. Hah, parmaklarım! İşaret parmağım, daha çok kemiğin üzeri. Tanrım, hayır! Ah, hayır! Yaram. Fakat bu nasıl olabilir? Kahretsin, nasıl mümkün olabilir? Bu gerçek bir yara. Tekrar açılmış. Fakat tekrar açılması mümkün değil ki! Üstelik onca yıldan sonra mı? Yarıştığım son yıldı, on altı yaşındaydım. Demek ki *on beş yıl* olmuş. Yine de o yara bu. Evet, o. Yeniden açılmış, şu işe bak! Kemik görünüyor, ah Tanrım! Tıpkı on beş yıl önce kesildiğindeki gibi. Kendimi kötü hissediyorum, bayılacağım. Kemik görünüyor, kan fışkırmaya devam ediyor, kendimi çok kötü hissediyorum. Ne yapıp edip kanı durdurmalıyım, bir şeyler yapmalıyım. Bir mendil alıp… İşte, parmağıma bağlamalıyım. Evet, sımsıkı bağlamalıyım ama neyle? Saç lastiği, hayır, tutmaz; banyodaki yara bantları iyi olurdu ama banyoda ayna var ve aynada yüzümü görürsem? Ya yüzüm dağılmışsa? Fakat parmağımı sarmalıyım. Hem de bir an önce sarmalıyım. Yoksa kan kaybı artar. Nihayet banyodayım. İşte aynaya da bakıyorum. Hiçbir şey yok, yüzüm yerinde, sadece göz altı torbalarım bir parça belirginleşmiş ve yüzüm kireç gibi. Ha bayıldım ha bayılacağım. Kan kaybından bu dünyaya elveda diyeceğim. Ya da hayır, dayanacağım, nefes alıp dayanacağım, dolaptan yara bantlarını alayım. Hayır, plaster daha iyi, işte burada, güzelce sarayım. O ne? Plaster renk değiştirip kırmızıya döndü bile. Ne yapacağım şimdi? Nefes alayım, odaya geri dönüp yatağa oturayım. Nefes alayım. Yoga. Nefes al. Ver. Nefes al. Ver. Mantra nasıldı? *So*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ham[2] galiba. Evet. *So Ham.* Şu hale bak! Sanki boğazımı kesmişler gibi. Ne yapsam? Acil servise gideyim. Elbette. Crocetti oradadır, ben gittiğimde hâlâ oradaydı, koridorda karşılaşmıştık. Evet, o halleder. Giyinmeliyim. Ancak her şey kana bulanacak: Eşofmanımın altı ve üstü. Kolaylıkla temizlenecek şeyler giymeliyim. Aman, ne fark eder ki? Kan kaybından ölürsem, kirli veya değil, ne fark edecek? Acele etmeliyim, bayılmak üzereyim. Bayılamam, hatta hemen çıkmalıyım, fakat önce anahtarları almalıyım. Cep telefonumu da… Derin derin nefes almalıyım. *So Ham.* Çıkmalıyım. Evet, paltom ve şapkamla. Hâlâ kar yağıyor, yürüyerek gidemem. Arabayla gitmeyi denemeliyim. Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Crocetti'ye ulaşmalıyım, o beni iyileştirir. Lanet olsun, Clio neredeyse tamamen karla kaplanmış, bir buçuk saatte bu kadar olur mu? En azından on santimetre. Haydi Giovanna, arabaya bin. Haydi, çalıştır. Silecekleri çalıştır. Aferin, işte böyle! Ve nefes al, parmağına bakma, zaten plaster tamamen kan olmamış. Havalandırmayı aç, yoksa camlar buğulanır. Aferin sana! Ve şimdi park yerinden çık. Tabii yavaş yavaş. Hah, ayağınla gaza hafifçe dokunarak, işte böyle. Hiç olmazsa yol açık, kar küreyiciler çalışıyor. Güzel. Diğer arabaların izlerini takip ederek temiz yerlerden yavaşça git. İşte böyle, evet! Fazla asılmadan, fren yapmasam iyi olur. Neyse ki ortalıkta az insan var. Yaram tekrar açıldı. Fakat bu nasıl olabilir? Uyurken parmağımı bir yere vurmuş olmalıyım, keskin bir şeye; mesela komodine. Ancak kenarları keskin değil, yuvarlak. Belki de yatak başlığına, uykuda sağdan sola dönerken vurdum. Evet, keskin bir şeye vurmuş olmalıyım. Otobüse dikkat et. Onu geçme, arkasında dur. Bırak insanlar insin, gitmelerini bekle. Hayır, on beş yıl sonra bir yara açılamaz, böylesine derin ve tamamen hem de! Tanrım, düşünmeye devam edersem bayılacağım. Nefes alıp ver, nefes alıp ver. Ayrıca bu korku da ne? Niçin hâlâ korkuyorum? Neden korkuyorum? *So Ham.* Uykumda boğazımı kesmediler, yüzüm dağılmadı, bayılmadım ve artık

2 (San.) "Ben kendimim." Vedik felsefesine göre de kendini evren ve üstün gerçeklikle tanımlamak anlamlarına gelir ve meditasyon sırasında derin nefes ve konsantrasyona ulaşmak için nefes düzenini kontrol etme vazifesi görür. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kan kaybından ölmüyorum. İşte hastane, işte acil servisin bariyerleri. Bekçi değişmiş, şimdi kapıda zavallı kız kardeşi lösemi olan tıraşlı adam var. Beni tanıdı, demir bariyeri kaldırıp bana selam veriyor. Fakat bir yara on beş yıl sonra durup dururken açılmaz. Yapılacak bir şey yok, kötü görünüyor olmalıyım. Aynı parmakta, eski yaranın tam yanında yeni bir yara olmalı bu. Çok kötü görünüyorum, bu kesin. Kahrolası korku yüzünden, hâlâ gitmeyen şu korku yüzünden. Boş bir yer var ama yavaş olmalıyım. Kar kümelerine dikkat et. Manevra yapsam daha iyi. İşte, dümdüz git, işte böyle. Oldu. Şimdi in ve şu sulu kar birikintisinin üzerine düşmemeye dikkat et. Kahretsin, inanamıyorum! Ayakkabı giymemişim. Terliklerle çıkmışım, terliklerle araba kullanmışım. Alberto'nun hediye ettiği uyduruk terliklerle, şu fare kulakları olanlardan. Acil servise fare kulaklı terliklerle geliyorum. Eh, şu anda yapacak fazla bir şey yok, içeri girdim bile. Selam Luciano, selam Ignazio. Hemşireler bana garip garip bakıyorlar ama ben dosdoğru devam ediyorum. Bu açıklanamaz durumu, bir kereliğine ve o da sadece Crocetti'ye bana dikiş attığı sırada açıklamaya çalışabileceğimi hissediyorum. İşte orada, muayenehanenin kapısında ayakta duruyor. Bir şey yapmıyor, acil bir işi yok, Sofia adındaki alımlı hemşireyle sohbet ediyor… Beni gördü.

"Giovanna!"

"Mario! Bana bakman lazım."

Sofia kanlı mendile göz ucuyla bakıp uzaklaşıyor. Muayenehaneye giriyoruz, içeride sabahın o saatinde fırında makarnaya benzer bir yemek kokusu var. Crocetti'nin paniklemiş bir havası var. Belki benim yüzümden. Parmağımda kana bulanmış plasterle veya fare kulaklı terliklerle karşısına çıktığım için.

"Göster," deyip kanlı, ıslak bandajı çözmeye koyuluyor. "Sen ne yaptın böyle?"

Utanç içinde oturuyorum. Evet. Şimdi yarayı muayene eden bir başkası olduğuna ve sorumluluk bende olmadığına göre, daha önce yapamadığım şeyi yapıp parmağıma dikkatlice bakabilirim. *Açılan yara, kesinlikle o eski yara.* Buna hiç şüphe yok. Tam o kesik, net ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

derin. İkinci parmak, sırt tarafı, orta bölüm, yani tam eklem yerinde. Fakat aniden utanç duyuyorum. Evet, aniden on beş yıl önceki yaramın açıldığını ona söylemekten dolayı utanç duyuyorum. Birdenbire söylemeyi, açıklamayı düşündüğüm şey için bile yeltenmiyorum. Ayrıca neyi açıklayacağım? Bir yara on beş yıl sonra tekrar açılamaz.

"Ekmek keserken oldu." On beş yıl önce, dikiş atıldıktan sonra anneme telefonda söylediğim gibi. Yalnız, o zaman yalan değildi.

"Baksana," diyor Crocetti, parmağı nazikçe hareket ettirerek. "Kemik görünüyor. Bunu nasıl becerdin?"

Korkum geçti zaten. İyi tarafından bakalım. Artık bayılacak gibi hissetmiyorum kendimi, kan kaybından ölmeyeceğim ve korkum da geçti. Neticede Crocetti güven veren biri: Kel, burnunun üzerinde koruyucu gözlükleriyle bir kaynakçının sıkıcı tavrı var onda, kim bilir, belki de on beş yıldan beri bu işi yapıyordur. Nasıl mı becerdim?

"Yanlış bıçağı kullanmışım," diye açıklıyorum. "Et bıçağını kullanmışım. Ekmek sertti, bıçak kabuğun üzerinde birden kaydı ve..." On beş yıl önce anneme açıkladığım gibi. Yalnız, o zaman yalan değildi ve ben on altı yaşındaydım, şimdiyse otuz bir yaşındayım ve hiçbir şey yapmadım, yara uyurken kendi kendine açıldı. Ancak bunu söyleyemem çünkü uyurken kendi kendine açılmış olamaz. Crocetti başını sallıyor.

"Giovanna, Giovanna!"

Kim bilir ne demek istiyor. Sakar olduğumu mu? Olgunlaşmamış olduğumu mu? Dikkatsiz olduğumu mu? Elbette ona herkes dikkatsiz geliyordur, nasıl da ruhsuz. Fakat tam da bu yüzden güven veriyor çünkü ruhsuz. Halbuki on beş yıl önce dikişi atan doktor, Lando Buzzanca'ya[3] benziyordu. Onu çok iyi hatırlıyorum."

"Eğer istersen, tekrar dikiş atarım," diyor. "Sinirlere zarar vermiş olma ihtimalin varsa, o durumda..."

Hayır. Lando Buzzanca da on beş yıl önce, o küçücük klinikte bundan korkmuştu. Adı neydi kliniğin, Val Senales miydi? Bölgesel

3 Komedi filmleriyle tanınan İtalyan aktör. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şampiyonluk finalleriydi. Evet, Val Senales'ti. Fakat sonra sinirlerde zedelenme olmadığı anlaşılmıştı.

"Küçük bir cerrahî müdahale. Aksi takdirde parmağını bir daha kıvıramama riskin var."

Hayır, olamaz. Bu riski zaten on beş yıl önce almıştım ve her şey yolunda gitti.

"Hayır, dikiş at. Sinirlerde bir şey yok."

Doğru ama bana olmuş gibi görünen şey olursa, bir yara on beş yıldan sonra, uykuda, bu şekilde, şoke edici bir biçimde, saçma bir şekilde açılırsa, kaza sırasında zedelenmemiş bir sinir zarar göremez, yoksa görür mü?

"Peki, nasıl istersen…"

Kahretsin! Mantığı da çöpe atamıyor ki insan. Eğer bu aynı yaraysa, o zaman yaranın özellikleri de aynı olmalı. Ve o yara sinirleri zedelememişti. Nokta.

Geçen gün Alberto'ya onu bıraktığım sırada söylediğim şey: Descartes'tan alıntı. Mantıksızlık tamam, bilinmezlik olur, hepsi tamam fakat duvar sarmaşığı dayandığı duvarın ötesine tırmanamaz.

X

Üç kişi gittik: Beppe'nin erkek kardeşi Sauro Formento, onun oğlu Zeno ve ben. Motorlu kızağı aldık. Kar şiddetini artırmıştı. Kar taneleri cilde değdikleri anda erimeyecek kadar büyümüş ve ağırlaşmıştı. Ben motorlu kızaklardan birini kullanıyordum, Zeno da diğerini. Dede, baba, ağabey, aile reisi ve San Giuda'daki her şeyi komuta eden Sauro, sakat kolu yüzünden kullanamıyordu. İki kalp krizi ve bir de sol kolunu hareketsiz bırakan bir felç geçirmişti. Motorlu kızağı kullanamıyordu ve hâlâ gücü yerinde olmasına rağmen hiçbir şeyi kendi başına yapamıyordu. Bu nedenle oğlu Zeno sağlam ve sessiz bir şekilde daima yanındaydı. Zeno on sekiz yaşında millî kayakçılığı bıraktıktan sonra

BELONGS TO KAKTUS TEAM

herkesin de dediği gibi, garip biri olmuş ve kendini San Giuda'ya kapatmıştı. Yüzümüzü kamçılayan karın sarhoş edici beyazlığına bürünmüş ormana doğru giden yola saptık. Kar öyle yoğun yağıyordu ki motorlu kızağın izleri anında kapanıveriyordu. Bu yüzden çok yavaş gidiyorduk. Hatta Zeno ara ara yoldan çıkmadığımızdan ve Antonaz ikizlerinin arazisine doğru yol aldığımızdan emin olmak için duruyordu çünkü böyle bir siste ve böyle bir yağışta insan, düz bir yolda ilerlese dahi kendi evine giderken bile kaybolabilirdi. Fakat bu arada biz nereye gidiyorduk? Bize bir şey söylenmemişti, sadece yola koyulmuştuk. Üçümüzden hiçbirinde o çıldırmış gibi bakan zavallı atı ve boş kızağı gördüğümüzde hissettiğimiz korku ifadesi yoktu ve yolculuğumuzda suskunluk gibi, bastırılma gibi bir şeyler vardı. Zeno'nun kullanış şekli, ne yaptığımızın farkında olduğumuzu, doğru, randımanlı ve etkili önlemler alarak doğru yöne gittiğimizi düşündürüyordu; kısaca, şimdi gülünç gelen ama o zamanki durum nedeniyle doğal olan hareketlerimizin doğru olduğuna dair bir yanılgı vardı. Dahası o anlarda neler hissettiğimi hatırlamak benim için şu anda çok zor. Olup bitenin hemen akabinde hafıza coşup taşıyor ve daha önce yaşanılanları bile silip süpürüyor. Endişelenmiş olduğum kesin ama bu endişenin gerçek mahiyetini hatırlayamıyorum ve kesinlikle az da olsa içimde bir ümit olduğunu kabul etmekte güçlük çekiyorum. Tarafsız görüşümüz, herhangi bir şey olmuşsa, bununla başa çıkabileceğimiz yönündeydi. Zamanın sadece tek bir yöne doğru aktığı bir gerçektir ama anlamı, sadece bir başka zaman boyutunda yolculuk yaparak anlaşılabilir. Bu yüzden, şimdi, şeytanın ağzına doğru yol aldığımızı hafızamda tekrar görüyorum ama gerçekte öyle değildi. Biz nereye gittiğimizi bilmiyorduk, bizi neyin beklediği hakkında en ufak fikrimiz bile yoktu.

X

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

İşte oldu. Parmağıma yeniden dikiş atıldı. Belli ki dört dikiş, o zaman olduğu gibi. Çarşaflar çamaşır makinesinde, her şey temiz, artık hiçbir yerde kan lekesi yok. Zaten fazla da yoktu. Oysa Val Senales'te dikiş attıklarında kaldığım yurt odası günlerce kan içinde kalmıştı. Yaram nedeniyle, koç –adı Amerigo'ydu– yarışlara katılmamı yasaklamıştı ve ben her şeyi orada bırakıp çaresizce eve dönmüştüm; oda arkadaşlarım, Irene Norsa ve Maria Adele Passarelli adındaki iki salak slalom yarışçısı, benim kanımı temizlemenin onların işi olmadığını, odalarını değiştireceklerini söylemişlerdi. O kanı temizlemenin tehlikeli olduğunu iddia ederek odayı öylece bırakıp gitmişlerdi, sanki kanda AIDS varmış gibi temizlemeyi reddetmişlerdi. Eve dönüşümden üç gün sonra, kayak kulübünün başkanı bizi aramış, koca yerde bunu yapmaya gönüllü neredeyse kimse olmadığından, odayı temizlemekten kaçmışım gibi davranmıştı. Yurttakiler ise yasal işlem başlatmakla tehdit ediyorlardı. Babam onlara cehenneme kadar yolları olduğunu söylemişti, diğerleri benim Süper G yarışımı tartışırlarken, ben bulaşıkları yıkamaya hazırlanıyordum ve o noktada meseleyi kendince çözen annem olmuştu. Hiçbir şey demeden R5'ine atlayıp yurda giderek birkaç saat içinde her yeri temizlemişti. Ancak döndüğünde sinirliydi. Yorgunluktan olmadığı, orada karşılaştığı durumdan ötürü sinirlendiği kesindi. Bulsalar beni öldüreceklermiş gibi göründüklerini söylemişti. Bunun nedeni, kendimi yaraladığımda yalnız olmamdı. O sabah slalom vardı, iki ahmak ısınma turları için şafak vaktinde çıkmışlardı, ben de Amerikan kahvaltısı yapmak niyetindeydim. Kayak kulübü bize günde sadece bir öğün yemek verdiği için odada yemek üzere marketten ufak tefek yiyecek şeyler almıştık. O sabah karnım kazınarak uyanmıştım. Canım pastırmalı kızarmış yumurta çekiyordu. Oldukça formdaydım, kendimi vahşi bir hayvan gibi güçlü hissediyordum, geçtiğimiz günlerde herkese bir buçuk saniye fark atmıştım. Ay sonunda bambaşka bir ruh haliyle, ulusal finallere katılmak anlamına gelen Süper G'yi kazanacağımdan emindim. Seviye tespiti için değil, Karen Putzer'in elimi sıktığı mucizevi Campiglio yarışında en nihayet hizaya getirdiğim, genellikle beni yenen olağan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üçlü; Tramor, Menzio ve Caponegro'yla unvan maçı için. Evet, kendimi onurlandırılmış hissediyordum veya en azından öyle olduğuna inanıyordum ve o sabahki büyük açlık da bunun göstergesiydi. Güçlü vücuda benzin koymanın en iyi şekli. Bayağı sert bir kahve yapmıştım. Sütü kaynatmış ve soğuması için biraz ocakta bırakmıştım. Portakal suyu şişesini açtım, büyükçe bir bardağa döküp yarısını içtim. Jambonu ve yumurtaları kızartmaya başladım ve tüm bu hareketler esnasında kendimi harika, hür ve mutlu hissediyordum. Bütün gün çalışıp akşam eve yorgun argın dönen ama kocası mutfakta kendisine yardım etmediği için oturup sızlanmaktansa çarçabuk basit ama lezzetli bir akşam yemeği hazırlayan, buzdolabını poposuyla kapatıp aynı anda elindeki mayonezi karıştıran, bir taraftan da ona o gün gördüğü ilginç bir şeyi alçak sesle anlatan becerikli ve yıkılmayan kadın. Fakat yumurtalar hazır olduğunda aklıma ekmeği kesmediğim geldi. İki gün öncesinin yarım somunu, kabuklu siyah ekmek. Tırtıklı bıçağı aradım, gerçekten aradım çünkü oralardaydı, dün akşam kullanmıştık ama ne çekmecede ne lavaboda ne de masanın üzerinde bulabildim. Yer yarılmış da sanki içine girmişti. Yumurtalar ve salam neredeyse pişmişti, aceleyle et bıçağını aldım, çok uzun ve jilet gibi olanı. Sol elimle ekmek somununu tutuyordum ve sağ elimde sıkıca tuttuğum yanlış bıçağı ekmeğin üzerine dayadım. Çok kısa bir an içinde bıçak, ekmeğin kabuğuna ilk değdiği anda bunun iyi bir yol olmadığını, o ana kadar orada olan kadının bunu yapmayacağının farkına vardım. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü hemen sonrasındaki durma, yumurtanın altını kapama ve yumurtaların soğumasına aldırmadan o ekmeği kesmeyip sakince doğru bıçağı bulana kadar aramaya devam etme kararını çok iyi hatırlıyorum… Bunların hepsini düşündüğümü ama şimşek kadar hızlı, aynı görünmez şimşek tarafından engellenen ve doğru olan kararı verebilmek için çok kısa bir süre düşündüğümü çok iyi hatırlıyorum: "Lanet olsun!" Bu harekete ne dendiğini artık biliyorum, artık her şeyin aynı ani dürtüler ve hareketlerle ilgili olduğunu biliyorum; fakat o zaman sadece yanlış bir şey yapan on altı yaşında bir sersemdim. Bu sebeple bıçağa yüklendim ve keskin bıçak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kabuğa girmek yerine kaydı ve sol elimin işaret parmağını kestim: Tam eklem yerinden bıçağın ete girdiğini görüyordum. Acı değil de daha çok korku hissettim. Parmaktaki pembeliğin kırmızıya dönüştüğünü görüyordum, kesiğin yarattığı oyuktan taze etin ışıltısının dalgalandığını görüyordum, onun da dibinde beyaz bir şey vardı: kemik. Bayılacağımı hissediyordum. Yumurtanın altındaki ateşi söndürmek istiyordum. Kan fışkırmaya devam ederken, iyiden iyiye gücünü kaybeden bacaklarımla diyafonun olduğu giriş kapısına zar zor ilerledim. Ne var ki bayılıyordum, yapacak bir şey yoktu ve kapıcı bana cevap verdiğinde sadece, "İmdat!" diye mırıldanabildim. Kendimi ayakta tutmak için kanlı ellerle duvarı kazıyarak yere yığıldım.

Bu anımın şimdi bu kadar canlı olması olağan dışı. Mecazi olarak genellikle söylenen şey, yaraların tekrar açılması, yer değiştirmiş olan acının tekrar yüzeye çıkmasıdır; bu bana gerçekten de oluyor. Hatta o kadar ki Crocetti'ye söylediğim versiyona inanmamın şeytanca cazibesini ta içimde hissediyorum. Gerçeğe dönmek için gerçekten çaba göstermeliyim. O ekmek kesme kazası on beş yıl önceye ait, yaram kabuk bağladıktan sonra uyurken tekrar açıldı ve bildiğim kadarıyla da bu mümkün değil. Ancak belki de fazla bir şey bildiğim yoktur ve bu mümkündür. Burada çok fazla kitabım yok, neredeyse hepsini Alberto'nun evinde bıraktım, şu anda onu aramaya da hiç niyetim yok. Bir tane var, işte burada: Bricot, *Genel Postural Sistem*. Ancak bu, incinmelerde postural bozukluklar ve psikolojik travmalarla ilgili. Benim işime yaramaz. İnternet. Başka şansım yok.

X

Jandarmaya söyledim. Savcıya söyledim. Bana, "Ne gördünüz?" diye soran herkese söyledim. Bir ağaç gördük, buz tutmuştu. Ormana varır varmaz ilk gördüğümüz şey oydu. Sonrasında da bir bütün halinde gördüğümüz tek bir şey vardı. Ağaç. Oradaydı, yerinde, ormanın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

girişinde, şeffaflığı taze kardan kararmış, buzdan yapılmış paltosu içinde her zamanki gibi kristalleşmişti ama kırmızıydı. Evet, kırmızıydı. Sanki Beppe Formento, onu dondurma işlemi sırasında tüpün içine biraz vişne şurubu koymuş gibi. O, öldürücü beyazlık içinde formunu koruyan tek şeydi ve –abartmıyorum– *parlaktı,* bugün bile rüyalarıma giren, güneşin doğduğu andaki o sessiz ışığın titreşimi gibi görünüyordu. O kırmızı şeffaflığı görebiliyorum. Evet, bugün bile. Ve onu ağaçsız olarak hayal ediyorum; ağaç formunun dışında. Başka hiçbir şeyi değil, o rengi hayal ediyorum. Jelatinden bir gökyüzüne hapsedilmiş bir gün batımı, uykuma giren kırmızı kuvars bir perde, yeryüzünde yenen şekerlerden kocaman bir boncuk, bu kırmızı şeffaflığı düşlemeye devam ettim ve ediyorum çünkü ormana vardığımızda gördüğümüz buydu. Ne gördünüz? Kana bulanmış bir ağaç gördük.

Bunu söylemekten utanıyorum ama ilk bakışta, bizi saran süt beyazı bulutların içinde onun farkına vardığımda bir an için güzelliğine hayran kaldım. Hayatımın son naif düşüncesiyle, hayatımın son anlamsız, çocuksu, sığ ve riyasız düşüncesiyle, bir an için, olmuş olan tek şeyin bu güzellik olduğunu zannetmek yanılgısına düştüm. O sabah Beppe Formento'nun günün monotonluğunu kırmak için buz tutmuş o ağacı kırmızıya boyadığını ve bizi oraya çekmek için de boş kızağı San Giuda'ya yolladığını, bizi şaşırtmak için yolcularıyla birlikte eğlenmek üzere saklandıklarını zannederek yanıldım. Biz motorlu kızaklardan inip o totemsi heykele, yani ağaca doğru ilk adımlarımızı atarken, onların saklandıkları yerden neşe içinde ve bizi korkutmak için avaz avaz bağırarak ve koşarak çıkıvereceklerini zannedip yanıldım. Bunu söylemekten utanıyorum ama o ağacın olağan dışı güzelliğine hayranlıkla baktığım ve Beppe Formento'nun şaşırtıcı şakasını düşündüğüm sırada diğerlerinin gelmemiş olmasından pişmanlık duydum. Şarküteride kalan Rina'yı, Perla'yı ve bebeğini düşündüm. Ignazio'yu düşündüm, Wilfred'i, tekerlekli sandalyedeki Florian'ı, Enrico ve Manrico Antonaz'ı, Reze'nin karısını, kısa süre önce dul kalan Urania'yı, Argenia'yı, Adua'yı, Regina'yı, Heidi'yi, Genise'yi, Lechner ikizlerini,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Polverone'yi, Terenzio'yu, Nives'i, Fernanda'yı, Maria'yı, Armin ve Lorenzetto'yu. Zorro'nun meydana varmasının Beppe Formento'nun kırmızıya boyadığı buzdan ağaçla insanları şaşırtmak için herkesi davet etmesi ve tüm köy halkının kar yağışının altında yürüyerek ormana gitmesiyle ilgili olduğunu düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu bilerek utanç duyuyorum. Tekrarlamak gerekirse, bu hayatımdaki son naif düşünceydi. Ve sadece bir an sürmesine rağmen, onu daima hatırlayacağım.

Motorlu kızakların motorunun kapanmasıyla feci bir sessizliğe gömülmüştük. Kardan göz gözü görmüyordu, kar taneleri, ormanın karanlık tarafına baktığımızda tek tek ayırt edilebiliyordu fakat San Giuda tarafına dönüldüğünde artık gözlerimiz yokmuş gibi hissediyorduk. Ne yazık ki üçümüzün de gözleri hâlâ yerindeydi. Cesetleri ilk görenin Zeno olduğunu tüyler ürpertici, kan donduran bağırışından anladım. Babası için atmıştı o çığlığı. Onları en son görenin ben olduğum kesindi ve zaman içinde başka bir şeyden daha emin oldum: Onları görmüş olmasam, böyle bir şey olduğunu inkâr ederdim. Sonraları "cesetler" kelimesi anlam değiştirdi. Zavallı ölülerin zavallı parçaları ortalığa dağılmış sonra kar da hepsini kaplamıştı. O zaman gökyüzünden düşen beyaz halının şekilsiz kırışıklıkları gözünüze daha çok şişkinlik gibi görünüyor. Ve o müthiş kar yağışının gerçekten de araya girerek rahatlatıp sakinleştirsin diye kilisemizde bol bol dua ettiğimiz ormandaki Bakire Meryem'in bir hediyesi olabileceği düşüncesi akla geliyor. Belli ki o zaman bizi dinliyordu, o sabahın dehşetinde bizi kurtarmak için o beyaz örtüyü sermişti. Evet, o kardan pelerinin hayatlarımızı kurtardığı söylenebilir. Benim, Sauro Formento ve oğlu Zeno'nun hayatlarını veya en azından aklımızı. Önümüzdeki manzara bizi rahatlıkla delirtebilirdi.

Buzdan ağaç hep kırmızıydı, hep parlak ve fosforlu. Sauro çaresiz çığlıklarına devam ediyordu. Ayaklarının ucunda, kalın mı kalın top şeklinde kardan bir şey vardı. O şey kardeşinin başıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

X

İşte benim sorunum hep aynı: İngilizce bilmiyorum. Yeteri kadar iyi bilmiyorum. Beni ilgilendiren cümlelerde hep anlamadığım bir şeyler oluyor ve bütün cümleyi anlamamı engelliyor. "Yara" İngilizcede nasıl denir onu bile bilmiyorum. İtalyanca arasam, bu bile bir sınırlama getirecek. Arama: Tekrar açılan yara. Haydi! İşte, 5580 sonuç. İlk sonuç: "*Estetik Yaralar çevirimiçi bilgi:...derin yaralar üstderi seviyesine göre daha alttadırlar. Bir enfeksiyonu takiben yara açılmaları oluşabilir veya...*" Hayır, bu değil. "*Lazerli Akne Yaraları: başlığına göre... bazı vakalarda dışarıdan iyileşen yara açılmaları oluşabilir...*" Kesinlikle bu olamaz, hayır. Üçüncüsü de olamaz, dördüncü, beşinci başlık da olamaz. Altıncı, yedinci... Hiçbiri olamaz, hepsi estetik operasyon siteleri. Peki, bu ne? "*Dağ Bisikleti Topluluğu. Yarasız ölmek istemiyorum. FIKO CRASTO... Bergamo'dan yola çıkmak veya Mottarone açılımından katılmak kayda değer mi?*" Tamam, "açılma" terimi doğru değil demek ki. Daha teknik bir terim yazmalıyım. Mesela, "yarılıp açılma". Evet, "yarılma" veya "ayrılma" mı? Yarılma. Ayrılma. Bence yarılma. Deneyelim. Ara: yara yarılması. Tıkla. "Bunu mu demek istediniz? yara ayrılması." Doğru. Ayrılma. Yara ayrılmaları. "*Düşük sonrası kanamalara bağlı olarak sezaryen yara ayrılmaları...*" Hayır, hayır, lütfen. Geç. "*Rahim sarkması*" Daha da fena.

Telefon. Bu kim? Alberto. Ah hayır! Hayır, hayır, cevaplamayacağım. Ona beni aramamasını söylemiştim, vazgeç, bana işkence etme; konuşmak, konuşmak, konuşmak... Artık bir işe yaramaz, artık kabullenme zamanı ama faydası yok. İşte arıyor, nasıl da ısrar ettiğine bir bak! Fakat açmayacağım, bu konuda konuşmayacağım bile, açmıyorum. İşte, vazgeçti. Şimdi mesaj gönderir, yalvarırım, ara beni, sensiz yapamıyorum. Onun erdemli şantajları. Bense buna cevap bile vermeyeceğim. Ayrıca, meşgulüm. Çalışıyorum. Nerede kalmıştık? Yara ayrılmaları. Vikipedi, tamam, söylemek istediğin nedir, yine de deneyelim. İşte burada. "*Konu: Yara, travmatik bir olayın açık ve ani*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

etkisini temsil eder ve..." Çok teşekkürler, sonra da tavsiyeler, dikişler, penisilin, kimin umurunda, ayrılma nerede? İşte, yara komplikasyonları paragrafında: "*Ayrılmalar: Yaralarda kısmi veya tamamen kendiliğinden ve yeniden ayrılmaları kapsayan komplikasyonlar. Cerrahî bölge enfeksiyonu, dikiş atmaları, aşırı gerilmelere bağlı doku yırtıkları (öksürük atakları, aşırı zorlamalar, uygunsuz hareketler), teknik operasyon hataları (yara bantlarının doğru yerleştirilmemesi durumları) gibi farklı nedenlere bağlı olabilir.*" Evet, bunu herkes bilir. Burada benim yaramın açılmasıyla ilgili hiç ama hiçbir şey söylemiyor. Geri gel. Ayrıca, Crocetti'nin hiç karşı çıkmadan benim hikâyemi yutmuş olması mümkün mü? Bunun başıma yeni geldiğine inanmış olması mümkün mü? Taze bir yara ile on beş yıl önce gerçekleşmiş bir yara arasında hiç fark yok mudur yani? Peki, bu ne? "*...Eski dönem yaraları (2 yaştan sonra), ender olarak iyatrojenik durumlarda, ikincil kendiliğinden ayrılmalarla karşılaşılabilen travma sonrası doğal bir sonuç...*" Lanet olsun! Bu nedir? "*İtalyan Plastik Cerrahi Cemiyeti 54. Kongresi. Messina, Mart 2007 – Sikatrisyel deri desteklerinde kolajen ve elastik dokunun önemi – Danışman Profesör Ennio Roncone.*" Bunu açalım: "*...Kendiliğinden açılmaların ve ayrılmaların tanımı tamamen kesin değildir, hatta yanıltıcı sonuçlar verebilir, zira bir dış etken bulunmadıkça, önceden kapalı olan yaraların bir daha açılmaması gerektiğine inanırız. Böyle bir olayın rastlantısal faktörleri şu şekilde sayılabilir: travmatikler, mekanikler ve metabolikler. Sikatrisyel bölgede travmatik kaza vakaları sağlıklı deride tahrip edici darbelere oranla çoğunlukla zarar verici sonuçlar oluşturur. Metabolik sebep sikatrisyel yüzeyi küçük çaplı travmalara maruz kalsa bile, herhangi bir iyileşme safhasından sonra baş gösteren ve yüzeydeki yarayı ikincil bir açılmaya hazırlayan bağ dokusu ve/veya yenilenen doku patolojisiyle ilgilidir. Mekanik sebep ise uzun vadeli bazı yaralanma durumlarını ele alan yüzey ve endodermin destek kısmını ilgilendirir. Bir desteği ve bölgede bulunan bütün zayıf dokuların derin bir kalınlığı onarması mümkün olmadığında deri dış etkenlere karşı tek koruyucu olarak kalır ve derinliği fazla olduğundan*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

daha hassastır. Bu durumlarda da küçük travmalar ayrılmalara sebep olabilir. Ancak..."

Yine telefon. Ne yapmaya çalışıyor? Cevaplayana kadar bana işkence etmeye mi karar verdi? Belki de o değildir. Bilinmeyen bir numara. Ekranda numaranın görünmemesini sağlayan o işlemi yaptıysa, o da olabilir; gerçekten de bu tip dalaverelere başvuracak bir tip değildir, çok onurludur, onun yapacağı iş değil, hatta bence o değil ama asla bilinmez. Açmamak daha iyi. Ayrıca hastalarımdan biri de olabilir, dağda yaşayıp umumi telefondan arayanlardan biri. Özel numaramı bilmemesi gerekirken, bir şekilde öğrenip arayanlardan biri. Ne olursa olsun, bilinmeyen numaralara cevap verilmemesi lazım. Ancak mecburen açmam lazım. Mecburen, evet. Annem de olabilir, telsizden aradığında anlaşılmıyor çünkü numara çıkmıyor ve hemen hemen her zaman telsizden arıyor.

Bilinmeyen bir numaradan gelen bir çağrıyı cevaplamamayı asla beceremedim, bu bir gerçek; asla, bir kere bile.

"Alo?"

"Televizyonu seyrediyor musun?"

Pis iptal tuşu, bana oyun oynadı.

"Hayır. Neden?"

"Aç."

"Neden?"

"Aç sen."

"Ne oldu?"

"Açsana."

"Hangi kanalı?"

"Herhangi bir kanalı."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Zaman sadece tek bir yöne akar

"Alo?"

"Selam, nì."

"Merhaba anne, nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ama sen sanki…"

"Ama ben, sanki ne?"

"Nasılsın?"

"İyiyim, niye sordun?"

"Neredesin?"

"Evdeyim."

"Evde değilsin. Az önce aradım, açılmadı."

"Kendi evimdeyim anne."

"Kendi evinde mi? Ama neden?"

"Burada yapmam gereken şeyler vardı."

"Ah, ya Alberto?"

"O bir konferans için Modena'da."

"Ne zaman dönüyor?"

"Bilmiyorum anne, yarından sonra… Ne o, beni sorguya mı çekiyorsun?"

"Hayır, hayır, affedersin. Bu sabah kötü bir hisle uyandım. Kötü bir şey olduğunu hissettiğin zamanlar olur ya hani, işte öyle. Ayrıca televizyonda saldırı haberlerini gördüm ve o bölgede çalıştığın için endişelendim. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Benim bölgeme giriyor, evet. Fakat tam benim gittiğim yer değil. Ben Cles'ye gidiyorum. Serpentina, Doloroso, Borgo San Giuda. O bölgeler taşra ve ben oralara hiç gitmiyorum."

"Tamam ama senin bölgen mi, değil mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benim bölgem ama oralarda hiç hastam yok. Ayrıca oralarda bir tür terör saldırısı olması çok anlamsız."

"Bunu ben değil, televizyon söylüyor."

"Biliyorum, ben de seyrediyorum. Fakat bana saçma geliyor."

"Öyle veya böyle, resmen katliam yapmışlar."

"Evet, duydum."

"Korkunç bir katliam."

"Duydum."

"Bu durumda oraya gitmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, anne. Perşembe gitmem gerekiyor. Ve oraya değil, Cles'ye."

"Anladım ama yine de dikkatli ol."

Sessizlik.

"Tam olarak neye dikkat etmem gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Her şeye dikkat et, tamam mı? Olanlardan sonra oralarda dolaşman hoşuma gitmiyor. Niçin özellikle oralar için seçildiğini Tanrı bilir. Hep tehlikenin ortasındasın."

"Anne, mantıklı ol. O yerleri iki yıl önce ben seçtim ve katliam daha bugün oldu. Ayrıca seçmedim, *sıra bana geldi*; yarışmada sonuncu geldiğim için diğerleri benden önce seçim yaptılar. Sadece o bölge kalmıştı, bu arada çok güzel bir yer anne ve çok da sakin."

"Çok sakin olduğu için bomba gerekliymiş demek."

"Bomba atılmış olamaz, inan bana. Olamaz."

Sadece bir orman var. Kim bir ormana bomba koyar ki?

"Alberto ne diyor? O ne olduğunu biliyordur."

"Dedim ya, bir konferans için Modena'da. Hem zaten burada olsaydı da bir şey söylemezdi."

"Zaten olan olmuş, olan da bir katliam ve olduğu yer de orası."

"Orası dediğin gitmediğim bir yer. Oraya kırk kilometreden daha fazla yaklaşmıyorum. Senin neyin var, anne? Sakin olur musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yerlerin kaderleri vardır. Hatırlıyor musun? Evden ayrılırken bunu sen söylemiştin. O yüzden söyle bana, böyle bir yerin ne kaderi olabilir?"

"Ben başka bir şeyi kastediyordum anne."

"Evet, sen her zaman işine gelen şekli kastedersin zaten. İstediğin gibi yap. Orada kar yağıyor mu?"

"Evet, yağıyor."

"Burada bu sabaha kadar yağmur yağdı ama şimdi durdu. Araba kullanırken dikkatli ol."

"Tamam anne, dikkatli oluyorum. Babam nasıl?"

"Çok çalışıyor, her zamanki gibi."

"Onu benim için öp."

"Ne zaman bizi ziyarete geleceksin?"

"Bilmiyorum. Bu ay hastanede çok fazla nöbetim var ve Alberto şu işle fazlasıyla meşgul olacak."

"Ah, neyse, yerimizi biliyorsun..."

Sessizlik.

"Anne?"

"Evet?"

"Hayır, yok bir şey, merak ettim de..."

"Söyle."

"Beni telsizden arıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Hah! Beni bir daha o telefondan arama, lütfen. Sebebini bilmiyorum ama ekranda numara çıkmıyor ve numara görünmediğinde açmak istemiyorum."

"Alışkanlık işte, Giovanna. Yanımda taşıyorum."

"Bir kereliğine beni dinle. Sabit telefondan arama, ayrıca çok para yazıyor. Beni cep telefonundan ara."

"Cep telefonu sevmiyorum, biliyorsun."

"Cep telefonu ile telsiz arasında ne fark var, söyler misin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Birini seviyorum, diğerini sevmiyorum. İşte bu fark var."

"Peki, nasıl istersen. Hoşça kal anne."

"Hoşça kal, nì. Ara sıra sen de ara. Ben rahatsız etmekten çekiniyorum."

"Tamam. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

X

Yapacak bir şey kalmadığında yapılan her şey garip görünür. Ayrılmamız savcıya garip geldi. Zeno ve babası Serpentina'ya gittiler ve ben onlardan ayrılıp San Giuda'ya gittim. Fakat garip değildi. Sauro kendini kötü hissediyordu, bu yüzden Zeno onu motorlu kızağa bindirip hemen Serpentina'ya, nöbetçi doktora götürdü. Bu hiç de garip bir şey değildi. İki kalp krizi, bir de felç geçirmişti, risk taşıyordu. Fakat haber vermek gerekiyordu, anten kulelerini bloke eden Dente della Vecchia sıradağları yüzünden, yukarıda cep telefonları çekmiyordu ve en yakın telefon San Giuda'daydı; işte o yüzden geri döndüm. O sırada hâlâ düşünme kabiliyetini yitirmemiş olan Zeno'nun aklına gelen, mantıklı bir şey yaptık. Ben düşünemiyordum ve şayet çocuk bana ne yapacağımı söylemeseydi hiçbir şey yapamazdım. Orada öylece kalır, karın o zavallı yaratıklara yaptığı gibi beni gömmesine izin verirdim. Diğer taraftan yapacak fazla bir şey de yoktu. Herkes ölmüştü. Bu anlaşılıyordu. *Hissediliyordu*. O yerde tek bir hayat belirtisi kalmamıştı ve dünyanın en garip şeyini yapmak dahi bunu değiştirmeyecekti. Fakat kararımız savcıya garip geldi ve bize çok çektirdi. Neden ilk yardım temin etmeyi denemeden, öylece kaçıp gitmiştik? Sağ kalan birilerinin olup olmadığını nereden biliyorduk? En çok da bana çektirdi. Neden San Giuda'ya dönmüştüm? Neden San Giuda'ya dönmüştüm? Neden San Giuda'ya dönmüştüm?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evet, San Giuda'ya dönmüştüm ve ilk yardım çağırmak için kilise telefonuna koşmuştum. O beyazlıkta nasıl olup da kaybolmadığımı hatırlamıyorum, beni cevaplayan operatöre ne dediğimi de hatırlamıyorum. Sadece telefonu kapatır kapatmaz bayıldığımı biliyorum. Hemen sonrasında beni buldular, kilisede yerdeydim, sorularıyla etrafımı sardılar. Bense kelimeleri bulamıyordum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Kırmızı ağaç, Beppe Formento'nun başı, karların altındaki diğer insanlar, ölümün, katıksız kötülüğün, çaresizliğin o donuk hissi... Bütün o görüntüleri ve hissettiklerimi hiçbir kelimeyle açıklayamıyordum. Nefes alamıyordum. Hatırlıyorum da sanki kelimeleri bulamadığım gibi havadaki oksijeni de bulamıyordum. Sadece dua etmemiz gerektiğini söyleyebildim, yapabileceğimiz tek şeyin bu olduğunu, dua etmek olduğunu söyleyebildim. Ve onlara kilisede benimle kalmaları için yalvardım ama hiçbiri –cemaatimden, ibadet edenlerden, yıllardır günahlarını bana itiraf edenlerden, benden nasihat isteyen o insanlardan hiçbiri– kalmadı. Görmek istiyorlardı, bunu yapmak istiyorlardı. Diğer motorlu kızaklara binip veya yürüyerek gittiler. Perla kayakla, Enrico ve Manrico Antonaz panda ciple, Giuliano ve Polverone ellerinde tüfeklerle gittiler. Onlara yalvardım: Gitmeyin, yapılacak hiçbir şey yok, dua etmek için burada benimle kalın... Ama gittiler. Anton Tomalin oraya atla gitmek için ısrarla Zorro'yu mahmuzladı. Ne var ki Zorro vahşi bir hayvana dönüşmüştü. Ona karşı geldi ve onu dört metre ileriye uçurdu. Anton Tomalin sadece köprücük kemiği kırıldığı için şanslıydı çünkü onun için aradığımız ambulans asla gelmedi.

Savcı insanların oraya vardıklarında yaptıklarının suçunu bana yükledi. Cinayet sahnesi yüzünden galeyana gelen bütün insanların, izleri yok edip ortalığı kirletmesiyle soruşturmanın tehlikeye girdiğini söyledi. Ben ona inandım ve gerçekten hata yapmıştım. Kafam karışıktı, şoktaydım ve o noktada hatalıydım. Gitmelerini engellemeye çalıştığımı ama fiziksel olarak engellemeyi başaramadığımı söyleyerek kendimi haklı çıkarıyordum ve savcı ilginç şekilde San Giuda'ya dönmemin garipliğine vurgu yapıyor ve suçlamasında ısrar ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Sauro ve Zeno'yla birlikte Serpentina'ya gitmek yerine geri döndüğüm için tek suçlu benmişim gibi bir hava oluşmuştu.

Sonradan edinilen bilgilerin ışığında, devamında olanlar da değerlendirildiğinde bu benim sorumluluğumdu –suç değildi– ama çok daha önemli bir şeyden, izlerin bozulmasından kesinlikle sorumlu değildim. Artık yapılacak bir şey olmadığını gördüğümden, Serpentina'ya ben de gidebilirdim diyorum çünkü o gerçeğin çaresizliğini çok açık şekilde hissetmiştim, on beş dakika sonra gayet güzel haber verir, o insanları engelleyebilirdim. İnsanların gitmelerini, görmelerini ve öfkelenmelerini engelleyebilirdim. Fakat o sırada ben de öfkeliydim ve düşünemedim, mantıklı olamadım. Sadece şükür ki hâlâ düşünme yetisini kaybetmemiş olan ve haber vermenin, on beş dakika kazandırmanın önemini düşünebilen Zeno'nun direktiflerine itaat edebildim. Bu sorumluluk –suç değil– bendeydi ve bu sorumluluğu hâlâ hissediyorum. Savcının bana isnat ettiği suça gelince… Benim böyle bir suçum yok, kimsenin yok. Hiç kimse basit bir sebeple soruşturmayı tehlikeye atmazdı. Ayrıca bu benim, anladığımın bile farkına varmayacak kadar çabuk algıladığım bir şeydi. Artık yapacak hiçbir şey yoktu, o sabah ormanın orta yerinde olanı kimse değiştiremezdi.

X

"Alo, anne?"

"Efendim?"

"İşte arıyorum."

"Delirdin mi?"

"Hayır, şaka yapıyordum. Sana bir şey sormayı unuttum."

"Peki, söyle."

"Yıllar önce parmağımı kestiğimde Val Senales'te bana dikiş atan doktorun adını hatırlıyor musun? Teşekkür etmek için sonradan iletişime geçmiştiniz."

"Evet, Doktor Monti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hah, tamam! Doktor Monti. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bolzano'da yaşıyordu. Ona bir kasa şarap göndermiştik. Ne oldu, onu mu arıyorsun?"

"Hayır, hayır..."

Sessizlik.

"Hastanede onu gördüm gibi geldi. O olabileceğini düşündüm, selam vermek istedim ama emin olamadım, bu yüzden bir şey demedim. Peki, ismini hatırlıyor musun?"

"Stefano, galiba. Bekle, telefon defterine bakayım."

"Hangi telefon defteri?"

"Telefon numaralarının olduğu defter."

"Yani, o defter hâlâ duruyor mu?"

"Evet."

"Kahverengi deri olan?"

"Elbette. Niçin değiştireyim ki?"

"Yirmi yıl falan geçmiştir anne. Ben daha çocuktum."

"Eee, ne olmuş? Lazım olan bütün numaralar var. İşte burada. Doktor Monti. Üzgünüm ama ismi yazmıyor. Ama Stefano olduğunu düşünüyorum."

Sessizlik.

"Madem sende var, numarayı alabilir miyim?"

"047124788."

"Sağol anne."

Sessizlik.

"Bir şey diyeceğim, rica ediyorum, oraya gitme."

"Ne?"

"Perşembe günü, o yere gitme. Yerine bir başkasını bul."

"Ne diyorsun anne?"

"Rete 4'te radyoaktif sızıntı olabileceğini söylediler."

Sessizlik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Ve sen de buna inandın mı?"

"Evet. Gitme oraya."

"Dinle, bu resmen delilik. Öyle bir tehlike olsaydı, benim gitmeme izin vermemekle kalmazlar, muhtemelen Trentino'nun yarısını tahliye ederlerdi. Hatta çoktan tahliye etmiş olurlardı."

"En azından Alberto'yu ara. Şehir dışında olsa da ona sor. Ne olduğunu biliyordur. Tehlikeliyse bilir."

"Peki, anne. Onu arayacağım. Lütfen sakin ol."

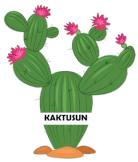
"İçimi rahatlat."

"Benim de dediğim bu zaten. Sakin ol."

"Ara ama."

"Seni ararım. Hoşça kal."

"Hoşça kal nì."

Katliamdan sonraki günler, hayatımın en kötü günleriydi ve o günleri hayal meyal hatırlıyorum. En azından birbirini takip eden saatlerden oluşan normal günler gibi net hatırlamıyorum. Daha çok düzensiz, donuk ve alabora olmuş hayatımdaki her şey gibi acı, hareket, umut, korku, sorular, soğuk, sessizlik, yorgunluk, şaşkınlık ve acizliğin bir birleşimini hatırlıyorum. Bu karmakarışık günleri, sıralayıp kronolojik olarak anlatmak benim için imkânsız. Sanki zaman durmuş gibi hafızamda bir şeyler buna engel oluyor. Arabadan indiğim an ve sonrasındaki her şey, eş zamanlı olarak başladı. Kısaca, olaylar öylesine saçma şekilde gelişmeye başladı ki neden sonuç ilişkisi kesintiye uğramış gibi görünüyordu. Orman kapalıydı –*istimlak edilmişti*– sadece güvenlik güçleri o yoldan geçebiliyorlardı ve bu durum, Borgo San Giuda'nın geri kalan dünyayla tüm ilişkisini kesmişti. Bana gelince, ben savcının rehiniydim. Jandarmalar her sabah beni direkt ondan teslim alarak Trento'ya, mahkemeye götürüyorlardı. Bu jandarmalar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

genç iki çocuktu ve benim kadar afallamış görünüyorlardı. Ne benimle ne de aralarında konuşuyorlardı. Kar bir an bile durmamıştı, sert bir rüzgâr esiyordu ve yolun dışında, taze karda yol almak zor oluyordu. Bazen araba kara saplanıp kalıyor, yol kenarlarına kayıyordu, o zaman inip itmek gerekiyordu. Hatta bazen kimse girmesin diye girişe yerleştirilen orman bekçilerinin traktörlerini çağırıp çektirmek gerekebiliyordu. Mahkemeye ulaşmak iki saatten fazla sürüyordu ve oraya vardığımızda ben savcının ellerinde bir enstrümana dönüşüyordum. Asil görünüşlü, bütün detaylarına kadar şık bir adamdı. Fakat çok kısa boyluydu ve bu da göğsünü dışarı çıkarıp başını dik tutmasına neden olduğundan, devamlı olarak muhalif bir görüntü sergiliyordu. Üzerimde her türlü gücü uyguluyordu. Beni sorguya çekiyor, sonra başka bir odaya götürüp orada saatlerce bekletiyor, karnımın acıktığına kanaat getirdiğinde ise bana bir sandviç getiriyordu. Sonra tekrar yanına çağırıp sorguya çekiyordu. Her seferinde başlangıçta sakin ve anlayışlı oluyordu. Sorguya çekilmediğimi ve şüpheli olmadığımı, sadece "gerçeklerle ilgili bilgisi olan kişi" olduğumu, cevap vermeme ve istersem bir avukat tutma hakkımın bulunduğunu tekrar edip duruyordu. Bense ona bu şekilde iyi gittiğini söylüyordum ve o da iş birliğimden minnettar gibi görünüyordu. Fakat ben ona cevap verdikçe gerginleşip otoriterleşiyor, bana hiçbir kaçış yolu bırakmadan, ona tamamen anlamsız geldiğinden olacak, Borgo San Giuda'ya dönmemem gerektiği konusunda dayatıyordu. Bir detayı daha önce ona anlatmış olduğum şekliyle tekrar etmediğimi fark ederse beni onunla dalga geçmekle suçluyordu. Sonrasında problemin ne olduğunu bana söylemesini istersem, anlamadığım için sinirleniyor, soruları soranın o olduğunu söylüyordu. Hepsi işte bu kadardı. Ne televizyon ne de radyo çekiyordu, ona Dente della Vecchia'nın ormanın sonuna kadar tüm sinyalleri bloke ettiğini açıklamıştım. Beni ondan teslim alan jandarmalar, yolda bir yerlerde durup gazete almama müsaade etmeye yetkili değillerdi, böylece ne olduğuyla ilgili hâlâ en ufak fikrim yoktu. Tamam, olay yerine varan ilk kişi bendim, olanları görmüştüm ama olan *ne* idi? Ne görmüştüm? Bilmiyordum. Kaç kişi ölmüştü?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kimlerdi? Nasıl öldürülmüşlerdi? Kim tarafından? Niçin? Hiçbir şey, soruları o sorardı. Öyle ki benim bildiğim şeylerin önemi yoktu. Ben "gerçeklerle ilgili bilgisi olan kişi" idim ama o gerçeklerle ilgili herkesin bildiği azıcık şeyi dahi bilmiyordum. İşin aslı, tuzağa düşürülmüştüm. Üçüncü şahısların yönettiği bir tuzak... Üçüncü şahısların takıntıları içine sürüklenmiştim. Fakat aslında o sırada bunu bile bilmiyordum.

X

"Alo?"

"Merhaba, uyuyor muydun?"

"Hayır."

"..."

"..."

"Televizyona bakıyor musun?"

"Evet, elbette."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Bu bir saldırı olayı değil."

"..."

"..."

"Aslına bakarsan, bu biraz garip. O zaman niye bir saldırıdan bahsedip duruyorlar?"

"Bilmiyorum. Ama bir saldırı değil."

"Anladım. Nereden biliyorsun, bu arada? Sen Modena'da değil misin?"

"Döndüm. Bölge Savcılığı'ndan acil çağırdılar. Şimdi ofisten çıktım."

"Ah!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"..."

"Neymiş peki?"

"Kim bilir."

"Ne demek kim bilir?"

"Bilmiyoruz."

"Peki ya ölen insanlar? Belli ki birisi onları öldürdü."

"Bilinmiyor. Tam olarak *kaç* kişi olduğu bile bilinmiyor."

"Nasıl bilinmiyor? On kişi değil mi?"

"On mu, on bir mi belli değil."

"Ya, nasıl belli değil?"

"Galiba bir çocuk kayıpmış."

"Ne?"

"Bir çocuk kaçmış galiba."

"..."

"..."

"O zaman belki de mafyanın işidir, saçma gelse de intikam almak için olabilir. Bir hata olmuştur. Belki oraya yakın bir yerlerde, ormanda uyuşturucu değiş tokuşu yaparlarken bu zavallı insanlar da o sırada orada..."

"Hepsinin ölüm şekilleri birbirinden farklı görünüyor ama Giovanna."

"Ne?"

"..."

"..."

"Otopsi sonuçlarını beklemek lazım ama on farklı ölüm şekli olduğu belli. Teknik olarak, on ayrı cinayet var gibi görünüyor. Belki [illegible] bir."

"Nasıl ayrı?"

"Bazıları cinayete bile benzemiyor."

"Cinayete *benzemiyorlar mı*? E, neye benziyorlar o halde?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Giovanna, çok fazla şey söyledim. Bundan bahsedemem."

"İyi de beni arayan sensin."

"…"

"…"

"Biliyorum. Ama bundan bahsetmek için değil."

"İyi de bundan bahseden de sensin."

"Evet ama bu yüzden değil..."

"…"

"Seni görmem lazım, Giovanna."

"…"

"Döndüğüme göre, biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm…"

"…"

"…"

"Alberto, hayır. Zaten konuştuk. Saatlerce konuştuk, sana her şeyi söyledim, her şeyi izah ettim."

"Giovanna, yapamıyorum, anlamıyor musun?"

"Alberto, yapmalısın."

"*Bu şekilde* yapamıyorum."

"Bak, bunun birkaç tane şekli yok."

"Evde hâlâ sana ait bir sürü şey var, kitapların, giysilerin. Eve dönmeye korkuyorum, fark etmedin mi? Şu anda eve dönmeye korkuyorum. Orada yine sana ait olan şeyleri bulmaktan korkuyorum, onları bulamamaktan daha da fazla korkuyorum. Onları almaya gittin mi?"

"Hayır, henüz değil."

"İşte, o zaman onları orada bulmaktan korkuyorum. Tekrar konuşmak istemiyorsun. Neden istemiyorsun?"

"Çünkü sana söylemediğim bir şey kalmadı."

"Tamam, bu sana yetiyor. Benimse sana söylemediğim bir sürü şey var."

"…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu şekilde bitiremezsin, Giovanna."

"..."

"..."

"Sana söylemem gereken, şu anda ihtiyacım olanın..."

"Yalnız kalmaya ihtiyacın var, tamam. Sana tekrar bir araya gelelim demiyorum ki. Sadece görüşüp konuşalım diyorum."

"..."

"..."

"Şu anda değil ama."

"Tabii ki şu anda değil. Önümüzdeki günlerde. Zaten bu ara bütün günlerim nazik geçiştirmelerinle doldurulamayacak kadar dolu. Errera, tarantizme yakalanmış ve hepimizi çıldırttı. Sadece önümüzdeki günlerde görüşüp uygar iki insan gibi konuşmak istiyorum. Bana yardımcı olmalısın."

"Peki, Alberto. Önümüzdeki günlerde."

"Seni ben ararım."

"Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

X

Kendimi yetersiz, dışlanmış ve bir başına hissediyordum. Mahkeme koridorunda Zeno'yla karşılaştım. Fakat babasının nasıl olduğunu bile soramadım çünkü iletişim kuramadık. Savcı ikimizin yorumlarını karşılaştırmak istiyor, anlattıklarımızın en küçük detayı dahi örtüşünceye kadar ikimizi ayrı ayrı sorguya çekmeye devam ediyordu. Karşılaştığımız sahneyi, Borgo San Giuda sakinlerinin oraya varıp çıldırmalarını yeniden canlandırmak istiyordu ve ona göre ifadelerimizde hep farklı olan, birbirini tutmayan bir şeyler çıkıyordu. Mesela

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Beppe Formento'nun kafasıyla ilgili kısım: Bana göre ona hiç kimse dokunmamıştı ama Zeno'nun ifadesine göre babası onu elinde tutuyordu. Veya üçümüzden herhangi biri kusmuş muydu? Ne dememizi istiyordu? Tekrar ediyordum: Hatırlamıyorum. Ayrıca ne fark eder ki? O noktada gerçekten öfkeleniyordu –*Ne mi fark eder?*– ve kontrolünü kaybediyordu. Bu şekilde çalışamam diyerek bağırıyor, dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordu. Bunlar onun için gerçek bir felaket gibiydi. Yani katliamın kendisi değil de benim San Giuda'ya dönmüş olmam ve buna bağlı olarak, suç mahallinde öfkeye kapılan neredeyse yöre halkının jandarma olay yerine gelmeden cesetlere dokunmaları ve kanıtların üzerine kusmaları bir felaketti. Günün sonunda bana o denli kızmış oluyordu ki beni tutuklatmaya kalkacağından korkuyordum; oysa gitmeme izin veriyordu. Çıkışta da devamlı bana seslenip duran çılgın bir gazeteci ve fotoğrafçı topluluğu oluyordu. Jandarmalar beni koruyorlar ve bir sis bulutunun çöktüğü havada uzun sivri dişler gibi görünen magnezyum sis lambalı arazi aracının içinde, fırtınanın ortasında eve kadar iki saat daha bana eşlik ediyorlardı. Eve çok geç saatte ve yorgunluktan ölerek varıyordum ama birkaç saat uyumaya çalışmak daha da zor oluyordu. Artık tek başıma kalamıyorum gibi görünüyordu, korkuyordum. Uyuyamıyordum. Bedenimin rahat edebildiği hiçbir pozisyon kalmamış gibiydi. Özellikle kollarım: Onları her ne şekilde bıraksam, tutuluyorlardı. Kollarımı devamlı olarak hareket ettirmek zorunda kalıyordum. Bu da uyumamı engelliyor ve birbirinden beslenen bir gerginlik endişeli, ısrarlı bir sıkıntıyı beraberinde getiriyordu. Çok geç bir saatte ve sonunda uyuyakaldıktan kısa bir süre sonra saat çalıyor ve her şey yine baştan başlıyordu.

Geriye dönüp baktığımda o günlerde söylenen ya da yapılanların hiçbir öneminin olmadığını, en azından bizim anladığımız şekilde –ne olduğunu bilmek, çözmek veya sadece öğrenmek için– bir öneminin olmadığını söyleyebilirim. Buna rağmen içgüdülerimle, savcının bana yaptığı baskının mantıklı olmama engel olduğunu hemen anlamıştım. O adam takıntılı şekilde açgözlüydü. Yukarı uzatıp durduğu o başı, bir kurbağa gibi ruh durumuna göre şişirip dalgalandırdığı damarları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ile o elastik karnı, o ciddi ve talepkâr bakışları; ben onları bana doğrultulmuş silahlar olarak algılıyordum. Ne yapabilirdim? En yüksek seviyedeki otorite karşımdaydı ve ben ona istediklerini veremiyordum. Beni baskı altına alıp bana görevimi yapmadığımı söylüyordu; o zamana kadar asla görevimi eksik yapmamıştım. Doğal olarak, savcının yüz yüze kaldığı imkânsız iş düşünüldüğünde bana karşı olan öfkesi haliyle hüsrana dönüşüyordu. Fakat bunu bilmiyordum. Tekrar etmek gerekirse ben hiç ama hiçbir şey bilmiyordum. Olayın bir devlet sırrı gibi kabul edildiğini bilmiyordum, bu sessizlik nedeniyle ortaya çıkan ve yayılmaya başlayan gizli ve hayal ürünü uydurma teorilerden de haberim yoktu. Polis merkezlerinde bakanlar, savcılar ve güvenlik güçlerinin art arda yaptıkları zirveleri bilmiyordum; basında yer alan her bir yazıda adımın anahtar tanık olarak geçtiğini bilmiyordum. Bunların hiçbirini bilmiyordum, yine de her şey, benim savcıya anlattıklarımla bağdaşıyor gibi görünüyordu. Dobra dobra konuşmak gerekirse, görevimi eksik yapıyordum. Başkalarıyla iletişim kuramadan ve mecburi görevlerimi yerine getiremeden maruz kaldığım haksızlığın devam etmesi, benden bir asker yaratıyordu fakat bu haksızlığın bir kurbanı olmanın yakıcı hissiyatı her şeyden daha saçma olan şeyin farkına varmama engel oluyordu: Savcıyı memnun etmek zorunda değildim. Evet, onun isteklerine teslim olmayı reddetmek, benim de haklarım olduğunu hatırlatmak ve saygı istemek bana yetecekti ve o zaman haksızlık da bitecekti. Dahası beni yeniden sorguya çekmeye başlamadan önce kendisi bunu bana tekrarlayıp duruyordu ama ben bunu dikkate almamıştım. O yüzden bir kurbandan çok, aslında bu adamın *suç ortağıydım*. Şu anda bunu söylemek kolay geliyor ama o sırada, en azından benim için, hiç de öyle değildi. Tam tersi, kabul edilemezi kabul etmek için kendimi zorluyordum. Herhangi birinin sırtıma yüklediği her yükü kabul etmeye zorluyordu beni. Bu, beni ezen bir ağırlıktı ve herkes ben tepki veremeden istediği kadarını ekliyordu. İçimde korkunç bir boşluk hissediyordum ve her sabah kalkmak ve *eziyet görmeden dahi olsa* her geçen gün olanlarla yaşamaya sabır, cesaret ve sebatla devam etmek fikri, aniden katlanılamaz bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hal almıştı. Bu yüzden –şu anda söylemesi kolay– savcının deliliği, görevimden kurtulma fırsatına dönüşüyordu ve bu bana hatamı haklı çıkarma yolunu açıyordu.

"Neden görevini yerine getirmiyorsun, kardeş?"

"Çünkü yapamıyorum."

"Hah…"

Hiçbir zaman ruhbanlıktan o günlerdeki kadar uzak kalmamıştım. Kendimi o kadar kaybolmuş, Tanrı'dan uzakta ve yapayalnız hissetmemiştim. Artık dua bile edemiyordum.

X

"Alo?"

"Merhaba, Miriam, nasıl gidiyor?"

"İğrenç. Senin?"

"Aynı… Ofiste misin?"

"Evet."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Söyle."

"Bana bir meslektaşın telefon numarası lazım, çizelgelerden bulabilir misin?"

"Teorik olarak mümkün."

"Şimdi bakabilir misin, yoksa sonra mı arayayım?"

"Şu anda meşgulüm. Adamın adı ne?"

"Profesör Ennio Roncone."

"Nerede?"

"Aslında bilmiyorum ama internetten Roma'da ders verdiğini öğrendim."

"Roma. Roncone, –e'yle mi yazılıyor?"

"Roncone, evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ron-co-ne. Ennio mu demiştin?"

"Ennio, evet."

"…"

"…"

"Biraz beklemek gerekecek. Çok yavaş…"

"Önemli değil. Benimkini görsen…"

"…"

"…"

"Hayır, lanet olası, yavaş falan değil, hepten ayvayı yemiş."

"Bilgisayar mı?"

"Evet."

"Çok mu kötü?"

"Acelen yoksa hayır."

"…"

"…"

"Hızlanması için ne yapmak lazım?"

"Hiçbir şey. Artık öğrendim. Sadece beklemek lazım, sonra belli bir noktada kendi kendine açılıyor."

"Ah, üzgünüm. Seni sonra arasam daha iyi olacak."

"İşin mi var?"

"Ne zaman?"

"Şimdi. Bekleyemez misin?"

"Hayır, ben bekleyebilirim. Senin için demiştim."

"Ben beklemek *zorundayım*. Kilitlenmiş bir bilgisayarla çalışamam. Ben de seni arayacaktım, şu katliam yüzünden. San Giuda senin bölgen değil miydi?"

"Evet, benim bölgem."

"Hay aksi! Peki, ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneyim? Bilmiyorum, her şey öyle tuhaf ki."

"Artık bir saldırı gibi görünmüyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, belli değil."

"Evet ama ne olmuş tam olarak? Hiçbir açıklama yapmamaya devam ederlerse, daha uçuk ihtimallere sürükleyecekler insanları. Bu sabah radyoda ne dediklerini duydun mu?"

"Ne dediler?"

"UFO'larmış."

"*Kim* dedi bunu?"

"Ah, bilmiyorum. Haber özetiydi. Bir gazetede de UFO'lar olabileceği yönünde bir makale vardı. Ve telefonla bağlandıkları bir UFO araştırmacısı dünya dışı bir bağlantıyla dinamiklerin bağdaşabileceğini söyledi. "

"Bunlara inanıyor musun?"

"Hayır ama tepemizde UFO'lar geziyorsa, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Sence de öyle değil mi?"

"Eh, evet."

"Neticede bir kasabayı tecrit ettiler. Kilometrelerce öteden başlayarak hiç kimseyi yaklaştırmıyorlar. Belli ki garip olan bir şeyler var."

"…"

"Alberto ne diyor? O bir şeyler biliyordur."

"Bilmiyorum, Miriam. Biz ara verdik."

"Yapma ya? Ve sen bana söylemedin?"

"Birkaç gün oldu daha."

"Ah, 'ara verdik' demen, bu sefer onun da hemfikir olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tam olarak değil."

"Teslim oldu mu, en azından?"

"Tam olarak öyle de değil, hayır."

"Kurbanı mı oynuyor?"

"Biraz. Tekrar tekrar konuşmak istiyor…"

"Eh, o zaman ara verdiğinizi söylemek için biraz erken, küçüğüm."

"İşte o yüzden sana söylememiştim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Etkilenip seni bıraksın diye yaptıklarını unutma."

"Merak etme, unutmam."

"..."

"..."

"Ne kadar süre..."

"..."

"..."

"Ne kadar süre ne?"

"..."

"..."

"Hayır yani, tam da şimdi ara verdiğini düşününce... Eh neticede..."

"Neticede ne?"

"Neticede o, ormanda ne olduğunu iyi biliyor. Şansa bak ki seninle son bir defa konuşmak istiyor, ona olanları söylettirebilirsin..."

"Gerçekten iğrençsin, o kesin."

"Şaka yapıyorum, budala. Oh, neyse bilgisayar açıldı. Roncone Ennio, işte burada. *Estetik Cerrahi mi*?"

"Evet."

"Hey, ne yapmak istiyorsun? Yoksa niyetin..."

"Bir hastayla ilgili tıbbi fikrini alacağım."

"Dinle, burada ev, özel muayenehane ve Poliklinik Umberto I var. Hangisini istersin?"

"Bilmem ki. Ev..."

"Ve cep telefonu. Bir de cep telefonu var."

"O zaman, cep telefonunu ver, hem..."

"3483882777."

"3483882777."

"Aynen. Ya sana benim verdiğim anlaşılırsa?"

"Seni mahvederler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Doğru. Bu yüzden, eğer Roncone nereden aldığını sorarsa ne diyeceksin?"

"Üniversiteden verdiklerini söylerim."

"Bravo! Böylece olan bölüm sekreterine olur."

"Onun için daha kötü olur."

"Yok canım, zavallıcık. Bekle biraz, burada resmi de var, Briatore'ye benziyor. *Sana kendisinin verdiğini söyle.* Böylece senin bir fıstık olduğunu düşünür ki zaten öylesin.

"Yok artık. Ondan bir konuda görüşünü alacağım, onunla evlenmeyeceğim."

"O halde canın nasıl isterse öyle yap, benim başımı derde sokma yeter."

"Merak etme. Teşekkürler."

"Bensiz ne yapardın sen?"

"Bir zavallı gibi yaşardım."

"Doğru. Bir ara pizza yiyelim mi, hazır sen bekârken?"

"Evet, bir gün yiyelim."

"Önümüzdeki günlerde arayayım mı seni?"

"Önümüzdeki günlerde ara, olur."

"Hoşça kal."

"Görüşürüz."

X

O korkunç zamanla ilgili söylenecek tek bir şey var: Bu aynı zamanda kişisel bir mağlubiyet. Aniden görevimi yerine getirememeye başlamamın gerçek sebebi de bu. Evet, kişisel bir mağlubiyet; kamuya karşı sorumluluğumu, dolayısıyla görevimi de ihmal ederek o savcıya teslim olmamın gerçek sebebi bu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Beni insanlarımdan uzak tutan bir şey vardı. İlk bakışta beni alıkoyan, rahiplik yapmamı engelleyen savcıydı fakat gerçekte belirsiz, ne olduğunu tanımlamaya hâlâ cesaret edemesem de açık şekilde hissettiğim saldırgan bir engel vardı.

Jandarmalarla şafak vaktinde yola çıkarken, meydanda herhangi biriyle karşılaştığımda selam vermekte dahi güçlük çekiyordum. Mesela bir keresinde Rina'yı, bir keresinde de Ignazio'yu görmüştüm. Ve her iki durumda da selamlaşmamız soğuk ve kısaydı. Bundan utanç duymuş olsak da böyleydi. Trento'ya gidişte hiç kimsenin giremediği ormanı geçerken, buzlu ağacı görmeye zar zor katlanıyordum. Dinmek bilmeyen karın altında hep oradaydı, kırmızıydı, adli polis tarafından kırmızı beyaz çizgili şeritlerle çevrilmişti. Muzaffer ve aşağılayıcı bir edayla çiçek açmış gibi geldi bana ve bunu görmek, başımı eğmeme sebep oldu. Moloch[4] benim yenilgimin sembolüydü. Altta neler oluyorsa kesinlikle korkunç bir şeydi. Bundan emindim. Bu emin olma hissinin hemen ardından, kendi gözlerimle gördüğüm, kırık oyuncaklar gibi parçalanmış insanların hatırasından da beter bir kaybolma hissi benliğimi kaplıyordu. Bu kaybolma hissi, oranın yitip gitmediğinden emin olmak adına yaklaşık on yılda tamamlanmış olan işimin yaşattığı duygu yüzündendi. Acının ve umutsuzluğun altında için için yanan, egoistçe bir düşünceydi. Özellikle beni hedef alan ve her birimizi alt eden bir yıkım, perişanlığın seçilmiş bir kurbanı gibi beni tüketen acınası, tatsız bir düşünce.

Gerçek şu ki yıllarca kutsal sayılan Aziz'in yanlış anlaşılması yüzünden Borgo San Giuda'yı çevreleyen kuşkuları dağıtmaya çabalamıştım. Benim gelişimden on yıl önce, sadece sıra dışı mizaca sahip köylüler, oduncular ve esnaf tarafından mesken tutulmuş bir yerdi. Kendini bir iç kanamanın içinde bulan bir kasabanın kalıntılarıyla karşılaşmıştım. Sanki sadece gitmeyi göze alamayanların kaldığı ve özellikle de o olağanüstü Aziz'in dininin yok olduğu bir yer. O ismi taşımaktan onur duyan onlarca köy, kasaba, hatta şehrin yer aldığı Güney Amerika'daki deneyimimden yararlanarak sabırla yeni bir

4 Kenanlı tanrı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kimlik yaratmıştım çünkü Aziz Yehuda Taday acizlerin, çaresizlerin dua ettiği azizlerin aziziydi ve hiç kimse onu bir hainle karıştırmayı hayal bile edemezdi. San Giuda'ya olan bağlılığım, çoğunluğu oluşturan yaşlıların içinde, çocuklukları boyunca ebeveynlerinden duydukları bir hatırayı uyandırmıştı. Din yeniden doğmuş ve bununla birlikte Borgo da tekrar yaşamaya başlamıştı. İç kanama durmuş, birileri orada yaşamak için geri dönmüştü. İçinde bulunduğu zamana ait olmayan bir mevcudiyet yerinde kalmıştı. Elbette ki modası geçmişti ama İtalya'daki diğer birçok köyden daha fazla bozulmuş değildi. Ancak onlardan farklı olarak, bütün azizlerin en etkileyicisi ve cömerti olan olağan dışı bir azize adanmış olma şerefini geri kazanmıştı. Kuşkular çözülmüştü. Azize adanmış gün olan 29 Ekim'de Borgo, yakın kasabaların vadilerini birleştiren, güçlü bir inanç bayramının merkezi haline geliyordu. Massanera'dan, Monte Scalari'den, Gobba Barzagli'den, Doloroso'dan, Dogana Nuova'dan, Luogosicuro'dan, Serpentina'dan ve hatta Fondo ve Cles'den yüzlerce insan, çaresizleri rahatlatan bir azizin varlığından dolayı, ümitsizliklerine çare aramak için San Giuda'yı, kilisemizi ziyaret ediyordu. Beppe Formento'nun kendisi de inançlı biri haline gelmişti. "Çirkin bir hastalık," diye teşhis koyduklarında dua etmişti ve altı ay sonra iyileşmişti. İşin aslı teşhiste bir yanlışlık olduğuydu. Hastanede, nasıl olduysa kayıtlar karışmış ve bu ancak ameliyata alındığında fark edilmişti. Buna rağmen hem ben hem de o, insanlar azizin mucizevi şekilde olaya müdahale ettiğini düşünmesinler diye, sahtekârlık yapmadan konulan yanlış teşhisi açıklayarak bunu bir mucize olarak değerlendirmemelerini tavsiye etmiştik.

Bunu sadece olayların ne kadar değiştiğini belirtmek için söylüyorum. Kimliksiz ve lafı bile edilmeyen bir azizi olan hayalet kasaba, hiçbir şeyi olmayanlara umut veren bir yere doğru on yıl içinde büyük bir geçiş yapmıştı. Ve orada yaşamak, zor olsa da, yeniden bir ayrıcalık gibi algılanmaya başlıyordu.

Birdenbire bütün bunların yok edildiğini hissediyordum. Hiçbir haber alamayan ben dahi, bu toplu kıyıma anında "San Giuda katliamı" adı verildiğini biliyordum. Serpentina değil, Doloroso değil veya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Campo di Carne[5] değil, hatta *Borgo* San Giuda bile değil, herkes için San Giuda katliamıydı. Bunu söylerken utanıyorum ama bu bağlantı, beni bile şüpheye düşürüyordu. Böyle olunca da her gün savaştığım şeye karşı benim içimde de eski şüpheyi su yüzüne çıkarıyordu. Aziz, insanların arasında, doğrudan kendi gerçekleşenimsiyle anılan böylesine korkunç bir olayı yaratabilecek biri olabilir miydi? İnananlarının ihanete uğramış hissetmeye hakları yok muydu? Bunlar kendi içlerinde felaket yaratan sorulardı veya bu soruları ortaya atışım, beni kötü biri yapıyordu.

X

"Alo?"

"İyi günler. Profesör Ennio Roncone'yu aramıştım."

"..."

"..."

"Benim. Kim arıyordu?"

"Trento'dan bir meslektaşınızım, ismim Giovanna Gassion. Cep telefonunuzdan aradığım için kusura bakmayın. Müsait miydiniz?"

"On beş dakika içinde bir dersim var. Sizi dinliyorum. "

"İnternette Messina Konferansı'nda sunduğunuz yaralanmalarla ilgili yazınızı okudum ve bu vesileyle bir hastamla ilgili bir vaka üzerine görüşünüzü almak için sizinle irtibata geçtim."

"Yardımım olacaksa, elbette. Konu neydi?"

"Aslında ben bir psikiyatrım ve Trento vilayetine bağlı ASL'de[6] psikanaliz gibi özel faaliyetlerde de bulunuyorum. Hastam on beş sene önce aldığı bir yaranın kendiliğinden tekrar açılması durumuyla karşı karşıya. Yarası sol elinin ikinci parmağında, sırt bölümü eklemininde. Hastam geçen gün, genç kızlığında aldığı yaranın açılarak,

5 (İt.) Et Tarlası. (ç. n.)

6 (İt.) Azienda Sanitaria Locale: Devlet destekli yerel sağlık ofisi. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağı tamamen kana buladığını söylüyor. Yaranın daha önce ekmek keserken olduğunu belirtiyor. Bu seferki ise uykusunda olmuş ve ben de bu noktada merak içindeyim."

"Psikiyatrım demiştiniz değil mi?"

"Evet."

"İzin verirseniz, hastanızın ne tür bir problemi olduğunu sorabilir miyim?"

"..."

"..."

"Depresyon fakat ağır bir vaka değil. Psikotik belirtiler veya kendi kendine zarar verme, en azından şimdiye kadar mitomanik[7] belirtiler de göstermedi."

"Psikofarmakolojik bir ilaç kullanıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Başka ilaç kullanmıyor. Pek ilaç kullanan biri değil. Bu yüzden size sormak istedim. On beş yıldan sonra tekrar açılan bir yara, inanması güç, sizce de öyle değil mi? Bunun olması mümkün mü?"

"..."

"..."

"Hastanızın doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorsunuz, doğru mu?"

"Az çok..."

"Kusura bakmayın ama sizin işiniz için bu fark yaratır mı?"

"Eh, hayır. Ama bir hasta tıbbi olarak inanmanın güç olduğu bir hikâyeye inanacağımı düşünecek kadar kendini güçlü hissediyorsa... Üstelik ortada bir yara, kan vesaire varken, bundan haberdar olmayı tercih ederim."

"On beş yıldan sonra tekrar açılan bir yara mı?"

"Evet."

---

7 Yalan söyleme hastalığı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Uykusunda mı demiştiniz? Yani başka travmalar olmadan? Terapi amaçlı kimyasal faktörler de yokken?"

"Evet. Bu mümkün mü?"

"..."

"..."

"Bildiğim kadarıyla, hayır..."

"İşte, evet..."

"Ancak sevgili meslektaşım, yaralarla ilgili, kişisel olarak şahit olduğum ve herkesin 'imkânsız' olarak değerlendireceği en az yarım düzine vakam oldu. Bu yüzden..."

"Bu yüzden?"

"Bu sebeple telefonda bir şey söylemek zor. Bu hastanızı görmem, onunla konuşmam, dikişleri muayene etmem gerekir."

"Elbette, anlıyorum. Fakat şu an için teorik olarak bile olsa bunun mümkün olup olmadığını anlamak çok işime yarardı."

"Teorik olarak mümkün değil. Teori dışında mümkün. Tekrar etmek gerekirse, muayene etmek gerekir. İsterseniz onu bana, Roma'ya gönderin, o zaman kesin bir şey söyleyebilirim."

"Ah, yeterince yardımcı oldunuz zaten. Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil. Bir şey yapmadım."

"Profesör, gerçekten teşekkürler."

"İsminizi tekrar alabilir miyim lütfen, doktor hanım?"

"Gassion. Giovanna Gassion."

"O zaman doğru anlamışım; Édith Piaf gibi."

"Eh evet."

"Édith Giovanna Gassion."

"Aynen."

"Akrabalık var mı?"

"Ah, hayır, hayır, sadece isim benzerliği... Ama babam onun bir hayranıdır, kendisinde bütün albümleri var, o yüzden bana Giovanna adını vermiş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bende de bütün albümleri bulunur. Biz yaşlılar büyük hayranıyızdır. *Quand / Il me prend dans ses bras / Ilmeparletout bas...*"

"..."

"*...Je vois la vie en rose...*"

"..."

"Güzel zamanlardı..."

"..."

"..."

"Profesör, şey, tekrar teşekkürler."

"Benim için zevkti, sevgili meslektaşım. Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz. Roma'ya gelecek olursanız, sizinle tanışmaktan mutluluk duyarım."

"Elbette. Teşekkürler."

"Hoşça kalın."

"Hoşça kalın."

X

Bir gece kendimi zorlayıp tepki vermeyi denedim. Eve geldikten kısa bir süre sonra Sauro ve Beppe Formento'nun kardeşi Rina'ya gitmek için dışarı çıktım. Rina yorulmak nedir bilmeyen, güçlü bir kadındı. San Giuda'ya çok bağlıydı. Öyle ki kızı Perla'yı tek başına yetiştirmişti ve evlenmek yerine kendini erkek kardeşlerine adamıştı. Aslında annesi hastalandıktan sonra Sauro'nun oğlu Zeno'ya da annelik yapmıştı ve yalnız yaşayan Beppe, iç çamaşırlarını yıkaması için ona getirmeye devam ediyordu. Kendimi savcının rutinine kaptırdığımdan beri kimseyle konuşmamıştım. Rina fazlasıyla sarsılmıştı ve ben de onu rahatlatmak, diğer kardeşinin durumunu sormak, onunla birlikte dua etmek istiyordum. Böylelikle görevimi tekrar yapmaya başlamak istiyor, bu düşünceyle bir nebze huzur buluyordum. Kapısına iki veya üç kez vurdum, saat gece yarısını geçmişti. Sonunda üst kattaki odanın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ışığı yandı, açmadan panjurlardan aşağıya bakan gölgesini gördüm. Ve, "Rina, benim, peder," diye seslendim. Duymamış olamazdı, beni tanımamış olamazdı çünkü barın her zaman ışığı açık olan tabelasının hemen altındaydım fakat Rina beni gördükten sonra bir kelime bile etmeden yok oldu ve ışığı tekrar kapattı. Kapıya tekrar vurdum. Hiçbir şey olmadı. Fazla kargaşa yaratamazdım, Perla da bebekle birlikte evdeydi ve onları uyandırmak istemedim, bu yüzden de geldiğimden çok daha mahzun bir şekilde oradan ayrıldım. Bu hareket bana çok fazla şeye mal olmuştu ve şimdi umut ettiğim rahatlamanın yerine cevapsız başka sorulardan dolayı düş kırıklığı yaşıyordum. Rina niçin beni görmek istememişti? Neler oluyordu?

Evden ayrıldıktan sonra, yol boyunca bir boşlukta kayboldum. Sis, karanlık, ıstırap ve ani bir kuşku... Yarı yolda, saçma bir şekilde evimin yönünün tam tersindeydim, daha fazla gidemedim ve meydanda durdum. Artık yön mefhumum kalmamıştı. Kendimi zaptedilmiş ve erimiş hissediyordum. Korkunçtu. Bu an hatıralarımın arasında en kötüsüydü. Yönümü bulamıyordum ve artık kendimi tanıyamıyordum. Evine bile dönemeyen bu varlık kimdi? Orada, gecenin orta yerinde kiliseden ve yıllardır kendimi adadığım ama birdenbire artık bulamadığım azizden birkaç adım ötede donarak ölmemek için bir şey yapmam gerekiyordu. Sefil, gülünç ama kararlı... Kendimde olduğuma ve doğru yönde yürüdüğüme *inanmak* zorundaydım. Benim için bu dünyada kaybolup amaçsızca dolanmak dışında hâlâ yapılacak bir şeyler olduğuna *inanmak* zorundaydım. Bu inançta direnmek önemliydi ama gerçekten uzun bir süre kendimi o kör ve lanetlenmiş noktada buldum: Hak ile haksızlığın, pes etmemek ile bırakmanın, *iyilik ile kötülüğün* arasında artık hiçbir farkın olmadığı bir noktada. O andan itibaren cehennemin yeryüzünün en gerçek taklidi olduğunu daima aklımda tuttum.

Eve varır varmaz, sobanın yanına gidip ısınmak için bir saniye bile kaybetmedim. Sonra kutsal eşya odasına girip kilisenin ışıklarını açtım ve San Giuda heykelinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Peru'da, Uruguay'da, Brezilya'da ve sonra orada, o kilisede tarifsiz bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çaresizliğin derinlerinden ona seslenen binlerce insan görmüştüm ve şimdi sıra bendeydi. Çok güzel, çok güçlü bir dua okumaya başladım. *San Giuda, aziz havari, İsa'nın sadık hizmetçisi ve arkadaşı, Hain'in adı yüzünden birçok kişi seni unuttu ama Kilise seni onurlandırıyor ve çaresiz, umutsuz durumlarda koruyucu olarak sana yakarıyor. Benim için dua et çünkü perişan haldeyim! Sana yalvarırım, bahşedilmiş kurtuluşun neredeyse tamamıyla kaybolduğu yerde bana yardım et. Bana bu ihtiyacımda yardımcı ol ki tüm ihtiyaçlarım, dertlerim ve acılarımda göklerin tesellisi ve yardımını alabileyim, bana…*

Orada durdum çünkü bu, yakarışın kişisel ve belli bir istek içermesi gereken noktaydı. Ne istiyordum? Ne için dua ediyordum? Fakat kendimi sorgulayışım uzun sürmedi. Şunu fark ettim: Her şeyin karşısında cevapsız bir soruyla kalmak benim cezamdı. Bu yüzden devam ettim: *Yapılacak doğru şeyi tekrar görme faziletini ve onu yapacak iradeyi ver bana.* Yeterliydi. Sonra duaya son verdim: …*Seninle ve sonsuzluk için tüm seçtiklerinle Tanrı'ya şükredebilmem için. Bu iyiliği her zaman hatırlayacağıma ve seni özel ve güçlü koruyucum olarak onurlandırmaktan vazgeçmeyeceğime ve sana olan bağlılığımı arttırmak için mümkün olan her şeyi yapacağıma dair sana, kutsal San Giuda'ya söz veriyorum. Âmin.*

Sonunda sessizce, hiçbir şey düşünmeden derinliğin içinde hareketsiz kaldım. Ne kadar süre öylece kaldım, bilemiyorum. Tek bildiğim, beni bu dua halinden çıkaranın, dışarıdan gelen keskin bir gürültünün olduğu. Birisi kilisenin kapısına sert bir şekilde vuruyordu. Çoktan ortalıktan el ayak çekilmişti, bu kim olabilirdi? Kapıyı açtım, karşımda beni korkutan siyah bir gölge vardı. Fakat sonra onu tanıdım: Hepimizin Polverone olarak bildiği duvarcı ustası Maestrale Marangon'du. Borgo'nun en son evinde yaşıyordu, sabun taşından çok güzel sobalar yapardı.

"Işığı açık gördüm ve kapıyı vurdum," dedi. Onu içeriye davet ettim. Fakat o dışarıda kalmak istedi. O karanlıkta tedirginlik içinde duran iki gölgeydik ve ben onun yüzünü dahi göremiyordum.

"Günah çıkarmalıyım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garipti ama gecenin bu saatindeki bu isteğin anlamsızlığı, beni rahatsız etmek yerine rahatlattı. San Giuda'nın bana yardım etmesi için daha yeni dua etmiştim ve hemen sonrasında bir papaz olmaya geri dönüyordum.

Ona, "Olur, içeri girelim," dedim ve kapıdan içeri girmesini işaret ettim ama beni durdurdu.

"Hayır," dedi. "Ben giremem."

Belki de rüzgârdan korunmak için ufak bir hareket yaptı ve içerinin solgun, sarı ışığı yüzünü aydınlattı. Yüzü korku doluydu. Her zamanki canlılığı neredeydi? "*O comebali bene bela bimba*"yı[8] söyleyerek çıkageldiğindeki rahat havası neredeydi? Yok olmuştu, yorgun ve vahşi bir ifade takınmıştı.

"Burada günah çıkarmam gerekiyor," dedi Polverone. Talebinin anlamsızlığı yine bana garip gelmemiş, tam tersine heyecanlandırmıştı. Tipi vardı. Ilıklığını hissettiğimiz, sığınaktan da öte gördüğümüz bir kapının eşiğindeydik ama hiç günah çıkarmayan bu adam, dışarıda, buz gibi soğukta ve rüzgârda günah çıkarmak istiyordu.

"Nasıl istersen," dedim. "Konuş o halde." Ve Polverone çakmak çakmak olmuş kocaman, hafif asimetrik gözlerini bana dikerek konuştu.

"Bendim, peder. Herkesi ben öldürdüm."

Ve başını eğdi. Üstelik şarap da kokmuyordu. İşte oldu. Bana bir yol gösterilmesi, yolu görebilmek için, o yolda gidebilmek için dua etmiştim. Ve yol, bu anlamsızlığın önünde belirginleşiyor, aydınlanıyordu. Artık görmezden gelinemezdi.

"Yarın sabah," diye ekledi başı eğik bir şekilde. "Seni almaya geldiklerinde beni de yanında savcıya götür ve bu işi halledelim."

Yarın sabah diye düşündüm, *ne yapacağımı biliyorum.* Benim için, bir kâbustan uyanmak gibiydi.

8 (İt.) Ne güzel dans ediyorsun, güzel bebek. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Alo?"

"Selam."

"Selam."

"Nasılsın?"

"İyiyim."

"…"

"…"

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Nöbetçi değil misin?"

"Hayır, bu gece değilim."

"Evde misin?"

"Evet. Yogaya gitmem gerekiyordu ama canım istemedi."

"…"

"Sen nasılsın?"

"Ben yorgunluktan ölüyorum, Giovanna."

"…"

"Bu soruşturma bizi delirtiyor. Gazeteleri okudun mu?"

"Sizi bayağı hırpalıyorlar.

"Aynen. Ve seni temin ederim, bize çektiren Errera'ya kıyasla hiçbir şey. Sanırım delirdi."

"Niçin?"

"Bilmiyorum, çıldırdı. Bir ormanı resmen tecrit etti, bir atı bile sorguya çekmeye çalışıyor ve bu arada zavallı tanıklara öfke kusuyor."

"Ne yapıyor? Kimi sorguya çekmeye çalışıyor?"

"Bir atı. Kızağı iki at çekiyordu; biri diğerleriyle birlikte orada ölmüş ama diğeri sağ kalmış. Kızakla birlikte kaçmış. Errera ona el

BELONGS TO KAKTUS TEAM

koyup bir etolojist[9] ve at eğitmeninden bir uzman takımı oluşturdu. Görevleri de insanları tanıyabiliyorlar mı anlamak... İnsanlar dediğim de... Yok, neyse, boş ver, çıldırdı işte. Ciddi söylüyorum. Düpedüz kafayı sıyırdı."

"Pardon ama kimse bunu fark etmiyor mu? Bakanlar yok mu? Her gün, zirveler, gece toplantıları..."

"Sana ne diyeyim? Ben o toplantılara katılmıyorum ama belli ki farkına varmıyorlar. Ya da hepsi deli. Hatta... Evet, hepsi deli. Ve ortaya da çıkmıyorlar. Bak görürsün, bu olaylardan biri öyle bir patlayacak ki aklın durur."

"..."

"..."

"Peki, o ormanda neler olduğu biliniyor mu?"

"..."

"..."

"Konuşamam, Giovanna. Üzgünüm. Devlet sırrı gibi saklanıyor. Bir şey söyleyemem."

"Fakat ne zamandan beridir olanlar sır olarak tutulmak zorunda ki? Soruşturmalardan bahsedilememesini anlıyorum ama ne halt olduğunun anlatılması lazım. Neler karıştırıyorsunuz?"

"Ne, '-sunuz' mu? Bu aptallık benim canımı senden daha fazla sıkıyor. Sana delirmişler diyorum. Kafayı sıyırmışlar diyorum. Ayrıca, inan bana, neler olduğunu söylemek hiç kolay değil."

"Ama neden? Dünyanın bütün televizyon kanalları, hatta elçiler ve yabancı hükümetler bile size neler olduğunu soruyor. Böyle bir durumda hiçbir şey söylenmemesi nasıl düşünülebilir? Ya cesetler? Onları ailelerine geri vermeyi düşünüyor musunuz, yoksa onları mahkeme binasında mı saklamak istiyorsunuz? Ya her gün çıkan farklı farklı uydurmalara ne demeli? UFO'dan, radyoaktiviteden, dünyanın sonu-

9 Hayvanların davranışlarını kendi doğal çevrelerinde ve deney düzeneğine sokmadan karşılaştırmalı olarak inceleyen bilim dalı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nun geldiğinden bahsediyorlar. Trento medyum kaynıyor, bunların farkında değil misin?"

"Bak, bunları bana anlatma, tamam mı? Bana anlatma. Yapılan şeylerin hiçbirini uygun bulmuyorum. Bana söyleme bunları…"

"Peki, o zaman niçin sen de ne olduğunu söylemek kolay değil, diyorsun? Çok mu zor? Şu, şu, şu oldu ama kimin yaptığıyla ilgili olarak henüz bir fikrimiz yok. Bunda zor olan nedir?"

"…"

"…"

"Bir şey söylendiğinde bir anlam ifade etmeli, Giovanna. Ufacık da olsa bir anlamı olmalı. Bu durumdaysa söylenebilecek olan şeyin bir anlamı yok. İşte zor olan bu."

"Anlamı yok da ne demek?"

"Anlamı yok demek. Bu hiç kimsenin davranılması gerektiği şekilde davranmıyor olmasını haklı çıkarmaz. Şuna inan ki olanlara bir anlam yükleyebilmek imkânsız."

"…"

"…"

"Bütün ölümlerin birbirinden farklı olması yüzünden mi?"

"…"

"…"

"Bak, hiçbir şey söyleyemem. Gerçekten üzgünüm."

"Yani beni arıyorsun, bu konudan bahsetmeye başlıyorsun ve sonra bu konudan bahsedemeyeceğini söylüyorsun. Söyle bana, bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Haklısın, affedersin. Ama aslında bundan bahsetmek için aramamıştım."

"Bunu anlamıştım. Ama yarattığın duruma bak. Ben sana hiçbir şey sormadım ama sen bu konuyla ilgili konuşmaya başladın. Bunu daha önce de yapmıştın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haklısın, üzgünüm. Ama kötüyüm. Sadece görüşelim mi, diye sormak istiyordum."

"Evet, bu saatte…"

"Ben ofisten bu saatte çıkıyorum. Sana uyar mı?"

"…"

"…"

"Hayır, pijamalarımı giydim, yorgunum, yarın sabah altıda kalkmam gerek… Hayır."

"…"

"…"

"…"

"…"

"Sana her şeyi anlatacağım desem bile mi?"

"…"

"…"

"Baksana bana sen! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Hayır mı? Bana az önce anlatamayacağını söyledin."

"Fikrimi değiştirdim."

"Şimdi. Şu anda…"

"Evet, şu anda. Bana neler hissettiğini anlatman gerekiyor, aksi takdirde ben de delireceğim. Çalışmam, kararlar almam, sakinliğimi korumam ve sırrı saklamam lazım ve bütün bunlar birlikte olduğum kadının beni bırakıp beni görmek bile istemediği bir dönemde oluyor. Bunlar çok ağır ve ben artık baş edemiyorum. Tanrı aşkına, sana her şeyi anlatacağım."

"…"

"Bak, artık benimle olmak istemediğini anladım. Sadece, lanet olsun, benim her şeyim sendin ve şimdi birdenbire sen de yoksun. Ne yapacağımı bilmiyorum ve kötüyüm. Seninle konuşmam gerek."

"Peki, telefonda konuşamaz mısın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

“Hayır, Giovanna. Seni görmem lazım. Haydi ama oraya gelebilir miyim?”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sarmaşık destek aldığı duvarın daha da tepesine ulaştı

Ertesi sabah jandarmalar her zamanki gibi beni almaya geldiler. Arazi aracına binerken, Polverone karla kaplı kapının önündeydi. Bütün gece yaptığı gibi yorgun gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Ona selam verdim, beceriksizce "endişelenme" anlamına gelen bir hareket yaptım ve o gözlerini sabitlemiş meydanın orta yerinde durup biz orman tarafına dönene kadar bana bakmaya devam etti. İlk defa tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum: Savcının hakkından gelip bu esaretten kurtulacaktım. Yıllardır birileriyle tartışmamıştım ama o yolculuk boyunca, savcıyla yapacağım konuşmayı zihnimde canlandırdım, şiddetli bir patlama yaşamama yol açabilecek, derin bir öfkenin tırmandığını hissettim. Hatta bu, bir anlamda arzu ettiğim bir şeydi: Yükümden kurtulmak. Ne de olsa öfke sorumlulukları gizlemek için mükemmeldir. Bu nedenle sükûnetimi korumaya çalıştım. Her zaman olduğum şeye dönmek için karşımda bir fırsat olduğunu biliyordum, onu boşa harcarsam, başka fırsatlara sahip olmayacağımı biliyordum. Hemen sonrasında öğreneceğim şeyleri az da olsa hayal edemiyordum ama diğer taraftan kendimce bildiğimi düşünüyordum. İnançlı bir insandım, dua etmiştim ve duam kabul olmuştu, bu yüzden mantıklı insanın dünyasını yöneten ve başka bir şey olduğunda acımasızca sıkıştırılan o soğuk, rasyonel mekanizmanın dışındaydım. Başka bir şeyler olduğunu biliyordum, bana tesadüf ettiği ilk andan itibaren de daima bilmiştim. Ve ben bir savcı değil, bir papazdım, kanıtlara ihtiyacım yoktu.

Savcıya özgür ve kararlı yepyeni bir ruh haliyle gittim. Papazlık yaptığımdan beri yaşadığım ama o günlerde beni rahatlatmayan her zamanki ruh hali içindeydim. Bir taraftan, artık onun toplantı çağrılarına cevap vermemek konusunda kararlıydım, diğer taraftan da

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu kararı alma sebebimin muhakemeye, öfkeye veya kanuna bağlı olmadığına ancak bir önceki gece beni tüketen düşüşü yok ederek ve dua etmeye tekrar başlayarak gerçekleştirdiğim tasavvurun gücüne bağlı olduğuna yoğunlaşmıştım.

Savcıya gelince... Elimden geldiğince öfkemi dışa vurmamaya çalışarak sıkıca tokalaşırken, ona gelmenin benim için artık imkânsız hale geldiğini söyleyerek işe koyuldum. Hatırladığım kadarıyla ona, onu daima hatırlayacağımı ancak papazlık görevimin gereklerine istinaden...

"Peder," dedi, "affınızı istemek zorundayım."

Sadece o an, sadece sözümü o şekilde kestiğinde, değiştirmeye karar verdiğim durumun zaten değişmiş olduğunu fark ettim. İlk fark ettiğim şey, savcının tek başına olduğuydu. Her zaman onunla birlikte ofiste olan ve tüm konuşmalarımızı not eden kişi orada değildi. Ancak beni en çok etkileyen yüz ifadesiydi; önceki günlerdeki gibi otoriter ve kibirli değil de yumuşak, müteessir, hatta mütevazıydı.

Hatta bir de affımı istemişti. Konuşmaya koyuldu benimle. Soru sormadan, baskı yapmadan ve suçlamalarda bulunmadan uzun uzun konuştu. Kilise cemaatinden insanların genellikle benimle konuştukları gibi konuştu. İhtiyacı olduğu için benimle konuştu. Ve neredeyse bulaşmak üzere olduğum korkunç şeylere rağmen, o konuşurken ben, içimde akan o günlerin soğuğunda kaybolmuş hoşgörünün sıcaklığını, bu dünyada olma nedenimi tekrar hissettim.

X

İşte, yürüyerek yukarı çıkıyor; klostrofobisinden dolayı olmalı. Neden aptal gibi gelmesine izin verdim? Çok ama çok dikkatli olmalıyım. Konuşup rahatlasın, sonra onu gönderirim. Bana katliamla ilgili olanları anlatsın da sonra dünya yıkılsa fark etmez, onu göndereceğim. Sonuçta benim bir şey demem gerekmiyor: Evet, hayır, çünkü. O kadar. Hatta

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çünkü demesem daha iyi. Evet, hayır, o kadar. Vangelo'nun dediği gibi: Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, sakin kalmalıyım, ona çalıştığım intibasını vermeliyim. Hatta onun üzerinde çalışıyor gibi yapmalıyım, o bir hastammış gibi davranmalıyım. Niye gelmesine izin verdim ki? Yani saat on bir, yarın sabah erken kalkmalıyım, neden evet dedim ki? Ben nedenini biliyorum çünkü katliam olayını kullanarak kurnazlık etti. Bununla eğlendiği belli. Beni tekrar görmek için elinde bu kartı vardı ve kullandı. Ben de buna kandım. Ama benim ne olduğunu öğrenmeye hakkım var. Kahretsin! O neden olduğunu bile tahmin edemiyor, bunu kimse tahmin edemez ama benim buna herkesten çok hakkım var. Herkes bu hikâyeye takmış. O zaman ben nasıl olmayayım? Çünkü ben hiçbir şeyi bilerek yapmış değilim, olayları ilişkilendirmemek için her yolu denedim ama beceremedim. Katliamın ve yaramın yeniden açılmasının aynı sabaha denk gelmesi. Bu arada bandajla ilgili ona ne söyleyeceğim? Genç kızken parmağımı nasıl kestiğimi ona anlatmış mıydım? Sanırım hayır ama bundan nasıl emin olacağım? İşte geliyor, sadece bir kat kaldı. Ona ne diyeceğim? Kendimi nasıl yaraladım? Parmağımdaki kesikten ona hiç bahsetmedim diye düşünüyorum. Fakat diğer yandan sanki beklediğim buymuş gibi, sanki yapılacak tek şey tamamen unutmakmış gibi, onunla yaşadıklarımı bile bütünüyle, bir an evvel unutmaya başladım. Mesela, Paris'teki o kilisede ibadet edenlere ve diğer herkese evliymiş gibi mi yapmıştık? Hatırlamıyorum. Saint-Eustache veya Saint-Sulpice miydi adı? İşte geldi...

"Selam."

Tanrım, ne kadar da zayıflamış. İskelet gibi. İnsanlar bir haftada bu kadar zayıflamak için ne halt ediyor olabilirler? Bense aşk acısı çektiğim tek seferde de kremalı çöreklerin içine dalmıştım...

"Merhaba."

"İyisin," deyip gülümsüyor; bana sarılmak, dokunmak, okşamak istediği çok belli ama kendini tutuyor. Ne olur ne olmaz diye geriye doğru bir adım atıyorum. Susuyorum. Onu rahat hissettirmek için hiçbir şey yapmak zorunda değilim. İçeri giriyoruz. Çat kapı kapa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıyor. Sessizliği bozmak zorunda değilim. Konuşmak isteyen o, çaba göstermesi gereken o.

"Hoppala, eline ne yaptın?" Cidden, ona ne diyeceğim? Üzerinde düşünemem, hemen cevaplamalıyım. Aklıma gelmişken, *hoppala* dediğinde ondan nefret ediyorum…

"Ekmeği dilimlerken kestim."

"Yapma ya! Yine mi?"

Hah, işte!

"Genç kızken kestiğim seferi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Sana anlatmış mıydım?"

"Dediğine bak! Bayıldığını ve kanınla bütün evi kirlettiğini... Kayak finallerini kaçırdığını… Ekmek keserken değil miydi o da?"

"Evet. Ve biliyor musun? Aynı şekilde, aynı yerinden kestim."

Hayır, böyle iyi değil. Böyle samimi olmamalıyım. Çok tehlikeli, çok tehlikeli. Baksana nasıl da sokuldu.

"Göster," diyerek elini uzatıyor.

"Görünmüyor, bandajlı."

"Dikiş mi attılar?"

"Evet."

"Kaç dikiş?"

"Dört."

"Acıyor mu?"

"Hayır."

Elimi geri çekiyorum. Dikkatli olmalıyım. Fiziksel temas olmamalı. Samimiyet olmamalı. Bir hasta olsa bunu yapar mıydım? Hayır. O zaman?

Sessizlik. Ona bakmam bile gerekmiyor. Fiziksel temas yok, samimiyet yok ve mümkün olduğunca az göz teması. Ayıp olmasının bir önemi yok. Onun burada olmasından memnun değilim, bu ziyarete

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mecburen katlanıyorum zaten. Ben bunu her saniye hatırlıyorsam, o da unutmayacak.

"Otur."

"Dağınıklığın kusuruna bakma," tipinde klişe cümleler yok. Dağınıklık var, tamam ama ne ilgisi var? Onu evime ben davet etmedim, gelmek isteyen oydu. Onu ben bıraktım ve onu unutmaya başladım bile. Mesela, onun MG'siyle nereye gezmeye gitmiştik? Cinque Terre'ye mi, Portofino'ya mı?

Sessizlik.

Oturunca daha az zayıf görünüyor. Daha az solgun. Bakmak daha katlanılır hale geliyor.

Sessizlik.

Sessizlik.

Uzun uzun iç çekip gülümsüyor.

Sessizlik.

Piç kurusu! Bekliyor ki ben sorayım. İstiyor ki ondan içini dökmesini isteyeyim, böylece bunu beni memnun etmek için yapıyor gibi görünecek. Fakat ben bir şey sormuyorum.

Sessizlik.

Bir iç çekiş daha.

Sessizlik.

Sessizlik.

Katlan. Belisari'yle yaptığın gibi yap. Sessizlikle geçen kırk beş dakikanın sonunda bir laf ediyordu: "Bugün bir kahve içtim." Beş dakika daha süren sessizlikten sonra, "Bol köpüklü," diye ekliyordu. Ve ben susuyordum. Böyle yapmam gerek.

"Giovanna, başıma gelen en acayip şey bu," diyor sonunda.

Bana bakıyor, bakışları delip geçiyor. Hayır, bu çok yoğun, bakışlarımı kaçırmalıyım. Masanın üzerindeki dergiye bak: *Focus – Sorular ve Cevaplar. Neden kadınlar erkeklerden daha fazla gülümser?*

"Acayip demek az kalır. Delice, akıl almaz. Evet, akıl almaz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hâlâ bana bakıyor, hissediyorum. *Neden dondurma yemek bizi susatır? Kasırgaların isimleri nereden geliyor? Cinsel perhiz sağlığa zararlı mı?*

"Ve belli ki soruşturma da akıl almaz durumda."

Artık bana bakmıyor, şu anda yere bakıyor. Böyle iyi. Bırakayım da biraz oyalansın, sonra da gitsin. Soru sormamaya gayret etmeliyim.

"Ama istediğimiz gibi davranmamıza izin vermiyor. Savcılıktan, Errera'dan bahsediyorum. Böylece her şey daha da akıl almaz hale geliyor."

Bilmeyi ne kadar istediğimi ona belli etmemeliyim. Aslında gelmesinden ne kadar memnun olduğumu göstermem gerekmiyor.

"Sen olsan nasıl davranırdın? Bu soruyu kendime sordum, 'Ben kumanda ediyor olsam, böyle zor bir durumda nasıl davranırdım?' Cevabını da verdim. Ben böyle davranmazdım." İşte tekrar bana bakıyor. "Ben gerçeği söylerdim."

Hayır, hâlâ fazla yoğun. *Banyo yapmak için yanlış bir saat var mıdır?*

"Bilen en az otuz kişi var, belki de kırk. Hepsi devlet sırrı olmasına rağmen, er ya da geç ortaya çıkacaklar. Biz ise bu noktada ne yapıyoruz dersin? Errera, Bakanlar ne yapıyorlar? Ben ne yapıyorum?"

Bir ömür boyu ne kadar konuşuruz? Neden din adamlarına "papaz" diyoruz?

"Giovanna, otopsi raporlarının üzerinde tahrifat yaptılar. O cesetlerin ölüm sebeplerini değiştirmek için öfkelerini onlardan çıkarıyorlar. Ölülerin başını kesmeye karar verdiler, anlıyor musun? Hatta bunu çoktan yapmış bile olabilirler."

Başını sallayıp eğiyor. Çok çaresiz. Şu an hâlâ birlikte olsak, yanına gider ona sarılır, saçlarını okşayıp sıkıca kendime bastırırdım. Kesinlikle ihtiyacı olan bu ve ben bunu yapardım. Sonra da ona sımsıkı sarılır, tatlılıkla bu insanlar nasıl ölmüş, diye sorardım.

"Ama dediğim gibi bilen kırk, elli kişi vardır belki veya artık yüze falan ulaşmıştır. Her şeyin ortaya çıkmaması mümkün değil.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ama onu bırakanın ben olduğunu düşünürsek... Bu kararım ebedî ve iyi de yaptım. Zaten birlikte yaptığımız en önemsizinden en unutulmaz olanına kadar her şeyi unutmaya başladım bile. Bir gün korkunç şeyleri de unutabilmeyi umuyorum. O ise görülüyor ve anlaşılıyor ki hâlâ tekrar düşüneceğimi, etkileneceğimi umuyor ve bana bu yanlışı yaptırtmak için o çok güçlü kartı oynuyor ama ben bu sefer oyununa gelmeyeceğim. İşte, yanına gitmiyorum, hayır, işte ona dokunmuyorum. Hatta ona bakmıyorum bile –*Ronaldinho'nun gol attıktan sonra yaptığı hareketin anlamı nedir?*– ama o soruyu ona ben de soruyorum. Kahretsin! Çünkü balığın oltaya takılması gibi onun kelimelerine takılıp kalarak kendimle oynatıyorum. Ölülerin kafasını kesmek mi? Bu da ne demek?

"Peki, bu insanlar nasıl ölmüşler?"

İşte. Şimdi mecburen ona bakmam gerekiyor. Ancak şimdi bakabilirim. Şimdi de yoğun olan benim. Şimdi kendimi güçlü hissediyorum.

"Bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Eğer bunu sana söylersem hayatın değişir, Giovanna."

"Biliyorum, bunu anladım. Söyle bana."

"Söyleyeceğim ama iki şey için bana söz vermelisin."

Ah, Tanrım! Şimdi ne istiyor?

"Ne?"

"İlki, bundan kimseye bahsetmemelisin. Hem de hiç kimseye. En azından bomba patlayana kadar. Ki patlayacak çünkü öğrenilecek ve eğer patlamazsa ben patlatacağım. Seninle hiçbir şekilde ilgisi olması gerekmiyor. Senin iyiliğin için söylüyorum çünkü bu daha önemli. Söz veriyor musun?"

"Veriyorum. Ya diğeri?"

Şimdi bakışlarını kaçıran o. Tam da *Focus – Sorular ve Cevaplar* dergisine doğru bakıyor denebilir.

"Aslında üç şey var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buyurun bakalım. Onu tanıyorum, her an dört, beş, altı ve dahası olabilir.

"İkinci olarak da bana inanacağına söz vermelisin. Ne de olsa bana inanmakta fazlasıyla güçlük çekeceksin. Öyle ki abarttığımı ve kafayı yediğimi düşüneceksin. Söz veriyor musun buna?"

"Evet."

"Psikiyatrlığı bırakacak, benden şüphelenmeyecek ve psikanalize başlamayacaksın. Çünkü sana söyleyeceğim şey, tamamen mantıksız. Bir kâbus gibi görünüyor ve bir kâbus olsa, bilinçaltı tahminlerinde bulunup sembolleri ve anlamları elde etmekle uğraşırdın. Ama bu benim alanım, seninki değil. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Bana inanacak mısın?"

Aman be! Anladık, lanet olası!

"Evet, sana inanacağım. Ya üçüncüsü?"

"Bana tavsiyelerde bulunacaksın. Ben hiçbir şey yapamıyorum, bir karar vermem gerekiyor. Seni daima kendimden bir parça gibi dinledim, hatta en iyi parçam gibi. Sana her zaman önerilerini sormasam da seninle birlikte olmak, bana daima güven verdi ve karar almamda yardımcı oldu. Elbette ki sensiz olmaya alışmam gerekecek ve bunu yapacağım; sana söz veriyorum, alışacağım. Ancak şu anda çok erken, Giovanna ve senin tavsiyen olmadan bu kararı vermeyi tasavvur bile edemiyorum. Tavsiye verecek misin?"

"Yapabilirsem... Evet."

"Hayır, 'yapabilirsem' demek yok. Bunları bir kere sana anlattım mı tarafsız kalamazsın. Tarafsız kalmak istiyorsan, öğrenmemelisin. Şayet öğrenmek istiyorsan, o zaman tarafsız kalamayacağını da bil. Benim nasıl hareket etmem gerektiği konusunda bir şeyler düşüneceğin kesin. Tavsiyeden kastettiğim de bu, anlıyor musun?"

Lanet olsun, şimdi boğulacağım!

"Tamam. Ne yapman gerektiği konusundaki düşüncemi sana söylerim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu sorumluluğu alacak mısın? Artık birlikte olmasak dahi? Bağı koparmak isteyen sen olsan da son bir defalığına benimle bir bağın olmasına hazır mısın? Bana şu anda söz vermen gerekiyor çünkü bunları sana söylediğim anda sende bir istek oluşabilir ve..."

Şimdi onu gerçekten öldüreceğim. Ona neyle vurabilirim? Bir *silaha* ihtiyacım var. Bu bok kafayı neyle paramparça edebilirim?

"Evet, Alberto. Sana söz veriyorum. Nasıl öldüler?"

Bana bakıp gülümsüyor. Lina teyzenin kül tablası. *Anlayasın* diye kül tablasını elime bile alıyorum. Şunu görüyor musun? Elimde kristal, köşeli bir kül tablası var. Çok ama çok ağır; o insanların nasıl öldüklerini anlatmak yerine bir kelime daha edersen, bir kelimecik daha edersen bunu alnının ortasına geçireceğim.

X

Savcı uyumayıp kafa patlattığı birçok gece olduğunu ve o gece önemli bir şey yaptığını söyledi: Dua etmişti. Sadece dua ederek, çok öfkelendiği kişinin, yani benim, bir din adamı olduğumu fark etmişti. Ve benim bir din adamı olmamdan hareketle, bana söyleyeceklerini günah çıkarmak olarak değerlendirip değerlendiremeyeceğimi, buna bağlı olarak da gizlilik mutabakatına saygı gösterip göstermeyeceğimi sordu. Doğal olarak ona olumlu cevap verdim. O zaman çalışma masasına giderek bir çekmeceyi anahtarla açtı ve içi belgelerle dolu iki klasör çıkardı. Klasörler öyle kalındı ki oraya nasıl sığmış olduklarını anlamak güçtü. Onları çalışma masasının üzerine koyup açmadan orada öylece bıraktı. Sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Başlangıçta," dedi, "bu insanların suç mahalline güvenlik güçlerinden önce gelerek bıraktıkları izler yüzünden soruşturmanın riske gireceğine gerçekten inanmıştım." İlk günler bilimsel araştırmanın ortaya çıkardığı tutarsızlık karşısında buna inanmıştı. "Elde edilmiş her bilgi, diğerlerine tezat oluşturuyordu ve bunu bulguları saptıran çelişkiyle açıklayabiliyordum," dedi. Buna inanabildiği kadar inandığını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

söyledi, bu kanıya mantık çerçevesinde olduğu sürece bağlı kalmıştı ama kısa bir süredir artık buna inanmıyordu: Resmî otopsi sonuçlarını aldığından beri. Klasörleri işaret etti ama onları yine açmadı, hatta dokunmadı bile.

"İçlerinde o ormanda olmuş olamayacak şeyler yazılı. İçlerinde sulh hâkiminin verdiği cezalar yer alıyor. İlk günlerde vicdani hareket etmesinin nedeni, tüm olaya uygulanan aşırı gizlilikti," dedi. O klasörleri aldığından beri, kötü davranmaya, yalan söylemeye, gizlemeye, asıl amacından saptırmaya başlamıştı. Elbette o dosyaların geniş kapsamı karşısında en yüksek hükümet mercilerinin ona nasıl isterse öyle hareket etmesini söyledikleri de bir gerçekti. Sadece emirleri yerine getirdiğini söyleyebilirdi ama –günah çıkardığı şey buydu– ona kimse o şekilde emir vermemiş olsa dahi tamamen aynı şekilde davranacağını biliyordu. O dosyaları okuduğunda bir an için dahi olsa doğruyu söylemeyi düşünmemişti. Halkın bu insanların nasıl öldüklerini öğrenmeleri fikrini tek kelimeyle düşünememişti. "Bu yüzden, üstümün kim olduğunun önemi olmaksızın, kimse bunu bilmiyordu çünkü bu benim için akla sığmayacak bir şeydi ve bu nedenle de hiçbir şekilde emirleri yerine getirmiyordum ama o olaydan çıkarılması mümkün olan tek gerçeği saklı tutmak için bile bile kendimle kavga ediyordum. İlgisi olan aşılması güç limit, zihnimin bilincime dayattığı mutlak bir koşuldu." dedi. Her şeyden evvel mantık gelirdi, hatta sadece mantık önemliydi. "Yani," dedi, "Katolikliğe inansam ve dini bütün de olsam, benim için her şeyin mantığa dayalı olduğunu keşfetmiştim." Mantığın aydınlatamadığı noktada, iyi ile kötü arasında bir seçim yapmak mümkün değildi. Şimdi bile bundan bana bahsetmek, onu aydınlığa çıkarmıştı. Dünyadan gizlediği şeyleri en azından pedere anlatmakla doğru şeyin etrafında gezinmeye başladığını fark ediyordu.

Ellerini dosyaların üzerine koydu. "Peder, bana yardım edin. Söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum. Söyleyemiyorum," dedi.

Beni yiyip bitiren meraka ve kelimelerinde hissedilen muazzam trajediye rağmen kendimi yeniden güçlü hissediyordum. Bana söyleyeceklerini bilmememe karşın bu adamın acısını, çaresizliğini, hata-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

larını son derece net olarak görebiliyordum ve ben her gerçek günah çıkarmada olması gerektiği gibi her şeyi onunla paylaşıyordum.

Savcı, "Bana yardım edin, Peder," demeye devam ediyordu.

Ve ben ona nasıl yardım edeceğimi biliyordum. Yıllar içinde bana günah çıkaran bütün erkeklere ve kadınlara ettiğim yardımın daima aynı olduğunu biliyordum: Soru sormak en doğrusuydu. Onun kendi rızasıyla bana söyleyemediği şeyi ona sordum: "O insanlar nasıl öldüler?"

İşte o zaman savcı dosyalardan birini açtı. Gözlüklerini taktı ve dosyadan okumaya başladı. Onları birbiri ardına eline alıp okuyor, çalışma masasının diğer köşesine bırakıyordu. Yapılacak işler listesinin üzerinden geçiyormuşçasına durgun, duygusuz bir sesle okudu. Doğal olarak bu raporlarda kullanılan lisan, hatırladığımdan çok daha teknik ve netti. Kendi anlaşılmazlığı içinde bu ölümlerin özünü gizleyemiyordu. Tıpkı onları gördüğümde üzerlerini kaplayan kar örtüsünün gizleyemediği gibi. Sadece çıplak gerçeğin bir sonucu olan durumu biraz daha az çekilmez kılıyordu: Bu terminolojinin bana pek de yardımcı olmaması gibi.

Savcı ilk dosyadan başlayarak okudu: "Anelli Giancarlo, yaş yetmiş üç, zehirli karbondioksit gazından boğulma; cesedi ileri derecede dekompozisyon durumundayken getirilmiştir. İkinci dosya: Eşi Massatani Maria Rosa, yaş yetmiş bir, proliferasyona son seviye tümörlü pulmoner ödem. Üçüncü dosya: Formento Giuseppe Maria, yaş elli yedi, bıçağa benzer keskin ve ince bir kesici aletle kafası kesilmiştir; cesedi din görevlilerine ait turuncu bir pelerine sarılı olarak getirilmiştir. Dördüncü dosya: Gigliotti Maria Elena, yaş elli dokuz, boğazı bloke eden ekmek kabuğundan dolayı boğulma. Beşinci dosya: Girotti Matteo, yaş üç, entrevenöz uygulanmış potasyum enjeksiyonu sebebiyle kalp durmasını takiben ölüm; kadavranın kalbi, karaciğeri, böbrekleri, akciğerleri ve göz yuvarları eksik olarak getirilmiş olup doku nakli yapılmıştır. Altıncı dosya: Erkek kardeşi Gianluca, beş buçuk yaşında, cinsel işkence ve şiddet sonrası boğazın sıkılması. Yedinci dosya: Bebek bakıcısı, Estevez Ana Maria, kırk iki yaşında, Ekvador uyruklu, ölüm nedeni aşırı dozda eroine bağlı solunum durması."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

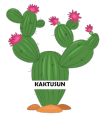
XY

İlk klasör bitmişti. Savcı gözlerini bana doğru kaldırmadan ve dosyaları düzenlemeden diğerine geçti.

"İlk dosya: Smet Dario, kırk yedi yaşında, Slovenya vatandaşı, ölüm sebebi 7,65 kalibre tabancayla sağ şakaktan yakın menzil ateş etmek suretiyle intihar. İkinci dosya: Eşi Albach-Retty Maria, otuz dokuz yaşında, Avusturya uyruklu, altı aylık hamile, ölüm sebebi birçok uzvu kesildikten ve en az dört farklı erkek tarafından cinsel şiddete maruz kaldıktan hemen sonra, vücudunda sayısız sakatlanmayı takiben eviserasyon. Üçüncü dosya: Fetüs, ana karnından fırlamış ve belli bir uzaklıkta bulunmuştur, keskin bir aletle eziyet edilmiş ve yakılmıştır. Dördüncü ve son dosya: Kotkin Olga, otuz bir yaşında, Ukrayna uyruklu, köpek balığı saldırısı sonucu ölmüştür."

İlk kez o sırada, son dosya elinde olduğu halde, savcı başını bana doğru kaldırdı. "Biolcati Maria Sofia," dedi, "3 yaşında, kayıp."

X

Midibüse bin nì, bu havada araba kullanma! Ama iki saat sürüyor anne… Beni merakta bırakma, tamam mı? Midibüse bin! Ama midem bulanıyor anne... Midibüse bin! Tamam anne, merak etme, midibüse bineceğim. Ama bu arada çok iğrenç; gerçekten iki saat sürüyor ve gerçekten midem bulanıyor.

Moralsizim. Korku, moralsizlik, şaşkınlık… Açıklanamaz (veya Alberto'nun dediği gibi, *akıl almaz*) ve kanlı olaylarla doluyum. Üstelik hepsi birdenbire… Ve ben bunları kimseye anlatamıyorum. Bu yüzden de midem bulanıyor gibime geliyor, ayrıca kime anlatabilirim ki? Alberto'nun bana verdirttiği sözü ihlal etmek istesem de… Sinizm olsun diye demiyorum, tecrübeyle sabit; bunlar sadece bilgi toplamak için araçtırlar. Kiminle konuşabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Livi'yle mi konuşsam? Elbette bu tam da bir terapistle konuşulması gereken bir şey ama ona şu kanser teşhisini koyduklarından beri oldukça ilgisizleşti. Bu elbette anlaşılabilir bir şey, yanlış anlaşılmasın,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sadece bunu duymak, oraya gitmeyi bırakmam, eğitimimi şu Milanolu psikanaliste teslim etmem gerektiği anlamına geliyor ve bu şartlarda bundan söz etmek kolay değil. Ona hiçbir şeyden bahsetmedim. Yaramdan bile... Geçen gün ona da her zamanki yalanlarımı attım... Bir de her nasılsa Alberto bu konuda haklı. Bir bakıma Errera da haklı. Böyle şeyler nasıl söylenebilir ki? Akıl almaz şeyler. Yine de sesini çıkarmamak ve hiçbir şey yokmuş gibi yapmak da akıl almaz. Sessiz *kalınabileceğini* kabul etmeliyim. Ayrıca her zaman her şey söylenmez. Mesela parmağında bandaj olduğu zaman, sana ne olduğunu soran birine bir cevap vermelisin veya daha iyi bir sebep bulmalısın: Ürkütücü bir katliam olduğunda ve sen yetkili savcıysan ve o konuda öğrendiğin şey tarif edilemez ise... O zaman senin de bir şeyler demen gerekir. O zaman sadece sessiz kalınamaz, *yalan söylenir.* Bu daha da akıl almaz olur. Bilmiyorum, üzerine kavanoz kapatılmış sinek gibi tuzağa düşmüş hissediyorum kendimi. Beynim hiçbir yere varamadan hep aynı noktanın etrafında başıboş dolanıp duruyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bugün muayenehane tam bir işkenceydi: Orada, bu *olayın* –şu aralar ona ne isim verdiklerini artık bilemiyorum– olduğu yerden otuz kilometre uzakta bir saniye için bile olsun başka bir şey düşünemedim, hastaları dinleyemedim. Nasıl dinleyeyim ki? Ben yapamıyorum. Ağırbaşlı bir şekilde her şeyde mantıksızca davranan İskoçyalıya konsantre olmak zorundayım ama yapamadım. Bu arada parantez içinde söylüyorum, aylardır ilk kez bugün onunla bir şeyleri neredeyse çözdük. Cebinde bir gidiş-dönüş bileti var. Kıçını kurtarmak için, bugün öğleden sonra, öylesine içtenlikle bize onu nasıl da gösteriyordu... Bu sırada biz de sosyal hizmet görevlisiyle onu ülkesine geri göndermek için Milano'daki konsolosluğunu aramaya çalışıyorduk. Ama Cles'de toz toplayan yaşlı ayyaş bir İskoçyalı beni neden ilgilendiriyor? *Bildiklerimle* onun zırvalarına nasıl yoğunlaşabilirim ki? Başka hiçbir şey düşünemem, hiçbir şey. Deniyorum, denemediğimden değil, bütün gün denedim bunu ama ne tarafa dönsem, neyle meşgul olsam aklım hemen oraya gidiveriyordu. Bu kadarı normal değil. Hatta bana hiç de normal gelmeyen şey şu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanlar, olayın olduğu yerden bir taş atımlık mesafede olan burada bile bunu düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden normal bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Cles'deki hastalarım da mesela, her dakika tehdit ve takip altındayken, tıpkı Savoldello veya Borlon gibi; bu dağ delileri öylesine saf, savunmasız ve hassaslar… Bu kadar çılgınlık üzerine hayaletler, sesler ve komplolarla kuşatıldıktan sonra katliamı ima bile etmemeleri nasıl mümkün olabilir? Kısacası, cesetleri kesip biçiyorlar, iğrençlik yaparak sahte bir versiyon yaratıyorlar ve haydi çocuklar biraz dikelim yeter… Hiç de yetmez. Elbette bu olayı bu çılgınlıkların içine dâhil edebilmeleri için çok erken ama sonuçta bir işaret bile yok, bir önsezi, hiçbir şey… Öte yandan Altenburger ise başka hiçbir şeyden konuşmadı – sanki daha fazla şaşırmam mümkünmüş gibi beni hayretlere düşürdü. Ne ilginçtir ki benim düşünmeden edemediğim katliamdan başka bir şey hakkında konuşmadı. Bu nedenle gerçekten de telepatik olduğu şüphesi uyanıyor. Peki, ya şimdi onunla nasıl olacak da Olanzapin'e devam edeceğim? Şimdi de yaralar on beş yıl sonra tekrar açılıyor ve on bir kişi bir dağ ormanında aşırı İslamcılar, kanser, ekmek kabuğunun boğazı tıkaması, sübyancılar, satanistler, organ tacirleri ve köpek balıkları tarafından öldürülüyor. Hepsi birbirine bağlı, katil bir çete gibi. Altenburger'in hasta olduğuna nasıl inanabilirim? Hatta şizofrenik olduğuna nasıl inanabilirim? Üstelik telepati ciddi bir olaydır, her şeyden evvel Freud böyle söyler. Şimdi Alberto'nun evde kalan kitaplarını geri verme meselesi var ve bu uzun süredir problem; mümkün olduğunda gidip hatırladığım kadarıyla konuyla ilgili yeterince net yazılmış makalelere tekrar bakmam gerek. Telepati diye bir şey var, özellikle de hastayla terapist arasında. Ve Altenburger, ben onun karşısında durmuş takıntılı şekilde katliamı düşünürken, takıntılı bir şekilde katliamdan bahsediyordu. Önemli bir şey söylemiyordu aslında. Sezgileri veya benzer bir şey yoktu. Çoğunlukla tamamen mantıklı bir şekilde bu sırrı saklama kararına karşı çıkar gibi katliamdan bahsediyordu. Aslında şöyle tarif ediliyor: Fiziksel kapasitenin paranormal algısı. Başka insanların düşüncelerini bir film seyredermiş gibi okumayı içermiyor. Bu vakada Altenburger maruz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kaldığı sırrın açıklamasını benim düşüncelerimde bulacağından karşı çıkmayı bırakacaktı. Uyum sağlayarak veya akort ederek diyelim, o bilgileri elde edip kendine bir temel oluşturacaktı. Yani Altenburger, düşüncelerimin kıvrımlarına nüfuz edebilir, katliamı anlayabilir ve şimdi bile aklımdan çıkaramadığım delice taraflarını ayıklamadan konuşmaya başlamış olabilirdi. Köpek balığı –hah!– ormanın ortasında bir kıza saldırıyor, –doğru anladıysam– şu ağacı kaplayan buz katmanından fışkıran kan –ve yine doğru anladıysam– bu kanın sonraki analizlerde katliam yerinde olan *olmayan* herkesin DNA'sını içerdiği anlaşılıyor. Alberto haklı, olur şey değil, tüm bunları öğrendiğinde hayatın ilelebet değişir. Ona inanmamı isterken de haklıydı çünkü açıkçası, her şeyi darmadağın eden ve böylece her şeyi mümkün kılan şu lanet olası yaranın tekrar açılması olmasa, onun çöküntüye uğramış travma sonrası saçmalıklarına inanmak daha basit ve mantıklı olacaktı ve kışkırtıcı sebeplerle sorumluluğun bir kısmını alarak ben de kişisel olarak ona inanmaya meyilli olacaktım. Kabul etmesi zor ama şayet delirmemişse –ki bana kalırsa delirmemişti– o zaman Alberto her konuda haklı: Olanların kavranamazlığı konusunda, söylenemezliği konusunda ve kati mecburiyet konusunda da… Her şeye rağmen, on kişinin başını kesmek ve Trentino Ormanı'nda bir terörist Taliban saldırısını ihbar etmeyi bir şekilde anlatmanın bir yolu olmalı. Fakat Alberto özellikle de çok tehlikeli bir konuda haklıydı: Bu sırları bana açık ederek beni bir kez daha ve azımsanmayacak ölçüde kendisine bağlamıştı çünkü bir şey öğrendin mi, onunla ilgili konuşma arzusu duymak normal bir şeydi ve konuşmak için ondan başkası olmayacaktı, aynı şekilde onun için de benden başkası olmayacaktı. Yarayı ve katliamı, her şeyi bir başkasına anlatmadıkça… Ve işte yine başa döndük. İyi de kime? Livi olmaz, ölmek üzere ve beni bir hasta olarak bile istemiyor. Üstelik her şey söylenemeyecek kadar saçma. Köpek balıkları. Herkesin kanı. Belki Alberto gerçekten de delirmiştir. Olamaz, o zaman ben de delirirdim. Yaram gerçekten de açıldı. Her şey akıl almaz ve ifade edilemez bir halde…

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Ve midem bulanıyor, annemin hâlâ midibüs dediği bu lanet olası otobüs, küçüklüğümdeki gibi midemi altüst ediyor. Neredeyiz? Bu kasaba nedir? Moncovo. Anlayacaksın… Beni merakta bırakma, nì, midibüse bin! Ama anne, midemi çok kötü yapıyor… Xamamina al ama bu havada araba kullanmaya kalkma, rica ediyorum. Midibüse bin! Tamam anne, midibüse bineceğim…

Bir de… Ama gerçekler ifade edilemez olduğundan ve bunu kapatmak için kullandığım yöntem işe yaramadığından, bunu ona söyleyemedim, başka bir tane uydurmak zorunda kaldım ve hepsini birbirine karıştırdım. O da bunu fark etti ve yalanlarımın kokusu ayyuka çıktı. Öyle ki bu beni yukarıda bahsettiğim ve zaten sıkı sıkıya bağlandığım, ifade edilmesi güç gerçeğe, sadece üzerimde patlayacak endişe dozunu arttırma hedefiyle daha da sıkı zincirlemiş oldu. Oysa sıkı bandajıma rağmen parmaklarımın ucuyla araba kullanabiliyor, zincir takabiliyor ve sökebiliyordum.

X

Birdenbire her şey değişti. Birkaç saat içinde, bana saçma ve şoke edici iki günah çıkarma seansı uygulandı. Günah çıkaran papaz bendim ve her şey değişti. O andan itibaren zihnim eski düzenine geri döndü; çünkü onları yoğurup diğerleriyle birleştirerek ayrılmaz, zıt bir bütün haline getirdi ve önceki günleri örten bulanıklığı yok etti. Zamanlar ve yerler bağdaşmaya başlıyor ve hatıralar net bir rotada ve kronolojik bir düzende ilerleyişlerine geri dönüyorlar. Ben yeniden kendim oluyorum ve dünya da dünya olmaya geri dönüyor. Ani şoktan sonra, sondan bir adım uzakta korku dolu, kör, bir tür ruhsal komada dibe vurmamın gerekli olduğuna ve o zamanki o iki acı sağanağının önce Polverone'yi, sonra da savcıyı olmak üzere, bizleri yeniden uyandırdığına inanıyorum.

O sabah mahkemeden çıkışımı net bir şekilde anımsıyorum. Nihayet kesin hatlarıyla net ve hoş bir görüntü: Artık kar yağmıyordu, süt beyazı bulutlar dağların gerisine doğru yayılmıştı, gökyüzü açıktı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve nefes alıyor gibi görünüyordu. Tepemizde bir karga sürüsü güzel havayı siyaha boyayarak uçuyordu. Çıkışta birikmiş muhabir ve fotoğrafçılar, nihayet muhatap alacakları bir yüz, bir ses bulduklarına sevinirken, jandarmalar onları uzakta tutarak arazi aracına binmeme yardım ettiler. O arabadaki ıslak tahta kokusunu ve Dogana Vecchia dönemecindeki bir heyelandan bahseden cızırtılı radyoyu hatırlıyorum. Üstelik jandarmalardan birinin cep telefonunun garip melodisini dahi hatırlıyorum; bir müzik değil de tarihini hatırlayamadığım bir dünya futbol şampiyonası finalinde, İtalya'nın zaferini anons eden haber spikerinin sesiydi.

Doğal olarak, yolculuk boyunca savcının bana söylediklerini düşünmüştüm. Ona eziyet eden şeyi, o tutarsız ve korkunç olaylar silsilesinin benim için kendi içinde yeterince net olup olmadığını değil de daha çok onun günah çıkarışına verilecek ne kadar da fazla anlam olduğunu düşündüm. Pişmanlık duyulmayan bir itiraf: O zamana kadar içinde saklamasına rağmen, umutsuzluğa kapıldığı kadar onu saklamaya da kararlı görünüyordu. Bu tip bir itirafla hiç karşılaşmadığımı düşünüyordum. Esasen, günahı çıkarılan sır tarafından korunan tek bir mahremiyet vardı. Affımı istemişti ama bir pişmanlık bildirecek tek bir kelimeyi bile ağzından kaçırmamış, nasıl bir çıkış yolu bulması gerektiğiyle ilgili benden tavsiye istememişti ve hatta sonuna geldiğinde, bir bağışlanma falan dahi istememişti. Üstelik devamı başından beri belliydi; yaptığı şey kötüydü –gerçeği saklı tutmak için hile yapmak, yalan söylemek ve yanıltmak– ama o bunu yapmaya devam edecekti. Sadece bu da değil, bunu onunla birlikte yapmak zorunda olanları, o sabaha kadar beni de zincirlediği kararlılıkla zincirlerdi. Ve şayet tüm bunlar onu mahkûm etmiş olsaydı, bu yüzden cehenneme gideceğini de bilirdi çünkü inançlı biriydi.

Davranmayı seçtiği bu kötü şeklin onayı ormanı aşıp her zamanki gibi katliam yerinden geçtiğimizde geldi: Buzlu ağaç artık buzlu değildi. Her şey daima olduğu gibiydi, orman yolunda çalışan beyaz giymiş adamlar ve ağaçların arasına park etmiş kar aracı, belli bir bölgeyi diğerinden ayırmak için kullanılan kırmızı beyaz şerit

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oradaydı. Fakat hâlâ peşimden gelen kırmızı kâbusum buzlu ağacın yükseldiği yerde, sadece ıslak ve buharlar çıkaran yeşil, kocaman bir ladin vardı. Yakınlarda bu işi yaptığını düşündüren bir alet olmasa da buhar kullanarak buzlarını eritme işlemini henüz bitirmiş olmalıydılar. Kar yağışı durduğu için hâlâ diğerlerinden ayrılabiliyordu çünkü üzeri karla kaplı olmayan sadece oydu. Fakat yağış başladığında bunun olması an meselesiydi, hemen kar yığınlarının altında diğer ladinlerle birlikte kaybolacaktı. Gerçi bu daha önce hiç olmamıştı çünkü Beppe Formento her yıl onu buzlardı. Bu yüzden olağan ve benim gördüğüm haline dönerek çok yakında tekrar buzlanacağını anladım. Savcı otopsi sonrası buzun emdiği kandaki DNA analizinin açıklanamaz sonucunu henüz okumuştu, sonuca göre DNA'ların *herkese* ait olduğu sonucu çıkıyordu ve bu "söyleyemeyeceği" bir şeydi; işte yönlendirici mantığı problemin mümkün olan tek çözümünü üretiyordu, yani problemi de gizliyordu. Başımı geriye çevirip çocukların yaptığı gibi burnumu arka pencereye neredeyse yaslayıp ağaca bakmaya mümkün olduğu sürece devam ettim. Kanla kaplı olduğunda ne kadar bakılası halde idiyse, şimdiki çıplak ve buharlı hali de bir o kadar zavallı görünüyordu. Öncelikle kati ve her mefhumun ötesinde kaçınılmaz bir kötülüğün sembolüydü; şimdi bir muamma karşısında boyun eğen tek bir organizmadan yapılmış, aşağılık ve kara bir kötülüğün ta kendisiydi. Mantığın olmadığı bir yoldan gitmek için kaybolmaya hazır savcının yaptığı gibi kaç tane olabileceğini kendime sordum: Onun gibi kaç tane eğitimli birey, sulh hâkimi, bakan, mühendis, avukat, profesör, mimar, onlardan kaçı anlam sağlamayan bilimsel yanıtlar karşısında onun kendini attığı çukura kendisini atardı? Bunu kendime sordum ve cevabını vermeye cesaret edemedim.

Tam da bu yüzden tedirgin edici ifşalarını tamamen özümseyemiyorum. Şimdi artık o ormanda verilen insanüstü güç sınavının o büyük baskıyla ilgisi olmadığını biliyorum ama ona kafa tutmaya muktedir olduğumuz tepkiyle ilgisi vardı. Bu yeterince açık bir ikaz olmuştu. Savcınınki bir cehennem azabıydı; benimkiyse dua etmek zorlama olduğunda dua etmemiş olsaydım, bir inanç kaybı yaşamak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olurdu. Zavallı Polverone'yi yalnızlığının derin boşluğuyla çevreleyen şeyler, bana çok daha yüce ve etkileyici görünüyordu. Ayine asla gelmeyen ve asla dua etmeyen o, tüm bu kötülük karşısında İsa'nın tepkisini çekmişti. Onunki cevaplanabilecek bir yardım ricasıydı, bana başvurduğuna göre, benim cevaplayabileceğim bir yardım ricasıydı, bu çok açıktı. O halde köye döndüğümde eve bile girmeden önce ilk iş olarak yapmam gereken, ona koşup onu (beni bile ele geçirmesine ramak kalmış olan) o takıntıdan çekip çıkarmak için onunla konuşmak, onu dinlemekti.

X

"...İtirazın olmazsa, onu buraya, sana bırakırım. Özellikle de şimdi, biz bir arada değilken, burada güvende olacaktır."

Evet. Açığa çıkmış bütün gerçekleri bir belleğe yazsa onu kime bırakır? Onu terk eden kişinin oturma odasındaki masanın üzerine mi? Sonra, pardon da ne belleği? Zaten bütün hikâye bitti gitti...

"Fakat bir bellek yazmak için henüz çok erken değil mi? Olaylar bana günbegün daha hızlı gelişiyor gibi görünüyorlar..."

"Elbette ve ben onları güncelleyeceğim. İki flaş disk kullanacağım: Değişiklik olduğunda revize dosyayla birlikte sana veririm, bunu tekrar alırım ve öyle devam eder. Belleğin hemen olması önemli; tüm bu delilikleri yapıldıkça kayıt etmeliyim, anlıyor musun?"

Evet. Yani demek istediğim, her şeyden daha öncelikli olarak ve belirsiz bir süre için kendine bir maymuncuk uydurdu: "*Alo? Evde misin? Anahtarları bırakmak için beş dakikaya sana uğ...*" veya hayır, bence önlem alacaktır, "*...Tom Waits'in yeni CD'sini bırakmaya...*" Sonra öylece gider...

"Bana herhangi bir şey olursa, tüm bu yoldan geriye giderek takip edilebilir. Elbette başına bir felaket gelebilir. Böyle bir durumda gerçeği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

savunma sorumluluğu bana geçer." Hangi beladan saklanıyorum? Onu bırakmamış mıydım? Onu çoktan unutmaya başlamamış mıydım?

"Pardon da sana ne olacak ki?"

"Bilmem ki hiç bilinmez. Diyelim ki beni öldürdüler. *Aşkta ve savaşta her yol mübahtır...*"

Gülüyor.

"Dalga geçiyorum, Baloncuk..."

Tabii ki dalga geçiyorum diyor ama dalga geçmiyor... Dalga geçiyor ama bu arada bana, "Baloncuk," diyor ve bana dokunuyor, beni *sıkıyor* diyebilirim. Omzumu tabii, erdemli bir şekilde, neden olmasın der gibi ama bu arada belli ki bunu yapacak kadar yakınlığı geri aldığını hissediyor.

Peki, bu yakınlığı geri aldığı hissini ona kim verdi? Niçin onu ve gizli dosyalarını kıçına bir tekmeyle birlikte dışarı atmıyorum? Nasıl bir oyunda beni yakalamasına müsaade ediyorum?

"...kimse kimseyi öldürmez burada."

Şu Gizli Dosya'yı okumak istiyorum. Onları almak istiyorum. Sadece bir tuzak olduklarını biliyorum.

"...Bu sadece bir tedbir çünkü bu olaylar nasıl olur biliyorum ve çünkü bu, her an patlama riski olan bir olay. Götü korumak için diyelim, nasıl davranacağıma karar vermiş olduğumda..."

Alo, Baloncuk? Yatmış mıydın? Kapıyı aç, bir saniye uğrayayım. Hayır, bende Tom Waits'in yeni CD'si yok, sadece tekrar benim olduğunu sana göstermek için, eğer hâlâ fark etmediysen diye...

"Ah, doğal olarak bir itirazın yoksa elbette. Sende kalsın istemiyorsan, bana açık açık söyle. Bankada bir kasa kiralarım veya daha da iyisi nette kendime 500 GB'lik bir yer alırım, güzel bir de şifre ve devam..."

...İlk başta devlet sırrı ihlaliyle, sonra da bellek çubuğu tuzağıyla seni yakalayıp tekrar bana bağlayabildiğimi sana göstermek için...

"...Yalnız bu durumda onları senin ismine almalıyım ve şifremi sana bırakmalıyım. Olur da ileride, yani..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

...Netice itibariyle, Baloncuk, normale dönüş: Ben herhangi bir saatte gelip seni uyandırır, canımın istediği kadar seni görüp seninle konuşurum ve birkaç güne kadar da veya kim bilir belki bu gece bile olur, geldiğimde önceden olduğu gibi sana dokunur, seni öper ve seninle sevişirim...

"...Yani nerede tutayım dedim ve sende tutayım diyorum. Başka kimsem yok, biliyorsun ve birileri nerede olduğunu bilirse, *söylemeye gerek yok*, bir anlamı olmaz. Senin için sorun olur mu?"

...sen her zaman benimdin, Baloncuk ve daima da öyle kalacaksın, öyle olmaması için bir deneme yaptın ama ne yazık ki başaramadın...

"Hayır, hayır! Bırak onu."

Lanet olsun! Okumak istiyorum.

"Teşekkürler. Görüşürüz."

Ve gidiyor! Beni tekrar avucunun içine aldığından o kadar emin ki kalıp konuşmak ve kurbanı oynamak için biraz kalmaya bile çalışmıyor.

Daha bir sürü vaktimiz var, Baloncuk...

"Bay-bay..."

Kapıya gelince:

"Oh, doğal olarak senin onu okumaman çok daha iyi olur. Hatta şöyle yap: Sen onu bir tarafa koy ve sonra da unut."

Evet, elbette!

Çat.

X

Polverone evde değildi. Borgo'nun hemen dışında, doğduğundan beri yaşadığı eski bir çiftlikte oturuyordu. Anne babası ve erkek kardeşleri tek tek öldükten sonra orada yalnız kalmıştı. Evin zilini çaldım, sabun taşı sobaları yaptığı ahırın kapısına vurdum, ses çıkmadı. Köye geri dönüp direkt Formento'nun dükkânına gittim ve içeriye girdim. Katliam olduğundan beri bunu ilk kez yapıyordum. Sanki uzun bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yolculuktan dönmüşüm gibi garip bir rahatsızlık hissettim. İçeride sadece kadınlar vardı. Tezgâhın önünde Nives ve Fernanda, arkasında da Rina ve Perla duruyordu. İçeriye girmemle birlikte Nives ve Fernanda'nın güç bela bana selam vererek dışarı çıkmaları bir oldu. Rina dükkânın arkasında bir yerlere sıvıştı ve sadece Perla kaldı. Başı önünde salam kesmekle meşguldü ama aslında benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bu davranışını sorgulamamaya karar verdim çünkü muhtemelen diğerleriyle mukayese edildiğinde önemsiz kalırdı. Perla'ya, Polverone'yi görüp görmediğini sordum. Başını kaldırmadan kısık bir sesle mırıldanarak hayır diye cevap verdi. O zaman kuzeni Zeno'nun ve amcası Sauro'nun hatırını sordum. Cevabı, "Diğerleriyle dışarıda," oldu. Dışarıda nerede olduğunu söylemedi, diğerleri dediği kimlerdi, ona bunu sorma fırsatını bile vermemişti. Bana bu şekilde cevap vermekle bile heyete itaatsizlik ettiği belli oluyordu. Ona selam verip kiliseye döndüm ve çanları çaldıran elektrikli aygıtı çalıştırdım. Kronometrenin tahmini süresi bittiğinde çanlar durdu. Sonra üç kere daha çalıştırdım. Belki de çok erkendi ama üçüncü kereden sonra da kiliseye kimse gelmeyince meraklanmaya başladım. Çanları dördüncü kere çalıştırıp ön kapıya gittim. Bembeyaz gökyüzünün altında meydanı bomboş görmek rahatsızlık vericiydi. Bu arada çanların gürültüsü sessizliği yarıp geçiyordu. Ben insanlarımı kiliseye çağırıyordum ama kimse gelmiyordu. Cemaatimin hepsini kaybetmiş olmam mümkün müydü? Saatin on ikiyi henüz geçtiğini düşündüm ve belki de öğle yemeğinde olabilecekleri aklıma geldi; belki çanları tekrar çalmam gerekiyordu. İçeri girip çanları beşinci kez çaldırdım. Bütün gün, ta ki birileri gelene kadar buna böyle devam etmeye karar verdim. Ancak akşama kadar çanları boş yere çaldıktan sonra pes etmek zorunda kaldım.

Urania geldi, yaşlı Reze'nin ölümü nedeniyle üzgündü. Meydanın beyazlığında bir mürekkep lekesiydi. Ben yeniden başlamanın bir yolunu bulmak için bir kişiden fazlasına ihtiyaç duymuyordum. Kiliseye girip son sıralardan birine oturduk. Urania konuşmuyordu. Siyah başörtüsünün arkasından ta içime bakıyordu. Bu delici bakışlarında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gençliğindeki güzelliğinin kalıntıları hissediliyordu. Urania odunculuk yapıyordu. Konuşmayı başlatan ben oldum. "Ne oldu, Urania?" diye sordum. "Neden kimse gelmiyor? Herkes nerede?" O ise iç organlarımı taramak ister gibi bana bakmaya devam etti ve yılların çatlaklaştırdığı o muhteşem sesiyle benim tarafımdan ihanete uğramış, terk edilmiş gibi hissettikleri cevabını verip bu yüzden hiç kimsenin gelmediğini de ekledi. Bana erkeklerin hepsinin eski Campo di Carne yolunu yeniden açmak için çalıştıklarını söyledi. Campo di Carne yolu, ormanın etrafından dolanarak Serpentina'ya giden eski bir at arabası yoluydu. Ben Borgo San Giuda'ya vardığımda uzun süreden beri kapalıydı. Sık sık o yoldan bahsetmek istemiştim ama hiç kimse bana tam olarak ne olduğunu anlatmamıştı. Ben de bir araştırma yapmış ve ellili yıllarda gerçekleşen bir heyelanın yarım kilometrelik bir alanı gömdüğünü öğrenmiştim. Sonrasında üzerine toprak çöken yolun iki yanındaki toprak sahipleri arasında çetrefilli hukuki bir kavga çıkmıştı. Toprak iki farklı ilçede hem Serpentina hem de Massanera'da yer alıyordu. Böylece o yer toprakla örtülü olarak, olduğu gibi bırakılmıştı. Tabiat gerisini halletmişti ve eski yol neredeyse haritadan bile silinmişti.

"Fakat onu yeniden açmak imkânsız," dedim Urania'ya. Özellikle de şimdi, bu kadar kar varken. "Evet ama onlar yine de deniyorlar. İzole edilmekten bıktık. Olan tek yolu da kapadılar. Yiyecek almak için bile jandarmadan izin almamız gerekiyor. Karşı çıkıyoruz ama bizi kimse dinlemiyor; bir yola ihtiyacımız var," dedi. Şikâyetçi olduğu haksızlıktan beni sorumlu tutar gibi vahamet içinde başörtüsünün altından gözlerini bana dikmeye devam etti. Soğuktu, saldırgandı, patlamamak için kendini tutuyor gibi görünüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Bir süre önce bıraktığım, o kendini adamış ve tatlı kadından ne kadar farklı olduğunu anlamak için bir girişimde bulunmanın gerekli olduğunu düşündüm. "Peki, o zaman," dedim, "ihtiyaç duyuyorsan niçin azize dua etmiyorsun?"

Mihrabın yanındaki San Giuda heykeline baktı, yüzüne iğrenir gibi bir mimik oturdu, belki de bir öfke belirtisiydi. Bense onun önemli bir şey söylemek üzere olduğundan emindim. Bu sebeple bir parmağımı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onun dudaklarına götürerek bir şey dememesini rica ettim. "Madem buraya geldin," dedim ona, "dua etmeden gitme." Urania dudaklarını parmağımdan çekmeye yeltendi, ifadesini değiştirmedi. "Gel," dedim, "bizi doğru yola sevk etmesi için birlikte dua edelim." Ve kalkıp azizin önünde diz çöktüm. O sırada aklımdan tatsız bir hesap yaptığımı inkâr edemem. Şayet savcı ağacın buzunu çözdürttüyse diye düşündüm, bu, şüphesiz orman yolunu tekrar açmaya karar vermiş olduğu içindi. Öyleyse hiçbir dua, ihanete uğradığını hisseden bir kadının güvenini geri kazanmak için bundan daha iyi olamazdı. Yalnız Urania benim peşimden gelmedi, heykelin önünde tek başıma çömelmiş duruyordum. Şimdiye kadar oyunumu bu şekliyle oynamıştım ve artık geriye dönemezdim. Şimdiye kadar etkilemeyi, örnek olma yolunu seçmiştim ve artık birdenbire doğru olan şekilde, yani konuşarak, açıklayarak, ikna ederek yüzleşemez olmuştum. Çok geçti. Ellerimi kaldırıp başımı eğer eğmez duaya başlamadım. Öyle sessizce, gergin ve hakkımda verilmek üzere olan hükmü kabul etmeye hazır şekilde bekledim. Urania ne yapacaktı?

Ayağa kalktığını, kilisenin yoğun sessizliğinde yaşlı kemiklerinin çatırtısını duydum. Sonra da kısa ve ağır adımlarının yaklaştığını hissettim.

Ve sonra sesini işittim.

"O bir aziz değil; o bir hain," dediğini duydum.

X

...Bu arada diğer ölümler için cinayetten söz etmek mümkün değildir.

Bir kadının ölümünün nefes borusuna kaçan ekmek kabuğu nedeniyle boğulma olduğu söylenebilir.

Yetişkin bir erkek, hatalı soba kurulan ortamlarda kapalı kalanlarda olduğu gibi soluduğu yüksek miktarda karbondioksit nedeniyle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oksijensiz kalmaya bağlı olarak ölmüştür. Cesedi ileri çürüme seviyesinde bulunmuştur.

Eşinin ölümü ise son safha tümör yayılmasından kaynaklanan akciğer ödemidir.

Genç bir kızın ölüm sebebi, bir hayvan türünün saldırısı olarak belirlenmiştir. İnanılması güç olmasına rağmen, bu hayvan türü köpek balığıdır. Adli tıp uzmanı Profesör Neviani tarafından verilen teknik danışma raporu, hiçbir şüpheye yer bırakmamaktadır: Hayvan ne kurt ne ayı ne vaşak ne aslan ne de leopar veya kaplan... Bir köpek balığı.

Haydi ama ciddi olun. Bu olay nasıl gerçekleşmiş olabilir? Buna nasıl inanabilirim? Sadece eski bir yaram tekrar açıldı diye mi inanacağım? Yazılanlara bakılırsa, Alberto'nun tamamen çıldırdığı belli. Her şeyi uydurdu. Ama evet... Ve yaram açıldı çünkü ben bilmiyorum ama ara sıra, bazı durumlarda, elbette ki eski yaraların açıldığı olur. Sonunda oradaki papağan, adı neydi, uzman doktor da böyle söyledi. Konu yaralar olduğunda birçok açıklanamayan şey olabiliyor, dedi. Fakat bu, köpek balıklarının ormandaki insanlara saldırmaları kadar açıklanamaz değil. Elbette bunları ilişkilendiren sadece benim; hiçbir ortak noktası olmayan iki olayı ilişkilendirme yanlışında bulundum. Bana ilişkilendirmemem söylendi ama ben yaptım. Elbette mecburen böyle. Yaralar uzun zaman sonra tekrar açılabilir. Polisler, hâkimler delirebilirler, köpek balıkları ormanda saldıramazlar.

Kana bulanmış buzlu ağaç. Katliamın gerçekleştiği yerde, ormanın kuzey sınırında, Giuseppe Maria Formento'nun turistik bir görüntü yaratmak için her yıl buzladığı bir ağaç var. Olaydan sonra ağacı kaplayan saydam buz üzerindeki kırmızı maddenin tetkiklerde kan olduğu anlaşılmıştır. Enfiltrasyon göstermiştir ki kanın bütün bir buz miktarında, homojen olarak ortaya çıkmasına şırınga veya benzeri bir araçla buza enjekte edilmesinin sebep olduğu tahmin edilmektedir. Ağacı buzlamada kullanılan su seyreltilmiş gibi görünse de

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tanıkların ifadelerine göre buzlama her yıl olduğu gibi renklendirici kullanılmadan yapılmıştır.

Kanla kaplı geniş bir numune, mümkün olan tüm bilgileri almak amacıyla Parma RIS'ten[10] Albay Bulsara'nın ekibi tarafından incelenmiştir. DNA analizinin detaylarına göre buza nüfuz eden hematik numunenin birçok farklı DNA içeriyor olması sebebiyle oldukça karmaşık olduğu bildirilmiştir. Albay Bulsara'nın ve baş asistanı Doktor Faccio'nun dâhiyane sezgileri sayesinde yedi günlük bir zaman diliminde birbirinden ayrılan DNA örnekleri, fetüs de dâhil, on bir kurbandan her biriyle, iki ölü hayvan ve hayatta kalan atınkiyle uyum gösteren sonuçlar elde edilmiştir. Analize bu noktada ara verildi. Bununla birlikte, bu denli farklı DNA'nın tek bir maddede bir arada varoluşuna bağlı olarak analizin güvenilirlik derecesinin normale göre daha düşük olduğu beyan edilmiştir. Ancak Albay Bulsara'ya göre buza nüfuz eden kan, herkesin DNA'sını içermektedir. "Bununla hangi saçma şeyi kastediyorsa artık!" kelimesi kelimesine raporuna eklemiştir.

Ah, elbette. Tabii, tabii. Bana da söylemişti: Deli olduğuna inanmayacağıma ve psikoanaliz yapmayıp yorum getirmeyeceğime dair bana söz verdirtmişti. Aslında bunu yapmaya bir davetti her zamanki gibi. Elbette. Onu terk ettim, stresli olayların kurbanı, kendini devlet sırrı olarak gizlenen bir soruşturmaya bulaşmış halde buldu ve bir şekilde bu soruşturmanın beni cezbettiğini hissediyor. Ve bu arada bu bir ilk çünkü altı yıl boyunca onun işiyle hiçbir zaman özellikle ilgilenmedim. Tam da gizli soruşturmanın üzerindeyken, onu karanlık bir denizde ve dibi olmayan Wahnstimmung'da[11], sevgi dolu bir ilişkinin sonuyla kışkırtılmış halde akıntıya salıvermek için daha iyi bir zaman olabilir miydi? Şu kana bulanmış "herkesin" ağacı bulgu niteliğinde... Dahası, onun işinin bir karakteristiği: Kolektif kötülüğün, sorumsuzluğun çöküşü, aptallığın, kurnazlığın, saflığın, acının, kızgınlığın, şiddetin, kibrin, korkunun ve günbegün, soruşturma soruşturma,

10 Reparto Investigazioni Scientifiche: Bilimsel Soruşturma Departmanı (ç. n.)

11 Genellikle çevresel bir etkiye bağlı olarak oluşan kuruntulu ruh hali. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

savcının bilinçaltında kabuk bağlamış suç, suç, suç... Yapılacak tek şey onu bir çılgınlığa dönüştürmek, somutlaştırmak ve bir hedef için işlevsel kılmak. Bu konuda birçok kez konuşmuştuk. Bunun sebebi de hâkimlerin hırsları, özellikle yazıya dökülmüş edebî olanları böylesine sıklıkla destekliyor olmaları. Yalnız burada olay, okuyucuyu yakalamak değil, beni yakalamak. Evet, benim ile onun arasında bir mesele. O beni tekrar kazanmak için bir silah edinmek konusunda kendini ikna ediyor ve silahı kullanıyor ama baskı çok fazla, silahı eline alıyor ve gerçek bir deliye dönüşüyor. Doğal olarak o beni durdurmak için bunu da kullanıyor fakat aynı zamanda delilik çoktan oluşmuş ve işe yarayan bir delilik oluşturmak büyük çaba ister. Çünkü deliliğin bir iyileşme olduğu unutulamaz. Beni (tecavüze uğramış kadın) tehdit etmek için, beni (eziyet gören fetüs, kaybolan çocuk, şiddet gören çocuklar) suçlamak için, kendini (kafası kesilen adam) uzlaşmazlığın kurbanı olarak yansıtmak için, kendini (intihar eden adam) tehdit etmek için, yalnızlığın (çürümüş olarak bulunan cesetler), bağımlılığın (aşırı doz) terörünü ilan etmek için ama ayrıca hayatta kalma (sağ kalan at) umudunu haykırmak için... Ve bunların hepsini benim için kurguluyor. Evet, ben onu bırakan kadınım, yani acısının kaynağıyım ama aynı zamanda bir psikiyatrım ve aslında, ben bunun bir çıldırma olduğunun farkına varayım ve onu iyileştireyim diye içine mümkün olmayan unsurlar (ormanda saldıran köpek balığı) koyuyor. Elbette tek bir noktaya odaklanmış bu acıların tümüne katlanamaz –onun bana karşı varsayılan sevgisi, dünyanın bütün kanıyla sulanmış ağaç– ve gözlerimin önünde patlayarak bana şunu söylüyor: Sana kadın olarak sahip olamıyorsam, psikiyatr olarak olurum.

Bütün olarak değerlendirildiğinde bu ormanda çalışanların işlerine zamanında başladıkları gözlenmiş. Kızak her zamanki gibi sabah 09.15'te yola çıkmış ve her sabah olduğu gibi San Giuda meydanına saat tam 10.00'da varmış. Cesetler bulunduklarında dört cm kalınlığında karla kaplı oldukları anlaşılmış. Katliam yeri ile ağıl arasında kızakta geçen yolculuğun süresi yaklaşık otuz dakika ve katliam yeri ile San Giuda Meydanı arasındaki ise yaklaşık on beş dakika, bu sebeple,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

atların aynı rotada gerçekleştirdikleri günlük bir alışkanlıkları olduğu düşünüldüğünde, bu sürelerin çok az değişiklik göstereceği şeklinde bir değerlendirme yapılmaktadır. Motorlu kızakta ise yolculuk süresi yarıya inmektedir. Bu nedenle katliamın gerçekleştiği an ile ilk tanıkların olay yerine gelişleri arasında yaklaşık yirmi beş dakika (kızağın olay yerine gidişi + San Giuda'daki tepki süresi + motorlu kızağın olay yerine gidişi) geçtiğini öngörmek mantıklı. Devam eden yoğun kar yağışıyla yerde üç dört cm'lik bir kar birikintisinin yirmi üç dakika sürdüğü fark edilmiş. Burada kayıtlara alınacak garip bir durum daha söz konusu. Bu, olayın diğerlerinin yanı sıra kaydedilmesi gereken acayipliklerinden birisini teşkil etmekte: Kurbanlardan üç erkek ve kadınlardan ikisinin toplam beş adet kol saati, doğal olarak mekanik bir sebebe rastlanmadan, aynı saatte durmuştur ve bu beş kol saatinin durduklarında işaret ettikleri saat, tüm soruşturmanın olay yerinden toplanan tarafsız verilerle veya araştırmayla ilgili elde edilenler arasında mantıkla çelişmeyen tek noktasını temsil etmekte. Herkes bunu teyit etmektedir. Araştırma esnasında ortaya çıkarılan diğer kanıtlar arasında birleştikleri bir nokta olarak işin aslı, bu saatlerin akrepleri kendi aralarında veya hepsi birlikte tamamen farklı beş saati işaret etmeliydi, olayla ilgili herhangi bir mantıkla kesinlikle bağdaşmayan bir saat… Kurbanlardan hiçbirinin o ormanda olamayacakları 02.02 veya 17.17 gibi bir saat… Oysa bu beş kol saatinin akreplerinin durduğu nokta aynı saati, bu paragrafın başlangıcında belirtilen düşünme şekli aracılığıyla ortaya çıkarılmış olanla aynı saati işaret etmekte: Yani 09.15 (kızağın kalkış saati) + otuz dakika (olay yerine varana kadar geçen seyahat süresi = 10.00 (kızağın San Giuda'ya varış saati)-15 dakika (olay yeri ile San Giuda arasındaki yolculuk süresi) = 09.45.

Ah hayır, bir dakika. Bu nasıl olabilir? Dokuz kırk beş! Bu benim o sabah açılmış yaramla sıçrayarak uyandığım saat! Çok iyi hatırlıyorum çünkü alarmlı radyonun göstergesini hatırlıyorum. Bu neredeyse gördüğüm ilk şeydi ve saat on kırk beşi gösteriyordu. İlk düşüncemi de net bir şekilde hatırlıyorum, çünkü bana radyonun saatini kış sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

atine geçmek için bir saat geri almadığımı anımsatmıştı, kısacası saat aslında dokuz kırk beşti…

Böylece tüm araştırmanın işaret ettiği tek mantıklı ve bilimsel olarak kanıtlanmış açıklama, sabahın tam 09.45'inde birkaç saniye içinde gerçekleşen herhangi bir olayın tüm bu sonuçları ürettiği yönünde. Bir dakika daha erken veya bir dakika daha geç değil, 09.45'te. Soruşturmanın (gerekli enstrümanlara sahip olarak), o saatin neden böylesine net ve gereksiz bir şekilde gösterildiği sorusunun sorularak o noktadan hareket etmesi gerekmekte.

Ah, hayır, kahretsin, hayır! Fakat bu nasıl olabilir? Bunu nasıl denk getirmiş olabilir? O yaramın açıldığını bilmiyor ki! Hele hele yaramın o sabahın dokuz kırk beşinde açıldığını hiç bilmiyor. Lanet olsun!

Öyleyse ilişkilendirmekle hata etmemişim. İki olay birbiriyle ilintili çünkü köpek balıkları bir ormanda birilerine saldıramazlar. Tamam ama yaralar da on beş yıl sonra tekrar açılamazlar. O halde Alberto hiç de delirmiş falan değil. Benim delirdiğimden fazla değil. Üstelik ben bunu gözlerimle gördüm, onunla konuştum. Ne o akşam ne de dün akşam deliriyordu. Peki, ya delirmiyorsa?

Lanet olsun!

Hep aynı noktaya geri dönüyor. Eğer Alberto delirmiyorsa, her şeyi uydurmadıysa, paranoyak veya bunamadıysa, o zaman şey türü bir olay oldu. Şey diyorum, buna ne ad vereceğimi bile bilmiyorum. Ne demeliyim? Hangi kelimeyi kullanmalıyım? Doğaüstü mü? Tamam, bunu kullanayım. Eğer Alberto her şeyi uydurmadıysa, o zaman doğaüstü bir şeyler oldu. İşte, kullandım. Doğaüstü. Doğaüstü bir şeyler oldu. Bu mümkün. Madem onun için bir kelime bulunmuş, o halde var olması mümkün demektir. Doğaüstü bir şeyler. Fazla bir etkisi yok ama zaten sonuçta mesele bu değil. Mesele Alberto'nun her şeyi uydurmamış olması, o sabah saat dokuz kırk beşte doğaüstü veya değil ama bir şeyler olduğu ve o şeyin bana da olduğu…

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Madem onun için bir kelime bulunmuş, var olması mümkün demektir.

Ve bizlere gösterilen gerçekçi tablo karşısında anlaşılabilir ilk şaşkınlıktan sonra, gizli servisle ve devletin daha üst pozisyonlarıyla (benim de yer aldığım) anlaşmalı sorumlu savcı tarafından karar verilen, raporlarda tahrifat yapılması olmuştur. Olay devlet sırrı olarak belirlenmiş, sonrasında aşağıdaki kararlar alınmıştır:

1) Ormanı istimlak etmek, içinden geçen yolu Borgo San Giuda sakinlerinin kullanımına kapatarak onları dünyanın geri kalanından izole etmek.

2) Aşırı İslamcıların terör saldırısını rapor edebilmek için Giuseppe Maria Formento'nun ve dokuz cesedin "ölüm sebebi olarak" olay sonrası başının kesilmesi.

3) Ceset tahrifatıyla bağdaştırmak için otopsi raporunda tahrifat yapmak.

4) O sabah saldırının yer almış olabileceği yirmi dakikalık boşluğu yaratacak şekilde sözlü ifadelerde tahrifat yaratmak.

5) Kanın nüfuz etmiş olduğu kanlı ağacı eritmek. Ve her zamanki haline getirmek için kar makinesiyle tekrar dondurmak.

6) Sözde "El Kaide'ye yakın" duran birkaç aşırı İslamcı gruba ait yanlış bir iddia oluşturmak ve CIA ve Amerikan Dışişleri Bakanlığı tarafından muteber bir tasdik alabilmek.

Bu tip son derece ciddi kararlar üzerine savcı ve hâkimlerle mutabık kalmak bir yana tartışması dahi yapılmamıştır. Bu konuda "ulusal güvenlik" talebi adıyla devlet sırrı başlatılması yol olarak belirlenmiştir. Aynı hile olayı, açık şekilde güvenlik güçleri arasında da yayılmıştır ve olayın sivil müdahillerine karşı nasıl hareket edileceğine karar verilmesi hususunda araştırmayla ilgili kanuni sorgular oluşmaya başlamaktadır.

Bu düşünceyle üzerinde oynama yapıldığı ortada olan gerçekleri kısmen öğrenmiş olan kişilerle ilgili yaptığım önemli değerlendirmeden şöyle bir sonuç çıkmaktadır: Olay yerinde bulunan görgü tanıkları, güvenlik güçleri mensupları, sivil kurtarma görevlileri, sulh hâkimleri,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hukuk müşavirleri, Parma RIS olay yeri uzman kurtarma ekipleri ve laboratuvar analiz uzmanları, adlî tıp danışmanları ve yardımcıları, siyasi yetkililer, gizli servis üyeleri ve ikincil şahıslar, bu ilgili kişilerin hepsi bu sırrı ifşa etmiş olabilirler (elbette burada benim sırrı paylaştığım kişilerin sayısını hesaba katarak bir hesaplama yaptım ama benim yaptığımı birçok kişinin yaptığından da eminim), benim hesabıma göre (eksik tahminle) böyle en az altmış kişi çıkmaktadır.

Örnek olarak, altmış kişi cesetlerin biri hariç başlarının kesilmediğini kendi gözleriyle görmüş veya bir şekilde haberdar olmuştur.

Ek olarak, kurbanların arasında dört yabancı uyruklu olduğu düşünüldüğünde, Başsavcı Errera'nın inanılması güç ifadesini de göz önünde bulundurmak gerekir. Bu ifadeye göre Dışişleri Bakanımız Ekvador, Slovenya, Avusturya ve Ukrayna'daki meslektaşlarını olayla ilgili bilgilendirmek üzere girişimde bulunmuş, olayın daha şeffaf biçimde idaresini mümkün kılmalarını, kendi ülkelerindeki kamuoyu ve medyanın baskılarının etkisini azaltmalarını talep etmiş, resmî birlik çerçevesinde iş birliklerinden faydalanmak üzere harekete geçmiştir. Şayet bu doğruysa, bakanımızın karşılığında ne gibi bir teklifte (dört hükümet yöneticisinin herhangi bir avantaj olmaksızın böyle ciddi bir eyleme ortak olmayı kabul edebileceklerine inanmak güç) bulunduğunu kendimize sormanın dışında bir taraftan ilgili kişilerin değerini daha kuvvetlendirmeye ve bir taraftan da onların üzerindeki kontrolümüzü yitirmeye mecbur kalacağız. Bu nedenle, kanaatime göre veya daha doğrusu, umuyorum ki, Errera'nın beyanı güvenilir değildir ve bakanlar arasındaki o anlaşma bir hayal mahsulüdür. Bu bir muammadır ve dolayısıyla ilgili dört ülkenin hükümetleri henüz tüm olayda meyledilen kesinlikle barışçıl olan bir yola karşı çıkmamışlardır.

Diğer taraftan doğru ve tam soruşturma namına neredeyse hiçbir şey yoktur.

Kayıp çocuğun aranmasıyla ilgili çalışmalar, neredeyse bulunması tercih edilmiyormuşçasına yeterli yöntemler uygulanarak yürütülmemektedir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Başsavcı Errera, katliamı ilk öğrenen üç tanıktan ikisini, yani peder ve Zeno Formento'yu bir ipucu bulmak için baskı altında tutarak günlerce şahsi olarak ısrarla sorgulamıştır (babası, kalp rahatsızlığı nedeniyle yedek tanık olarak korunmaktadır). Gerçekte sadece hükümet ve gizli servislerle izlenecek strateji konusunda fikir birliğine varılabilecek zamanı yaratmak için bir tedbir olarak yapılmış, bu konuda bir karara varılır varılmaz, iki kişinin sorguları sonlandırılmıştır.

Errera ayrıca sağ kalan ata el konulmasını da sağlamış, kendisi tarafından oluşturulan ve Jandarma Ulusal At Çiftliği, At Eğitimi Bölümü Başkanı Natale Benenato, Merano Hipodromu resmî veterineri Doktor Ennio Codognotto, Bologna Üniversitesi Deneysel Biyolojik Evrim Dalı'ndan Profesör Gianmaria Pireddu'dan oluşan özel bir takımı da "gözlemleme" işiyle görevlendirmiştir. Özellikle de Başsavcı Errera, takıma, dünyanın en bilinen İslamcı teröristlerinin işaretlendiği fotoğrafları hayvanların dikkatine sunup reaksiyonlarını tetkik etmek gibi garip bir görev vermiştir.

Ve bu şekilde Errera, sadece bir atın tepkisiyle desteklenecek terör saldırılarıyla ilintili bir gruba inanmaya şizofrenik boyutta meyilli olduğu izlenimini vermiştir. Tekrar etmek gerekirse, bunların hiçbirini ve savcının bahse değer bulduğu raporların sonuçlarını yetkililerle tartışmamıştır. İlk dört gün boyunca temsilcilerin altısı da davaya çağrılmış ve sorgulanacakların çağrılması, yeniden yapılandırmalar, denetlemeler vesaireyle meşgul olmuşlardır (Örnek olarak ben Modena Üniversitesi'nde bir basın konferansına iştirak etmek için izinliydim ve acil olarak çağrılmıştım). Olayın akışı bireyleri somut, iş birliğine dayalı ve ikna edici bir ruhla dolu bir zihniyette bir araya getirme amaçlı olarak başlamışken, ilk bilimsel analizlerin tutarsız bulguları savcılığa ulaşmaya başlar başlamaz, başsavcının iş birlikçilerine karşı tutumu beklenmedik şekilde değişmiştir. Bu, ilk olarak Errera'nın hükümet temsilcileri ve servis çalışanlarıyla polis istasyonunda gerçekleştirdiği toplantılar sırasında başlamıştır. Ellerindeki dosyalar ansızın geri istenmiş ve bölge başsavcısında mevcut olanlar reddedilmiştir. İçerideki bilgi akışı aniden durma eğilimi göstermiştir ve kabul gören

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tek tutum şekli olarak, başsavcıdan sebeplerini açıklaması ricasıyla açık toplantı talebinde bulunulması gerekmektedir.

Errera'nın yetkili savcının da üzerinde yer alan en baştaki müdürün aldığı devlet sırrı gizliliğiyle "olayın rasyonalizasyonu"na –bu şekilde isim verilmişti– devam etme kararıyla ilgili bizi bilgilendirdiği toplantı, 14 Ocak günü yapılmıştır.

Errera bu toplantıda biz temsilcilerin uygun istikameti ve bilimsel araştırmanın üretmeye devam ettiği eksiksiz bilgileri en üst seviyede paylaştığımız konusunda emin gibi görünmüştür. Bazılarımızın resmî olarak onaylanmamış bazı bilgileri öğrendiği de bir gerçektir, özellikle de onları bu ilgili sakatlamaya maruz kalan tek cesede dâhil edebilmek için, bütün halindeki bozulmamış on cesedin başlarını vahşice kesme girişimi bu bilgilerden biridir ve imzayla kabul edilmiştir.

Errera bu toplantıda otopsi bulguları ve devam eden uzman analizlerini dışarıya yaymak görüşü karşısında hepimizin onun gibi düşüneceğinden ve bize ileri sürdüğü saçmalıkları itirazsız onaylayacağımızdan emin görünmekteydi. Ama sonuç öyle olmadı. Benim dışımda savcı temsilcisi Maurizio Besentini ve Francesca Villa, bu bir dizi suçun suç ortağı haline gelme ihtimali karşısında itiraz ettiler ve üçümüz de doğruluk gereğince hileyi kınamak için devlet sırrını ifşa etmek ya da etmemek konusunda karar verme hakkımızı saklı tutmaktayız. Karşılığındaysa kariyerimizle ilgili ağır misilleme, disiplin cezası, hatta hukuktan men tehdidi karşısındayız ve besbelli ki soruşturma alanımız elimizden alınmakta (Bu bellekte yer alan kanıtlara eklenmiş dokümanların dışındaki bilgilerin çoğunu ve özellikle de sonuncuları, savcılığımızın materyal ve görüntü arşivine izinsiz olarak giriş yaparak elde ettim).

Diğer taraftan hiçbir itirazda bulunmayan diğer üç temsilci Maria Teresa Pasqualino, Giuseppe Romeo ve Ferruccio Riefoli görevde kalmakta ve o andan itibaren düzenli olarak biz üç "asi" meslektaşlarıyla bir araya gelmeyi reddetmektedirler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Geceyi öncekiler gibi endişeyle geçirdim. Bu konuda hiçbir şey değişmedi. Fakat diğer taraftan her şey değişti çünkü artık endişelerim benimle değil, diğerleriyle ilgiliydi. Kollarımın uyuşmadığı bir pozisyon bulamama sıkıntım yine oldu ve dahası evvelki gecelerde olmayan feci bir öksürükle boğuştum. Yine de her şey bana daha farklı, daha hafif ve katlanılabilir gibi geldi. Yöre halkını zorlayan bir problem vardı, büyük bir problem ama en azından ben kendimi güvende hissediyordum. Sonuç olarak gerçekler benim yanıldığımı, pek de emniyette olmadığımı gösterdi. Fakat sanırım o anda geri kazanılmış güven duygusuna –ruhum için olan– fazla kaptırdım kendimi ve bununla birlikte kendimi durumla tekrar yüzleşir buldum. Bazen yanılmanın stratejik bir önemi oluyor.

Sabahın altısında kalktığımda pencereden meydanda, tam da papaz evinin önünde toplanan insanların gölgelerini gördüm. Sonra hepsi birlikte motorlu kızaklarla yola çıktılar. Urania'nın söylediği gibi, eski yolu açmak için çalışmaya gidiyorlardı, bu gerçekten delilikti. Kalabalıktılar ve oldukça gürültücüydüler; bir araya gelişlerini bana duyurmak ister gibi tam benim penceremin altında buluşmuşlardı ama ben onları engellemeye çalışmamaya karar vermiştim; çünkü ne kadar kalın kafalı olduklarını çok iyi biliyordum. O karanlıkta Zeno Formento'yu, kuzeni Ignazio'yu, Antonaz ikizlerini, Lechner ikizlerini, Ivo, Terenzio'yu, Armin Lassman ve topallayan, titrek ama her zaman olduğu gibi emirleri vermeye kararlı Sauro'yu seçebildim. Onlar gittikten sonra yedideki ayin için hazırlanmaya koyuldum.

Ayinlerimi düzenlemeye tekrar başlamış olmak benim için büyük bir avuntuydu. Gerçi bir gün önceki ısrarlı çanlardan sonra ayini tek başıma yapma tehlikesi de söz konusuydu. Birdenbire kaybettiğimi düşündüğüm tüm bu rutin işleri tekrar yerine getirmek bana garip, açıklanamaz bir sarhoşluk hissi veriyordu. Saat tam yedi olduğunda ve on beş dakikadan fazla boş yere çan çaldıktan sonra boş kiliseyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

selamlayarak ayine başladım; bütün papazlık yetkilerimle kendimi tamamen iyileşmiş ve güçlü hissettim.

Hiç kimsenin olmadığı bir ayin: Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Yıllar içinde, kışları bazı sabahlar, sabah yedi ayinine genellikle katılan kadınlardan hiçbirinin gelmediği olmuştu. Bu da sadece Urania, Adua, Fernanda, Nives, Regina ve Genise'nin hepsinin birden hasta olduğu birkaç kereydi. Hiç kimsenin olmadığı bir ayini gerçekleştirmek o zamanlar aklıma bile gelmezdi. Bu, kafa yormaya bile değmeyecek bir abeslikti. Oysa o sabah, ibadet edenlerimin firarına rağmen boş bir kilisede başından sonuna kadar odaklanmış, heyecan içinde ve hatta neredeyse sevinçten uçuran bir ayin düzenlemiştim. Böyle söylenince kulağa çılgınca gelebilir ama bunu daha fazla açıklamaya çalışmayacağım. Yine de o ayin benim için hayatımın en önemli ayiniydi ve hiç kimsenin katılmamış olması gerçeğini ilahi bir görev çağrısıyla koşulsuz bir uzlaşmanın işareti olarak algıladım. Bu kimsesiz ayin kendini güden bir çobandı bir nevi.

İşimi bitirdikten sonra okunmuş ekmekleri cemaatin bana Noel hediyesi olarak armağan ettiği altın kutulara yerleştirdim. Aslında niyetim, görevimi bıraktığım yerden devralıp yerine getirmekti ve şimdi kasabada dolanıp hastalara ve güçsüzlere komünyon verme zamanıydı: Bu arada orman yolu tekrar açılmıştı ve Borgo kelimenin tam anlamıyla istila edilmişti.

Yoğun kar yağışı tekrar başlamıştı ama beyazlık, meydanı aniden ele geçiren kargaşayla yok olmuş gibiydi. Kamyonetler, dev arazi araçları, jeneratör grupları, motorlu kızaklar, tele-kamera taşıyan teknisyenler, ellerinde mikrofonlarla gazeteciler, jandarmalar, muayene memurları, polisler ve toplantı halinde olan başka yabancı insanlardan oluşmuş bir kalabalık. Evet, belli ki bu aç kalabalığın canı bizi çekiyordu. Bunu anlamak çok zor değildi. Bizler, San Giuda'nın sakinleri biçim değiştirmiş gibi görünen bu meydandaki pazar mallarıydık.

Dışarı adım atar atmaz, bir muhabir sürüsü üzerime çullandı. Düşünebileceğim en kısa sürede planımı değiştirip bu kargaşayı meskûn yerden uzağa çekmek için Polverone'nin evine doğru yönel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim. Polverone'yle konuşmak elbette ki önceliğimdi. Karda yürümeye onlardan daha alışkın olduğumu düşünerek yolda kocaman adımlar atıyordum ama onlar bana seslenerek çoban köpekleri gibi arkamdan gelmeye devam ediyorlardı. Bu, beni onlar yokmuş gibi davranarak yoluma devam etmeye mecbur ediyordu ve can sıkıcıydı. Yürürken bir taraftan da San Giuda'nın 3400 metre yükseklikte, doğanın vadimize bahşettiği gökyüzüne yükselen Dente della Vecchia sayesinde hiçbir telefon, radyo ve televizyon sinyali alınamayan veya gönderilemeyen dünyanın en izole yerlerinden biri olduğunu keşke bilselerdi diye düşünüyordum. Bu engel yıllar boyunca hep problem anlamına gelmiş veya neredeyse bütün gençleri köyü bırakıp iletişimin normal olduğu bir şehre veya yakın kasabalardan birine yerleşmeye itmiş olsa da "nimet" diyorum. Diğer tarafta, Serpentina'ya gelmeden evvel, vadi açılıyordu ve Dente della Vecchia artık hiçbir şeyi karartamıyordu. "Nimet" diyorum çünkü bu engel olmasaydı, gazeteciler San Giuda'ya yerleşir tüm bu zorluklarla karşılaşmadan Borgo'ya toplanırlar ve her gün meydandan yayın yaparlar veya deprem ya da sel olduğunda kamp kurdukları zaman yaptıkları gibi internet yoluyla makale ve fotoğraf gönderip dururlardı. Buna karşılık, şayet biz saflar, bu bölgenin zavallı sakinleri her gün kendimizi televizyonda röportaj yapılırken (ki kesinlikle bu şekilde olurdu) görmeye başlasak, bu işin sonu nerede biterdi, gerçekten bilemiyorum. Sonuç olarak engel oradaydı, vardı ve Polverone'nin evine giden yol boyunca muhabirlerin ormandan toz olmadan önce televizyonsuz, radyosuz, internetsiz, cep telefonsuz, restoransız ve otel odaları olmadan, elde sadece bir umumi telefon cihazıyla ne kadar dayanabileceklerini merak ettim.

Profesyonel aletleriyle esrarengiz şekilde Dente della Vecchia'ya meydan okuyabilmeleri ve bizim yoksun olduğumuz "Koskoca Dünya"yla teknolojik bağlantı kurabilmeleri hipotezi beni kısa bir süre endişelendirdi. Şimdi şükür ki böyle değil; Dente della Vecchia anlayış göstermedi ve kuşatılma sancısı kısa sürdü; dolayısıyla San Giuda biraz daha az yaşanması zor bir köy olsaydı gerçekten ne olurdu asla bilinmez. Fakat diğer taraftan, o açgözlü kalabalıkla zorunlu ve uzatılmış bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

birlikteliğin benim insanlarım için gerçek bir felaket olacağından asla hiçbir şüphe duymadım. Benim bu kanaatimin açıklığı, eminliği ve hızı, durumun trajikliğine bağlı olarak değişmekle birlikte bu olayın bana bıraktığı birkaç övünç sebebinden biridir. Katliamı öğrendikten sonra Borgo'ya dönmekle nasıl hata ettiysem, bu konuda da yanıldığımı düşünebilirdim ama bunu yapmadım. Gazetecilerin varlığının zararlı olmasındansa gerekli olduğuna inanabilirdim; onlardan duyduğum rahatsızlığı arttırmaya çalışmaktansa azaltmayı yeğleyebilirdim. Kabalık ederek selamlarına karşılık vermekten kaçınmak ve kar yağışının altında dağılmış şekilde kalmalarına müsaade etmektense, evimi ve telefonumu hizmetlerine sunabilirdim. Onlara karşı böylesine net bir şekilde kendimi kapatırken, hiç olmazsa yanlış yaptığıma dair bir şüphe duyardım ama öyle bir şüphem yoktu ve benim için o gazeteciler, cehennemin köpekleriydi. Böyle düşünüyor olmakla da gurur duyuyordum.

Polverone o sabah bile yoktu, bu nedenle takipçilerimi onları aldığım yere, meydana kadar peşimden sürükleyerek geri döndüm. O sırada bu gülünç izdihamla birlikte evden ilk çıkma nedenimi, yani hasta ve güçsüzlere komünyon verme görevimi yerine getirmeye karar verdim. Bunun için evden çıkıp hemen meydanın arkasındaki en yakın ev olan Natalina'nın evine doğru yürüdüm. Köşeyi döndüm ama evin önünde durmuş, kocaman bir kamyonet ve evin kapısından içeri sokulmuş bir elektrik kablosu gördüm. Bunun üzerine koşarak eve girdim ve onu kuvvetli ışıklarla aydınlatılmış halde buldum. Natalina sersemlemiş bir kuş gibi bir koltuğun kenarına ilişmişti. Bu arada genç bir gazeteci, kızları Nives ve Fernanda'yla röportaj yapıyordu. Benim içeriye girişim kaydı yarıda kesmeye yetecek kadar bir karışıklık yarattı ama gazeteci beni hemen tanımış olacak ki röportaj yapmak için üzerime çullandı. Öyle ki onu üzerimden atmak konusunda oldukça kararlı davranmam gerekti. Natalina sağır değildi ama herkesin iyice duymasını istediğim için yüksek sesle komünyon vermeye geldiğimi söyledim. Hiç kimse kendini fazlalık gibi hissetmedi, hatta kamera

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kapalıymış gibi yapmak zorunda kaldılar çünkü adamlar her şeyi kaydetmeye devam ediyorlardı. Natalina ne koltuktan kıpırdadı ne de bir kelime etti. Rahatsız olmuş ve korkmuş halde gözlerini deviriyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama onun evinde sağa sola emirler yağdıran iki yabancı, onu koruyamayan iki kız evladı ve elli yıldan beri kapalı olan bir yolu tekrar açmaya giden bir erkek evlatla bu mümkün değildi.

Okunmuş ekmeği kutusundan çıkarıp uysal bir halde ona uzatmaya hazırlanırken aniden, herkesin önünde, alev gibi yanan ışığın da yardımıyla, olağanüstü derecede sıkıcı ve moral bozucu bu ortamda Natalina hiç yapmadığı bir hareket yapıp başını iki yana sallayarak komünyonu geri çevirdi. Herkes onun her sabah komünyon almaya ne kadar bağlı olduğunu bilirdi ve herkes benim bu mukaddes işlemi tatbik edemediğim dönemde onun ne denli acı çektiğini de hayal edebilirdi. Yine de istemedi. Onu tanıdığımdan beri ilk kez anlamını çözemediğim bir ifadeyle gözlerini bana dikerek geri çevirdi ve ben de elimde okunmuş ekmekle bir budala gibi kaldım.

Gazeteci grubu o küçük oturumuyla meşgul olmaya askerî bir disiplinle devam ediyordu. Nives ve Fernanda bu istilaya tepki veremeden boş boş duruyorlardı. Evlerine televizyon gelmiş olmasından dolayı *etkilenmişlerdi*, diyebilirim. Onu seyredemediklerinden veya seyretmek için gerekli sinyali bile alamadıklarından değildi heyecanları, muktedirin varlığıydı. Ben insanları başkalarının evinden atamazdım. O yüzden kızgın ve bu saçmalığa son vermek için bir şeyler yapmaya kararlı bir şekilde dışarı çıktım ama yine San Giuda'nın insanlarıyla ilgili neyle karşı karşıya kalacağımı bilmiyordum. Birileri Campo di Carne'ye gidip onlara orman yolunun tekrar açıldığını haber vermişti ve çoktan köye geri dönmüşlerdi.

Aralarında hiçbir şey olmamış gibi sakin, rengi açılmış bıyıklarının altından sessiz gülüşü, rahatlamış çizgileri ve güzel gözleriyle biri vardı: Polverone.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

X

Niçin? Niçin? Niçin kendi kendime yapmaya söz verdiğim şeyi asla yapamıyorum? Yani çok zor olmaması gerekir, öyle değil mi? Ama hayır, tersini yapıyorum. Bıktım, lanet olsun, bıktım artık! Ben mazoşist miyim? Bu saçma gerçeği öğrenmemiz gerekiyor. Hayır, tabii ki mazoşist değilim. Bu daha çok Bezuchov sendromu ve onun ölümcül sorusu: *Neden iyi olanın ne olduğunu bildiğim halde kötü olanı yapıyorum?* Aynen. Üstelik sadece bu da değil, daha kötüsü var: Bezuchov iyi ile kötüyü ayırmayı bilir ama bilinçli olarak kötü olanı yapardı. Ancak en azından onu yapmamak için kafasını meşgul edip durmazdı. Bense ikisini ayrıştırıyor, iyi olanı yapmak için kendime söz veriyor ve sonra, karar anında hiç şaşkınlık yaşamadan veya buraya dikkat, olağanüstü bir güce boyun eğmeden ve biraz bile savaşmadan, o noktada dahi vazgeçmeden kötü olanı yapıyorum.

Ben tehlikeliyim.

Otuz bir yaşındayım, bir psikiyatrım, henüz acemi olmakla birlikte psikoanalistim. Karar verdiğim şeyin tersini yapmaktan pişman olmamalıyım. Ayrıca her şeyi ama her şeyi önceden tahmin ettikten sonra bile Alberto'ylayım. Bunu niçin yaptım? Niçin? Eğer Livi bana önem verseydi –kanserinden başka herhangi bir şeye önem verseydi– gitmeme müsaade etmek yerine bana bunu sorardı. Ben de kendime sorardım: Bunu niçin yaptın, Giovanna? Suçlamalar, öfke, hayal kırıklığı bir yana… Hastalığım da bir yana… Bana açık açık söylerdi. Bu önemli soruyu cevaplamaya çalışın: Bunu niçin yaptınız?

Hafifçe asimetrik olan küçük gözlerini bana dikerdi ve ben de sessizce dururdum. O zaman bu beni zorlardı.

"Kendini hâlâ ona bağlı hissediyor musun?" diye sorardım kendimi kışkırtarak. İki uçtan aynı anda çekiliyormuş gibi kırılmış ve ikiye bölünmüş hissederdim, onu bırakma kararı bir taraftan, emin olmama veya yalnızlık veya hatta suçluluk hissi diğer taraftan… Aniden böylesine muğlak hale gelen bu karara uymamak neden? Artık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seks yapmama gibi basit (en azından büyük değil, basit diyorum) bir teklifi değerlendirip *cinsel yaklaşımlarına* karşı çıkamayacak kadar savunmasız mıyız?

Sessiz kalıyorum.

Tabii annemin antenleri öyle açık ki radar gibi! Bu sabah art arda ikinci duşumu (ilkinden sonra kremimi sürerken tuhaf bir koku hissettim) alırken, bana telefon ediyor ve bu arada her zamanki aç-açma ikilemi yeniden yaşanıyor. Annem her zamanki gibi beni telsizden aradığı ve ekranımda numara çıkmadığından, yine numara çıkmasın diye hile yaparak Alberto arıyor olabilir diye düşünüyorum. Ama aynı zamanda hile yapmanın onun tarzı olmadığını da biliyorum. O zaman annemin aramasının ihtimal dâhilinde olduğuna kanaat getiriyorum. Fakat yarın oraya gideceğimden emin olmak için umumi telefondan arayan dağ köyündeki hastalarımdan biri de olabileceğini düşünüyorum. Ve tüm bunlardan sonra yine Alberto olabileceği, hiç yapmadığı bir şey olsa da savcılık ofisindeki telefondan arayabileceği geliyor aklıma. Ancak o zaman ekranda tanımadığım bir numara çıkardı diye düşünüyorum ve kısaca sonunda hâlâ yarı sabunlu, üzerimden sular akıtarak telefona cevap veriyorum. Telsiz telefondan arayan annem ve yemin ederim, merhaba nì bile demeden, "*Dün gece, ne yaptın*?" diye soruyor.

Livi olsa tatlı tatlı ama durmaksızın ısrar ederdi ve ben de sonunda cevap vermek zorunda kalırdım. Hayır, derdim, kendimi hâlâ ona bağlı hissetmiyorum, hatta ne yalnız ne de suçlu hissediyorum. Veya daha doğrusu, derdim ki kendimi suçlu hissediyorum ama malum sebepten dolayı, onu bıraktığımdan dolayı değil. İşin aslı, derdim, her gün daha da azalan bir parça hınç dışında onun için artık hiçbir şey hissetmiyorum. Kendimi ikiye bölünmüş de hissetmiyorum. Daha da garibi seks yapma önerilerine (vazgeçmesine rağmen) karşı kendimi hiç mi hiç savunmasız hissetmiyorum. Tam tersine kendimi güçlü hissediyorum veya sebepsiz yere kendi kararlılığıma ihanet edip tam aksini yaptığımı son anda fark etmesem güçlü hissederdim. Hatta karar verdiğimin tam tersini yaparken, düşüncelerimin ne hızda olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

anlatmak için şu örneği vereyim: Yapmayacağım şeye karar vermeden hemen önce kendimden gayet eminim ama kararı aldıktan bir saniye sonra kendimi kararsız, gayretsiz ve tehlikede hissediyorum.

"Hiçbir şey anne. Nasıl bir soru bu?"

"Tamam, haklısın. Benim hatam."

Eğer Livi hâlâ psikanalistim olsa ve bu soruyla üzerime gelse, artık ona gitmememi ve huzur içinde ölmesine –lafın gelişi– izin vermemi rica –onun durumunda bu daha çok emir olur– etmiş olmasa, bu sorunun cevabını ona verirdim.

O *sıkı konuşmalarından* birini yapmıştı, onun başkalarının dertlerine empati olarak yorumladığı o ani baş ağrılarından bahsetti. Uyuyakaldıktan kısa bir süre sonra başında o ağrıyla uyanmıştı ve bana bir şeyler olduğundan emindi. Endişeye düşmüştü, migren ataklarından biri gelmişti, başıma kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için beni arayacaktı. Babam Voltaren iğnesi yaparak ağrıyı dindirmişti ve yavaş yavaş sakinleşip uykuya dalmıştı. Ama içine şüphe düşmüş, merak etmişti: Dün gece ne yaptın?

Livi olsa benim cevabımdan tatmin olmazdı. Hayır. Hem de hiç. Çünkü bu bir cevap değildi. Ve o olsa, bana açıkça tekrar ederdi: Neden yaptın, Giovanna? Sesinin saldırgan veya eleştirel çıkmamasına dikkat ederdi ve doğal olarak, onu bu şekilde tanımlayıp tanımlamama sorumluluğunu bana bırakır, bunu yaptığımın kötü olduğu varsayımından ayrı tutardı. Hatta cevaplamamaya çalıştığım o sorunun onun değil, benim olduğunun farkına varmamı sağlardı muhtemelen –*Niçin? Neden?*– diye kendi kendime yüksek sesle tekrarlayarak onun çalışma odasında çöküp kalacağım düşünüldüğünde bütün bu önemlilikle onları bağdaştıranın o değil, ben olduğumu ancak birdenbire onun için de önemli bir şey haline geldiğini gösteriyor. İdareyi bırakmadığı için ve inatla ama tekrar etmek gerekirse kibarca şunu vurgulamaya zorunluydu: Niçin, Giovanna, dün akşam eski sevgilinle niçin seviştin?

Bilmiyorum diye cevaplardım.

Veya daha doğrusu, saat on bir buçuğa doğru ne yapıyordun?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Veya daha doğrusu, diye eklerdim, galiba biliyorum. Ancak bildiğimi söylememe yarayacak kelimeleri –sadece kendime söyleyecekken dahi– sakız gibi uzattığımda artık bilmiyormuşum gibi geliyor. Sanki cevap verme eyleminin kendisi, cevabı bir kenara iteliyormuş gibi. Devamlı olarak bu cevabın yakınında olup asla sahip olmazmışsın gibi.

"Hiçbir şey anne," diye cevap verdim. "Ne yapmamı tercih ederdin?"

O zaman Livi araya girerdi. Şöyle yapalım derdi: Karar vermeden, cevabı yakınında bulduğunda aklından ne geçtiğini söylemeyi dene. Tamam mı?

Evet, diye cevaplardım.

"Yorumlamadan, sadece çağrışımları söyle. Olur mu?"

"Evet."

"Konsantrasyon sağlıyoruz o zaman."

"Kötü değil miydin peki? Her şey yolunda mıydı?"

Konsantre olmaya çalışırdım. Sessizlik içinde.

Aklıma ilk gelen şey Totò derdim. Babamın uzun yıllar önce bana videokasette gösterdiği bir televizyon skeci. Çok iyi hatırlamıyorum ama galiba Totò'ydu; skeci birlikte oynadığı kişiye sokakta birisiyle karşılaştığını gülerek anlatıyordu. Adına Peppino dediği bu adam onunla dalga geçmişti. "Ya sen ne yaptın?" diye sordu ona diğer adam. Hiçbir şey diye cevap verdi Totò. Peki niçin? Nereye varacağını görmek için. Sonra da daha fazla gülerek habire Peppino dediği adamın onu ittiğini söyledi. "Ya sen?" diye sordu diğer oyuncu. Totò, hiçbir şey dedi yine gülerek. Ama neden? İşin nereye varacağını görmek için. Sonrasında kahkahadan kırılmaya devam eden Totò, Peppino dediği adamın kendisine tokat attığını söylüyordu. "Ya sen?" diye sordu diğer oyuncu, "bir şey yapmamaya devam ettiğini söylemeyeceksin değil mi?" Totò, gülmekten iki büklüm olup cevap veriyor: Elbette bir şey yapmadım çünkü Peppino benim.

"Kötü değildim, anne. Her şey yolundaydı."

Anlıyorum, derdi. Aklınıza başka bir şey geliyor mu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evet, diye cevap verirdim. Aklıma şu eski şarkı geliyor: "Vengoanch'io, no tu no" adlı bu şarkıda, "yaptığı gizli etkiyi görmek" dediği yerler.

"Ben babanın dediği gibi rahatsız edecek kadar evhamlı bir anne miyim?"

Veya *Çılgın Kalabalıktan Uzak*, diye eklerdim. Betsabea, San Valentino'daki huysuz komşusuna şaka yollu, üzerinde "evlen benimle" yazılı bir not gönderir ve kargaşa başlar.

Kayıtlara geçsin, dün gece saat on bir buçuğa doğru, o, keskin ağrıyla uyandığında ben Alberto'nun beni öpmesine izin vermekteydim. Kendi iyiliğim için olduğuna inandığım ve muhtemelen de öyle olan kararımın tersini yapmaya yeni başlıyordum.

Bununla diye açıklardım, benim bir şaka yaptığımı kastetmiyorum. Aklıma gelenin bu olduğunu söylemek istiyorum.

Elbette derdi Doktor Livi. Başka bir şey?

Evet, diye cevaplardım. Aklıma bir de on beş yıl önce parmağımı kesiş şeklim geliyor (Doğal olarak söylemeye gerek yok; gerçek Doktor Livi, çalışma ve çabalama isteğine sahip olan Doktor Livi, beni bir başkasına göndermek yerine bu diyaloğu buraya kadar ayakta tutan şeyi, yaranın açıldığını ilk günden itibaren bilirdi). Aynı şekilde oldu: Ekmeği o bıçakla kesmemeliyim, doğru bıçağı aramalıyım. Ah, ekmeği bu bıçakla keseceğim. Cırt!

"Bunu demedim, anne. Bunu demedim."

Anlıyorum derdi Livi. Koltuktan kalkıp pencereye yaklaşır, perdeyi açardı ve...

Tam şu anda Livi'siz, çok ama çok savunmasız... Evet, doğru kelime bu, *savunmasız*. Annem kendi paranoyak, metempsikoz[12] tarzıyla bunu çok iyi anladı. Ben savunmasızım. Alberto çoktan bir kere arayıp iki de mesaj attı. Anlayacak. Öğle yemeğinde görüşürüz, akşam yemeğinde görüşürüz. Ona göre her şey yeniden başladı. Bense akşam yemeğine gitmeyi, onu görmeyi, onunla konuşmayı, açıklanamaz şeyleri ona açıklamayı zerre kadar istemiyorum. Bırak beni Alberto,

12 Ruhun başka bir bedene göçü. Reenkarnasyon. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahat bırak beni! Pardon ama, Giovanna, peki o zaman neden dün gece... Siktir git, Alberto! Bilmiyorum. *Kibarlık olsun diye,* oldu mu? Miriam'ın dediği gibi, bunu sana kibarlık olsun diye söyledim. Şaka olsun diye. İşi nereye vardıracağını görmek için.

Yaptığı gizli etkiyi görmek için. Düşüncesizce ve tedbirsiz, kendi iyiliğime aykırı düşen bir hareket yaptım. Evet, ilk değildi ve son da olmayacak. Sınırlarımı korumadım. Kişisel sınırlarını korumak kolay değildir. Bunu zaten her gün hastanede, muayenehanede tepemde iki hastayla bir saldırı falan olur diye... Kahrolası sınırlarımı korumak için, bir çuval kum ve kafamda kaskımla yapmak zorundayım. İnsanın artık bir noktada kendini bırakmaya, salıvermeye hakkı vardır, öyle değil mi?

Ama aslında dün gece hiç de kendimi bırakmadım. Böyle bile olsa seviştim, cinsel ilişkide bulundum çünkü belli bir noktada heyecanlandım ve artık hiçbir şey anlamaz oldum diyebilsem... Belki canımın istediğiyle, canımın istediği zaman sevişme hakkını talep edebilsem... *Tamam mı*? İki hafta önce ayrıldığım adam da dâhil. *–İtirazı olan var mı*?– Sonuçlarını da düşünmeden... *Oldu mu*? İlle de bir sonucu olmak zorunda da değil, en azından benim için. İnsanoğlunun zayıflıkları vardır ve bu türden şeyler işte, belki. Ama bu öyle değil. Benim yaptığım, bu komik sınırları korumam... Bu, bana saldırılmasına müsaade etme ilk andan beri canımı sıktı, sıkmaya da devam ediyor ve dolayısıyla dolup taşma noktasındayım.

Al işte! Bir mesaj daha. Ve üç etti. Öğlen yemeğe gidelim, akşam yemeğe gidelim...

Hatta daha da kötüsü, beni tiksindirdi. Garip, çok şiddetli ve geçmişe ait bir tiksinti bu: O içime girerken bundan tiksinti duyuyordum ama beni tiksindiren o anda içime girmesi değildi, bu önemsiz gibiydi. Bu, neredeyse samimiyeti olmayan bir deneyimdi. –Zaten Peppino benim.– Daha çok geçmişte birlikte olurken içime girdiği yüzlerce kerenin hatıra kırıntılarıydı beni tiksindiren. Bu beni tiksindiriyordu. Şimdi bile tiksiniyorum. Bence yirmi gün öncesine kadar aramızda o yakınlık vardı. Belki de dün gece, belli bir anda, *on bir buçuğa doğru*,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir kez daha bana hücum edilmesine izin verme kararım üzerindeki etki budur çünkü bu önemsiz bir hatıradan fazlası, artık bir düşünce haline geldi. Beni son derece iğrendiriyor. Ancak diğer yandan, buna çok da aldırmıyorum ve bu tiksinme söndüğü, hadise çoktan geçtiği için hayatımı mahvetmiyor ve bana önerildiği şekilde, mantıklı olduğu sürece, doğru ve hatta yapılması kolay olduğu için sınırlarımı korumam yeterli olurdu. Dün akşam onu, sevişmemiz dâhil, her şeyi birlikte yaptığımız o soğuk, gri ve belli ki şu andan itibaren uzak düzende tutmak için çoktan değişmişti bile. Oysa...

Doğal olarak annem de benimle sıkı bir konuşma yaptı.

Ve bunu, ondan sırlarını çekip almak için yaptığım doğru değil –harika bilgiler için sağlam bir değiş tokuş- çünkü Alberto bildiği şeyleri bana bir kenara koyup unutmamı söylüyor ve bunu seviştikten sonra yapmıyor. Bana kim bilir hangi ifşalarda bulundu. Gizli dosya hâlâ bende. Farkımız şu ki o tekrar başladığımızı düşünüyor, bense kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Peki, o zaman bunu niye yaptım?

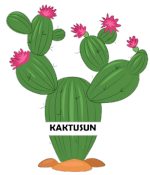
Söyleyebileceğim tek şey, bunu istemeyerek yaptığım. Yani bunu istemeyerek yapmaya özgür bir şekilde karar verdim. Ayrıca burada hastalıklı bir durum var. AIDS olduğunu bildiğin biriyle prezervatifsiz sevişmek gibi. Önce uğraşılan, sonra tedavi edilen ve iyileşen bir şey... Büyük bir şey... Mağlup olmuş ve defedilmiş bendenizin içinde bitiveren bir balina... Bu, sınırlarını korumaktan başka her şey ve bunu yapmak için beni seçmiş olan Kaptan Ahab gitmeme izin verdi.

Kendimi kaybolmuş hissediyorum, işte olay bu. Ve hasta... Ve yalnız... Kaybolmuş, hasta ve yalnız. Kaybolmuş, hasta ve yalnız. Hareketlerimin sonuçları tarafından gizlice takip ediliyor gibi ve hasta ve yalnız. Okuduğum kitapları bile çöpe attırtacak, başka bir şeyi düşünür gözükürken dahi düşünmeden yapamamaya zorlayan açıklanamaz, çılgın bir olay tarafından kana bulanmış –fiziksel olarak da– hissediyorum kendimi. Ve yalnız...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

X

Zaman yeniden durdu. Karanlık olayların telaşı, bittiğini sandığım ruh hali ve düzensiz, ritimsiz, dur durak bilmeyen yığılma yeniden başladı. Besbelli attığım adım, lanetimden kendimi alıkoymaktaki mucizeye rağmen, kendimi diğerlerininkinden korumaya yetmiyordu.

Etrafımdaki herkes çıldırmış gibiydi.

Hiç kimse televizyon seyredemediği halde haber programı muhabirlerinin kendileriyle röportaj yapmalarını sağlamak için bir yarış vardı. Muhabirler San Giuda'da yaşamaya adapte olamasalar da sabahları kamyonetlerle geliyor, Formentoların dükkânını mesken tutuyor, bütün gün boyunca kendi yöntemleriyle cemaatimi tek tek sıkıştırıyor, sonra gün batarken heves ettikleri *hikâyelerle* midelerini doldurmuş olarak gidiyorlardı. Bense onları kendimden uzak tutmakla meşgul oluyor ama diğerlerini korumak için hiçbir şey yapamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu toplu çılgınlığın asıl nedeninin bu istila olmadığını kabul etmek zorundayım. Kim bilir ne kadar zamandır yöre halkının hep birlikte böylesine köpürmesine sebep olan başka sebepler mevcuttu.

Bu birkaç gün içinde olan ve bana hepsi aynı anda oluyormuş gibi görünen şeylerin bir listesi, oluşan durum hakkında fikir verebilecek tek şey olabilir. Her şeyden evvel kaçışlar: Bir gece içinde üç farklı aileden dört kişi Borgo'yu terk etti. Yöre halkının gerçekten az ama köklü ve birbirleriyle anlaşan kişilerden oluştuğunu tekrar etmem gerekir. Neredeyse hepsi bir şekilde birbirlerine bağlılar. Yaşlı olmayanlar dahi olgun insanlardır ve maceracı bir yapıları yoktur. Bununla birlikte hepimizin işlerimizden bile daha çok yaptığı asıl görevi –bağımsız kalmak şartıyla– herkesin birbirini, gücü kuvveti yerinde olanın halsizi, sağlıklının hastayı, büyüğün küçüğü, yetişkin çocukların yaşlı anne ve babalarını, insanların hayvanları, kadınların erkekleri kollamak ve benim de biraz biraz herkese göz kulak olmam olmuştur. Bu şekilde, terzi Heidi Lechner, yaşlı ve güçsüz an-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nesini bırakıp Bolzano'ya, oğlu Helmut'a gitti. Ivo Zoboli ve karısı Meri Meri, annesi Gertrude'u yalnız bırakarak Trento'ya en büyük çocukları Toni'nin yanına taşındılar. Magda'nın kız kardeşi Ivo, kocası Terenzio Antonaz'ı orada bırakıp Madonna di Campiglio'da kayak hocası olan oğlu Rudy'nin yanına gitti. Heidi, Magda ve Meri ne kiliseye düzenli olarak gelirlerdi ne de San Giuda'ya fazla bağlıydılar. Bana kararlarıyla ilgili tek kelime etmemişler, işlerini üstlenmesi için herhangi birini de görevlendirmemişlerdi. Sonuçlarına aldırmadan, yeni açılan yoldan çıkıp gittiler. Heidi'nin yaşlı annesi Greta'ya kim bakacaktı? Ya Gertrude'a? Borgo'nun berberi Ivo'nun yerini kim alacaktı? Bu sorular herkesi düşündürüp rahatsız ediyordu ama sadece beni ilgilendiriyor ve cevap bulmak bana düşüyor gibi görünüyordu.

Hiç evlenmeyip yalnız yaşayan Heidi'nin büyük kardeşi Edwige'le konuşmaya gittim. Ancak o beni çok şaşırtan bir şey söyleyerek, hayatı boyunca başkalarına vakit harcamaktan başka bir şey yapmadığını ve annesine bakmaya niyeti olmadığını dile getirdi. Heidi'nin kesin geri döneceğinden bahsedip bunu en azından geçici olarak yapmaya, onu ikna etmeye çalıştığımdaysa, doksan bir yaşındaki annesinin evine taşınmayı reddederek onun kendi evine gelmesini talep etti. Greta zihninin berrak olduğu bir anda taşınmayı reddedince, Edwige ayak diremeye devam etti. İkizler Manfred ve Erwin olaya müdahil oldular. Edwige onlarla ilgilenmek için kocasından vazgeçtiğini yüzlerine vurdu. O zaman araya diğer kardeş, Giuliano girdi ve annesinin evine taşınmaya hazır olduğunu belirtti ancak doğal olarak iki Sen Bernard'ını, kedilerini, su kaplumbağasını, Mina kuşunu ve avcı kuşları da yanında getirecekti. Edwige ancak işte o zaman bunu yapmaya razı geldi.

Bu arada Wanda Codognotto, Trento'ya kaçan kardeşinin yerini alarak Gertrude'a taşınmayı kabul ediyordu ama otuz dokuz derece ateşle yataktaydı ve ona bakacak birine ihtiyacı vardı.

Bu esnada köyde diğer kadınlar ile birkaç adam, koruyucu azizlerine ve bana olan güvenlerini korumaya ve dua etmek için kiliseye gelmeye devam etmeye karar verdikleri anda Formento klanının nere-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

deyse bütün kadınlarından oluşan ve Urania tarafından kurulan bana karşı saldırgan bir gruplaşma oluşturuluyordu. Artık *benim* azizimle hiçbir ilgisi olmasını istemeyen grup, San Giuda ailelerinin bağırlarındaki yırtılmanın sebebinin de o olduğunu düşünüyordu. Böylece seksen bir yaşındaki Genise Formento, kızkardeşi Adua'yla yaşadığı, Giorgione Antonaz'dan dul kaldığında, tek başına geri döndüğü evden ayrıldı. Aynı şekilde Urania ve Irma Nones mezarlıkta, birisinin kocası diğerinin erkek kardeşi olan zavallı Reze'nin taptaze mezarı önünde birbirlerini Reze'ye bakma sebeplerinin sadece faiz almak için olduğuna dair suçlayarak kavga ettiler.

Bu arada Zeno Formento yardım istemek için gizli gizli papaz evine geliyordu çünkü savcı, Zorro'ya el koymuştu ve bu arada o da ona bakmasını teklif etmişti ama babası buna karşı çıkıyordu. Bunun üzerine onu mezarlıkla yan yana olan kiliseye ait bölgedeki ahıra saklamak için bana yalvarmaya başladı.

Bu arada Giuliano Lechner ve Terenzio Antonaz, Magda'nın gidişi için endişelenmek yerine, zavallı Guenda'nın ölüler diyarından döndüğü ve onlarla konuştuğu konusunda tartışmaya başladılar. Guenda tümörden ölmeden önce, birinin karısı diğerinin kız kardeşiydi ve gecenin karanlığında her ikisi de onun hayaletini görüyorlardı ama onlara verdiği mesajlar çelişkiliydi. Birine göre Guenda'nın önerisi Mina kuşu Cecco'yu korumaktı çünkü sadece o, gerçeği ifşa edebilirdi. Diğerine göreyse tavsiyesi, musibet ruhunu ele geçirdiği için onu öldürüp leşini ateşe atarak kurtulmak yönündeydi.

Bu arada Maria Lechner ve Armin Lassman, altı yıl önce Dogana Vecchia dönemecinde bir kamyonetle yaptıkları kazada ölen oğulları Florian'ın ölümüne sanki olay henüz olmuş gibi ağlamaya başladılar. Üstelik bu yüzden de hemen ardından saldırganlığıyla problemler yaratan Armin'in özürlü kardeşi Lorenzetto'yla ilgilenmeye güçleri kalmamıştı.

Bu arada Armin'in babası yaşlı Florian, otuz yıldan uzun süre önce kar aracının altında ezilerek kaybettiği bacağında dayanılmaz ağrılar hissediyordu. Bu arada her sabah Borgo'ya gazetecilerle birlikte

BELONGS TO KAKTUS TEAM

turistler, meraklılar, tarikat üyeleri, kriminologlar, UFO araştırmacıları ve hatta denildiğine göre birkaç satanist bile geliyordu. Belli ki bunlardan hiç kimsenin bize yardım etmeye en ufak bir niyetleri yoktu.

Bu arada Sauro Formento şarküteri dükkânını restorana çevirmiş, bu istiladan mümkün olduğunca para elde etmek için bütün aileyi deli gibi çalışmaya koşmuştu. Bu arada Polverone sadece birkaç gece önce kilisenin kapısında söylediklerini hiç söylememiş gibi tamamıyla normal davranan tek kişiydi.

Bu arada ben uyumuyordum ve geceleri öksürüyor, öksürüyor ve öksürüyordum.

Ve kar aralıksız yağmaya devam ediyordu. Temizlenen karların yerini kilolarca kar alıyordu, öyle ki gökyüzü olduğu gibi aşağıya iniyordu sanki.

Fakat tam da bu karışıklık çekilmez bir hal aldığında ve ben halkımın başına gelenler karşısındaki çaresizliğime ikna olmuşken, Enrico ve Manrico Antonaz'ın katliamdan demirci Wilfred'i sorumlu tuttukları uçuk bir röportaj televizyonda yayınlandı. Olayların geldiği noktadan endişelenmek konusunda benimle hemfikirlermiş gibi geldi. Ne dediklerini tam olarak bilmiyorum çünkü röportaj yayınlandığında seyretmedim. Sadece Meri Codognotto'nun Trento'da yayını görüp kız kardeşi Wanda'yı aradığını ve Antonaz ikizlerinin Wilfred'i suçladığını anlattığını biliyorum. Wanda da bunu Maria Lechner'e söylemiş ve Maria, Armin'e, Armin de Ignazio Formento'ya, Ignazio da Anton Tomalin'e, Anton Tomalin de Wilfred'in dükkânına gidip ona söylemiş. O zaman dünyada hiç kimsesi olmayan huysuz, yaşlı ve yalnız biri olan ve gençken, yani savaştan hemen sonra, babasıyla birlikte bir faşisti kalay fırınına atarak öldürdüğü söylenen Wilfred –gerçi faşistin gerçek bir faşist olmadığı ve aslında annesinin âşığı olduğu da söylenirdi ve hatta bu yüzden cesedi asla bulunamamıştı– gece kar fırtınasında Antonaz ikizlerinin evinin önüne gitmiş, onlara öyle kuvvetli seslenmişti ki ben kendi evimden duymuştum. Ve ikizler ellerinde tüfek, Wilfred'in hesaplaşmaya geldiğinden emin bir halde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cama çıkıp baktıklarında üzerine bir teneke gaz yağını boca edip ateşe vermişlerdi.

Geceyi yırtan haykırışı üzerine koşarak oraya vardığımda, karda yuvarlanan ve kar tanelerini fırıl fırıl döndüren rüzgârdan artıp parlayan bir ateş topu gördüm. Zorro'nun korkmuş ifadesi, kana bulanmış buzlu ağaç ve zavallı Beppe Formento'nun kopmuş kafasıyla birlikte, o zamandan beri bir korku kabuğunda uykularımı ve hatıralarımı kaplayan asla unutamayacağım bir görüntü.

Haykırmayı kesmiş olan zavallı Wilfred'in üzerine battaniyeler atarak alevleri söndüren de Antonaz ikizleriydi. Geceydi. Borgo'yu gün boyunca kalabalıklaştıran yabancılardan kimse yoktu. Sadece yataklarının sıcağından kalkmış, fırtınada zavallı demircinin dumanlar tüten bedeninin etrafında toplanmış köy sakinleriydik. Birkaç uzun dakika boyunca onun haykırışlarının yarattığı korku dolu bir sessizlik içinde kaldık ve hiç kimse bir şey yapmadı. Ben bile. Sonra Wilfred inlemeye ve ölmek üzere olan bir hayvan gibi kıvranmaya başladı. "Neden?" diye tekrar ediyordu mırıldanır gibi bir sesle. O zamandan hatırladıklarım birbirine bağlı olmayan parçalar halinde: Wilfred soyulmuş bir surat ve "Neden?" deyip duran hırıltılı bir sesle Anton Tomalin'in kullandığı Panda cipin koltuğunda yatıyordu. Serpentina'daki acil servis doktoru, onu görünce dehşete düştü. Yine soyulmuş yüzü, ambulansın içinde, ağzında respiratör ve sirenlerin çığlığı. Cles, hastane, meydan. Gelen helikopter onu yutup siyah gökyüzünde kayboldu. Dua etmeye niyetlendiğim hastanenin ibadet odası kapalıydı. Soğuk zemine diz çöktüm.

Sonra bana yaklaşıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soran bir hemşire hatırlıyorum. Genç ve uzun boyluydu. İskandinavlara benzeyen bir yüzü ve çilleri vardı. Zaman geçmiş çünkü pencerelerin dışında, gökyüzünde belli belirsiz kurşuni bir şafak söküyordu. Hayır, teşekkürler diye yanıtladım. Bana gülümsedi ve birkaç adım atıp bir kapının önünde durdu. Hiç zorlanmadan kocaman bir tomar anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. Girmeden evvel yandan bana baktı. Sonra kayboldu. Kapıda bir tabela asılıydı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

RUH SAĞLIĞI MERKEZİ

Direktör:	Doktor Giorgio Origene Soffrano
Hasta ilişkileri:	Doktor Micaela Scommegna
Süpervizörler:	Doktor Micaela Scommegna (Pzt-Cum)
Doktor Klaus Schrerer (Salı-Perş)	
Doktor Giovanna Gassion (Çarş)	
Başhemşire:	Luisa Guadagno
Açık:	Pzt – Cum 08.00-18.30

Ben de o kapının önündeydim. Kapıyı açtım. İçeri girdim. Küçük bir koridor vardı. Yere sabitlenmiş, plastikten bir dizi çocuk sandalyesi, bir kauçuk ağacı ve üç kapı daha. Genç adam dolaptaki dosyaları düzenliyordu, işini kesip bana baktı. Ona gülümseyip sakin bir şekilde küçük sandalyelerden birine oturdum. O, dolapla oyalanmaya ve ara ara bana bakmaya devam etti. Sonra kapı tekrar açıldı ve içeriye bir kadın girdi. Tamamen sarınmıştı. Üşüyordu. Anorağını açtı, şapkasını çıkardı, başını sallayıp saçlarını düzeltti. Eli bandajlıydı. Sonra birden beni görüp durdu. Bana baktı. Hemşire de sabit gözlerle bana baktı. Kalktım ve ona selam verdim. Kadın aynı şekilde bana bakmaya devam etti. Bakışları endişeli gibiydi ve ben bu bakışların altında kendimi yaşlı hissediyordum.

X

Oydu galiba. Evet, oydu. San Giuda papazı. Televizyonda mahkemeden çıkarken hep üzerinde olan mavi anorağıyla. Uzun, bezgin yüzü, siyah peygamber sakalı, göz çukurlarına gömülmüş gözleri. Nasıl da zayıftı. Endişeli ve karanlık bir yüzü vardı. Hiç şüphe yok ki bu oydu. Ve burada beni bekliyordu. İşte ayağa kalktı ve bana selam verdi. Gü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lümsemek için kendini zorladı ama beceremedi. Dudakları titriyordu. Hiçbir şey demeden bakışlarımı ona dikip durdum. İncil'in güzellik anlayışına uygun bir yüzü vardı. Hemşire de ani bir hareket bekler gibi ona bakıyordu. Her ikimiz de olduğumuz yere sabitlenmiş bir halde ona bakıyorduk ama o bana selam verdi. İşte San Giuda papazı. Burada. Hastanemde.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Işık söndüğünde pek de önemli bir şey yitirmeyiz.
O denli karanlıksa, ışıkla da karanlıktır.
Var olan binlerce yoldan sadece birkaçını görüyoruz.

Kary Mullis

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yarılma

"Alo?"

"Selam, anne."

"Merhaba, nì. Nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol. Sen?"

"İyiyim. Peki, Alberto nasıl? Neler oluyor biraz anlatsana, şeyle ilgili…"

"Anne, biz artık birlikte değiliz."

"Nasıl yani?"

"Biz ayrıldık."

"Olamaz! Ne zaman?"

"Kısa zaman oldu."

"Ne kadar kısa zaman?"

"Birkaç hafta. Aşağı yukarı."

"Ah Tanrım! Ama ne oldu ki?"

"Hiçbir şey anne. Bitti, olan bu. Yürümüyordu."

"Peki, bana niçin söylemedin?"

"Söylüyorum ya, anne!"

"İki hafta sonra…"

"Hemen söylemedim, çünkü bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordum, ne demek istediğimi biliyorsun."

"…"

"…"

"Ondan sen mi ayrıldın?"

"Evet. Ben ayrıldım."

"Al işte…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Al işte derken?"

"Başka biri var."

"Hayır, anne, yanılıyorsun. Kötü bir şey olmaması bir yana, olsa da bu ses tonuyla 'al işte' denecek bir durum değil ve başka biri de yok."

"..."

"..."

"Bilemem."

"Ne demek bilemem?"

"Bilemem, yani bana garip geldi. Eğer bir başkası yoksa, Alberto gibi biri bırakılmaz."

"Ne diyorsun anne? Onu artık sevmiyordum, kötüydük. Yetmez mi?"

"..."

"..."

"Peki, emin misin? Kafan atmış olamaz mı?"

"Kafam atmadı, eminim."

"Ama niçin? Nasıl her şey böyle birdenbire..."

"Birdenbire olmadı anne. Hiçbir zaman birdenbire olmaz. Bu arada neden sana söylemediğimi şimdi anlıyor musun? Çünkü bu 'neden?' sorusunu defalarca duymak istemiyordum. Anladın mı şimdi? Oldu mu? Sonuçta bu soruya verilen hiçbir cevap yeterince iyi olmayacak. Onu artık sevmiyordum, anne, artık onu görmeyi dahi istemiyordum. Ondan ayrıldım ve nokta, bu kadar."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Peki, ne kadar üzüldüğümü söyleyebilir miyim? Yoksa yasak mı?"

"Ben de üzgünüm, anne, ne sanıyorsun. Sen üzgünsün diye de üzgünüm. Hepsi ayrı üzüntü. Ama bu durumu değiştirmez."

"..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"..."

"Peki, şimdi ne yapmak niyetindesin?"

"İşte, ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Aldığım bir kararla ilgili konuşacaktım."

"Ne kararı?"

"Önemli bir karar. Sadece her şeyi en başından doğru dürüst anlatmam gerek, yoksa anlaşılması zor. Sözümü kesersen olmaz. Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

"Sözümü kesmeden ama?"

"Sözünü kesmeden."

"Tamam. O zaman, bu sabah Cles'deki hastanede ben nöbetçiydim ve oraya gittiğimde San Giuda papazını beni beklerken buldum. Hani şu haberlerde devamlı görünen, katledilen insanları bulan ve sorgulanıp duran, neredeyse şüpheli haline gelen papazı biliyor musun? İşte o. Bana yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi çünkü onun olduğu köyde, San Giuda'da yöre halkının hepsi çıldırıyormuş. Hepsi, anladın mı? Hemen hemen hepsi yaşlı insanlar, dağ insanları, güçlü, basit... Ama bu papaz diyor ki olanlardan sonra hepsi çıldırma noktasına gelmiş. Bu insanlar katliamın şokundan sonra kendi hayatlarını yaşayamaz olmuşlar. Önceden çektikleri acılara bile dayanamaz, yürüttükleri mücadeleleri yürütemez olmuşlar. Hatta kendi deyişleriyle, kendi geçmişleriyle yaşayamaz olduklarını da söyledi, yani artık oldukları kişiler değillermiş. Anladığım kadarıyla her yerinden kan fışkıran eski bir yaranın yeniden açılması gibi. Fakat sadece bir iki kişi değil, köydeki herkes aynı durumda. Papazın bana söylediği kadarıyla –ki sözlerinden hiç şüphe etmiyorum– aynı şeyler ona da olmak üzereymiş. Devamlı olarak sorguya çekildiği ve neredeyse bir tutuklu gibi yaşadığı günlerde başına gelenlerden sonra kâbuslar gördüğünü, uyuyamadığını ve eski hayatını kuramayıp inancını kaybetmeye başladığını söyledi. Sonra bunun farkına varıp kendini kurtarmayı başarmış ama bunu büyük çaba harcayarak yaptığını söyledi. Gerçekten inançla, cesaretle yapılan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama diğerlerinin gösteremediği bir çaba. Çok etkileyici şeyler anlattı, anne: Tekrar başlayan, eskilerden kalma trajedilerin yası, otuz yıl önce kesilmiş bacakların ağrısı, hasta annelerini terk eden çocuklar, karşılıklı suçlamalar, intihar girişimleri… Televizyonda bütün bunlardan bahsedildiğini tesadüfen duymuş olabilir misin? Ben duymadım. San Giuda katliamının üzerinde dolaşıp duran esrar, teoriler, suçlamalar, her şey orada ama hiç kimse bu yaşlı insanlar için endişelenmiyor, anne. Ve niye biliyor musun? Kimse onları istemiyor. Her zaman birbirlerine göz kulak olan kendileri olmuş, bütün muhabbetleri bu yerle sınırlıymış ve şimdi o yerde koskoca bir çatlak oluşmuş da içinden *mazi* denen bir canavar fırlamış, oraları harabeye çevirmekle meşgulmüş sanki. Yıllar boyunca sadece dinsel anlamda değil, emekli maaşlarını çekmeye gitmek gibi veya birisi hastalandığında doktoru aramak gibi şeylerde onların ihtiyaçlarıyla ilgilenen bu peder, kendini aniden dışlanmış, reddedilmiş halde bulduğunu söylüyor. O, bu insanların hayatta kalmalarına imkân sağlayan uyum sağlayıcı gibiymiş ama şimdi sağlayabildiği kocaman bir hiçmiş. Söylediğine göre, bir psikiyatra ihtiyaç olduğunu fark edip Cles'deki Tıp Merkezi'ne gelmiş. Yalnız, bu insanlar olanların farkında değillermiş ve hiçbir şekilde kalkıp da terapi için Merkez'e gelmezlermiş, anladın mı? Orada, kendi evlerinde, tam gözlerinin önünde cereyan eden korkunç katliamın travması yüzünden deliriyorlar ama bunun farkında değiller. Olan biteni anladın mı, anne? Olayı aktarabildim mi?"

"…"

"…"

"Evet, Giovanna, anladım. Aptal değilim. Benim anlamadığım, bütün bunları bana niye anlatıyorsun? Aldığın karar nedir?"

"…"

"…"

"Oraya gideceğim. Oraya taşınacağım."

"Ne yapacaksın?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O papaza yardım etmenin tek yolu bu anne. O insanlar asla Cles'ye gelmezler. Ben oraya gideceğim."

"Ama hastane seni oraya gönderir mi veya bu senin inisiyatifinde mi?"

"Anne, bu benim *kararım*."

"Yani hastanede yapman gereken bir iş yok mu?"

"Hayır."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Peki, ne zaman gidiyorsun?"

"Bugün. Şimdi. Şu anda oraya gidiyorum. Eşyalarımı, kitaplarımı, ilaçlarımı ve buna benzer şeylerimi almak için eve gittim ve geri gidiyorum. Akşam yemeğinde orada olmalıyım."

"Yani *arabada mısın*?"

"Hayır, anne, hayır. Araba kullanırken cep telefonuyla konuşmuyorum. Seni aradım çünkü zincir takmak için arkadaşımın Cles'deki benzin istasyonunda durdum."

"Karlı mı?"

"Buraya kadar kar yoktu ama buradan itibaren başlar. Yol açık ama ben yine de zincir takacağım. Endişelenme sen de."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Peki, ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Gerektiği kadar. Sanırım, biraz karışık olacak. Güvenlerini kazanmam için biraz zaman lazım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama sen neden bahsediyorsun? Kimin güveni? Bu insanların kim olduklarını bilmiyor musun? Kimlerin orada…"

"Anne, lütfen. Tartışmak niyetinde değilim. Kararımı verdim, ben San Giuda'ya gidiyorum. Sadece sana haber vermek istemiştim. Sen tartışmak istiyorsan, kusura bakma, ben kapatıyorum."

"…"

"…"

"Peki, hastane işi ne olacak?"

"İzin istedim."

"İzin… E, ya maaş?"

"Maaş almayacağım, anne. Kenarda biraz param var, endişelenme, parasız kalmam…"

"…"

"…"

"…"

"…"

"Dinle beni, peki bu peder…"

"…"

"…"

"Evet?"

"Hayır, yani, ne tip bir papaz bu? *Normal* bir papaz mı?"

"*Normal* papaz da ne demek?"

"Hayır, seni böyle büyülediğine bakılırsa… Merak ettim, şu tarikat falan kurup konuşanlardan, öyle garip kâhin kılıklı biri değil, değil mi?"

"Anne, gayet normal bir papaz. On yıldır hayatını bu yaşlı insanlara adamış bir papaz ve onu aşan bazı sebeplerden ötürü mahvolmalarını izliyor, fazla bir şey yapamadığını düşünüyor. Ve bu yüzden benden yardım istedi."

"…"

"… "

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Giovanna, bırak da bir şey daha sorayım. Dalmazia Meydanı'ndaki evdeki hakkımı teyzene bıraktığımda bana sorduğun sorunun aynısını şimdi ben sana soruyorum: Senin bu işten faydan ne olacak? Karşılığı ne olacak?"

"..."

"..."

"..."

"..."

"O papaza yardım etmek, anne. Psikiyatra ihtiyacı olan o insanlara yardım etmek. Bütün bir köy, diyorum, anlamıyor musun?"

"Evet, işte. Anlıyorum ve bana biraz fazla gibi geliyor. Özellikle senin bu işle meşgul olmanı gerektirecek sebebi anlamıyorum."

"E, çünkü papaz bana geldi anne. Her şeyi bana anlattı ve benden yardım istedi. Sebep olarak bu yeterli değil mi?"

"Bravo, Giovanna! Sana sordu çünkü günlerden çarşambaydı ve görevli olarak orada sen vardın. Dün veya yarın gelse, bunu senden istemeyecekti."

"Ama bugün geldi, öyle değil mi? Ve benden istedi. Bu benim için yeterli."

"Hem ayrıca böyle bir görev için biraz tecrübesiz olduğunu düşünmedin mi hiç? İhtiyaçlarının senin sağlayabileceğin yardımdan fazla olabileceğini?"

"Düşündüm, evet. Ama başka bir alternatif olmadığını da düşündüm. Profesör Rivelli'nin benim yaptığım gibi San Giuda'ya taşınması söz konusu olamaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Evli anne, üç tane de çocuğu var. Hastanede başhekim, üniversitede ders veriyor, dünya kadar özel hastası var. Tatile bile çıkamıyor. Hayır, psikiyatrın tecrübesiyle ters orantılı, daha tecrübeli bir psikiyatr daha azını yapabilir. Tecrübesiz olabilirim ama en azından oraya taşınmak için her şeyi bırakabiliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bundan, senin sağlayabileceğin yardımın üzerinde bir görev olmayacağı anlamı çıkmıyor."

"Öyle olacağını fark ettiğimde o pederin yaptığı gibi ben de yardım alırım."

"Her şeyi tek başına yapmak konusunda ısrarcı olma. En azından buna söz verir misin?"

"Elbette söz veririm. Ama önce denemek istiyorum. Kim bilir, belki o kadar da tecrübesiz değilimdir."

"Ayrıca…"

"…"

"…"

"…"

"…"

"Anne, sana yalan söyleyebilirdim ama gerçeği söylemek istedim. Alberto konusunda da olayların nasıl olduğunu bilmeni istedim. Beni buna pişman etme."

"Hayır, hayır ne pişman etmesi? Minnettarım sana; bana gerçekleri anlattığın için minnettarım."

"Ben de sana anlattığıma memnunum."

"…"

"…"

"Sen oradayken, seni her zamanki gibi, her gün arayabilecek miyim? Nasıl gittiğini bana anlatacak mısın?"

"Ah, bu arada… O papaz bana San Giuda'da cep telefonlarının çekmediğini söylemişti. Hiçbir cep telefon hattı çekmiyor. O yüzden seni ben ararım ve sana beni arayabileceğin sabit bir numara veririm. Ama..."

"Ama ne?"

"Yalnız rica ediyorum, eğer bu aralar Alberto seni arayıp da beni sorarsa, numaramı ona verme."

"E, neden bana seni sorsun ki? Nereye gittiğini ona söylemedin mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer dedim, anne. *Eğer beni soracak olursa.*"

"Ama ona oraya gittiğini söyledin mi, söylemedin mi?"

"Hayır, anne. Söylemedim. Ona sadece artık beni aramamasını söyledim ki bu da terk ettiğin bir insana söylenmesi normal bir şey bence. Ne var ki?"

"O seni aramaya devam etti..."

"Sadece o da değil. Açık konuşmak istiyorum anne. Senin her şeyi bilmeni istiyorum, aksi takdirde anlamazsın. Sadece beni aramakla kalmadı, aynı zamanda *buldu* da."

"Ne demek bu?"

"Yani bir yolunu bulup konuşmak, kendini açıklamak, analiz yapmak bahaneleriyle dün gece görüşmemizi sağladı ve kendimizi yatakta bulduk. İşte bu demek!"

"Ah, Tanrım! Onu terk ettikten sonra, ha?"

"Evet, anne, onu terk ettikten sonra!"

"Aptal mısın sen?"

"Evet, aptalım. Ama usanmıştım, yemin ederim ki bıktırıcı olmayı Alberto kadar iyi bilen kimse yoktur. Bu boku yedim ve o şu anda kim bilir neye inanıyor kendince! Ben ise eskisinden de daha kararlıyım çünkü artık onu sevmemem bir yana, dün akşam bana dokunduğunda da midemin bulandığını hissettim."

"Abartıyorsun."

"Yemin ederim, anne. Bunu anlayamayacağını biliyorum çünkü sen otuz beş yıldan sonra bile hâlâ babama âşıksın ama sana yemin ederim ki hissettiklerim, iğrenme ve tiksinme. Bu yüzden bir süre ortalıktan yok olmakla iyi ediyorum. Beni arayacak, telefonuma ulaşamadığını anlayacak. Bir gün, iki gün, üç gün..."

"Ve bana telefon edecek."

"İlla öyle olmak zorunda değil, anne. Sadece Miriam'ı aramakla da yetinebilir ve o da zaten ne demesi gerektiğini biliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama yine de beni arayacak, görürsün. Kesin. Eğer ararsa ona ne diyeyim?"

"Ne istersen söyle, yeter ki numaramı verme."

"…"

"…"

"Yani ona gerçeği de söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Aferin, sonra da oralara çıkıp seni aramaya gelsin."

"Ondan korkmuyorum ki anne. Beni aramaya oraya gelecek olursa ki buna ihtimal vermiyorum, onunla yüzleşir ve bir çaresine bakarım. Önemli olan bana telefonlarıyla bulaşmaması, anladın mı? Ve şu anda olduğu gibi mesajlarla her gün ama her gün... Orada telefonların çekmemesi mükemmel bir şey."

"Bu arada nerede kalacaksın? Otel falan var mı?"

"Hayır, otel yok. Pederin evinde kalacağım."

"Pederin evinde mi?"

"Kilisedeki papaz, evinde boş bir oda olduğunu söyledi. Orada idare ederim."

"Papaz evinde mi? Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Sana da biraz garip gelmiyor mu, yani…"

"Yani ne?"

"Biraz… Yakışıksız diyorum."

"Yakışıksız mı? *Gazap Kuşları* gibi mi demek istiyorsun? Hayır, anne. Bana hiç de uygunsuz gelmiyor."

"…"

"Anne, pompacı işini bitirdi, gitmeliyim."

"Yavaş sür zincirlerle."

"Merak etme."

"Vardığın zaman ara."

"Olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve oralarda dikkatli ol. Radyoaktiviteden bahsetmedik bile."

"Aferin sana. Bahsetmeyeceğiz de zaten çünkü öyle bir şey yok. Babamı öp. İyi mi o?"

"Evet, iyi. Burada, yanımda, Giovanna. Seni öpüyor."

"Hoşça kal Giovanna!"

"Görüşürüz baba!"

"Güle güle!"

"Hoşça kal."

X

Doktor Gassion, aynı akşam San Giuda'ya taşındı ve kilisede mutfağın arkasındaki boş odaya yerleşti. Bu çözümün aykırılığının bir açıklama gerektireceğini biliyorum ama sadece yanlış olanların değil, bazı hareketlerin açıklanması, gerçekleştirilmelerinden daha zordur. Cles'deki hastanede karşılaşmamızdan sonraki bu kararın, her iki taraf için de tamamen doğal şekilde hayata geçtiğini söyleyebilirim. Yani o kararı engelleyebilecek çoğu sebep, bahsettiğim bu doğallık yoluyla ortadan kalktı, zaten bu sebeple hemen Borgo'ya taşınmaya gönüllü oldu ve ben de ona kilisedeki bu odayı açarak onu ağırlamayı teklif ettim.

Çok kanaatkâr bir ayarlama oldu, hatta sadece tek bir banyo olduğu ve evin diğer bölümünde, benim odama yakın tarafta yer aldığı hesaba katılırsa, biraz da konforsuz. Üstüne üstlük kapısı da yok; çünkü katliamdan bir gün önce kırılmıştı ve onu tamir etmesi için Erwin Lechner'a götürmüştüm. Fakat doktor bu konuyu dert ediyormuş gibi görünmedi ve doğruyu söylemek gerekirse, ben de onunla hemfikirim. Aslında, dert ettiğimiz ve bir sığınakta birlikte yaşayan askerler gibi olmamız için gerekli samimiyeti yaratan tek şey, tepemizde dolaşan ciddi tehlikeyle ilgili ortak görüşümüz ve barınağımız olmasını dilediğimiz o yerde birlikte yapmaya niyetlendiğimiz şeylerdi.

Şimdi düşününce ve doktorla henüz tanışmış olduğumuz göz önüne alındığında, sıra dışı bir hareket gibi görünebilir ama o günler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çok sıkıntılı günlerdi. Korku günleri, karanlığın günleri, perişanlık günleriydi ve sanki tehlikeli bir gölge dünyaya doğru uzanıyor gibi görünüyordu veya en azından, dünyanın bizim gözlerimizin görebildiği kısmına doğru.

Benim bilmediğim bir şey vardı, artık yaşadığımız yer sadece San Giuda değildi, çevre vadiler, Trentino'nun tümü, belki İtalya da dâhil, ölüm duygusuyla *solunan* havadaki akıcılık kadar öneme sahip olan katliamın önemi bir bütün olarak algılanıyordu. Katliamdan sonraki ayların, yani bahsettiğimiz zaman diliminin, yediye iki gibi tutarsız bir oranla (yani ülkeye giren her iki kişiye karşılık yedi kişi ülkeden çıkış yapıyor) İtalya'dan ayrılışlarda tarihsel bir patlama olarak kayıtlara geçtiği yıllar sonra anlaşıldı. Aynı dönemde dünyaya getirilen çocuk sayısında da bir düşüş kaydediliyordu. Bu demek oluyordu ki ben ve Doktor Gassion aşırı bir davranış sergilemişiz gibi bir izlenim oluşsa da Orta Çağa özgü bir duyguyla bu kuşatmaya direnmek zorunda kalarak papaz evinde birlikte kalışımız, sadece olanlara karşı bir tepkiyi temsil etmekteydi. Elbette başka nedenler de vardı ama bize doğal gelen buydu ve Tanrı bilir, hiç tepki olmasa çok daha iyi olurdu.

Doktor varır varmaz, sanki göreviymiş gibi akşam yemeği hazırlıklarına başladı. Ve pişirdiği sade makarna uzun zamandır yediğim ilk sıcak yemekti. Sonrasında yemek odasında ateşin karşısında oturup geç saatlere kadar konuştuk. Ben kafasını karıştırmamaya dikkat edip ona, aileleri birbirine bağlayan bazen ikili, bazen üçlü akrabalık bağlarını, Borgo ve sakinleriyle ilgili benim için önemli olan her şeyi anlattım. Başlangıç olarak tarihi dört klanda yer alan halkımızın tarihî bölünmesini –yıllar boyu hiçbir gerçek anlaşmazlık yaratmamış olmasına rağmen bölünme diye adlandırıyorduk– açıklamaya çalıştım: Formentolar, Antonazlar, Lechnerler ve Nonesler. Bu, katliamın en bariz etkilerinden biri, bu dengenin altüst olmasıydı ve çelişkilerin, rol değişimlerinin ve özellikle doktorun da ertesi günden itibaren şahsi olarak da gözlemleyeceği değişken davranışların birbirini takip etmesinin neticesiydi. Mesela, çoğunluğunu Sauro'nun ataerkil iktidarına katlanan kadınların oluşturduğu Formentolar, bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aziz inancına her zaman en yakın aile olmuştu. Şimdi Zeno ve yaşlı Genise haricinde, ansızın uzaklaşmışlardı ve düşmanlık dolu tavırlar sergiliyorlardı. Lechnerler ise aksine kendi kendine yeten bir tutum içindeydi (Çünkü diğerlerinin tersine arazileri yoktu, ana dilleri Almancaydı ve savaşın hemen öncesinde Alto Adige'den San Giuda'ya son gelenlerdi. Onlarınki garip bir göç olmuştu çünkü hâlâ bilinmeyen sebeplerden ötürü sadece erkekler göç etmişti ve onlardan şimdi sadece yaşlı Notburg hayattaydı). Onlar aniden yakınlaşmışlar ve neredeyse Formentoların yerini almışlardı. Antonazlar, Magda'nın kaçışından ve Wilfred'in yanmasından sonra, artık bir aile gibi bile görünmüyorlardı ve benim için dahi bir gizem haline gelmişlerdi.

Doktor beni dikkatle dinledi. Beni zorlayan birkaç da soru sordu. Mesela, Perla ve Saurino Formento'nun bilinmeyen babası, Notburg Lechner ve kuzeni Anne-Marie arasındaki evlilikle ilgili... Ve bir deftere bir sürü notlar aldı. Sonra saat neredeyse biri geçerken, bana teşekkür edip yatmaya gitti. Ertesi sabah saat yedideki ayine katılacaktı. Kartları kapalı oynamaya karar vermiştik ve ayin onun gelişini bildirmek için bir fırsat olacaktı, kimi tanımaya ihtiyacı varsa orada görecekti. Doğal olarak –bunu ben düşünürken o söyledi– pratisyen doktormuş gibi yapacaktı. Dediğine göre, bu civarda edindiği tecrübeleri, ona dağ köylülerinin uzman doktorlara karşı psikiyatrlara olduklarından daha iyi niyetli yaklaştıklarını göstermişti. Ben de Sauro'nun karısının akıl hastanesinde ölmesi trajedisinden sonra, "psikiyatri" denilen basit kelimenin Borgo'da mümkün olduğunca az telaffuz edilmesinin daha iyi olacağını düşündüm.

Sonra yatakta öksürüp uyuyamazken, neden o hikâyeyi ama özellikle o hikâyeyi anlatmamış olduğumu merak ettim. Belki de zaman yoktu diyerek cevap verdim kendime veya yıllar önce, ben henüz Borgo'ya gelmeden evvel gerçekleşmiş olduğu içindi. Fakat bir yanım bu cevaplardan yeterince tatmin olmuyordu. Doktorla sadece birkaç saat geçirmiştim ama hayatımı bağlamış kabuk çatlamaya başlamıştı bile.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Ah, burada olmanın olağanüstü mantıksızlığı...

Sadece yirmi dört saat önce küçük, mütevazı evimde oturmuş, hayatımda yaptığım en aptal hatalardan birinin sonuçlarıyla ilgili kendimle tartışıyordum. Kendimi hüsrana uğramış, kirli, güçsüz hissediyordum ve zihnim hiçbir çıkış yolu olmadan kara bir deliğin etrafında dönen ve arıza yapmış bir servomekanizmaydı sanki. Ve şimdi, uzay-zaman süreminde bir oyuk bulmuş gibi, *başka bir yerdeyim*. Uzay-zaman süreminde diyorum çünkü burası kesinlikle tuhaf bir yer, gerçekten yer ve zaman birleşiyor gibi. Mesela gecenin çöküşü, bir zaman makinesinde yolculuk yapmışçasına on sekizinci yüzyıldan kalma bir deneyim gibiydi. Kar fırtınası. Ormanın sıklığı. Nasıl olup da bir yerlere bindirmediğimi bilemeyeceğim kadar karla kaplı bir yol. Clio'nun farları hiçbir şeyin başa çıkamayacağı bu hayalet karanlığa karşı, beyaz değil, siyah gibi görünen ve tüyleri diken diken eden karla örtülü birkaç ağaç silüetini parçalara bölüyordu. Buzlu ağaç.

Daha önce buna benzer bir şey hissetmemiştim. Korku muydu bu? Evet, teknik anlamda korkuydu. Meçhul bu ormanda kendini gösteriyordu ve ben onun içinden geçiyordum ama sonuçta dün hissettiğimden, her gün evimde hissettiğimden daha az bir korkuydu. Faal ve kasıtlı bir şey yaptığımda hissettiğim taze, yaşamsal bir korkuydu bu korku, sadece uzak, pasif, afallamış bir seyirci olduğum düne kadar hiç değişmemiş olan o yapışkan ve hummalı, felce uğratan, can sıkan türden değildi. Unutmamak gerekir ki bunlar hastalarıma her gün söylediğim ve iyi bildiğim şeyler ama kendi hayatında test etmek gerçekten öyle işe yarıyor ki; *yani* sanki zaten bilmiyormuşum gibi pratikte *onu keşfetmek*, akli hareketlerimizi çürüten korku, banka kredisiyle satın alınmış evlerimizin elektromanyetik yüklü arka planın teknolojik vınlamalarıyla dev foseptik çukurunda hissedildiğini doğruluyor ve her zaman belli bir tesiri oluyor.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ayrıca bu yolun buraya vardığını ve burada bittiğini bilmenin belli bir tesiri var. Her şeyin her şeye bitişik olduğu böyle örülmüş geçişlerle dolu bir yolda, bir şeyin sonunda olduğunu bilmenin bir etkisi oluyor. Veya belki başlangıcında, hatta evet başlangıcında, orijinalinde: Medeniyet anlamına gelen, insanlık anlamına gelen, ruh anlamına gelen yine tek bir yol. Bu yere televizyon, hatta radyo bile ulaşamıyor. Cep telefonlarının kapsama alanı yok. İnternet mi? Hah! Bu gerçek bir doğal yaşam; toplu halde yaşayan ve dolayısıyla da ruhani.

Beagle'ın tepesinde Galapagos'a gelen Darwin gibiyim.

(İnternet hiçbir yerde çekmediği ve valizde az yerim olduğu için doğru kitapları getirmiş olduğumu umuyorum: *DSM IV* ve *ICD10*. Tabii ki İtalyanca versiyonları ve tabii ki Freud. Tüm eserlerinden oluşan on iki cildi birden getiremediğim için seçmek zorundaydım. *Düşlerin Yorumu*, *Psikoanalize Giriş ve Grup Psikolojisi ile Ego Analizi*'ni kapsayanı ve bu olayla ilgisi olmasa da, adı neydi, şu Cles'deki telepatik hasta yüzünden imkân bulur bulmaz tekrar okumayı kafaya koyduğum telepati hakkında iki kitap daha seçtim. İlave olarak her şeyle alakası olan Winnicott'ın *İnsan Doğası*; gruplar üzerindeki teoriler için, Bion'un *Katastrofik Değişim*'i, Elias Canetti'nin *Körleşme*'si –uzun yıllar önce okuduğumdan ve karışık bir şekilde hatırladığımdan dolayı, konusunu ben de bilmiyorum. Ve *İlaç Kullanım Rehberi*. Bu kadar. Valizde başka yer yoktu. Bu arada Cles'deki telepatik hastanın adı Altenburger'di.)

Papaz evinde kaldığım bu küçük oda. Daha önce hiçbir papaz evinde kalmamış olmamamın yanı sıra (bu koku, yanık tahtayla karışık, kim bilir neden, küf kokusu ve ekmek kokusu), belli ki bir kadın veya şehirli olması şöyle dursun, daha önce benim gibi bir –deyim yerindeyse– sivilin, burada bir gece dahi geçirmemiş olduğu belliydi. Besbelli ben ilktim. En azından o burada yaşadığından beri.

Bu oda gerçekten fazla sadeydi. Çok güzel tüten bu soba. Yemek odasında De André CD'lerini görmüştüm: Fabrizio De André'nin eski bir plağı ve CD'leri var. *Onun* CD'leri, buna şüphe yok...

O da ne? Öksürüyordu galiba. O da uyumuyordu...

Gizemi. Karizması.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Annem beni büyülediğini söylemişti.

Ah, annem! Onu aramadım.

Darwin, Galapagos'a ayak basar basmaz, ilk iş annesine mektup mu yazmıştı yani?

Öksürüyordu.

Onu etkileyen şey, onu çevreleyen ufuktaki zorluktu. İnsanı yakalayan ağın büyüklüğü gibi, aynı anda acıdan ve huzurdan bahsediyordu. Muhtemel olmayan ve insandan çok uzak şeylerden bahsediyordu ama bu insanı o şeylerden biri gibi hissettiriyordu. Ayrıca nasıl da uyum sağladık: Onunla hissettiğim garip şekilde hızlı harmoniyi başka biriyle hissettiğimi hatırlamıyordum; tanımadık biriyle yani. Beni ilk andan itibaren etkilemişti, bir saatte beni dumura uğratan tüm fonksiyonları harekete geçirmişti. Yaşama isteği, başkaları için bir şeyler yapma isteği. Korku. *Açlık*... Bir çırpıda yediğimiz üç yüz gram sade makarna mesela, Ritz, Miniritz, Oro Ciok, Jocca, Risolatte ve Kinder Müsli'den sonra günlerdir mideme giren ilk sıcak yemekti...

Benden her şeyi bırakıp buraya gelmemi isteyişinin basitliği. Şunu unutmamak gerek: Güçlü bir travmadan etkilenen ve bana anlattığı semptomlardan birçoğunu geçiren, kapalı bir topluluğun tam ortasına gelmemek söz konusu olamazdı. Bu bir psikiyatr için tekrarı olmayacak bir fırsattı; demek istediğim, sadece benim için değil, daha tecrübeli ve daha bilinen biri için de ama nasıl olabiliyor da farkına varmalarına rağmen; çünkü zaten iyiyi kötüden ayırmak o kadar da zor değil, nasıl olabiliyor da birileri bunu gerçekten yapabiliyor? Ve aile, iş ve özel hastalar, psikanalist (eğer ölmek üzere değilse) ve yoga ve klinik dersleri... Yakanı bırakmayan rahatsızlığının esir edişi... Oysa o bunu isteyebildi işte: Doğru tuşlara dokundu ve tereddüt etmedi. Bu adam beni büyülemiş olacak, evet ama kimi olsa büyülerdi.

Demek istediğim, Scommegna için bile olsa ona hayır demek zor olurdu veya Schrerer için. Annemin dediği gibi ya dün sabah ya da yarın sabah Merkez'e gelseydi. "Bakın, üzgünüm ama yapamam; onları buraya getirmeye çalışın, sonra belki ASL'ye sorar, yetki için..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu şekilde cevaplayacaklarını sanmıyorum.

Yoksa yanılıyor muyum? Veya "evet" diye cevap verecek objektif koşulları bulabilen tek kişi ben miydim? Sonuçta bilmiyorduysa da beni ikna etmeyi becerebilmesi gerçeği, beni çoktan ikna etmeye yetiyordu: Benimle konuşmaya geldiği bu ihtimal dışı ve çok uzak hadiselerden hiçbiri var olmasa da burada olur muydum? Diyelim ki yaram yeniden açılmamış olsaydı. Diyelim ki katliamla ilgili herkesin bildiğinden fazlasını biliyor olmasaydım. Diyelim ki dün akşam Alberto'yla olayların içine etmiş olmasaydım, onu bırakma kararını yerine getirmek mesela, bir şekilde böyle zorlu olmasaydı, Tanrı'nın unuttuğu bu yerin beni içine çekme olasılığını kabullenip buraya gelmek için her şeyi bırakır mıydım?

Alberto. Belki sekreterliğe bir mesaj, bir not, bir şey bırakmalıydım. Bu durumda paranoyak şekilde başıma bir talihsizlik geldiğini düşünecek. Fakat bunu yapmamak öylesine güzeldi ki başka hiçbir şeyle kıyas kabul etmeyecek kadar güzel. Kahretsin ki endişe edecek. Kendine engel olamayıp gecenin köründe Miriam'a telefon edecek veya anneme: Benim ona hiçbir borcum yok. Yarın, buradan evindeki telesekretere bir mesaj bırakayım; *geçmiş zaman* kullanarak: Karar verdim, taşındım, ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bip.

Eee, sonuçta kaçmadım. Kaçtım denemez. Ondan fiziksel olarak uzaklaştım, evet bu... Ama ne yapmak için? Kaçmak bir yana, kendimi bir fırtınanın ortasına atmak için. Yarından itibaren karşı karşıya gelinecek tüm bu insanlara da benim başıma gelenle aynı şey olmuş gibi görünüyordu. Sadece onların yaraları aslında olması gerektiği gibi, mecazi olarak açılmış, bana olan ise...

Bu arada yaram iyi durumdaydı. Sızlamıyordu. Tekrar canımı acıtmaya başlamamış veya korku filmlerinde olduğu gibi yeniden kanamaya başlamamıştı.

Sessizlik. Uyudu. Artık öksürmüyor, hatta horluyordu. Şu işe bak, kapatacağı bir kapısı bile yok, bizi ayıran tek kapı benimkiydi.

Şu isimler. İsimlerde, yerlerde olduğu gibi bir kudret vardır ve bana anlattığı hikâyelerde o büyük kudreti hissettim. Onları öyle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğal anlatıyordu ki sanki onları tanıyordum, birilerini diğerleriyle ve hepsine hayat veren yerlerle mükemmel şekilde birleştirdiğinden, bir dizi konjenital âşinâlığa ilham oluyorlardı. Yankı yapıyorlar ve anında şekil, ortam ve kader buluyorlardı. Buralarda anonimlik diye bir şey yoktu. Metanet. Zaman. Görenek. Şimdi, burada, yatakta, o isimlerden hiçbirini hatırlamıyordum ama güçlerini çok iyi hatırlıyordum. Korkutucu derecede net hatlarıyla homojen ve uyumlu bir insan yığınıydılar. Tek bir adım daha attın mı dışarıdasın. Ne kadar küçük, içinde ne derece çatlak olursa olsun, soyutlanmanın durağanlığı, onu bir arada tutuyordu. İsimler, törensel davranışların ağdalılığı, sabit alışkanlıklar, paylaşılan putperestlik, endogaminin görünmez zinciri: Hayatta kalmayı tehlikeye attığı anda, aynı anda onu güçlendirmeye de devam ediyordu. Bu güç, yarın sabah bana karşı olabilir mi? Cevap evet. Ben davetsiz misafirim. İlk başta pratisyen doktor olduğum yalanı ve yanımda getirdiğim ilaçlar: Ağrı kesiciler, antibiyotikler, sülfonamitler, kortizonlar işe yarayacak, en azından bazıları arasında bana popülerlik sağlayacak. Ancak ya hayatlarına burnumu sokmaya başladığımda? Dağlarda yaşayan insanları artık yeterince iyi tanıyordum, güvensizliklerini, onlara farklı gözle bakanlardan kaçma eğilimlerini... Buna kıyasla tamamen açık olabilecekleri topluluktan bahsediyordum. Çılgınlık dehşetlerini ve hayatlarındaki tek kavramı götüren kişiye karşı geliştirebilecekleri saf nefretlerini biliyordum. Delilik ve kötülük onların çoğu için bir bütündü ve bu yüzdendir ki onları –kimin aklına gelirdi ki?– bir *pederle* karşılamak konusunda kendimi rahat hissediyordum. Fakat bütün bildiklerimin ve beklediklerimin yarından itibaren anlayacaklarımın dışında en önemli soru: Onlara yardım edebilecek miydim? Durumun üstesinden gelebilecek miydim?

Ve yine kendimi yetersiz bulma olasılığı beni korkutuyordu elbette fakat bu, yüz yüze gelmek için can attığım bir korkuydu çünkü dışarıda tutmaya çalıştığım halde yemek odama baskın yapmıyor, kapının altından süzülmüyor, bana telefon hattından veya televizyondan ulaşmıyordu: Bu korkuyu ben seçmiş, kendimi paldır küldür o korkunun içine atmıştım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kayak yarışı günlerinden beri benzer bir şey hissetmiyordum. Evet. Rakiplerimi düşünerek geçirdiğim zamanlardan beri (ve orada da isimlerin gücü vardı ve ödümü koparıyorlardı: Tramor, Menzio, Caponegro, Kaminker, Roasenda...) kendimi eğitiyor, her gün daha fazla ilerleme kaydediyordum. Değerimi ve aynı zamanda yetersizliğimi göstereceğim doksan saniyeyi sabırsızlıkla bekliyor, korkuyordum... Ve ekmeği dilimleyerek parmağımı kesiyordum...

Yarın sabah. Aslında birkaç saat içinde. Çünkü alarmı altıya kurdum.

Artık öksürmüyor. Uyuyor.

Ah, uyku, bana da gel, ne olur. Kesinlikle biraz uyumam gerekiyordu. Yarın aklı başında olmak istiyordum.

X

Ertesi sabahki yedi ayinine dört kişi katıldı: Desiré Nones, Genise Formento, Maria Lechner ve elinde şapkasıyla, başı omuzlarına doğru eğik, vaftiz kabına yakın, diğerlerine uzak duran, beklenmedik Primo Antonaz. Beklenmedik çünkü daha önce ne bizimkine ne de bir başkasına, hiçbir kiliseye ayak basmış olduğunu zannetmiyorum; hele hele süt sağma vaktiyle çakışan sabahın yedisinde. Onu buna iten neydi acaba?

Primo Antonaz altmış iki yaşındaydı. Hiç evlenmemişti ve Borgo'nun hemen dışında, Pozzo Caterina'da bir dağ evinde tek başına yaşıyordu. Bruno Antonaz ve Perla Formento'nun ilk çocuğuydu (San Giuda'nın kesişen birçok ailesinden biri) ve Guenda'nın son zamanlardaki ölümüyle birlikte, beş kardeşinden sadece Terenzio hayattaydı. İki erkek kardeşi 1955'in yazında daha çocukken, Balzo alle Rose'nin aşağısındaki Santo Gölü'nde boğularak ölmüşlerdi. Onun da dâhil olduğu esrarengiz bir olaydı ama o kurtulmuştu. Üç çocuk ailenin geri kalanıyla birlikte gittikleri bir gezide, ortadan kaybolmuşlardı. Bütün öğleden sonra süren aramalardan sonra şafak vakti, Primo köknar ağacının altında

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sırılsıklam, ambale olmuş ve dili tutulmuş halde bulunmuştu. Göl iki kardeşinin cesetlerini iki gün sonra geri getirmişti ama Primo kelimeleri tekrar bulmaya başlayabilmek için bir yıldan fazla zaman harcamıştı, dua ederek ve muayene ziyaretleri ile o zamanlar alışkın olunan üfürükçüler, şeytan çıkaranlar ve dervişlerle geçen bir sene. Tekrar konuşmaya başladıktan sonra bile o öğleden sonra olanları anlatmak için bir kelime bile etmedi. Anne ve babası ölen iki kardeşinden birinin ismi olan Terenzio adını verdikleri bir erkek evlat daha dünyaya getirdiler. Dario ismini de yaşatmak için başka bir çocuk daha yapmaya uğraştılar ancak ilk hamilelik iyi gitmedi ve o zamandan sonra da tabiat onlara başka bir fırsat tanımadı. Bu arada Primo yalnızlık içinde, meralardaki hayvanlarla birlikte, otlaklarda kayıp bir halde, ilkokulu dahi bitirmeden, dinsel törenlere katılmadan büyüyor, uysal ama içine kapanık bir kişiliğe bürünüyordu: Karanlıkta kala kala, karanlığın kendisine benzemeye başlamıştı. Son zamanlar da dâhil bazı günlerde, bütün gün sessiz kalmayı becerdiği günlerdeki gibi tekrar konuşamayacağına dair bir şüphe uyanıyordu içinde; ne ailenin geri kalanından ne de yöre halkından tamamen ayrılmıştı. Antonazlar köylüydüler ve çok fazla toprağa sahiptiler. Bir kısmıyla Terenzio ile kayınbiraderi Giuliano Lechner ilgileniyordu ve çoğunluğu elmadan oluşan meyve ağaçlarıyla ekiliydi; bir kısmına ise Enrico ile Manrico bakıyordu ve mükemmel Müller Thurgau şaraplarının yapıldığı üzüm bağlarıydı. Passo d'Annibale'in yan tarafında eski İtalya-Avusturya sınırı boyunca, Primo'nun kusursuz meraları uzanıyordu. Primo burada hayvan besliyor, süt sağıyor, malzeme alıp satıyordu ve bunların hepsini tek başına yapıyordu. Antonazlar, kurucu iki kardeş Bruno ve Giorgione'ye saygılarından her şeyin ortak bir hesabını tutuyor ve daha fazla kazanan olsa da her şeyin gelirini eşit şekilde bölüşüyorlardı. Ne var ki yine de ikizler ve Terenzio'nun hayat tarzları, Primo'nun neredeyse Orta Çağa özgü yaşam tarzıyla karşılaştırıldığında, ekonomik açıdan fark çok belli oluyordu. Köylülerdi, dağda yaşayan insanlardı, evet ama yirminci yüzyıl versiyonlarıydılar. Ancak bu farklılık hiçbir zaman bir zıtlık yaratmamıştı; çünkü Primo bundan asla şikâyetçi olmamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bazılarına göre cimriliğinden, Primo'nun farklı ekonomik kaynaklara bağlı kalmadığı söyleniyordu. Bu insanlar Primo'nun yatak minderine milyonlar değerinde eski İtalyan lireti diktiğini de iddia ediyorlardı.

Aynı sabah daha sonra, bütün bunları Doktor Gassion'a da anlattım. Fakat ona bunları anlatamadan, ayin biter bitmez, onun varlığının köyde anında tepki oluşturmasına ilişkin haberler dolanmaya başladığı için ikimizin de yapması gereken bir iş vardı. Primo'nun geldiği gibi gizlice ve sessiz gidişi, doktorun gelişinin esrarını el değmemiş halde bıraktı. Üç kadın bizimle konuşmak için uğradılar: Genise ve Desiré benimle, Maria Lechner doktorla. İlk olarak Desiré Nones bana geldi. Acelesi vardı; çünkü teyzesi Irma, Toni ve Argenia'yla evde yalnızdı. Doktorun varlığından memnun olduğunu ve benim doktoru gün içinde evlerine getirip getiremeyeceğimi sordu ve sonra da gitti. Onun kuzeni olan Primo'nun kiliseye gelişiyle ilgili hiçbir şey demedi. Sonra ziyaret sırası Genise'e geldi. Formento ailesi (doğduğu aile) ve Antonaz ailesi (evlendiği aile ve aynı zamanda ataları) arasında kalmıştı. Son zamanlarda Formentoların geri kalanı tarafından gösterilen ani düşmanlık karşısında ciddi anlamda azizden ve benden yana olmuştu ama oğullarının Wilfred'e saldırmaları ve bunun sebep olduğu sonuçlar, ayrı bir sıkıntı yaratmıştı. Bana zavallı demircinin ne durumda olduğunu sordu ve ben de ona bildiklerimi aktardım. Yani onu helikopterle alıp Padova Hastanesi Yanık Merkezi'ne kaldırdıklarını ve orada ölümle pençeleştiğini söyledim. Sonra serseri, (tam olarak bu şekilde telaffuz etti) kızgınlık ve açgözlülükle şaşkına dönmüş iki oğlu adına ağlayarak benden özür diledi. Sonra oğulları ile Wilfred arasında birkaç çıkar çatışması yaşandığını ve benim de bunu bildiğimi ihsas ettiğini fark ettim. Oysa ben bu konuda bir şey bilmiyordum. Olanlar karşısında şaşkına döndüğünü, Wilfred'i niçin böyle saçma bir şeyle suçladıklarını oğullarına sorduğundaysa, bunun sadece bir şaka olduğu cevabını aldığını iletti bana. Genise, oğullarının af dilemeye gelmekten utandıklarını da söyledi ama birkaç gün içinde bunu yapmak üzere geleceklerine dair de söz verdi, onlar da annelerine bu şekilde söz vermişlerdi. O da mümkün olduğunda,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doktoru evine getirmemi istedi çünkü kendini iyi hissetmiyordu ve nefes darlığı çekiyordu. O da yeğeni Primo'nun ayine gelişiyle ilgili olarak tek kelime etmedi. Sonra da gidip aziz heykelinin önünde diz çöktü ve üç adet elli sentlik mum yakıp dua ederek oldukça uzun bir süre kaldı.

Bu arada doktor kutsal eşya odasında Maria Lechner'le uzun uzun konuştu. Bu konuşma sırasında kocası Armin Lassman'la birlikte birkaç gün önce bana da şikâyet ettiği şeylerin aynısından doktora da şikâyet etmiş olduğunu tahmin ediyordum. Tek oğullarının ölümünün acısına dayanamadıklarını (üzerinden altı yıl geçmişti ve ilk beş yıl bu acıya dayanabilir gözükmüşlerdi) o gün ehliyetini daha yeni almışken, Armin'in kamyonetiyle, varilleri teslim etmeye (Armin fıçıcılık yapıyordu) Cles'deki ticaret merkezine tek başına gitmesine müsaade ettikleri için hiç huzur bulamadıklarını ve *bu nedenle* Lorenzetto ve Florian'a artık bakamadıklarını anlatıyor olmalıydılar. Ama yanılıyordum: Benimle olduğundan çok daha hızlı ve pratik şekilde iki hastayı görmeye eve uğramasını istemişlerdi çünkü onlardan biri olan Lorenzetto, devamlı olarak daha hırçın bir davranış sergiliyordu ve onlar da onu nasıl yatıştıracaklarını bilmiyorlardı. Bu arada diğeri; Armin'in babası yaşlı Florian, artık olmayan bacağındaki acılardan şikâyetçiydi ve bu konuda da ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Oğulları için yas tutmaya geri döndüklerinden söz etmemişlerdi.

Bu görüşmeleri birbirimize anlattıktan ve ben Primo'yla ilgili bildiklerimi ona aktardıktan sonra doktorla beraber işe koyulduk. Ben okunmuş ekmekleri kutularına yerleştirmek için kiliseye döndüm, o da pratisyen doktor çantası görünümünde bir çanta hazırladı. Ancak temel malzemeler bizim buralarda eksikti, tansiyon birkaç sebepten dolayı San Giuda'da oturanların öncelikli problemi olduğundan manometre önemliydi. Bende az kullanılmış, cıvalı bir tane vardı, ev viziteleri –isteğe göre papaz evinde de olabiliyorlardı– sırasında herkesinkini biraz ölçüyordum; onu doktora gösterdim ve şırınga ile ilaçlarla birlikte çantadaki yerini aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yağmur yağıyordu. Ancak yağmur kardan daha şiddetli olmamasına rağmen havayı kardan daha fazla soğutuyordu. Gazetecilerin ve meraklıların karavanları hâlâ meydanda duruyordu ama daha az karışık ve daha az rahatsız edicilerdi. Formentoların dükkânına girip çıkan yabancıların atkılara sarınmış suratları, artık sıkılmış gibi bir görüntü veriyordu. Doğal olarak benimle röportaj yapmak isteyen bir gazetecinin hücumunu geri çevirdim (hep aynı şey, bana hep bir şeref meselesi gibi görünüyordu) ama onun dışındaki diğerleri, özellikle de yanımda herkesi meraklandıracak genç ve güzel bir kadın yürüdüğünü hesaba katarsak, beni rahatsız etmediler. Hatta beni görmezden gelmişlerdi. Böylece izdiham olmadan yürüyebildik ve kimsenin suratına kapı kapamadan evlere girebildik.

Kızı Edwige'nin diğer kızı Heidi'nin ansızın Balzano'ya gitmesinden sonra, bakmak için yanına taşınmak zorunda kaldığı Helmut Lechner'in dul eşi Greta'nın evinden başladık. Ailesinin diğer üyelerinin ihtiyaçları için fedakârlık edenin daima Edwige olduğu doğruydu, bu sebeple birkaç gündür her sabah ilk ziyaretimi onun evine yapmaya çalışıyordum. Küçük ve alakasız bir jestti ama Edwige kendini yalnız hissetmesin ve fedakârlıklarının takdir edildiğini fark edebilsin diye bu durumda olduğu gibi bir dolu itiraz geldikten sonra dahi yaptığım içimden gelen bir jestti. Doktor, annesinin durumuna ilişkin Edwige'yle biraz konuştu. Rahatlatmayı bildiğine şüphe yoktu, sonra her ikisini de muayene etti. Greta'nın Alzheimer'ı vardı. Tabiri caizse fasılalı Alzheimeri vardı çünkü uyanık olduğu günlerde değişiyordu, diğerlerinde etrafındakilere sulu gözlerle boş boş bakıp salya akıtmaktan başka bir şey yapamayarak kendini açıkça belli ediyordu. O sabah iyi olmadığı günlerdendi ve Greta tüm gün boyunca kayıp gibiydi, etrafında olanlara hiç dikkat etmiyordu. Edwige'ye vermek için okunmuş ekmek çıkardığımda dahi canlanmadı ama sadece iki sabah önce –orada olduğum son sefer– konuşmaya katılmış, sobanın verdiği sıcaklıktan şikâyet etmiş ve o da okunmuş ekmek istemişti.

O ziyaretten sonrakiler, Nones ve Genise Formento'nun evine aynı düzeni takip ederek devam etti. Doktor insanlarla konuşuyor, onları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dinliyor ve onları sakinleştiriyordu, sonrasında da onları yeterince inanılır bir muayeneye tabi tutuyordu (tek problem arıza çıkaran manometremdi, doktor tansiyonlarını tam olarak ölçmekte zorlanıyordu) ve en sonunda da ben kendi ayinimi uyguluyordum. Daha önceki günlerdeki tek başıma gelişlerime göre bayağı iyileşme olmuştu. Sonuçta yine, soğukta, söyleyebildiğim az ve boş rahatlama sözleriyle, içerdiği karanlık engeli yok edemeden korkmuş ağızlara okunmuş ekmek tıkıyordum. Fakat sonuçta doktorla birlikte yaptığım ziyaretler, çok daha sıcak ve rahatlatıcıydı. Cemaatimin davranışları, sadece benim karşımda olduğundan çok daha az kötü oluyordu. Hatta o ilk ziyaretler sırasında her şeyin oldukça normal olduğunu söyleyebilirim. Bunun doktorun ona anlattığım ve onu gelmeye ikna eden şeyler konusunda onu tereddüte düşüreceğini bile düşündüm. Bu endişem Lassman'ın ziyaret sırası geldiğinde azaldı.

Onların evlerine gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Katliamdan bile önceydi. Son zamanlarda onlar bana geliyordu. Maria bize kapıyı perişan bir halde açtı. Bitkin bir hali vardı, buruşuk bir elbise giymişti, saçları keçeleşmişti ve sanki sadece birkaç saat önce bizi çağıran kendisi değilmiş gibi bizi gördüğüne şaşırmış bir hali vardı. Öğle yemeği için o saatlerde laboratuvardan dönen Armin, pijamalar içinde ve dalgın bir halde kendini divana atmış oturuyordu. Bize belli belirsiz bir selam verdi. Florian tekerlekli sandalyede inliyordu ve bizi selamlamadı, Lorenzetto kendini odasına kapamıştı. Doktor Gassion, olmayan bacaklarındaki acıdan şikâyet eden yaşlı adamla meşgul oldu. Onunla bir hemşire sıcaklığıyla ilgilenerek organ kesilmelerinde oldukça sık rastlanan *hayalet bacak* gibi imalı bir adı olan duyumsal algı yanılması yaşadığını açıkladı. Florian'ın genel durumu hakkında ve aldığı ilaçlarla ilgili bir sürü soru sordu, Maria bu sorulara dalgın bir şekilde, neredeyse isteksizce cevap verdi. Sonra yaşlı adam şikâyet etmeye devam ederken, ona ağrı kesici bir iğne yaptı. Yaklaşık on dakika içinde ağrının geçeceğine dair söz verdi ve Maria'ya kas altı iğne yapmayı bilip bilmediğini sordu. Maria bildiğini söyleyince, ihtiyaç halinde küçük bir ampul yapmasını söyleyerek ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reçete ederek, öncekinden itibaren dört saat geçmeden ikinci bir taneyi yapmamasını tembihleyerek ona tüm ağrı kesici paketini teslim etti. Emin olmak için küçük bir deftere reçete yazarak kâğıdı, günde bir kez, öğle yemeklerinden sonra tatbik edilecek proton pompası inhibitörüyle birlikte Maria'ya teslim etti. Sonrasında Lorenzetto'yu görmek istedi. Maria onu oda kapısına kadar götürüp kapıyı çaldı ve cevabı beklemeden içeriye girdi. Doktor da onun arkasından odaya girerek gözden kayboldu.

Bense Florian'ın sessizlikte çatı oluklarını titreten rüzgârın uğultusuyla gezinen inlemeleriyle baş başa yemek odasının ortasında ayakta kalakaldım. Kafam karışmıştı. İlk bakışta bu odadaki her şey kayıtsızlığı, rahatsızlığı ve perişanlığı resmediyordu. Masanın üzerinde kirli fincanlar, açık bir şişe süt, sigara küllerine karışmış siyah ekmek kırıntıları ve kemirilmiş yarım kalıp peynir vardı. Peynir bıçakla kesilmekten çok elle oyulmuş gibiydi. Armin'in labradoru Olmo, ön ayakları üzerine dayanmış, yüzünü masa örtüsüne yaslayarak peyniri yakalamaya çalışıyor ama beceremiyordu. Armin bana hiç bakmamaya devam ediyor, yere koyduğu şişeden ara ara su içiyordu. Yarı boş şişe ve sürahiler her yere dağılmıştı. Şömine küllerle ve kömürleşmiş odun parçalarıyla doluydu. Tavan köşelerinde örümcek ağları bile vardı.

Fakat aniden, o deli durgunluğu bozan daha beter bir delilik oldu: Armin ayağa fırlayıp masadaki peyniri yakalamaya çalışan Olmo'nun midesine bir tekme savurdu. "Yeter!" diye bağırdı acı içinde havlayıp kaçan hayvana, "Anladın mı? Yeter!" Sonra gülümseyerek bana baktı ve: "Ayaklarını masanın altında tutması gerektiğini anlamak istemiyor." Sonra tekrar divana yayılıp suyunu içmeye devam etti.

Ben hiçbir şey yapmadım ama gördüklerimi kabullenmekte zorluk çekiyordum. Yıllarca babasına ve erkek kardeşine bakmış, tek oğlunu kaybettiğinde çektiği acıya dayanmış, Eski Ahit'teki Eyüp bölümünde anlatılan tüm erdemleri barındırarak sebat etmek konusunda bütün halka örnek oluşturmuş, merhametli ve yorulmak nedir bilmez o adam nereye gitmişti? Kiliseye gelip bana artık dayanamadığını söyleyen, evet ama yine de cesur, faziletli bir haysiyetin eşlik ettiği o halin yerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

son zamanlarda matem çukuruna yeniden düşen yorgun ve endişeli bir kişinin yerini aldığı o adam neredeydi? Gözlerim bana Armin Lassman'ın, görünmezliğinin boşluğundan şaşkın, tek telaşının sevilen bir yaratığa vurmak ve sonra yeniden ona hiçbir şey getirmeyeceği belli herhangi bir amacın bekleyişindeki hiçliğine dönmek olan cansız bir et yığını olduğunu söylüyordu ve ben bunu kabul edemiyordum.

"Armin," dedim, konuşmanın başlamasından faydalanarak çünkü San Giuda'daki kötülüğün birçokları gibi, zihin kadar ruhla ilgili olduğunun artık farkında olsam da, yine de *böyle bir yolun kötü* olduğunu söylemek zorundaydım ve tam da bu yüzden Doktor Gassion'dan yardım istemiştim. "Armin," dedim ve en azından başını çevirmesini ve gözlerimin içine bakmasını bekleyerek durdum ama devam edemedim, bir şey araya girdi.

Bu, Maria'nın babası Giuliano'nun mina kuşunun çıkardığı ıslığa benzer keskin ve tiz bir çığlıktı ve Lorenzetto'nun odasından geliyordu. Sonra da kelimenin tam anlamıyla camları titreten müthiş bir, "GİİİİTTTT!" diye avaz avaz bir haykırış ve hemen arkasından da odanın kapısına bir taş atılmış gibi sert bir darbenin sesi duyuldu.

Armin yerinden kıpırdamadı bile. Yaşlı Florian şikâyet etmeyi kesti.

Ben odaya koştum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ah, burada olmanın olağanüstü mantıksızlığı

Aman Tanrım, yüzüne ne olmuş öyle? Neyini çıkarmış?

Kapı ardına kadar açıldı: Peder Ermete…

İnanamadım, çıkardığı bir…

"Neler oluyor?" dedi Peder Ermete, her şeyi hudutsuzlaştıran o güçlü bakışlarıyla odayı hızla gözden geçirerek. Bana baktı, Lorenzetto'ya baktı ve son olarak da, adı neydi, kadına baktı; kadın yere çömelmiş *o şeyi* arıyordu.

"Her şey yolunda mı, Maria?" Adı Maria'ymış. Ona doğru döndü ama bana bakıyordu.

"Her şey yolunda, bir şey yok," dedi Maria. Sonra Lorenzetto'ya döndü, odanın ortasına dönmüş hareketsiz duruyordu, yüzü şekilsiz, bakılmayacak haldeydi.

Çıkardığı şey bir…

"Sadece kırılmadığını, kırılmamış olmasını diliyor…" dedi Maria, yere çömelmiş habire dolanıyordu. *Göz*, işte çıkardığı şey buydu.

"Tekrar satın alacak paramız olmadığı için."

Ah elbette! Cam bir gözü vardı –az öncesine kadar etrafa saçtığı vahşi bakışlarının nedeni de buydu demek ki– onu çıkarıp fırlatmıştı ve Maria onu yerde ararken şimdi orada göz çukuru boş duruyordu. İşte buldu. Tekrar ayağa kalktı. Kapının eşiğinde beliren Peder Ermete'ye baktı.

"Gördün mü, nereye fırlatmış?" dedi.

Ona gözü gösterdi. Eğlenmişe benziyordu.

"Şükür ki çabucak…"

Bu bir oyunmuş gibi afacan bir havası vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cam gözünü çıkarıp onu fırlatmış, az kaldı onu gerçekten kaybedecekmiş. Hayır, kapının tahtasını dişlemiş baksana ve eğleniyor.

Peder Ermete'nin ise ifadesi değişti, gözlerini endişeyle Lorenzetto'ya dikmiş, tek kelime etmiyordu.

"Çok hoşuna gidiyor," dedi kadın, çenesiyle bana işaret ederek. Sadece onunla oynamak istiyordu. Doktor da aynı fikirdeydi ve ben içeriye gelmek üzereydim ama o kayb…

"Ha-hayır!" diye araya girdi Lorenzetto: "S-sen bu-burada k-kaldın."

Kekeleme önceden yoktu. O bağırıştan farklı bir ses… Şimdi keskin, çocuksuydu.

"Hâ-hâ-lâ bu-buradasın," diye ekledi.

Bacakları hareketsiz, göğsünü ileri geri sallamaya başladı.

"Eh ama bana biraz zaman ver, sevgili oğlum," dedi Maria. Gülümsedi, banyonun kapısından içeri girdi, camdan gözü lavaboda yıkamaya koyuldu.

"Ama çok sabırsızsın, değil mi Etto?" dedi yüksek sesle. "Çok sabırsızsın, öyle değil mi?"

Lorenzetto daha fazla sallandı ama bir şey demedi. Artık neler olduğunu biliyordum, göz çukurunun boşluğu hâlâ bakılamaz haldeydi.

Maria banyodan çıktı.

"İşte, şükür ki kırılmamış."

Gözü temiz bir havluyla kuruladı.

"Hemen sinirleniyor," dedi Peder Ermete'ye dönerek. İki dakika bile bekleyemedi.

Lorenzetto'ya yaklaştı ve bir tür göz damlası kullanarak gözü takmasına yardım etti. Sonra onu göz çukurunun içinde döndürerek yerleştirdi. Bunun doğru yol olduğunu sanmıyordum.

"Gi-giiiittt!" diye ona emretti Lorenzetto.

Hadi bakalım. Şimdi tekrar çıkardı.

"Evet, Etto," dedi Maria. "Gidiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uzaklaştı, kapıya doğru gitti, yine bana anlamlı bakışlarla bakmakta olan Peder Ermete'nin yanında durdu. Bana bu kişiyle yalnız kalmaya gerçekten hazır olup olmadığımı sordu. Aslına bakılırsa, evet dediğim zamana kıyasla artık kendisinin *silahlı* olduğunu biliyorduk. Bununla birlikte şu var ki buraya geldiysem bu riskleri almak için geldiğim gerçeği bakiydi. Bu yüzden başımı salladım.

"O zaman biz içeriye gidiyoruz," dedi Maria.

Maria ve Peder Ermete odadan çıktılar ama çıkarken kapıyı açık bıraktılar.

"İhtiyacın olursa, seslen," dedi Maria.

Lorenzetto onlara bakmıyordu, bacaklarını yere sarkıtmış, kolları iki yanda dimdik göğsünü sallamaya devam ederek bakışlarını bana kilitlemişti.

Peki, şimdi?

Şimdi bir şey yoktu: Bir numaralı kural, kendi inisiyatifinle hiçbir şey yapma ve söyleme. Onun yaptığını yap. Bana kilitlenmeye devam mı ediyordu? Ben de bakışlarımı ona kilitledim; bu şekilde başka şeylere ek olarak, hızlı bir harekette bulunması halinde anında fark edebilir ve kendimi koltuğun arkasına atabilirdim.

Gözlerini yine o alaycı ifadeyle kocaman açmıştı. Yüzü yıllardır kortizon alıyormuş gibi ağaç kabuğunu andıran bir renkte, kösele gibi ve şişmişti. Geniş bir yüz, çalı gibi yağlı beyaz saçlar. Düşük omuzlar, şiş göbek. Yakalarının yarısı içeride yarısı dışarıda. Bir pijama üstünün üzerinde kareli bir gömlek. Kadife pantolon, tüylü terlikler.

Gözlerini bana dikmeye devam etti. Hangi ifadeyle baktığını tarif etmek zordu; daha çok ifadesizdi.

Onu çok seviyor: Bu da ne demek? Nereden anlamış? Sadece benimle yalnız kalmak istiyormuş. Birkaç mimik yaptı, bir tür ıslık sesi çıkardı, o kötü çığlığını atıp sonunda da cam gözü çıkarıp attı: Kadın onu sevdiğini nasıl söyleyebiliyor? Şayet onu hiç sevmese, bana bir bakış atmaya niyetlense? En azından onun yaptığı gibi bir kenara kaçmayı becerebilir miydim?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

İşte hareket ediyor. Şükür ki yavaşça. Kapıya doğru birkaç adım atıyor ve onu kapatıyor, *normal bir şekilde*. Kapıyı kapattı. Birine saldırmak istediğinde yapılacak ilk şeyi yaptı.

"Bu evin çeyreği benim," dedi. Sesi tekrar değişti. Fakat tamamen. *Bambaşka* bir ses. Şimdi boğuluyormuş gibi çıkıyordu, Maria'nınkinden çok daha güçlü bir Alto Adige[13] aksanıyla, Reinhold Messner[14] gibi. Ve artık kekelemiyordu. Göğsünü tekrar sallamaya başladı.

"Buradan şuraya kadar hepsi benim," diye ekledi. "Banyo ve girişi koridordan olan arkasındaki yüklük de dâhil."

Tamam, alanını belirliyordu: Bu alan resmî olarak onundu. Annesiyle beraber yaşadığı daireyi yere bant yapıştırarak ikiye bölen ve kendi tarafına girilmesine izin vermeyen Trentolu hasta Strambelli gibi.

Sallanmayı bıraktı. Büyük gayret harcıyor olmalıydı, bu hareket kalıpları genellikle kontrol edilemez.

"Sana bir soru soracağım, tamam mı?" dedi.

Artık hiç Messner'e benzemiyordu. Sesi yine başka bir sese dönüşmüştü; çatallı, keskin ve aksansız.

Bu farklı ses tipleri gerçekten korkutucuydu.

"Tamam."

"Dünyanın en güzel şeyi nedir?"

Cevaplamam gerekmediği çok belliydi ama ben yine de düşünüyordum: Kayak yapmak.

"Eh, değişir..."

"Hayır, değişmez." Tekrar sallanmaya başlayıp hemen bıraktı.

"Vaz mı geçtin?"

"Evet."

Buraya bir gülümseme yakışırdı, dolu dolu, güçlü, kısa bir an için tüm tuhaflıklarını emen ve onu gülümseyen herhangi sıradan bir

13 İtalya'da bir bölge. (ç. n.)

14 İtalyan dağcı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

adam haline getiren bir gülümseme... Biraz huzur bulmamı sağlardı. Ama yok, şiş ve vahşi surat elektrikli bir maske gibi, gizemliydi.

Sesi ne kadar değişiyorsa, yüzü de bir o kadar aynı kalıyordu ve bu da parantez içinde altına etmene neden oluyordu.

"Çok susadığında bir bardak su içmektir," dedi. Rayından çıktı. Hop diye başka konuya geçiyordu, hiçbir mantıksal bağlantı olmadan.

"Ve de çok acıktığında bir parça ekmek yemektir," diye ekledi.

"Aynı fikirde misin?"

Bana kilitlendi. Sallanıyordu.

Şimdi benim konuşmam gerekiyordu. Kendimi sadece bakmak ve "evet" demekle sınırlayamazdım.

"Haklısın, beni ikna ettin. Şimdi ben sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Bunu beklemiyordu. Sallanmayı kesip bir kukla gibi mekanik şekilde başını salladı.

"E-evet."

"Nasıl hissediyorsun kendini? Bir yerin acıyor mu?"

O raydan çıkmıştı, ben de çıkmıştım. Şizofrenlerle diyalog kurmanın tek yolu, tamamen onları taklit etmektir.

"Bi-bir yerim..." dedi, tekrar kekelemeye başlayarak.

Çünkü o bir şizofrendi, buralarda denildiği gibi *zekâ özürlü* değil...

"Ben bir doktorum. Belki senin ağrını geçirebilirim," dedim. Veya dikkat dağınıklığı vardı, belki otistikti, zaten hepsi biz psikiyatrlar için ayrı bir deneyimdir, oysa bahse girerim ki o, köyün delisi olarak bu acı hayata gömülmeden evvel, üfürükçüler ve düzenbazlar tarafından kemirilmişti. Peder Ermete'nin, erkek kardeşleri gölde boğulduktan sonra dili tutulan, bu sabah ayinde sürpriz şekilde beliren adamla ilgili olayı anlatırken dediği gibi...

"Babanın az önce bacaklarında ağrı vardı," diye üsteledim.

"Ben ona iğne yaptım ve artık ağrısı kalmadı, mesela."

"A-ama bacakları yo-yok ki me-mesela."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dikkatli olmalıydım. Son kelimelerimi ikinci kez tekrar ediyordu. Egofoni mi?

Ah, elbette! Öyleyse kullandığı farklı sesler, yıllar boyunca duyduğu ve ezberlediği seslerin taklidinden başka bir şey değildi. Genel anlamda diğer kişilerin seslerini ve kelimelerini tekrarlama eğilimi, "ekopraksi"ye eşlik ediyordu. Denemek istedim: Alnımı kaşıdım.

"Ama yine de ağrısı vardı," dedim.

O da alnını kaşıdı.

"Ama şimdi geçti," diye ekledim.

"Duyuyor musun?"

Elimi kulağıma koydum ve başımı hafifçe kapıya doğru uzattım. Elini kulağına koydu ve başını hafifçe kapıya doğru uzattı.

"Artık şikâyet etmiyor," dedim.

Gülümsedim. O *gülümsemiyordu.*

"Belki senin de ağrılarından birkaçını geçirebilirim…"

Doktor olarak tam bir felaket olduğum düşünülürse (tansiyon ölçme işinde asla iyi olamadım, işin aslı tüm sabah elim ayağıma dolandı. Hiçbir zaman nabzı belirlemeyi beceremediğimdir zaten – yapacak bir şey yok– şükür ki Peder Ermete kusuru kendi tansiyon aletinde buldu) bu ifade biraz cüretkâr olmuştu ama sanırım gerçek bir doktor da aynı şeyi söylerdi.

"Ben elli bir yaşındayım," dedi Lorenzetto. Ve şimdi taklit ettiği ses *benimki* gibiydi.

"Bu benim en büyük sıkıntım. Bunu geçirebilir misin?"

Ancak tepesindeki çalı gibi beyaz saçlara rağmen çok daha genç gösteriyordu. Alberto kırk bir yaşında ve onun amcası gibi duruyordu…

Başımı salladım.

"Hayır. Geçiremem."

O da başını salladı.

"O halde kendi kendine geçer," dedi tamamen benim sesimle.

"Ekimin yirmi yedisinde."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gülümsüyordum ve onun da gülümseyeceğini ummaktan kendimi alamıyordum. Zihinsel hastalıkların aniden iyileşemeyeceği gerçeğine rağmen vazgeçmiyordum. Çok basit ve sıradan herhangi bir olay tarafından tetiklenen aksi ve ani içsel –aniden serbest kalan darmadağın dürtüler arasında karmakarışık halde uzun zaman kalmış bir söz veya hareket– veya dışsal –elbette ki bir travma ama herhangi önemsiz, küçük bir şey dahi olsa, belli bir ses, belli bir koku, bir anda bardağa konan bir sinek gibi– tedirginlik; kısacası günbegün delilik olarak adlandırılan ve boyunlarına bir ilmek gibi dolanıp acımasızca sıkan öldürücü bir süreçte katmanlaşan tüm bozukluklar, zorlanmalar, saplantılar, karanlıklar, eksikliklerin bir anda meydana gelen iptallerden kaynaklı, en çok da biz uzmanların ortaya çıkarabileceği, teşhis edebileceği ve belki ilaçlar vasıtasıyla biraz yavaşlatabileceği ama asla, kahretsin ki *asla* yok edemeyeceği birkaç *mucize*. Haydi Lorenzetto, gülümse. Ben senin acını geçiremezdim, o halde senin kendi kendini iyi etmen gerekiyordu, ha gayret! Aniden, mucize eseri, hemen. Sonuçta bir gülümseme yetecekti. Gülümse haydi. Gülümse…

Ama Lorenzetto gülümsemedi… *Yapamıyordu.* Lorenzetto sadece göğsünü sallayabiliyor ve sallamayı bırakabiliyordu. İşte yine başlıyordu.

"Yine de sana bir şey söylemek istiyordum."

Sesini yine değiştirmişti: Daha derin, göğüsten gelen bir çağlayan gibi ve ürkütücüydü.

"Çok susadığın zaman bir bardak su içmek, dünyanın en güzel şeyidir, aynı fikirde miyiz?"

"Evet."

Saçlarımı düzelttim. O da saçlarını düzeltti.

"Susamadığın zaman, çok su içmek nedir?"

Acaba sudan bahsettiği için mi sesi çağlayan gibiydi?

"Nedir bilmiyorum ama iyi değildir."

"Dünyanın en kötü şeyidir."

Dikkat hareket ediyordu. Kapıdan uzaklaşıyordu. Hayır, durdu, kapıyı açtı ve uzaklaşıp odanın orta yerine geri döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bana kilitlendi. Göğsünü sallamaya yeniden başladı.

Bana "git" demenin kibar bir yolu olmalıydı. Ve Lorenzetto "git" dediği zaman, öğrendik ki ona itaat etmek ve bunu hemen yapmak en iyisiydi.

"Peki, ben gidiyorum."

Kapının karşısında bize bakan Peder Ermete'yi gördüm.

"Dö-dönecek misin?"

Şimdi sesi bir çocuk sesiydi. Hatta daha çok kız çocuğu gibiydi.

"Elbette ki döneceğim."

"A-ağrım olmasa da dö-dönecek misin?"

Kekeleme ve yine o "r"leri yuvarlayan Alto Adige aksanı, şimdi önceki Messner'in kız hali konuşuyormuş gibiydi.

"Elbette."

Elimle ona selam verdim.

"Hoşça kal."

Bana eliyle selam verdi.

"Ne-ne zaman dö-döneceksin?"

"Sen ne zaman istersen. Yarın iyi mi?"

"E-evet."

Gülümsedim. O gülümsemedi.

"Kapıyı kapatayım mı?"

"E-evet."

Durumu ondan daha ciddi olan hastaların görüntüleri hep gözümün önündeydi ama hiç göstermediği elli bir yaşının bütün gün ve saatlerini geçirdiği rüzgârın savurduğu ve deliliğin sardığı bu sefil köyde, bu sefil evde, gururla sahip olduğu bu sefil odanın ortasında ayakta durup göğsünü sallayarak kapıyı kapatmaktan vazgeçişinin görüntüsü, hayatımda gördüğüm en üzücü şey olabilirdi.

Yemek odasına dönüşümle tek ilgilenen Peder Ermete'ymiş gibi görünüyordu, bana gülümsedi. Maria ortada yoktu. Yaşlı adam tekerlekli iskemlede uyuyakalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, kahretsin!"

Lorenzetto benim gitmemi istemiyordu. Bana gerçekten bir şey söylemek istiyordu...

Daha önce görmediklerini veya fark etmediklerini ama şimdi gördüklerini sanki odada başka hiçbir şey yokmuş gibi gördüğü için kapıyı açmıştı ama artık geç çünkü artık orada değildim ve onunla bunu konuşamazdım...

Adı neydi, erkek kardeşinin... Onu gördüm, divanda pijamalarla sırtüstü uzanmış, *susamadan* bir şişeden su içiyordu. Öyle açık ki şuraya bak, başka şişeler, evin etrafına dağılmış dolu ve boş şişeler, bardaklar, su, su, su, her yerde su vardı.

X

Maria ve Armin'e yaptığımız ziyaret, bir çeşit dönüm noktasıydı; işin büyük kısmı Lorenzetto'ya ayrılmıştı sanki. Doktor Gassion'un insanlarımızın üzerine yağmış delilik selinin kanıtını ayrıntılı olarak gördüğü o ilk günün ardından, ona anlattığım şeylerden şüphe edebileceği korkum tamamen kaybolmuştu. Tamamıyla meşakkatli bir gündü. Hâlâ iyi karşılandığım bütün evleri ziyaret etmiştik ve her birinde benim endişelerimi doğrulayacak şeyler oluyor veya söyleniyordu.

Giuliano Lechner'in şu hayvanat bahçesi gibi olan evine gittik ve onunla kayınbiraderi Terenzio Antonaz arasındaki münakaşayı anlatırken, biz de yarım saat boyunca onu dinledik. Karısının hayaleti Giuliano'ya Cecco'nun gerçekleri söylediğini ve katliama dair kendisine bilgi verenin de o olduğunu haber veriyordu. Bunun üzerine kafesin karşısında bir süre öylece kaldık. Bu arada kediler ve Sen Bernard da bacaklarımıza sürtünüyorlardı ve Cecco tüm repertuvarını tekrar ediyordu. Yıllar evvel bu repertuvar köyde dikkati temsil ediyordu çünkü Cecco'nun bir cümleyi tekrar etmesi için birkaç kere duyması yetiyordu ama artık bu alışkanlık bitmişti. Hafızası geçmişte hatır-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ladığı hemen hemen her şeyi silmişti ve geriye sadece beş adet ifade kalmıştı: *Selam, bak, nasıl olursa al, bana bir sürü gül getir, yağmur yağdığında sırılsıklam oluyorum.* Kuşun birdenbire öldürücü ifşasını yapmasını ve bizim de şanslı tanıklar olmamızı uman Giuliano'nın bizden yapmamızı istediği tek şey, bitkin düşene kadar sessizce onun tekrarlarını dinlememizdi.

Sonra Guenda'nın uykularında görünüp, Cecco'yu öldürüp leşini yakmasını tavsiye ettiği Terenzio'ya gittik. Uğursuz iblisin ormandaki işini tamamladıktan sonra kaçtığını söylüyordu. Ateş saçan gözleri ve fena bir öksürüğü vardı. Geceleri bana da musallat olan öksürüğe benzer kuru ve derinden gelen bir öksürük. Ancak muayene edilmek istemedi çünkü mürver çiçeğiyle kendi kendini tedavi ettiğini söyledi ve hatta bana da bir şekilde bir torba bu çiçeklerden edinmemi ve geceleri yatmadan evvel demleyip içmemi salık verdi. O da şu kuştan başka bir şeyden bahsetmedi. Kayınbiraderiyle ilgili sözleri yumuşaktı ve hâlâ niyeti, onu hayvanı kendisine huzur içinde teslim etmeye ikna etmekti. Bunu belki de benim yardımımla yapabileceğini belirtti ama çok belliydi ki gelecekte bu sabrının tükeneceği ve çirkin şeyleri ortaya çıkaracağı bir an gelecekti. Bunu düşünmeden edemiyordu.

Gertrude Lechner'in erkek kardeşi Notburg'a gittik. Dinç ve kendine yeten biriydi. Alzheimer hastalığı nedeniyle hem kuzeni hem eniştesi Adelheid'ın bakımı tüm zamanını alıyordu. Hem kuzeni hem de eniştesi çünkü Notburg bir süre önce ölmüş olan ve Adelheid'ın ikiz kardeşi Anne-Marie'yle evlenmişti. Daha önce olmayan bir sırt ağrısından yakınmak dışında, Notburg anormal davranmadı veya garip şeylerden bahsetmedi. Doktorla kibar bir şekilde, neredeyse bir centilmen gibi ilgilendi ve benim on sene önce bu kiliseye naklimi isteyerek San Giuda halkını nasıl da *kurtardığımı* –bu şekilde ifade etti– anlatmayı da ihmal etmedi. Hayır, yaşlı Notburg her zaman olduğu gibi aklı başında ve zarifti. Ayrıca her zaman olduğu gibi katatonik kuzeniyle ilgilenmeden beş dakika bile geçirmedi (onun yaşaran gözlerini, ağzından akan salyaları kurulayarak, tekerlekli sandalyenin pozisyonunu değiştirerek ve bildiği ve tartabildiği kadarıyla bedensel sağlığı için az

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çok şömineye yaklaştırarak). Fakat bu ziyaret sırasında dahi endişe verici bir anormallik meydana geldi. Ancak bunun başkahramanı bendim. Uyuyakaldım. Evet, başım masanın üzerinde uyuyakaldım, tam Notburg yöre halkına olan bitmez tükenmez bağlılığımı anlattığı sırada. Ve hatta bir kâbus gördüm ve uykumda konuştum, bağırdım ve perişan bir halde sıçrayarak uyandım, böylece gösteri tamamlanmış oldu. Ölümcül bir kâbustu, çok iyi hatırlıyorum çünkü o zamandan beri çok kere aynı kâbusu görmüştüm: Kanla kaplanmış buzlu ağaçla ilgiliydi. Onu bu halde gördüm ama rüyamda çok daha büyüktü, muazzam ve sonsuzdu; bir jöleymiş gibi titreyerek büyümeye devam eden ağaçtan bir dünyaydı, bu büyüme ve titremede korkutucu bir şey vardı: Kendi şeklini terk ediyor ve geriye sadece özü kalıyordu ve özü buzun rengiydi. Savcı onu kendi numaralarıyla temizlemeden önce benim gördüğüm ve yanımdakilerin gördüğü yarı saydam kırmızı renkteydi.

Doktor Gassion'a bakılırsa çok az uyumuş ve bağırarak uyanmadan önce anlaşılmaz birkaç kelime söylemiştim. Dediğine göre yüzüm şeytan görmüş gibiydi. Çok utanç verici olduğunu sanırım söylememe gerek yok. O anda olayı büyütmemeye, hatta gülümsemeye çalıştı ama bu, on bir yıl içinde başıma hiç gelmemiş ve o dönemde olan bir şeydi: Gülünecek pek bir şey yoktu, bunu çok iyi biliyordum ve sonrasında bunu unutmayı denediysem de bana hatırlatan yine doktorun kendisi olacaktı.

Ziyaretler günün geri kalanını doldurdu. Ne var ki o gün, sadece dost kaldıklarımın evlerine gitmemiştik. Doktorun bana karşı düşmanlık geliştiren kişiyi de tanımasını istiyordum ve öğle yemeği vaktinde onu Formentoların şarküteri dükkânına götürdüm.

Şarküteri her bakımdan bir restorana dönüşmüştü, satacakları hikâyeleri elde etmek için veya sadece meraktan her gün bizim olduğumuz yere kadar onca yolu gelen yabancılarla ve köylülerle doluydu. Daha dün doğmuş restoran sonsuza dek kalacak gibi görünüyordu. Bütün Formento kadınları, mutfakta, tezgâhın arkasında ve koca koca tabaklarda mısır lapası, köfte, domuz incik ve patates dağıttıkları masaların arasında harıl harıl çalışıyorlardı. Polverone, Ignazio

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Formento ve Anton Tomalin yabancıların arasına karışmış iştahla yemeklerini yiyorlardı. Sauro kasanın arkasında oturmuş, dişlerinin arasında yanmayan bir puro, her şeyi organize ediyordu; kucağında açık bir şekilde *La Padania* gazetesi, yüzündeyse tatminkâr bir ifade vardı: Çok kısa bir süre önce, erkek kardeşini o korkunç haldeyken bulduğu, kimsenin henüz ona kardeşini öldürenin kim olduğunu söylemediği, hatta henüz cesedini bile teslim almamış olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Diğerleri için de aynı şeyler geçerliydi: Hepsi olayların talihsizliklere yelken açmış olmadığı bir yerde tasasız bir havayla bir aile restoranı işletir gibi davranıyorlardı. Tek kaygıları benim orada oluşum gibi görünüyordu. Rina öfkeyle dolu gözleriyle bize dik dik bakarak bizim için acılı domuz salamlı sandviç hazırlıyordu, oradaki varlığımın birkaç esrarengiz nedenden ötürü öfkelendirici bir hal aldığının farkına varmıştım.

Zeno'nun orada olmadığını fark ettim ve yokluğunun sebebinin benimle gizlice temasta olması olabileceğinden endişelendim: Birilerinin bizi papaz evine girerken görmüş olabileceğini ve Sauro'nun onu cezalandırmış olabileceğini düşündüm.

Bu endişemi doktorla paylaşmayıp akşam eve dönene kadar kendime saklamak zorunda kaldım. Daha henüz ceketlerimizi bile çıkarmamıştık ki Zeno kapıyı vurdu: Bize sonunda mezarlığın yanındaki ahıra nakledilmiş olan Zorro'yla ilgili bir şey göstermek istiyordu. Tekrar kar yağmaya başlamıştı ve ortalığı sis kaplamıştı. Ahıra ulaşmak için attığımız birkaç adım sırasında onu şarküteride görmediğim için Sauro'yla bir problem yaşayıp yaşamadığını merak ettiğimi söyledim, bana yaşamadığını söyledi. Babasının onun itaatsizliğini göremeyecek kadar para kazanmaya dalmış olduğunu söyledi. Öğlenki yokluğunun nedeni önemsizdi: Gıda malzemesi stoklamak için Mezzolombardo ticaret merkezine gitmişti.

Zeno'nun bize göstermek istediği, Zorro'nun ağladığıydı. Karanlık ahırın soğuğunda ve fenerin ışığında bize hayvanın gerçekten de yaşlarla dolu gözlerini gösterdi. Zorro'yu katliam sabahından beri ilk kez görüyordum ve onu bu hüzünlü ışıkta gözyaşları içinde görmek

BELONGS TO KAKTUS TEAM

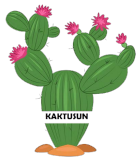

beni çok sarstı. O sabah boş kızakla meydana geldiğindeki korkmuş ifadesini bugün bile çok net hatırlıyorum –ümitsiz, kayıp, insana benzeyen– o ifade artık yoktu. Zeno ise atın hâlâ perişan bir halde olduğundan söz ediyordu: Mahmuzlanmak, hareket etmek istemiyordu ve kamyonda, oraya getirildiği yol boyunca özellikle de ormandan geçerken huzursuzlanıp delice tekmeler atmıştı. Endişeliydi, doktora atların da insanlar gibi ruhsal rahatsızlıklar geçirip geçirmeyeceğini sordu. Böylece tüm gününü pratisyen doktor olarak geçiren Doktor Gassion'a, bir hayvanla ilgili de olsa, ilk kez kendi uzmanlığında bir soru sorulmuş oluyordu.

Cevap, özellikle de ciddi travmalara maruz kaldıklarında "evet"ti. Zeno o zaman doktora atların insanlar gibi ağlayıp ağlayamayacaklarını sordu.

Doktor sessiz kaldı.

X

Ne soruydu ama…

Aslında, "hayır" demeliydim, atlar insanlar gibi ağlayamazlar. Duygusal ağlama, demeliyim, insana has bir özelliktir. Adrenokortikotrofi denilen bir stres hormonunun, demeliydim, fazlalıkları atmaya yarayan bir fonksiyonudur. Dahası, demeliydim, duygusal ağlama gözyaşlarında içinde bulunan enkefalin ve anestezik faaliyet tarafından endojen opiyatlar aracılığıyla ruhsal ve fiziksel acı durumlarını yatıştırmaya yarar (Enkefalin gibi endojen opiyatları içeren bir kısım kimyasal transmiterler, ağrıyla ilgili süreçlere katılırlar). Diğer tüm hayvan türlerinin ürettiği gözyaşı sıvısının bu maddeleri içermediği testlerde görülmüştür, demeliydim. Kornea tahrişinden veya duygusal bir durumdan kaynaklı insan gözyaşını içermezler. Hayır, demeliydim, atlar ağlayamazlar.

Öyleyse, niçin demiyordum?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Niçin artık bildiklerimden böylesine emin değildim?

Niçin bildiklerim, özellikle de olası yüzlerce diğer bilgi birikiminin –yani bilimin– arasından seçilmiş olma kriteri aniden affedilmez derecede duygusuz geliyordu?

Niçin bu at gerçekten ağlıyormuş gibi geliyordu?

Bu at…

Olayı gören, bilen tek varlık. Alberto'nun dediğine göre, Savcı Errera'nın sorguya çekmeye çalıştığı at.

Fakat ne gördü? Ne biliyordu?

Akhilleus'un atları, *katil Hector'un ayaklarının dibinde, tozlar içinde yatan* Patroklus'un ölümünü gördüklerinde ağlamıştı: O nasıl bir ölüm görmüştü? Ormanda canına kıyılmış o zavallı insanlar –ah, hayır– o çocuklar, o yaşlılar.

Kahretsin, o sabah gerçekte ne olmuştu? Kim yapmıştı?

Bu zavallı insanlar burada güçlükle nefes alıyorlardı –ah, hayır-, kâbusların sardığı zavallı rahip. Devamlı aynı üç cümleyi tekrar eden o karatavuk. Lorenzetto bu arada –ah, hayır, hayır– kapı kapanırken Lorenzetto – ah, hayır, hayır.

Ben. Benim yaram.

Bana ne oldu? Bana ne yaptılar? Kim yaptı?

Bu at bunu biliyordu. Olanları gördü, hatırlıyor. Ve –ah, hayır– gözleri yaşla dolu.

Ah hayır, hayır, hayır…

X

Doktor aniden gözyaşlarına boğuldu. Durup dururken, yüksek sesle hıçkırarak… Ve özür dileyerek… Özür diledikçe daha çok hıçkırıyordu ve daha çok hıçkırdıkça daha çok özür diliyordu. Zeno çok üzüldü, o ağlamadan kendisinin sorumlu olduğunu düşündü ve o

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da özür dilemeye başladı fakat onun özürleri karşısında doktor daha da fazla ağlıyordu, bir taraftan da daha fazla özür diliyor ve bu da Zeno'nun daha fazla özür dilemesine sebep oluyordu. Öyle olunca doktora sarıldım ve Zeno'ya susmasını işaret ettim. Beni dinledi, özürler ve kelimeler araya girmeden doktorun ağlaması, gittikçe daha az boğuklaşıp yumuşadı. Sonra Zeno –bu işlerin nasıl yapıldığını düşünüp sanırım içgüdüsel olarak– marifetli, şefkatli, kararlı ve çok güzel bir şey yapıp ışığı söndürdü. Ahırın karanlığında, kollarımın arasında, bizi ısıtan hayvanın güçlü sıcaklığıyla, tabiatın ve bedensel sıvıların kokulu sessizliğinde doktorun ağlaması durdu.

X

Hayır, hayır, hayır, hayır! Bu böyle gidemezdi. Konusunu bile açmıyorduk. O aynı zamanda bir misyoner olmalıydı, herkesin ihtiyaçlarını kendisininkinin üzerinde tutmaya karar vermiş olmalıydı. Ama ben, hayır, ben yapamazdım. Akşamın yedisinde bir masanın üzerinde devrilip uyuyakalıyorsa ve kâbuslar tarafından ele geçiriliyorsa, onun da yapamayacağını göz ardı edemezdim. Birbirimizi bu şekilde dengelemenin aslında kimseye yardımı olmayacağını göz ardı edemezdim. Kaybolmanın biraz daha fazla narsistik bir yoluydu sadece bu: Sen nasıl kayboldun? Diğerlerini kurtarırken. Ah!

Akşam yemeğinde, böyle saçma bir günün sonunda, saçma şekilde üzerimize çökmüş sessizliği aniden bozmak için gayret göstererek ona söylemeye çalıştım (Sanırım utançtı. *Benim için* utançtı. Göz nezlesi olmuş bir atın karşısında bu şekilde hıçkırıklara boğulmuş olmaktan utanç… Ama aynı zamanda yorgunluk ve moral bozukluğuydu. Sanırım onun için de o çöküntüyü yaşamak bir utançtı. Evet, bence benim kadar utanmıştı ve bu yüzden böyle susuyorduk). Öylesine heyecan verici, öylesine şanlı, öylesine beklentilerle dolu olan dün akşam, yediğimiz sade makarnadan yirmi dört saat geçmeden kendini tek kelime edemeden aynı mutfakta aynı makarna ve aynı tereyağı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karşısında bulmayı zor kabul edebildim. Ama kendimi zorladım ve ona söyledim. Böyle olmuyor, dedim. Kendimizi korumamız gerek, dedim, yapılacak ilk şey kendimizi korumaktı. Bugünkü gibi olmaz, dedim. Birbirimizi etkisiz hale getirmek, dengelemek, hiçbir işe yaramaz, dedim ona; sadece dağılırdık o kadar. Düşünmek, okumak, müzik dinlemek, dinlenmek için kendimize zaman ayırmamız gerekiyor, dedim. Bunları ona söyledim. Fakat epey zorlandım ve kendimi ifade edebildiğimden emin değildim. Tek bildiğim, hemen kalkıp dua etmeye kiliseye gittiğiydi; bu benim fiziksel olarak asla yapamadığım bir şeydi. Görünüşe bakılırsa, bunu yapmak için hâlâ enerjisi vardı, sadece *benim* bu şekilde yapamadığımı, *benim* bu hızı kaldıramadığımı çünkü *benim* enerjimin bittiğini düşünmüştü herhalde. Enerjim gerçekten de bitmişti: Bir anlamda onun için dua etmek ne demekse benim için yoga o demek ve özellikle de bu durumda bana yardımı dokunacak bir şey ama onu yapmak için bile enerjim kalmadı. İşin aslı yoga minderimi ve hocamın kitaplarını da yanımda getirmiştim. Fakat imkânsız, okuduğumu anlamam dahi mümkün değildi; annemi aramak için de enerjim yoktu, yine de günden kalan son enerjimle bunu yaptım, tabii telefonda çok sessizdim. Daha önce neden aramadığıma dair annemin şikâyetlerine katlanmak zorunda kaldım çünkü beklendiği şekilde Alberto ortadan kaybolduğum için çok çok endişelenerek onu arayabilirmiş ve hâlâ ona bir şey söylemeye tenezzül etmemiş olduğumdan, hiçbir ikna edici açıklamada bulunmadan buraya gelip ortadan kayboluşumu ona anlatmak kendisine düşermiş. Ayrıca onu habersiz bıraktığım bu iki günden önceki konuşmamızda durumumla ilgili onu rahatlatmamış olmamın yanı sıra ikna edici açıklamalarda da bulunmamış olduğuma göre, zaten hayatta olup olmadığımı dahi bilmiyordu…

Falan filan.

Endişeler, suçlamalar…

…

Yine de bu sevgi demekti, bunu aklımda tutmak zorundaydım – *kötü bir sevgi de değil.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

...

Fakat elbette. Her şey aslında iyi gidiyordu. Sadece çok yok yorgundum.

Sadece uyumaya ihtiyacım vardı. Şimdi uykuya dalıyordum, yavaş yavaş ve...

...

...Yok, uykuya dalmaya bile halim yoktu galiba. Yatakta dönüp durdum. Yorgunluktan bitik haldeydim, aynı zamanda tedirgindim ve sakinleşmeye çalışıyordum ama sakinleşmek için konsantrasyonumu sağlamam gerekliydi ama bunun için dahi enerjim yoktu. Hayır, hayır, hayır! Kesinlikle böyle devam edemezdi. Bunu anladı mı, anlamadı mı? Kendimi ifade edebildim mi, edemedim mi? Yarından itibaren durum değişecekti. Doktor Gassion'un müsait olduğu bir zaman belirlenecek ve bu zamanların dışında Doktor Gassion müsait olmayacaktı. Bu kadar.

Lanet olsun!

Çok fazla veri, sıfır verim.

Yapabileceğim çok az şey vardı.

...

Fakat bu yeterli olacak mıydı?

Ne yapabilirdim?

Şüphesiz buraya bir psikiyatr *takımı* lazım. Diyelim ki bu insanların kritik davranışları katliamdan kaynaklanıyordu (işin aslı bana çok daha öncesine bağlı gibi geliyordu), yani diyelim ki travma sonrası rahatsızlıklardan bahsediyorduk, buraya psikoloji ve psikotravmatolojide uzmanlaşmış bir grup gerekirdi. Uzman doktor kılığına girmiş Giovanna Gassion değil...

...

Burada gerçekten Galapagos'taydık. Bu ikizler. Bu Alzheimerlar. Burada bir günde, Trento'da bir ayda gördüğümden daha fazla şizofreni semptomu görmüştüm. Hayalet bacak veya sudan zehirlenme gibi ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nellikle *DSM*'de[15] bu rahatsızlıkları kimlerin yaşadığını merak ederek okuduğumuz garip olaylar. Farklı seslerin korkunçluğu. Katliamdan önce Lorenzetto'nun bunları yapmadığını söylüyorlardı. Bana kalırsa, belki de atıyorum ama bendeki bir sezgi bu ve kesinlikle bir anlam ifade ediyor: Bence o aslında amcasının konuşan karatavuğunu taklit ediyordu (Onun amcasıysa ne olmuş? Hayır, –yani erkek kardeşinin karısının babası, yani adı neydi, şu Giordano, Giuliano, neyse işte bilmiyorum, onunla çok ilgisiz değil– bunları, bu isimleri kesinlikle bir deftere dikkatle yazmalıydım, *Uğultulu Tepeler*'i okuduğumdaki gibi yapmalı ve bir aile ağacı çizmeliyim. Aralarındaki ilişki bağlarını bir deftere yazana kadar Linton, Catherine ve Earnshaw'u anlamamıştım). Kısacası, görünüşe bakılırsa, o kuş senelerdir burada; bilinen, sevilen, dinlenen bir cazibeymiş ve belki de Lorenzetto bugünlerde artık neredeyse –akrabaları arasında bütün olayların başı olan katliamla ilgili bir rekabetin ortasında olduğunu anlamış– anlamadıysa da şizofrenik duygularıyla hipnotik olarak *hissetmiştir* ve bu yüzden Lorenzetto onu taklit etmeye karar vermiş olabilirdi.

Aynen.

Grup içinde onunla aynı zaferi elde etmeye çalışmak için.

Kendi önemini.

Evet.

Karatavuk duyduğu sesleri mi taklit ediyordu? Lorenzetto da duyduğu sesleri taklit ediyordu.

...

Açık konuşalım, eğer öyleyse bile? Ne değişirdi ki?

Aynı lağım çukuru, antipsikotike ihtiyacı vardı, hatta bence yarın ona Risperidon götürmeliydim. İnanılmaz ama nöroleptiklerin bile almadıkları düşünülürse, sadece düşük dozda verilmeliydi: Camdan gözünü çıkarması ve onu delirten herkese atması isteğiyle tek başına boğuşsun diye orada bırakamazdım...

...

15 Mental Bozuklukların Tanısal ve Sayımsal El Kitabı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hah, anneme buradaki hastalara verilecek ilaçları sormayı unuttum. Kuru öksürük, balgamlı öksürük, kronik öksürük, boğaz ağrısı, grip: O, el kitabından bile iyidir. Yarın sabah onu tekrar arayacaktım.

...

Yarın sabah.

...

Şimdi uyusam iyi olurdu...

...

Ve bir de tansiyon ölçmeyi bilmediğimi itiraf etmek zorundaydım. Benim alanım değildi. Doğru bir şekilde Rorschach testi yapabilirdim ama tansiyon ölçemiyordum. O yüzden yarından itibaren o ölçse daha iyi olurdu. Aslına bakılırsa, bir doktorun bir rahibe tansiyon ölçtürtmesi kulağa pek iyi gelmiyor fakat tansiyon aleti ona aitti ve onun daha alışkın olduğu bahanesiyle bir doktor tevazu gösterip bu görevi pekâlâ başkasına bırakmaya karar verebilirdi.

...

Ayrıca halka yayılmış bütün bu rahatsızlıklar katliam travmasından kaynaklı gibi görünmüyordu bana, bu insanların hepsi zaten çoktan sınırdalarsa veya *en baştan beri* hastalarsa ve travma eskiden kalma rahatsızlıklarını sadece akut ve subakut duruma getirdiyse, o zaman benim için daha da kötü demekti. Kesinlikle. Ne yapabileceğimi düşünmeliydim. Teknik olarak öylesine izole, öylesine kapalı ve homojen bir halktı ki. Her bir üyesinin her bir hareketinin üst kimlik rezonansı[16] var. Daha berbat teoriler oyuna dâhil oluyordu, Folie à deux[17], à trois[18], à quatre[19], geri besleme ve dairesel nedensellik gibi Bion'un grup teorileri... Tam bir kargaşa. Galapagos'taydım, tamam

16 Rezonans Yasası, kişinin etrafında sadece kendi içinde var olan bir şeyin karşılığını veya yankısını bulabileceğini, onu deneyimleyebileceğini söyler. (ç. n.)

17 (Fr.) Müşterek Psikoz: Kuruntu kökenli inançların bir bireyden diğerine aksettirildiği psikiyatrik bir sendrom. (ç. n.)

18 (Fr.) Üçlü. (ç. n.)

19 (Fr.) Dörtlü. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama işin gerçeği ben Darwin değildim ve her şeyi çözecek değildim. Gizlenmek için nereye geldim? Ne yapmayı düşünüyordum? Eğer burada birileri benim pratisyen doktor olmadığımın farkına varırsa, diğerlerine haber uçurur muydu? O zaman nedenlerimi açıklayabilir miydim? Her şeyden evvel nedenlerim var mıydı? Katliamla ilgili bildiklerimi anlatırsam, Alberto'yu mahvederdim, yaramdan bahsetsem bana inanmazlardı...

...

Evet, Tanrım; yaram.

...

Gerçekten de her şey bir yana: *Neden* tekrar açıldın ki? Cilt dokularıma ne oldu? Ve o ormanda ne oldu? Bütün bu ölümlere sebep olan neydi? Ve bu sorulara cevap bulmadan hayatımın geri kalanını nasıl geçirecektim?

Yeter. Yeter. Yeter.

...

Dinlenmeliydim. Uyumalıydım. Güzel şeyler düşünmeliydim.

...

Kayak.

...

Yoga.

Hocamın kitabı.

Mümkün olan en azı yapabilme sanatı.

...

Ah, niçin yatmadan önce yoga yapmadım ki? Gerçekten o kadar yorgun muydum? Zihinsel olarak yapabilirdim.

Bir kere yapmıştım. İşe yarıyordu.

...

Şu anda ruhsal olarak yapabilirdim.

...

Tabii ki.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sadece zihni boşaltmak ve pozisyonlara odaklanmak gerekiyordu.

…

Mesela Surya Namaskara. Güneşe selam. Başlangıç pozisyonu: Tadasana duruşu.

…

Mantra: *Om Mitraya Namaha*…

…

Nefes boşaltma: Pranamasana'ya geçiş…

Nefes alma: Hasta Uttanasana'ya geçiş…

…

Om Mitraya Namaha.

…3) Nefes Verme: Uttanasana'ya geçiş…

…

Zeno ahırda feneri söndürdüğünde…

…4) Nefes alma…

… ve o sarılış…

…

… Dandasana…

… o güçlü, sıcak, memnuniyet verici, morfin etkisi yapan, mükemmel sarılış…

…

… karanlıkta…

… *Om Mitraya Namaha*…

… ve kaybolan korku.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neden özellikle bize?

Kar, katliamın olduğu günden beri neredeyse hiç durmamıştı, hep fırtına vardı, hava hiçbir düzelme belirtisi göstermemişti. Birbiri ardına devam eden, şiddetli bir fırtına silsilesi bulunduğumuz vadiyi ezip geçmekteydi. Her geçen gün bir öncekinden daha beterdi ve sıcaklık sıfırın üzerine hiç çıkmıyordu. Üç haftalık zaman zarfında iki kez şimşekli kar fırtınası rapor edilmişti (yetmiş yaşındaki yaşlı Notburg'un sadece bir kere görmüş olduğu bir şeydi) ve bir gece her biri zeytin büyüklüğünde kar tanelerinden oluşan doluya benzer bir şey yağdı *ama kardı*, dolu değildi. Alçak ve yüksek basınç arasındaki değişimin yaşam döngüsü kesilmişti, rüzgâr esmeyi hiç bırakmıyor, özellikle de sisin yoğunluğu hiç azalmıyordu; gün ışığı daimî olarak donuk ve kasvetliydi. Alaca karanlıktaki mavi gökyüzü elektriği, kapitone yıldızlardan oluşmuş gece, gün ortasındaki çıtır çıtır karın ışıldaması –ama aynı zamanda tohumdan yetiştirilen elmanın çizgi çizgi rengi– ebedî olarak kaybolmuş soluk bir anıya dönüştüler.

Bu şartlarda katliamın bıraktığı dehşet, inancı sarsacak derecede ölümcüldü ve bu tehlikeye karşı papaz olarak ben, dikkat etmek zorundaydım. Özellikle de Doktor Gassion'un kendisini, cemaatimi de yıkan sinir krizlerinin zincirinde kenetlenip kalma riskinden kendisini koruması gerektiği gibi (önceden ayarlanmış bir saat dilimine göre müsait oluşunu sınırlama kararı akıllıcaydı), ben de inancımı korumak için tüm gücümü kullanmakla meşgul olmak mecburiyetindeydim. Bunu kabullenmek güçtü ama gerçek buydu ve daha fazla saklanmıyordu: İnancım hiç de güvende değildi. İlk günlerdeki krizin geçeceği konusunda aldanmıştım, durum öyle değildi. Kuşku duymaya, kendime cevabı bulunamayan sorular sormaya devam ediyordum. Hâlâ tehlikedeydim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

İşin gerçeği olayın özüyle bire bir yüzleşmekten daima kaçınmıştım. O sabah ormanda ne olmuştu? Benim için, inancım için tehlike bu sorudan kaynaklanıyordu. Aslında olanların insanüstü tabiatından asla şüphe etmemiştim: Ben oradaydım, kanın nüfuz ettiği ağacı görmüş, etrafında oluşan doğaüstü boşluğu dibine kadar algılamıştım. Nedenini asla açıklayamayacağım bir boşluk; içimden, boş ruhumdan, boş yüreğimden ve boş zihnimden geliyormuş gibi. Ve savcının aksine benim, mantığın eritemeyeceği çoğu gizeme inancım vardı. Tanrı'ya inanıyordum, İsa'ya inanıyordum. Kutsal Ruh'a ve merhametli Meryem Ana'ya inanıyordum; havari, şehit ve umutsuz vakaların destekçisi ve azizi Aziz Yehuda Taday'a inanıyordum. Diğer azizlere inanıyordum, İncil'e inanıyordum, mucizelere inanıyordum, kutsal ayinlere inanıyordum. Ve belli ki şeytanın varlığına inanıyordum. Ona inanıyor ve *onu tanıyordum* diyebilirim çünkü onun gösterileri benim için bir yenilik değildi. Güney Amerika'dayken şeytana tapanların dehşet verici danslarını gözlerimle görmüştüm ve onları durdurma girişimiyle yapılan şeytan kovma dualarını desteklemiş, bazılarına aktif olarak katılmış ve bazen elde ettikleri başarıdan dolayı mutlu olmuştum, bazen de diğerlerindeki kibri gözlemleyerek cesaretim kırılmıştı. O sabah, o ormanda şeytanın masumların kanıyla tatmin olduğuna ve o zamandan beri hepimizi deliliğin karanlığına sürüklemek için güneşi, ayı, yıldızları ve diğer ışık kaynaklarını engellediğine inanmak konusunda güçlük yaşamıyordum –hatta tam olarak buna inanıyordum– ve savaşmak konusunda kararımı vermiştim.

Ancak bu inançla ilgili kendimden uzak tutamadığım bir başka soru daha vardı: Eğer şeytan kendini göstermeye karar verdiyse, bunu neden orada ve *özellikle de bize* yapmıştı?

Bu sorudan diğer sorular doğuyordu. İnkâr etmek faydasızdı. İnsanlarımı sakinleştirmeye kendimi zorlarken, kendimi iyileştirmek için kendimi dengelerken, tedirgin de oluyordum. Azizimiz niçin bizi korumamıştı? Niçin Madonna delle Selve bizi korumamıştı? Niçin İsa ve babası, yakınlarımızda böyle korkunç bir şeyin olmasına izin vermişti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aziz Yehuda Taday'ı eski durumuna getirmek ve bir hainle aynı ismi taşımasıyla gelen önyargılardan kurtarmak için yıllarca, günbegün, adım adım zorluk çekerek yaptıklarımı zaten belirtmiştim. Borgo'muzda yüzyıllardan beri kutsal sayılan olağanüstü azize bağlılığı inşa etmiştim. Katliamdan sonra bu ismin yanlış anlaşılmayla birlikte, bir haine ibadet etmenin saçma görünmesi dışında uygunsuzluğu düşüncesinden, inananlarımın çoğundaki ani düşüşten de bahsetmiştim. Ayrıca, yöre halkımızın haricinde, Formento'nun şarküterisinde günlerini geçiren gazeteciler, meraklılar ve fanatiklerin gelişiyle oluşan cehalet halinin hüküm sürdüğü ve Giuda Taddeo'nun var olmadığı kocaman dünyada, uygunsuzluk tek mümkün açıklama haline geliyordu. Giuda ismini tüm köye verme ve hatta ona adanmış bir kilisede ona ibadet etme cüretine sahip olunmuştu. Şaşılacak bir şey yoktu, benzer bir hakarete cevaben aynı yerde güzel bir gün vesaire.

Ne yazık ki burada daha da kötü başka bir kuşku ortaya çıkıyordu. Tamam, ormandaki o sabahı tetikleyen güçler, insanlar değildi, hatta hayvanlar bile değildi. Şeytan elbette bir olasılıktı. Senaryo boldu –o görmezden gelinemezdi– Tanrı'nın bizzat teşvik ettiği veya yüce zaferinin görkemini bizzat uyguladığı felaketler, vebalarla, yangınlarla, kıyımlarla ve kanlı facialarla *doludur.* Sağanak. Sodom ve Gomora'nın yakılıp kül edilmesi. Mısır'dan Çıkış'ın on vebası. Davut'un insanlarına bulaşan musibet. İsa'nın düşmanlarının üzerine yağan taştan dolu fırtınası. Hezekiel'deki katliamlar. Musa ve İlyas tarafından işlenen kıyımlar. Eyüp'e çektirilen zulümler. Geenna. Tanrı ile şeytan arasındaki son savaş. Kıyamet…

Evet, ya şeytan değilse? Ya Tanrı'nın kendi iradesiyse? Onun o öfke dolu cezalarından veya intikamlarından biri miydi?

Aslına bakılırsa, burada, bu tezahürde İncil'e ait bir ihtişam vardı. Alaydan çok uyarıyı, tehditten çok cezayı belirtiyordu. Onun acımasızlığında demonolojiye[20] yabancı görünen dinsel, ibret verici

20 Şeytan ve cinlerin varlığını araştıran bilim. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir şeyler vardı. İnsan bilimini bu aşağılayışında, derin bir hâkimiyet vardı. O zaman tekrar: *Neden özellikle burada? Neden özellikle bize?*

Dediğim gibi inananlarımın ruhlarını zehirleyen bütün bu sorgulamalara karşı inancım beni korumuyordu; içimde sağ kalan şeyler, her zaman sağ kalmışlardı. Savcının ellerinde hamur gibi yoğrulurken, uyuyamaz, görevlerimi yerine getiremezken ve aziz tarafından ihanete uğramış hissederken sıkıntılı dönemimin en kötü anında sahip olduğum kuşkuyu kontrol etmiştim. Artık bunun kendimi bu kuşkudan kurtaramamanın da gerektiği bir an olduğunu ve inancımı güçlendirmeye ne kadar da ihtiyaç duyduğumu söylemek zorundaydım. Diğerleri gibi sınırsız, sinsi ve ölümcül fakat bu sefer tamamıyla saçma, bu yüzden de perişanlığımın açık bir belirtisi olan bir kuşkunun meydana çıkışıydı bu. Bir gölün derinliklerinden fırlayan bir ceset gibi aniden ortaya çıkan, evimden birkaç adım ötede yolumu kaybettiğim, ileri mi geri mi gitmem gerektiğini hiç bilmediğim yirmi gün önceye hızla döndüren bir kuşkuydu.

Evinin önünde Polverone'yle birlikteydim. Boşu boşuna tekrar açılmasına uğraşılan eski yoldan bahsettikten sonra, Campo di Carne'den söz etti. O yerden bahsedildiğini yüzlerce duyuşumdan biri olmasına rağmen, böylesine garip olan ismine dikkat etmemiştim. Dahası o ismin hikâyesini de biliyordum. Ve sonuç olarak o anda, Polverone ondan bahseder bahsetmez, kendimi nefesimi kesen bir darbeyle bıçaklanmış gibi hissettim. Ben bunun adına kuşku diyordum. Bakıp kontrol etmek için sabırsızlık içinde o fırtınada eve kadar koştum ama benim için bir yenilgi olan haklı çıkmanın kötü tadını ağzımda hissedebiliyordum. Daha önce fark etmemiş olduğum için şaşkınlığa düşerek ve kendimi suçlayarak, insanoğlu tarafından asla sahip olunmamış daha sansasyonel, kötü, uzun ve kasıtlı bir umursamama: Campo di Carne, diyordum kendi kendime.

Campo di Carne, Yehuda İskaryot'un ihanet paralarıyla satın aldığı ve vicdan azabı yüzünden midesinin yırtıldığı toprakların ismiydi. Adını yere yayılmış etten alıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Polverone'nin evi ile benimkinin arası, on dakikadan fazla sürmese gerek, ancak yaptığım düşüncesizlik için ömre bedel bir vicdan azabı ve ruhanî ceza olmaya yetmişti. Yanlış anlaşılma yoktu, iki anlamlı değildi, hiç olmamıştı: Yehuda ve Campo di Carne bir tesadüf olamazdı. Dünyadaki bu yer ihanete adanmıştı. Kilisenin heykeli onu, Yehuda'yı temsil ediyordu ve işte bu yüzden Yehuda Taday'ın tüm heykellerinde olduğu gibi boynunda İsa'nın görselini taşımıyordu. Ayrıca civardaki kasabaların isimlerine dikkat etmek gerekliydi: Doloroso[21], Massanera[22], Due Lacrime[23], Femmina Morta[24]... Burası lanetlenmiş bir yerdi ve ben Aziz Yehuda Taday'a olan tutkumla bu zavallı insanları lanete sürüklemiştim.

Eve gelip başında Yehuda'nın ölüm hikâyesinden alıntı yapıldığı *Havariler Tarihi*'ne koştum. Bu yer, *Akeldama*[25] olarak bilinen Kan Tarlası'ydı. Ben bunu çok iyi biliyordum, Kan Tarlası ve Et Tarlası: Tehlike sinyallerinin –çalan bir siren gibi– en belirgini olduğuna dair yalın gerçeği kırk yıldan beridir biliyordum.

Kiliseye gittim ve heykelin karşısına diz çöktüm. Duaya başlamadan önce onu inceledim: Tabii ki İsa'nın görüntüsü yoktu ama azizin boynunda kabartmayla yontulmuş birileri alıp götürmeden evvel o görüntüyü içeren madalyon vardı.

Ve benim gelişimden az sonra kaybolduğu için onu *görmüştüm*. Muhtemelen Beppe Formento'nun her sabah köye getirdiği turla gelenlerden biri tarafından çalınmıştı. Oval bir kartonun üzerine yapılmış değersiz, karakalem bir çizimdi; orijinali on dokuzuncu yüzyılda, heykelle ve silinen suratıyla birlikte yapılmış ikonla yer değiştirilerek oraya son dönemlerde konulmuştu.

Ve bunu da çok iyi biliyordum.

---

21 (İt.) Acı veren, acılı, ıstıraplı. (ç. n.)

22 (İt.) Kara halk, kara ayin. (ç. n.)

23 (İt.) İki gözyaşı. (ç. n.)

24 (İt.) Ölü kadın. (ç. n.)

25 Kan Tarlası: Yehuda ile birlikte anılan Kudüs'te bir yer. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dünya üzerinde Yehuda'ya ithaf olunmuş bir ibadetin var olmadığını bildiğim gibi biliyordum. Cevabının gizemli kalması iyi olacağından bazı soruların sorulmaması dahi gerektiğini bildiğim gibi.

Bütün bunları, kaybedilemeyen, unutulamayan şeylerin bilinmesi gibi silinmeyecek şekilde ve şaşmaz bir kesinlikte biliyordum. Her şeyi kaybetmediğim sürece, benim için unutulacak gibi olmadıkları da kesindi.

X

Bayan Magnoni…

Bayan Magnoni, Trento mahkemesinde hukuk müşavirliği yapıyordu. Alberto onu iyi tanıyordu. Paranoyak, kıskanç, takıntılı biriydi. Kocası son derece normal bir insandı. Mimar ve ben onun karısını aldatmadığından emindik. Gelgelelim kadın, seansı altmış beş avrodan, tam tamına bir yıl ve haftada iki kere adamın farazi sevgililerinden ve bunu olası şekilde gizleyebilme yöntemlerinden konuşmaya bana gelmişti. Dört ay önce bir gün, seansa şakıyarak geldiğinde söylediğine göre kocasını nasıl yakalayacağını bulmuştu. Onu, kendisiyle nişanlanmadan önce birlikte olduğu Ursula adlı Alto Adigeli yaşlı bir kadınla aldattığından neredeyse emindi. Sebebi de bir gece önce adamın cep telefonunda yaptığı rutin araştırmalar sırasında Ursula'dan gelen, "Hayır, yarın olmaz," yazılı bir mesaj bulmuş olmasıydı. Öncesinde veya sonrasında başka bir mesaj yoktu ve hatta Bayan Magnoni'nin bu denli emin olmasına sebep olabilecek kocasından gelen bir davet mesajı falan da bulunmuyordu. Ona göre, sildiklerinden bir gaflet sonucu kalan tek mesajdı. Hem sonra içerik vardı. "Hayır, yarın olmaz," silinmiş olan başka mesajlar olduğu anlamına geliyordu, belli ki birbirlerine randevu veriyorlardı ve kim bilir kaç zamandır süren, belki de hep sürmüş olan, yani aslında yıllar öncesinden gelen, ger-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çekten hiç bitmemiş bir ilişkinin varlığı sonucuna ulaşıyordu. Bayan Magnoni için kısa bir adımdı.

İşin aslı Bayan Magnoni, kocası duştayken elinde onun cep telefonuyla, aklına bir fikir geldiğini söylüyordu. Aniden ne yapması gerektiğini anlamış ve yapmıştı: Telefon rehberine girip Ursula'nın telefon numarasını kendisininkiyle değiştirmişti. Böylelikle, bundan böyle alçak herif, bu Ursula denen kadına her mesaj gönderişinde mesajları o alacaktı ve onu bu şekilde enseleyecekti. Ben yorum yapmamıştım. Sadece bütün sabah boyunca kocasından hiç mesaj alıp almadığını sormuştum ve bana hayır diye cevap vermişti ama kısa zamanda bir mesaj geleceğinden emindi.

Sonraki iki seans boyunca Bayan Magnoni çok gergindi. Kocasından hâlâ haber çıkmamıştı ve o da kocasının bu oyununu anlamış olabileceğini düşünüyordu. Bu düşünce onu kıskıvrak yakalamış ve başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu çünkü dediğim gibi takıntılı bir kadındı. Akşam kocasının telefonunda Ursula isminde hâlâ kendi numarası kayıtlı mı diye kontrol ettiğini söyledi ama kocasından ses çıkmadığına göre, tuzağın farkına vardığından şüpheleniyordu. Ursula'nın numarasını onunla dalga geçmek için başka bir ismin altına koymuş olabilirdi. Ben kocasındaki bu sessizliğin başka bir açıklaması olabileceğine, yani onun ve Ursula'nın hiçbir ilgileri olmayabileceğine ve o mesajın tamamen masum bir anlama geliyor olabileceğine dikkat çekmiştim. Ne var ki Bayan Magnoni dinlememişti. Tamamen masum bir anlamı varsa, niçin diğer mesajları silmişti? Ona kocasının, onun kendini kaybedecek kadar kıskanç olduğunu çok iyi bildiğini ve onu bularak rahatsız olacağı veya onu suçlayacağı korkusuyla bir sadakatsizlik kanıtı olarak algılanacağından kadınla ilgili her türlü izi hayatından çıkarmaya mecbur kalmış olabileceği cevabını vermiştim. Ancak Bayan Magnoni mantıklı düşünemiyordu. Kocası bu Ursula denen kadınla kendisini aldatıyordu –öyle netti ki– tek kuşku, hâlâ tuzağına düşmemiş olmasıydı.

Diğer iki seansta daha bu kuşkunun pençesinde sıkıntı çekti ve sonra bana almış olduğu bir kararla ilgili bilgi verdi: Bir mesaj gönde-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

recekti. Muhtemelen Ursula da evliydi, kıskanç bir kocası ve çocukları vardı, ailesinin kurulu bir düzeni vardı, tedbirli olmak için kadından haber çıkmadıkça adamın onu aramaması gerekiyordu. Belli ki çıkmazdan kurtulabilmenin çözümü Ursula'ymış gibi yaparak kocasına bir mesaj göndermekti. Ancak bunu yapabilmek için Bayan Magnoni aniden planını mükemmelleştirmesi gerektiğini fark etmişti çünkü bu şekilde gerçekleşirse, planın hâlâ bazı zayıf noktaları vardı. Mesaj gönderdiğinde aslen ne olacaktı? Kocasının cep telefonunda numarası iki kez kaydedilmiş durumdaydı, birisi kendi ismiyle diğeri de Ursula'nın ismiyle... Ekranda bu iki isimden hangisi çıkacaktı? Bir deneme yapmaya karar verdi ve benden yardım istedi. Cep telefonuna ikinci kez benim numaramı, "Deneme" adı altında kaydetti, sonra ona bir mesaj göndermemi istedi. Mesajı gönderdim ve birkaç saniye sonra mesaj ona ulaştığında, oturduğu yerden fırladı. Bana gelip ekranı gösterdi: Mesajın "Doktor Gassion" tarafından gönderildiği yazıyordu. Yani telefonun hafızası benim numaramı rehberin ilk kaydettiği isimle ilişkilendirmeye devam ediyordu. Bu demek oluyordu ki telefon numarasını değiştirmesi gerekecekti. Çıkar çıkmaz Vodafone'a gidip kendine yeni bir kart alacak ve hemen kocası da dâhil rehberdekilere yeni numarasını verip eskisini silmelerini rica edecekti. O zaman kocasının telefonundaki eski numarası sadece Ursula isminin altında kalacak ve o tuzağı devreye sokabilecekti. Doğal olarak diye ekledi, kartı değiştirmesi gerekmesin diye ikinci bir cep telefonu satın alması gerekecekti. Kocası mesaj atmak yerine telefon ederse, açmayacak ama mesaj göndererek konuşamayacağını ama mesajlaşabileceğini söyleyecekti veya kocasının telefonu sadakatsizliğiyle ilgili yeterli kanıt toplamış olduğunda gelirse, o zaman aramaya cevap vererek kocasının sevgilisini aradığı yerde karısını bulmanın şaşkınlığını yaşamasını keyifle izleyecekti.

Memnun bir halde bana ne düşündüğümü sordu ve ben az önce ona göndermemi istediği mesajı okumasını söyledim. Deneme sırasındaki heyecanla okumamıştı. Mesajda sadece üç kelime yazılı: "Kendine zarar veriyorsun." Ona başka bir kadınmış gibi yaparak kocasına mesaj

BELONGS TO KAKTUS TEAM

göndermenin kendine son derece zarar verici bir hareket olacağını söylemiş ve bunu yapmamasını önermiştim. Fakat hayır, Bayan Magnoni kararını vermişti bile. İki gün sonraki seansa heyecan içinde gelerek bana Ursula'ymış gibi yazışarak kocasıyla o sabah yaptığı mesajlaşmaları gösterdi: "Merhaba," diyerek başlamış ve kocası da, "Merhaba," diye cevap vermişti. Devamında, "Nasıl gidiyor?" diye yazmıştı. Adam da, "İyi. Sen nasılsın?" demişti. Ve o tam burada ilk hareketlenmeyi yapmıştı: "Ben de iyiyim. Seni düşünüyordum." Ve kocası bu noktada beklenmeyen bir cevap vermiş: "Asma katla ilgili bir problem mi var?" Bu noktada Bayan Magnoni, bu son mesajı yorumlamayı bırakacağı yerde, rahatlayacağı ve sakinleşeceği yerde kocasına şöyle yazmıştı: "Hayır. Beni özlemişsindir diye düşünüyordum." Kocasının cevabını bana göstermek için sabırsızlanıyor olmasına rağmen o noktada onu durdurdum. Onu durdurdum ve başka bir kadınmış gibi yaparak kocasına mesaj göndermek, kendine zarar verici bir hareketse, onun kendisini aldatmadığı kanıtını elde ettikten hemen sonra aynı yöntemle onu ayartmaya çalışmak da salt mazoşizmdir diyerek cevabı okumayı açıkça reddettim. Konuştuğum sırada bir çözüm olarak yorumladığım yeni bir gücün içimde patladığını hissetmiştim. Çözüm olarak yorumlamamın nedeni, bu kadının deliliklerine ne söyleyeceğimi bilmeden dinlediğim geçmiş seanslara, olması gerektiği gibi seans sırasında oluşan durumun bir sonucu olarak birdenbire bir anlam yüklemiş olmaktı. Bayan Magnoni'ye Livi'nin pedofil hastasına söylediğiyle ilgili bana anlattıklarını söyledim. Hasta seansa dövülmekten her yanı şişmiş halde gelmiş çünkü bir çocuğu taciz ederken yakalandığı parktan geçmeye devam ediyormuş ve orada devriye gezen genç çocuklar onu ihbar etmek yerine, ortaya çıktığı anda onu pataklamak için geçitte bekliyorlarmış. Adam Livi'ye gelmeden hemen önce kendini dövdürtmek üzere parka gittiğinden, seans bu döngünün bir parçası haline geliyor, o zaman bu sadomazoşist döngüyü kırmak için ve özellikle de ona engel olmak için, Livi pedofili bir seçim yapmaya zorlamıştı. Livi'nin dediğine göre, ona gelmesinin hapşırınca *çok yaşa* demek kadar iyileştirici bir etkisi vardı ve bu yüzden tanımadığı bir grup

BELONGS TO KAKTUS TEAM

insan ve hastası arasında yeni bir sapkınlığın parçası haline gelmeyi kabul etmek istememişti. Hemen oracıkta bir seçim yapmasını kesin bir tavırla istemesinin nedeni buydu: Terapi veya park. Ben de böylesine umutsuzca mazoşist bir hareket karşısında Bayan Magnoni'ye aynı şekilde davranmaya karar vermiştim. Mesajların devamını okumayı reddettim ve içimde hissettiğim büyük gücün yardımıyla ona açık açık bir seçim yapması gerektiğini söyledim, ben veya telefonla oynadığı küçük oyunu. Bayan Magnoni anında sinirlendi ve ona bu şekilde şantaj yapamayacağımı söyleyerek bağırmaya başladı ama ben sakinliğimi korudum ve belli ki bu halimden dolayı sustu. Ne bir eksik ne bir fazla Livi'nin pedofil hastasına yaptığı gibi, hararetle uygulamaya koyulduğu bu tip kendine zarar verici hareketlerin büyük miktarda enerji sarfiyatı olmasının yanı sıra, onunla devam etmeme değmeyecek şekilde iyileşme terapilerine uyumlu da olmadıklarını, dolayısıyla benimkinin bir şantaj değil, iş ahlakına bağlı tutarlılık olduğunu açıkladım. Ona bunu düşünmesini ve kararını sakince vermesini söyledim. Sonrasında, bir dahaki randevumuzda onu burada görürsem, bu davranışından vazgeçtiğini bilecektim veya buraya geri geldiğini görmezsem, sonuna kadar kendine zarar vermeyi seçtiğini anlayacaktım.

İşin aslı Livi'nin pedofili hastası, park ile Livi arasında Livi'yi seçmişti. Bu arada Bayan Magnoni, benim ile sonuna kadar kendine zarar vermek arasında, sonuna kadar kendine zarar vermeyi seçti. Bir daha gelmedi. Ondan hiçbir haber almadım. Sadece iki hastamdan biriydi ve kendimle kumar oynamıştım.

Zeno fırtınada arabayı sürerken, ormandan çıktığımız için şu anda çantanın dibinde olsa da çekmeye başlayan cep telefonunun bip sesi geldi ve ulaşılamayan aramaların hepsini birden aldı. Ben hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya çalışıyordum ama hemen ekranda akan listeye göz gezdirdim. Evvelki gün ile dün arasında Alberto'nunkiyle birlikte, Miriam'ın, Silvia'nın, Davide'nin, Gaiano'nun, Crocetti'nin ve bilinmeyen milyonlarca numaranın yanı sıra Bayan Magnoni'nin beş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aramasını gördüm. *Bu yüzden* sırtımda bitmeyecekmiş gibi bir ürperme hissediyordum. Sırtımda bir ürperme hissettim ve heyecanlandım. Evet ve hatta belki bir parça da duygulandım çünkü hayatımın aniden dağların arasında kaybolmuş bir köyde kara gömülü olmadığının göstergesini buluyordum.

Bu yüzden onu arıyordum. Şimdi, hemen, üzerinde fazla düşünmeden. İşte, yeşil tuş, *Bayan Magnoni'yi aramak istiyor musunuz? Evet*. Bu yüzden herkesten öncelikliydi. Ne boktan! Ne olduğunu bilmek istiyordum. Haklı olduğumun söylendiğini duymak istiyordum. Onu tekrar terapiye almak istiyordum. Evet, belki üç ayını almıştı ama sonunda o küçük oyununu bırakmayı başardı veya belki sonuna kadar devam etti, dibi gördü ve şimdi hayatının tamamen yeni bir safhasında benden yardım istemeye geliyordu. Belki de ayrıldı ama artık mutsuz değil...

Kahretsin. Bağlantı kesildi.

E, şimdi?

Şimdi ona bir mesaj göndereyim. Elbette. Şaka mı yapıyoruz? Bayan Magnoni dönüyor ve ben ona cevap veremiyor muydum? Ona bir mesaj gönderip beni arayabileceği numarayı...

Hayır, bir dakika.

Ben bir işi üzerime aldım ve şimdi bu görevi bitirmeliydim. Kısa bir süre için uzaklaşıp telefonla sipariş edilmiş ilaçları almaya eczaneye gittim. Antibiyotikler, ağrı kesiciler, sülfonamitler, bu hastalık hastası annemin pratisyen doktor gibi görünebilmem için bana reçete yazmamı söylediği tüm ilaçlar ama özellikle de Lorenzetto için Risperidon, tabii temin edebilirlerse, aksi takdirde Cles'deki depoya kadar gidip Hermann'a bana tezgâh altından vermesini istemek zorunda kalacaktım. Ama bu gezintim biter bitmez yerime, Peder Ermete'nin yanına dönecektim ve yeniden ulaşılmaz olacaktım. Hayır, ben artık Bayan Magnoni'nin emrinde değildim, ona cevap vermem gereksizdi. Üzgünüm ama artık onun psikanalisti değildim. Belisari'nin psikanalisti de değildim ve artık Livi'nin hastası bile değildim. Her şeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bırakmıştım, şimdi çok güçlü bir travmayla sarsıntıya uğramış küçük bir toplulukla meşguldüm ve burada faydalı olmaya çalışıyordum.

Evet.

İşte böyle.

Çok geç.

Yalnız, şayet...

İşte.

Geldi.

Çılgın bir fikir.

Yalnız, şayet yeniden her şeyi bırakmaya ve evime dönmeye karar vermediğim sürece.

Ona söyledim.

Elbette kim beni durdurabilirdi ki? Anlaşılmazlıklarla boğulmaya ve karın içinde araba sürmeye devam eden bu çocuk mu? Ne yapabilirdi ki?

Çocuk tek başına döner, ben burada kalırdım.

Bir şey yok. Bensiz dönerdi.

Hoşça kal çocuk. Kendine iyi bak.

Sonuçta buraya gelmenin bir hata olduğu artık anlaşıldı çünkü bu görev beni aşıyordu ama belki bu arada onun yerine Bayan Magnoni'ye yardım edebilirdim. O beni arıyordu çünkü üç ay önce beni bırakmadan evvel ona söylediğim birkaç laf sonunda etkisini göstermişti. Benim için kişisel bir zaferdi: Psikanalist olarak ilk başarımdı. Özellikle de beş dakika öncesine kadar Bayan Magnoni'nin geçimsiz bir mağlubiyet olduğu düşünüldüğünde. Ve bu beklenmedik başarı karşısında ben, pek de bir şey yapamadığım kolektif bir acil durum ile bizzat yüzleşebildiğim bireysel bir acil durum arasında, elbette, isteksizce, karar verme yoluna giderek kesinlikle çılgın bir fikri düşünmeden uygulamaya koydum...

Hey, ben neler diyordum? Ne düşünmedeni? Ben evden bu fikirle çıktım. Dahası; oradaydı, çıplak ve kışkırtıcı, iki gün önceden, Zeno'nun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilaçlarını telefonla sipariş edersem, onları almaya Serpentina'ya beni götürebileceğini söylemesinden başlayarak. Her şeyi bırakmak. Terk etmek. Kaçmak. Eve dönmek. Zaten kafaya koymuştum, evet... Ve Bayan Magnoni'nin beni aradığını henüz bilmiyordum. Zaten çoktan kafaya koymuştum. Aksi takdirde niçin çantamı aldığım sırada yatağın üzerine koyup *DSM,* kırışık giderici krem ve hocamın kitabını da almak dürtüsünü hissetmiş ve çantanın içine koymak istemiştim? Neden bu isteği bastırmak için uğraşmak zorunda kalmıştım? Bağımlılık yaratan objelerin var olduğu bir gerçek, özellikle de *DSM IV TR*. *DSM V* Amerikan psikiyatrisinin, dolayısıyla da dünya psikiyatrisinin kutsal kitabı gibiydi ve açıklayıcı maksimum objektif kriterlere göre ilgili rahatsızlıkların belirtileri konusunda en anlaşılır, en kapsamlı ve en güncel bilgiyi sunduğu için teşhisleri detaylandırma anlamında herkesin beğenisini almıştı. Olur şey değil ama ufak bir mantık eksiği vardı ve dolayısıyla belirtileri tanımladı mı, sebeplerini araştırmak isteyen biri için çok az faydalıydı (Bunları her zaman yinelemekte fayda var. *DSM IV*'e bağımlı olduğumu henüz anladığım düşünülürse, her zaman onun heyecan verici, *Amerikan* yüzeyselliğine hizmet eden bir şey olduğunu ve benimse belli beklentileri olan Avrupalı bir psikiyatr olduğumu, bu yüzden konuyu çevresindeki öğeleriyle birlikte ele almak zorunda olduğumu, her zaman hastanın *genel işleyişine* bakmak ve ilaç üreticilerinin keşfedilen ve teşhis edilen her bir yeni hastalık belirtisi için kâr etmek amacıyla sonuçlanan milyonlarca doları daima göz önünde bulundurmak zorunda olduğumu hatırlamak iyiydi). Kısaca *DSM IV TR* bir kilodan fazla çeken, bin sayfalık bir külçe gibiydi. Eczaneye gitmek için dışarı çıktığımda yanıma alma isteği hissetmenin beyninin uzak bir köşesinin geriye dönmeme fantezisi üzerinde çalışıyor olması dışında başka bir sebebi yoktu.

Bu yüzden her şeyi bırakma fikrinin zar zor aklıma girdiği hiç de doğru değildi: İki günden beri aklımdaydı. Ayrıca sırt ürpermesinin de Bayan Magnoni'nin beklenmedik aramaları nedeniyle olduğu doğru değildi. Bayan Magnoni ortaya çıktığı için olmadı. Sadece onun hâlâ var olduğunu bilmek ve benim içinden güç bela çıkıp buraya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldiğim bataklıkta yutulmaya müsaade etmemem için iyi bir sebepti. Belli ki benim istediğim bataklık, o değildi. Ürpermeme sebep olan da içimdeki bataklığa tekrar batma fikriydi, onun aramaları değil.

Hasta olduğumu unutmamak lazımdı. Çoğu zaman iyiyi kötüden ayırdıktan sonra, kötüyü seçen biri olduğumu da unutmamak lazımdı. Alberto'yu terk ettikten sonra zaten bildiğim bilgileri elde etmenin karşılığında onunla yatan kişiydim. On beş yıldan sonra yarası tekrar açılan kişiydim.

Hayır, gitmeyecektim. Boyumu aşsa da ve kimseyi kurtaramayacak olsam da ve annem tarafından tavsiye edilen ilaçları almam gerekse de ve kan basıncını yanlış ölçsem de Peder Ermete'nin yanında kalacaktım. Orada değil, burada olma meselesi. Orada hastaydım ve günü bunu unutarak geçiriyordum. Burada hastaydım ve günü bunu hatırlayarak geçiriyordum. Yapılabilecek en büyük gelişmeydi. İyileşmenin dışında…

X

Bir sabah, Borgo'nun sessizliğinde bir silah sesi yankılandı. Ben kilisede dua kitabından dua okuyordum ve dışarı koştum. Formentoların şarküterisinin önünde, kar yağışının altında (o sabah hafif yağıyordu, hafif ve ince) elindeki av tüfeğini şehirli gibi giyinmiş tanımadığımız birine doğrultmuş bağıran Sauro'yu gördüm. "Defol git, piç kurusu!" diye haykırıyordu. Yöresel lehçeyle, "Bu tüfeği tekrar doldurmak zahmetine girmek zorunda kalsam da seni öldürürüm!" Etraflarında bir seyirci kümesi oluşmuştu ama kimse araya girmiyordu. Yabancı, deri ayakkabıları her bir adımında karda kayarak, korkmuş halde geri adım atıyordu. "Yapamazsınız…" diyecek oldu fakat Sauro gerçekten de tüfeği tekrar doldurmak "zahmetine" girmeye koyuldu (sol kolu neredeyse felçliydi, hepsini sağ koluyla yapması gerekiyordu), bunun üzerine adam tekrar gerilemeye başladı. Sonra Sauro durmayıp ger-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çekten de tüfeği tek koluyla tutarak Western filmlerindeki gibi doldurup ona doğrulttuğundan, adamı bir paniktir aldı ve kiliseye doğru koşmaya başladı. Sauro, tüfeği doğrultmuş şekilde öylece durdu ve iki kere, "Dan!" diye bağırdı. Tesadüf eseri ikinci, "Dan," deyişinden sonra adam kayıp kötü şekilde yere yuvarlandı. İnsanlar güldüler ama adam yüzünü buza çarpmış, yüzünden kan akmaya başlamıştı, bu yüzden adama yaklaşıp yardım etmek için yanına gidip yere eğildim. "Buyrun bakalım!" diye bağırdı Sauro. Yöresel lehçeyle konuşmaya devam ediyordu: "İşte, mükemmel çift birbirlerini buldu." Sonra da şarküteriye geri döndü.

Adamın ayağa kalkmasına yardım ettim ve ona destek olup papaz evine götürdüm. Onu banyoya götürüp havlu verdim, bu arada o temizlenirken ben de ona bir bardak çay hazırladım. Doktor yoktu, Zeno'yla Serpentina'ya gitmişti. Adam yemek odasına geldiğinde ona dikkatlice baktım. Durumu çok kötü değildi: Sadece dudağında bir kesik vardı ama fazlasıyla korkmuştu. Olanları ancak çayını içtikten sonra anlatabildi.

İsmi Roberto Semon'du ve Mezzolombardo yakınlarında La Rocchetta denilen bir ticaret merkezinin müdürüydü. Katı, bölgesel kuralları olduğunu açıkladı: Trentino'daki her bir ticaret merkezi dağ köylerinden küçük bir dükkân seçip orayla bir tür "bağlılık" gerçekleştirmek durumundaydı ve seçtikleri dükkânın ayakta kalmasına yardımcı olmak amacıyla, o dükkâna iskontolu fiyata mal veriyorlardı. Birkaç sene evvel zavallı Beppe'nin vasıtasıyla, Formentoların dükkânı, onun olduğu ticaret merkezi tarafından seçilmişti ve o yıllarda dükkândaki mal tüketimi sabitti. Düşük ve sabit: Adamın fikrine göre şimdiki durum, o kuralı son derece tartışmalı bir hale getiriyordu. İşin aslı, eskiden başka yerlerde oluşan durumlardan farklı olarak, La Rocchetta ticaret merkezi, San Giuda'daki şarküterinin ayakta kalmasını resmen garanti ettiği rahatlıkla söylenebilirdi. Bay Semon kişisel olarak bu durumdan daima gurur duymuştu. Bu bir ay öncesine kadar böyleydi. Yaklaşık bir aydır, Formentoların dükkânından gelen taze gıda ve alkollü içecek siparişleri, on kat artmıştı. Bu durum "bağlılık"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kontratında açıkça yasak edilmemiş olmasına rağmen, Bay Semon'a göre anlaşmanın şartlarını ihlal ediyordu. Adamın dediğine bakılırsa, Sauro Formento'yla bu konuyu telefonda konuşmayı denemişti ama bu mümkün olmamıştı. O zaman malları almaya gelen genç çocukla konuşmayı denemişti ama çocuk da bu konuları onunla konuşacak yetkili kişinin kendisi olmadığını söylemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, siparişlerdeki bu artışla birlikte uygulanan fiyatlar artık sürdürülebilirliğini yitirmişti. Arkadaşı da olan ve yöre halkına çok önem veren zavallı Beppe'ye hürmeten, Bay Semon kendisini zarara uğratmasına rağmen alınan siparişlere göre dükkâna mal teminine geçici olarak devam etmişti fakat sonunda dükkân sahipleriyle telefon irtibatı kurmanın bir yolunu bulamayınca, buraya kadar gelip meseleyi yüz yüze halletmeye karar vermişti. Niyeti tedarik fiyatlarında yeni gelecek siparişler bazında ticaret merkezinin bilançosuna fazla etki etmeyecek şekilde fiyatları uygun tutarak uygar bir şekilde tekrar pazarlık yapmaktı. Sauro Formento'nun cevabını zaten görmüştüm. "Onu ihbar etmek dışında yapılacak başka bir şey var mı?" diye soruyordu. Ayrıca benim her şeyi gördüğümü ve görgü tanıklığı yapabileceğimi söylüyordu. Böylece Bay Semon'a göre omuzlarına yüklenecek bir cezai işlemle, Sauro Formento "alttan alırdı" ve belki de cezai işlemin geri çekilmesi karşılığında malların fiyatlarını tekrar gözden geçirmeye razı olurdu.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona yardım etmiş olmamın Sauro Formento'nun bizi birbirimize yakıştırması hakaretine sebep olduğunu fark etmiştim, benim de adamdan yana olduğumdan emindi ama işin aslı bu değildi. Ona yardım etmiştim çünkü benim kilisemin önünde düşmüş ve yaralanmıştı. Bu yardımım kişisel bir sempatiden kaynaklanmıyordu. Hatta onu ele geçirmiş olan açgözlülük ve bunu saklamaya dahi çalışmaması –sadece paradan bahsedip durması– hiç de hoşuma gitmemişti. Aslında onun kabul edemediği şey, ne tehditler ne de düşmesiyle meydana gelen yaralanmaydı, iskontolu fiyatla yapılan siparişlerin artışıydı. Ve Beppe Formento'nun arkadaşı olduğunu iddia etmesine, siparişlerdeki artışın tam da Beppe'nin hayatını kaybetmiş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğu katliamla aynı zamana rastlamış olmasına rağmen iki olay arasında bir ilişki olduğu hipotezini göz ardı ederek orada bize neler olduğu hakkında bir kelime etmemişti. Hem onu tehdit etmişti hem de ona yardım edenleri. Onu ilgilendiren tek şey, Formentoların dükkânı on kat az mal sipariş ederken kararlaştırılmış iskontolardı, başka bir şey değil. Hayır, fikir birliği yapabileceğim tarzda bir adam değildi. Fakat Sauro'nun tarzı ve kendimi açıklama fırsatını bana vermemesi de onun tarafını tutmamı imkânsız kılıyordu: Bu şekilde konuşup onların münakaşalarına karışmaya veya herhangi bir davada kimsenin lehine veya aleyhine tanıklık etmeye de niyetim olmadığını söyledim. Öyle bir talebi olmamasına rağmen, ona bir de anlık bir kararla, bana her zaman fazlasıyla bilgece gelen bir tavsiyede bulundum: İşlerin peşini bırakmak ve kendi kendine düzene girmesini beklemekle ilgiliydi. Eninde sonunda Borgo San Giuda eski haline dönecek ve o zaman Formentoların dükkânından gelen siparişler tekrar normal düzeye inecekti. Herhangi bir adli işlem ise çok daha fazla sürecekti. Bunları ona söyledim.

Ona veda edip kapıya kadar eşlik ettim. Onun meydana, motoru çalışmakta olan bir kamyonetin yanına park ettiği arazi aracına binişine baktım ve kar yağışının altında elinde anahtarlarıyla düşünmek ister gibi duraksadığını gördüm. Sonra kamyonetin kapısını tıklattı ve içinden inen teknisyenle bir şeyler konuştu. Adam elinde sandviçiyle, şaşırmış bir halde onu dinliyordu. Ne sormuş olabileceği hakkında bir tahminde bulundum ve teknisyenin başını salladığını gördüm, sonra da sandviçini bitirmeye sıcak kamyonetine döndü. Adam arazi aracına binip motoru çalıştırdı ve silecekleri açarak ön camı temizledi. Manevra yaparken cipiyle kar yığınlarını eziyordu. Orman yönüne sapıp fırtına onu yuttuğunda gözden kayboldu. Ona verdiğim ve görünüşte bilgece olan tavsiyenin gerçeği değil de bir umudu yansıttığını fark ettim. Evet. Borgo San Giuda'nın er ya da geç her zamanki haline döneceği o an için sadece bir umuttu. Sadece bir aldanmadan ibaret değilse tabii. Hiçbir şekilde hafife alınmamalıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Ah, kahretsin! Bu kadın ne dedi? *Az önce ne dedi*?

Dün akşam demirciyi kendini ateşe vermekle suçlayan çocuklar, Antonaz ikizleri, Peder Ermete'yi ziyarete geldiler. Özür dilemeyip günah çıkarmak istiyorlarmış. Kadın da onlara eşlik etmiş. Ben odamdaydım, kapım kapalıydı ama onları duyuyordum. Bir günah çıkarmadan çok, bir konuşmaya benziyordu ama kelimeleri tam duyamıyordum çünkü zaten yogaya odaklanmaya çalışıyordum. Hatta iyice odaklandıktan sonra hiçbir şey duymaz oldum.

Peder Ermete aniden gelip kapımı çaldı ve içeriye gelip gelemeyeceğimi sordu. Ne kadar süre geçmişti bilmiyordum, belki on dakika. Bu ikizler gerçekten birbirlerine çok benziyorlardı: Altmışlarında, iri cüsseli ve suratları kırmızı, sakallarının yarısı sarı yarısı beyazlamış, hemen hemen benzer şekilde giyinmiş, birlikte kilo alıp birlikte saç sakal ağartarak senkronize şekilde yaşlanmış izlenimi veriyorlardı. Hatta müthiş benzerliklerini mümkünse daha da arttırarak... Anneleri bile onları ayırt etmekte daima zorlandığını söylüyordu. Sonunda yemek odasına girdiğimde garip bir sahneyle karşılaşmıştım: İkizlerden biri ölü gibi yerde yatıyor, ikizi ayakta durmuş çaresizce onu ayağa kaldırmaya çalışarak, "Yapamazsın, yapamazsın," deyip duruyor ve yaşlı anneleri vazgeçmeleri için onlara yalvarıyordu. Peder Ermete ortalarında durmuş, ayakta duranı belinden çekip sakinleştirmeye çalışıyordu. Yerde yatanı yerde yatsın diye bırakıyor, ayaktakini rahatlatmaya çalışıyordu: Onu bir sandalyeye oturttu, ağlamasının durmasını bekledi, sonra anneden "meseleyi" bana anlatmasını istedi. Mesele şuydu: Enrico, çocukluğu ve gençliği boyunca, Manrico'yla tartışmaya girdiğinde kendini yere atar ve hareketsiz halde yatarak bazen bütün öğleden sonra orada kalırmış. Bu, bir şekilde onun ikizinden olan farklılığını, kendi kimliğini ortaya koyuş biçimiymiş. "Biz aynı değiliz, ben yerde yatanım ve onun gibi düşünmüyorum," deme

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şekliymiş. Onun *Principium Individuationis*'i[26] kendini yere atmakmış. Garip ama homozigot ikizler arasındaki kalıcı savaşta oldukça doğal bir tutum sonuçta.

Anne, kendisinin ve zavallı kocasının Enrico'yu kendisini yere atmaktan vazgeçirmek için çok uğraştıklarını da söyledi; çünkü artık kötü bir alışkanlık haline gelmiş, ikizlerin aralarındaki hadiselerden de bağımsız, kendini baskı altında hissettiği tüm zamanlarda yaptığı bir çeşit otomatik bir refleks gibiymiş. Fakat sabır, gayret ve dualar sonucunda Enrico, on sekiz yaşına doğru bunu yapmayı bırakmış. İkiziyle, diğer kardeşleriyle ve yabancılarla da kendini yere atmadan tartışmalara girmiş, hatta kavgaya tutuşmaya başlamış. Bir daha asla yapmamış. Böylece o problem, bir problem olmaktan çıkmış ve yılların içine gömülüp yitmiş, unutulmuş. Ta ki bugüne kadar. Şimdi demircinin kendisini ateşe vermesine neden oldukları için özür dilemeye gelmişler ama onlar orada Peder Ermete'yle konuşurlarken, içlerinden birisi aniden kendini yere atmış. Fakat kendini yere atan Enrico değil de bu sefer şaşırtıcı bir şekilde diğeri, yani Manrico'ymuş. İşte o yüzden ayaktaki, yani Enrico öyle çaresizmiş ki, "Yapamazsın, yapamazsın," diyormuş: Manrico onun eski halini çalıyormuş.

Bütün bunları çözme görevinin bana ait olduğu farz ediliyordu. Fakat problem neydi? İşte o belli değildi. Ne var ki her ne ise, ilk etapta Manrico kendini yere attığında hangi konudan bahsettiğini saptamanın önemli olduğunu düşündüm ve sordum. Peder Ermete ikizlerin Wilfred'le ilgili niçin o şekilde konuştuklarını açıklamaya çalıştıklarını söyledi. Ona, ikisinin birden mi yoksa sadece birinin mi konuştuğunu sordum. Peder Ermete, Enrico'nun konuştuğunu söyledi: Onlar için sadece bir şaka olduğunu, böyle bir tepkiyi hiç beklemediklerini söylüyordu. Kardeşinin kendini yere atması aniden olmuştu.

Eh, benim hiçbir müdahalem yoktu, o yemek odasında bulunan insanlara bir şeyler yapmasını söylemek gülünç geliyordu ama bir şeyler yapılması gerektiği de ortadaydı. Bu yüzden ve benden beklenen de

26 (Lat.) Bireyselleşme İlkesi. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu olduğu için, durumu ele aldım. Peder Ermete'den Enrico'yu kiliseye götürmesini ve ona günah çıkarttırmasını rica ettim. Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ve tam olarak şöyle dedim: "Ona günah çıkarttır." Bir hemşireye iğne yapmasını emreder gibi. Sonra da yere çömelip Manrico'nun elini tuttum, nabzını ölçüyormuş gibi yaptım ve başka bir şey yapmadan onunla birlikte, o garip pozisyonda öylece kaldım. Annesinden kibarca eve dönmesini rica ettim ve o da karşı çıkmadan uyguladı. Böylece *onları ayırmak için,* aklıma gelen tek şey bu olduğundan ve başka ne yapacağımı bilemediğimden, kendini yere atmış o yüz kiloluk adamla bir on beş dakikayı bu şekilde geçirdim, onları ayırmayı başarmıştım. Ancak itiraf etmeliyim ki bu başka bir şey yapamama durumu, şaşırtıcı şekilde işe yaramıştı. On beş dakika sonra Enrico ile Peder Ermete göründüler ve Enrico incecik bir sesle konuşmaya başladı. Televizyonda Wilfred'i suçlama şakasının kendi fikri olduğunu ve Manrico'nun onunla hemfikir olmadığını ve onu kendisinin ikna ettiğini veya en azından ikna ettiğini sandığını, onu o talihsiz şakaya sürükleyenin kendisi olduğunu ve sonuç olarak tek suçlunun da kendisi olduğunu ve kardeşiyle olayın ilgisi olmadığını söyledi. Hepimiz ağzı açık onu dinliyor olsak da tüm bunları Manrico'nun gözlerinin içine bakıp özür dileyerek ve ondan ayağa kalkmasını rica ederek söyledi. Bunun üzerine Manrico ayağa kalktı ve bu sefer de onun küçükken yaptığı gibi kendisini yere attığı için özür diledi ve iki kardeş sımsıkı bir şekilde kucaklaştılar. Peder Ermete onları birbirlerinden ayırmak gerektiği yönündeki düşüncemi hemen anladı. Enrico'nun ertesi gün, Wilfred'in hâlâ Ağır Yanıklar bölümünde yattığı Padova'ya gitme arzusunu ve kendisinin bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söyleyerek kaçmak üzere olanlara yapıldığı gibi, onları doğal bir yolla birbirlerinden ayırmanın yöntemini bulmuştu. Derin bir sessizlik oldu ve Peder Ermete devam etti. "Wilfred'in durumu hâlâ çok ağır," dedi ve Enrico ona yardımcı olmak için yakınında bulunarak sebep olduklarına dair pişmanlığını gösterme arzusunu ifade etmişti. Peder onun adına konuşurken, Enrico başını sallıyordu. Manrico bir kere, "Ben de giderim," dedi. Peder

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ermete hemen karşı çıkıp annesiyle köyde kalmasının çok daha iyi olacağını belirtince, o da ısrar etmedi.

Böylece Enrico Antonaz, Padova'ya hareket etti ve Manrico Antonaz burada kaldı. Ve şu anda anneleri beklenmedik bir şey diyerek bizi şaşırttı. Bu dün akşam bilmediğim bir şeydi, tahmin bile edemezdim, takındığı ifadeden belliydi ki Peder Ermete de bilmiyordu. O bunu hayal dahi edemezdi. Oysa en azından şüphe etmemiz gerekirdi. On yıldır bu insanlarla bir arada olduğuna göre benden çok onun tahmin etmesi gerekirdi, ben daha iki haftadır buradaydım. Ama ben bir psikiyatrım, masöz falan değilim ki ve daima böyle olduğunu bilmeliydim, doğal olarak, yavaş yavaş, günbegün, herkesin gözleri önünde, annenin onayıyla, neredeyse görünmez hale gelecek kadar büyük saplantılara kapıldıklarını bilmeliydim. Bu kadının söylediği şeye gelince: Tamamıyla masum ve biraz sarsılarak ikizlerinden biri Padova'ya giderken, diğerinin onunla kalmasının büyük bir olay olduğunu söyledi. Hayatlarında ilk kez ayrılmıştılar.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yine de kabul ediyorlar

Savcı sonunda cesetleri ailelerine verdiğinde Formentolar, Beppe'nin cenaze töreninin Serpentina Katedrali eski papazı Peder Toffoli tarafından düzenlenmesine karar verdiler. Beppe'yi yine Serpentina'ya, ailelerinden bir kimsenin bile gömülmediği bizimkinden daha sade ve adı sanı duyulmamış bir mezarlığa gömme kararı aldılar. Bu alenen bana ve Beppe'nin çok sadık olduğu azize nispet olsun diye alınmış bir karardı. Ama ne yapabilirdim? Bunu doktorla konuştum, o da karşı çıkmamak konusunda benimle hemfikirdi, o an için bir anlamı yoktu: Benden nefret ediyorlardı ve karşı çıkmak için yapacağım herhangi bir şey, o nefreti beslemekten başka işe yaramayacaktı. Ayrıca Zeno bana o ticaret merkezinin müdürüne yardım edip, onu papaz evinde ağırlayıp tıbbi yardımda bulunmamın Sauro tarafından kendisine karşı yapılan saldırgan bir hareket olarak algılandığını da hatırlattı. Zeno'nun dediğine göre, Serpentina katedraline başvurmaya karar vermiş olması, benim davranışıma karşı bir tepkiydi. O sabah Zeno yoktu, o olayı görmemişti, ona anlatılan yorumda rollerin değiştirilerek benim saldırgan, Sauro'nun ise kurban haline getirilmiş olduğunu anladım. Böylesinin Zeno için bir mahsuru yoktu çünkü ailesine olan her zamanki nezaketinin altında, ailesine karşı güçlü bir sabırsızlık gelişiyordu ve bu nedenle de benim olay esnasında babasına karşı bir isyan kıvılcımı yakmış olmam fikri hoşuna gidiyordu. Aslında olayların gerçekte nasıl geliştiğini ona anlattıktan sonra, evde kendisine anlatılan versiyonun gerçeğine tercih edeceği kadar çekici bulduğunu fark ettim Aslına bakılırsa, benim ticaret merkezi müdürüne yardım edişim, Beppe Formento'nun isteğine ihanet eden çok ciddi bir karar için bahane olarak kullanılmıştı: Bu karar, cesedinin neredeyse hiç tanımadığı bir papaz tarafından azizinden ve hatta insanlarından uzağa defnedilmesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

XY

Doğrusunu söylemek gerekirse, o papaz cenaze ayinini hep birlikte gerçekleştirmeyi teklif etmek için bana telefon etti. Durumun farkında olmayan açık sözlü ve yaşlı bir adamdı: Beppe Formento'nun at çiftliğinin bir bölümü Serpentina'da bulunuyordu, akrabaların bölgesellik mevzusu sebebiyle kendisine başvurduklarını düşünmüştü; sonrasında cenaze töreninde kendi papazlarının bulunmasını kesinlikle arzu edeceklerini düşünmüş ve beni aramıştı. Ona gerçeği anlattım; yani şu savcının şükranlarını sunduğu toplantımızın üzerinden günler geçtikten sonra Borgo'ya döndüğümden beri, bilmediğim nedenlerden dolayı, Formento ailesi benimle artık ilgileri olmasını istemiyordu. Peder Toffoli bundan rahatsız oldu ama o da olayları iyileştirmek için aracı olarak kendisine başvurulmasına bozulup bütün bunların bizi sarsan travmanın bir sonucu olduğu hipotezini göz ardı ediyor gibi görünüyordu. Bu birkaç gün içinde bu bağlantıyı bertaraf eden ikinci kişiydi ve bu kez bu kişi, bize olduğu kadar katliamın gerçekleştiği yere de çok yakın biriydi. Nasıl oluyordu da insanlarımız, hızla çoğalmakta olan bütün bu değişimlerin, garipliklerin ve zorlukların o olaydan kaynaklandığını akıllarına dahi getiremiyordu? Veya tüm o değişiklikleri, gariplikleri ve zorlukları anlamak için ormana gidip görmek, olayları anlamak için yeterli değil miydi?

İlk kez olarak ormanın bu tarafındaki olayın başka insanlar tarafından nasıl yorumlandığını sordu, yani tam olarak benim biraz da vurgulayarak "Koca Dünya" adını verdiğim yerde, Serpentina'nın ötesinde. Hâlâ ve çokça konuşulduğu şüphe götürmezdi. Çünkü televizyon sinyali alamıyor olsak da ne olduğu bilinmeyenin peşi sıra her gün Borgo'da, sağda solda koşuşturmakta olan yabancıların –polisler, gazeteciler, fanatikler, meraklılar– gelip gidişini görüyor, sohbetlerini işitiyorduk ve *San Giuda Katliamı*'nın dışarıda halen bir saplantı halinde olduğunu fark ediyorduk. Ancak saplantı, o ormanda ne olduğunun gizemiyle ilgiliydi: Kimin öldürdüğü, nasıl ve niye? Yani bütün olay, koca bir polisiye filme ve o zavallı insanlara olanın bir başkasına da olabileceği korkusuna indirgenmişti. Bazı insanların başına çoktan çok çirkin bir şey gelmiş olduğunu ve gelmeye de devam ettiğini kimse

BELONGS TO KAKTUS TEAM

düşünmüyordu. Bazılarının başına gelen şeyin herkesin başına gelmiş gibi hissettiren insan şefkatinden bahsetmiyorum; herkesin ruhunda, *gerçekten* olmuş olan şeyin şu savcının katliamla bağlantılı olarak sonunda söylemeye cüret ettiği şeyden bağımsız olarak herkesin ruhunda, herkesin zihnindeki suçluluktan bahsediyorum; utanç verici resmî versiyonundan.

Gerçekten gülünçtü: Kaçırılmış bir çocukla beraber on bir kurbanla birlikte İslamcıların terör saldırısı. Stop. Devlet sırrı hemen çözülüverdi. Sadece kurbanların hepsinin başlarının kesilmiş olduğu eklendi ve kaygısızca kimlik belirleme için ailelere ölülerin kendisini görme izni verildi. Bu da iki anlama geliyordu: İfratın bozulmamış on bir cesedin ölüm sonrası başlarının kesilmesine (ve sonra yeniden birleştirilmelerine) kadar gitmiş olması ve bir düzine zavallı dağ köylüsünün olası uyumsuz tanıklıklarının bir problem olarak değerlendirilmemiş olmasıydı. Savcının günah çıkardığı sırada bana açıkladığı sırlar, bana şu an için, ilk ortaya çıktıkları kadar garip gelmiyordu.

Şimdi o versiyonun "Koca Dünya"da kabul görmüş olması beni şaşırtmıyor: Hayatını bir ekranın karşısında geçiren kişi, o ekran tarafından kendisine söylenen şeylere inanmazsa neye inanır? Ölüler, korku ve ortadan kaybolan çocuk vardı, gerçekti ve çevrelerine öyle çok korku ve hüsran yaymışlardı ki televizyon karşısında katılaşmış hiç kimse, yetkililerin bildirdiği şeylerden şüphe etmeye cüret etmezdi. Dahası uluslararası terörizm olduğu söylenerek olayın devlet sırrı olarak korunması olağan gibi gösteriliyordu ve böylece yavaş gelişen, eksik ve inanılması güç resmî versiyon bile akıllıca bir sonuç veriyordu. Düşmana onunla ilgili keşfettiğimiz şeyler hakkında bilgilendirme avantajını elbette ki vermeyecektik. Hayır, "Koca Dünya"da birilerinin söylenenlerden kuşku duyacağını ummuyordum. Benim kilisemin cemaatinin bile kuşku duyacağını, Sauro'nun ve Ignazio'nun ve Antonaz ikizlerinin ve Lechner ikizlerinin ve Polverone'nin ve Armin'in ve Ivo Zoboli'nin ve neler olduğuna bakmaya koşan diğerlerinin… Onlar dahi kuşku duymazdı ve bu beni çok şaşırtıyordu. Sonuçta, onlar tek başı kopanın Beppe olduğunu görmüşlerdi, kırmızıya bulanmış buzlu ağacı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

görmüşlerdi. Bunları gördükleri için neredeyse çılgına dönmüşlerdi. Buna benzer bir saçmalığı kabul etmeleri nasıl mümkün olabilirdi? Ama yine de kabul ediyorlardı.

Beppe Formento'nun cenazesine gizlice girdim. Kimseye görünmeden geçmek zor olmamıştı çünkü sonlara doğru ortalık oldukça kalabalıklaşmıştı. Televizyon kameraları, İtalyan bayraklı şeritleriyle belediye başkanları, üniformalı jandarmalar, milletvekilleri, askerler ve yakın kasabalardan gelmiş bir dolu insan vardı. Peder Toffoli ayini tek başına yönetiyordu ve vaaz sırasında kafası kopmuş o on bir adet cesetten topraklarımızın tarih boyunca gördüğü en korkunç olay olarak bahsetti. Sonra Trento Başpiskoposu'ndan fanatizm ve terörist çılgınlıktan bahseden bir mesaj okudu. Benim cemaatimin çoğu oradaydı, dinliyorlar ve söyleyecek bir şey bulamıyorlardı. Törenden sonra Sauro beni görmeden çok yakınımdan geçti ve erkek kardeşinin başını keserlerken onları görmüş gibi, "Lanet olası Araplar," diyerek sövdüğünü duydum. Bu kadardı, bitmişti. Zavallı dağ insanlarına aksini iddia etmek zahmetine katlanmaya bile gerek yoktu çünkü dağ köylüleri hiçbir direnç göstermeden tüm bunları yutmaya terk edilmişlerdi.

X

"Alo?"

"Merhaba, nì."

"Anne…"

"Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Ya siz?"

"İyiyiz, iyiyiz."

"…"

"Alo?"

"Evet, buradayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, yani her şey yolunda mı?"

"Evet, anne, evet. Ama sen…"

"Ama ben?"

"Hayır, yani Serpentina'da olduğumu nereden bildin?"

"Neredesin?"

"Serpentina'da."

"Nedir o?"

"San Giuda'ya yakın bir kasaba, burada telefonlar çekiyor."

"Ah, nereden bileyim?"

"Aynen işte. Neden cep telefonundan aradın öyleyse?"

"Ah, öylesine denedim, sadece denemiş olmak için."

"Vay canına, antenlerin amma açık! Tesadüfen cep telefonlarının çektiği bir yere geliyorum ve anında, pat, senin içine doğuyor."

"İçime doğduğu falan yok."

"Ah, öyle mi? Neden aramayı denedin öyleyse?"

"Çünkü bunu her gün deniyorum, hayatım."

"Ne yapıyorsun?"

"Seni aramayı her gün deniyorum."

"…"

"…"

"Yani, cep telefonlarının çekmediği bir yerde olduğumu bildiğin halde her gün beni aramayı denediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, neden ki?"

"Hayır, pardon da bunu ben soruyorum. *Neden*?"

"Ne neden?"

"Cep telefonunun çekmediğini bildiğin halde neden her gün beni arıyorsun?"

"Eh, hiç belli olmaz. Mesela şu anda çekiyor."

"Evet, ama bu bir istisna! Normalde çekmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Normal veya istisna fark etmez. Denemek istiyorum, deniyorum. Bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Telefonumun çekmediğini bilsen de."

"*Belki de* çekmeyeceğini bilsem de, evet. Bir anda aklıma o an geliveriyor."

"Ah, peki, neden sana verdiğim papaz evinin numarasından aramak aklına gelivermiyor mesela?"

"Orası bir rahibin ev numarası. Rahatsız etmek istemiyorum."

"Ama numarayı sana verdiysem, bu rahatsız etmiyorsun demek zaten."

"Aklıma gelmedi, tamam mı?"

"Oysa düşmeyen bir cep telefonunu aramak aklına geliyor."

"Evet, alışkınım çünkü."

"Belli ki telsizden arıyorsun."

"Evet."

"Cevapsız aramalardaki milyonlarca bilinmeyen numara araması sen miydin yani?"

"Ben nereden bileyim?"

"Hayır, çünkü sana yüz kere söylememe rağmen nedense beni telsizden arıyorsun ve ekranda bilinmeyen numara çıkıyor ama beni..."

"..."

"..."

"Ama seni?"

"Neyse, anne. Boş ver."

"Pardon ama anlamıyorum. Seni nereden aradığım ne fark eder?"

"Evet, neyse. Boş ver. Kısaca sen iyisin, ben iyiyim, babam iyi; hepimiz iyiyiz."

"Tanrı'ya şükür. Sen neden oradasın?"

"Nerede?"

"Şu anda bulunduğun yerde, adı neydi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Serpentina. Peder Ermete'yi cemaatinden ölü bulunan birinin cenaze törenine getirdim."

"Kızakta ölenlerden birinin mi?"

"Evet. Yalnız çok kalabalık ve ben biraz uzaklaştım."

"Ah, gerçekten de öyle delice bir şey olmuş, gördün mü?"

"Saçmalık..."

"Nasıl saçmalık? Bunu ben değil, neydi adı, o bakan diyor. Bir iddia da vardı. Görmedin mi?"

"Anne, olduğumuz yerde ne televizyon var ne de radyo çekiyor. Gazete de gelmiyor..."

"Evet, ama bir terör saldırısı olduğunu duydunuz, değil mi?"

"Evet, duyduk."

"Ah, o zaman neden saçmalık diyorsun? İnanmıyor musun?"

"Sana ne diyeyim ki? Özellikle de orada bir saldırı düzenlemeleri bana garip geliyor."

"Aslında bakan da bunun garip olduğunu söyledi. Strateji değişikliği diyor, artık hiçbir yerde huzur yok."

"E peki, bunu söylemek neden bu kadar uzun zamanını almış?"

"Amerikalılar yüzünden diyor."

"Amerikalılar mı? İyi de neden?"

"Çünkü başlangıçta iddialarla ilgili emin olmadıklarını ve kendi tahkikatlarını yaptıklarını söylüyor ama sonunda yapmışlar şeyi, adı neydi? "

"Neyi?"

"İddia. *Şu anda* o kelimeyi unuttum. Ah, Tanrım, şey tarafından tasdiklenmiş."

"Doğrulanmış?"

"Hayır, hayır, şey... Neydi?"

"Ben nereden bileyim? Onaylanmış mı? Geçerli kılınmış mı?"

"Hayır ya! Daha kesin bir şeydi! Nasıl denir?"

"Teyit edilmiş mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayıırr! Tanrı aşkına, birisi bir şey dediğinde başka bir şey aklımda kalıyor ama diğeri?"

"..."

"...Ah Tanrım, hafızamı kaybediyorum..."

"Tamam, anne, fikir verdi."

"Benim istediğim fikir vermesi değil. Ben kelimeyi hatırlamak istiyorum."

"E, haydi o zaman, of... Geçici hafıza kaybı anlaşılabilir bir şey."

"Evet, yazık ki bu bana hep oluyor. Bazen lafa başlayacağım, basit bir şeye ama... Bilmem mesela, 'bu sabah kuaföre gittim,' ama tam söyleyeceğim sırada hatırlamıyorum."

"Nerede olduğunu mu hatırlamıyorsun?"

"Şimdi de sen bunadın, aşkım. Kelimeyi hatırlamıyorum, diyorum."

"Hangi kelimeyi?"

"Kuaför kelimesini mesela."

"Kuaför kelimesini hatırlamıyor musun?"

"Mesela dedim! Örnek olarak."

"Şaka yapıyordum, anne, sen de! Seni kızdırmak için..."

"Eh, sen dalga geç ama çok kötü bir şey. Neyse unut gitsin. Sonuçta iyisin, öyle mi?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda."

"Orada kar devam ediyor mu?"

"Şu anda burada yağmıyor. Ama biz çıkarken, San Giuda'da kar yağıyordu. Orada hep yağıyor. Hiç durmuyor. Arabamı görsen, tamamen kar altında."

"Sıkı giyin, tamam mı? Hastalar nasıl?"

"İyiler, iyiler."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öksüren biri vardı, öksürüğü nasıl? Bisolvon işe yaradı mı? Sana hangisini söylemiştim; Bisolvon mu, Tussamag mı?"

"Bisolvon. Eh, pek değil. O değil de sen Doktor Rapetti'ye bunlar boğmaca belirtileri mi, diye sordun mu?"

"Hah, işte! Görüyor musun? Bu yüzden onu aradım ama neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Başlangıçta özellikle de geceleri kuru öksürük olur dedi. Ve bu dönemin iki üç hafta sürdüğünü söyledi."

"Ateş olur muymuş?"

"Ateş olmuyor. Sonra öksürük artar, buna ağrı ve hırıltılar eşlik edermiş. Bir de balgam. Dediğine göre, krizler özellikle geceleri gelirmiş ve çoğunlukla öğürmeler eşlik edermiş."

"Hiç ateş olmuyor."

"Bilmiyorum, onu sormadım. Fakat sanırım olmuyordur çünkü ateşten hiç bahsetmedi. Bu dönemin iki üç hafta sürdüğünü söyledi ama komplikasyon olmazsa... Komplikasyona maruz kalanlar genellikle iki yaş altındaki çocuklar olurmuş. Fakat çok bulaşıcı olduğunu da söyledi."

"Hımm... Teşekkürler. Ben boğmaca geçirdim, değil mi?"

"Evet. Kabakulak ve kızamıkla birlikte geçirdin, hatırlamıyor musun?"

"Evet, kesinlikle, yani galiba."

"Hepsine birlikte yakalandın. Durmadan ağlıyordun çünkü bir canavar gibi hissettiğini söylüyor, bir daha normale dönemeyeceğinden korkuyordun."

"Gerçekten de. Adı neydi, tuttuğunuz bakıcı benim bir canavar olduğumu ve hep böyle kalacağımı söylemişti."

"Evet, Angela."

"Demek hatırlıyorsun?"

"Olayı öğrendiğimde kıçına tekmeyi bastığımı da hatırlıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence sadistti, biliyor musun? Şimdi düşününce, beni bir sadistin eline bırakmışsınız gibi geliyor."

"Saçma sapan konuşma, büyükannen hastanedeydi. Sadece bir hafta bizdeydi."

"Az mı sence? Ciddi şekilde hasta bir çocuk, sadist bir bakıcıya maruz kalıyor, tam bir haft-"

"Konfirme edilmiş! Hah, işte kelimeyi buldum, kahrolası!"

"Ne kelimesi?"

"İlk başta aklıma gelmeyen kelime. *Konfirme edilmiş*. İddia. Amerikalılar tarafından."

"Gördün mü, hafızanı kaybetmemişsin? Sadece biraz yavaşlamış diyelim."

"Yavaşlamak mı? Ne hastalığı bu?"

"Bir hastalık falan değil."

"Değil mi? Normal mi yani? Bir insanın kelimeleri on beş dakika sonra hatırlaması, sana göre normal mi?"

"Anne, fazla kafana takıyorsun. Senin derdin bu. Önemli değil demiyorum ama inan bana, sende yanlış giden her şeyin asıl nedeni endişe."

"Amnezi de mi?"

"Amnezi değil anne, *veri kaybı* deniyor. Küçük geçici unutkanlıklar, yanılmalar, akıl karışıklıkları... Herkese olur ve varsa analiz yapıldığında belirti olarak, bir kelimeyi hatırlamaya direnç gösterilmesinden anlaşılarak, belli bir fiziksel acının sebebini anlamaya yardımcı olur. Mesela sen konfirme etmek fiilini hatırlamakta güçlük çektin. Neden?"

"Nereden bileyim. Bir sürü kelimeyi hatırlamakta güçlük çektiğim oldu. Ki bu da başlı başına bir belirt-"

"Bu hiçbir şeyin belirtisi falan değil. Sadece endişelerini azaltman gerekiyor. Ama Ansiolin'le değil. Hâlâ alıyor musun?"

"Evet."

"Ne kadar?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Otuz."

"Günde otuz damla mı?"

"Evet."

"Her gün mü?"

"Hemen hemen."

"Ciddi olamazsın, bırakmalısın, anlıyor musun? İşte bu hafıza kaybına sebep olur. İlaç olmadan endişelerini azaltmak için kendini zorlamalısın. Mesela sana verdiğim egzersizlerle veya daha da iyisi yogayla. Neden bana hiç kulak asmıyorsun, ha? Neden yogaya yazılmıyorsun?"

"Bak, yoga iyi olurdu. Fakat şu veya bu sebepten hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Bak, beni dinle, kendini zorla biraz. Şimdi, hemen, telefonu kapatır kapatmaz. Sana verdiğim numara duruyor mu?"

"Evet."

"O numarayı ara ve seni benim hocamın gönderdiğini söyle, ismi Brhan. Yaz bunu: Brhan. Be Re He A Ne, Trento yoga merkezinden."

"Olur."

"Görürsün bak. Sana ne denli faydası olacağını tahmin bile edemezsin. Ama ara, lütfen."

"Tamam, ararım."

"Ve Ansiolin'i bırak, lütfen. Birden değil, kademeli olarak: Yirmiye geç, sonra ona, sonra bırakana kadar günde beş damla. Deneyecek misin?"

"Tamam canım, denerim. Merak etme."

"Bravo, anne. Beni merakta bırakma."

"Sen de beni… Sen de beni merakta bırakma."

"Ah, ben sofu hayatı yaşıyorum. İçin gayet rahat olabilir."

"Ve ara beni, lütfen. Daha sık ara."

"Tamam, daha sık ararım."

"Teşekkürler, nì. Görüşürüz."

"…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"…"

"Anne? Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Ne var?"

"…"

"…"

"Alberto'dan haber çıktı mı?"

"Hayır."

"Ah…"

"…"

"Bugünlerde tesadüfen televizyonda rast geldin mi? Ne bileyim, haberlerde falan?"

"Ah, evet. Çok kere gördüm, patronuyla birlikte, adı neydi, E…"

"Errera mı? Alberto da onunla mıydı?"

"Evet, diğer temsilcilerle birlikte. Fakat ne kadar da zayıflamış!"

"Evet, soruşturmanın stresinden. Bir şey demedi mi?"

"Kim, Alberto mu? Hayır. Yani ne diyecekti ki?"

"Bilmem. Sordum sadece…"

"Onun için endişeleniyor musun?"

"Hayır, anne, hayır. Sadece meraktı."

"Ah! Beni ararsa, ne demem gerekiyordu?"

"Aramaz ama ararsa da bir şey deme."

"Peki."

"Ama hiç, hiçbir şey. Anlaştık mı?"

"Tamam. Hiç, hiçbir şey."

"Söz ver."

"Söz veriyorum."

"Teşekkürler. Kapatıyorum. Sanırım cenaze bitti, gitmeliyim."

"Hoşça kal, nì. Dikkatli ol."

"Bay!"

"Bay!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

X

Sonraki günlerde resmî versiyon, Borgo'nun eski evleri arasına kötü, şaşkın bir kibir yaydı; garip ve hiç bilinmedik bir dünyanın merkezinde olma hissiydi bu. New York, Londra veya Madrid'de yaşayanlar gibiydik, kahrolası İslamcı terör saldırısına uğramıştık. Sıradaki kurbanlar bizdik, önemliydik. Hiç kimse buna şaşırmamıştı, hiç kimse gördüklerini hatırlamaya cesaret edemiyordu.

Hiç kimse… Zeno Formento hariç. O çocuk geri kalan herkesten farklı olarak, katliamdan sonra *daha iyi hale gelmişti*: Daha önce ne kadar suskun, bloke olmuş ve hatta garip idiyse, şimdi de bir o kadar girişken, akıllı, sempatik ve hızlıydı. Herkesin evladı olmasını isteyeceği bir çocuktu. İsteseydi, bu gerçekleşebilirdi ama o yapmadı.

Annesinin ve dedesinin trajedisinin yükü bir lanet, bir kader gibi omuzlarındaydı. Ben Borgo'ya gelmeden çok önceki ve suskunlukla sarmalanmış ancak bana farklı kişiler tarafından farklı zamanlarda kısaca aktarılmış eski olaylarla ilgiliydi. Bu hikâyenin belli pasajları hep karanlıkta kalırken, bazı parçaları değişkenlik de gösterebiliyordu. Bu nedenle ben kesin olan kısmını anlatacağım.

Zeno'nun ormancı ve eski bir partizan olan dedesi Fausto Codognotto'nun, tek çocuğunun doğumundan az sonra, ellili yaşlarının sonlarına doğru Pergine Valsugana Akıl Hastanesi'ne kapatıldığı ve evine bile gönderilmeden önce orada öldüğü kesin olan parçalardan biri. Aynı kaderi Zeno'nun annesi olan kızı Dori'nin de devam ettirmesi kesin parçalardan: İlk olarak o dokuz yaşındayken yasalar nedeniyle kapatılmadan hemen önce Pergine'ye girmiş ama bir yıl sonra çıkmış. İkinci girişi Sauro Formento'yla evlenip Zeno'yu doğurduktan sonra, yirmi dört yaşındayken olmuş. Bu, Pergine'nin sabıkalılar hariç hiçbir hastayı kabul etmediği döneme denk geliyormuş. O sabıkalıymış. Tekrar yatırılmış ve bu sefer bir daha çıkmamış: Babası gibi o da San Giuda'ya ancak mezarlıkta defnedilmek üzere geri dönebilmiş.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Zeno, şarküterinin üzerindeki büyük bir evde babası, Adua halası, Regina halası, Rina halası ve kuzeni Perla'yla birlikte büyümüş ama ona asıl bakan amcası Beppe olmuş. Amcası mümkün olan en kısa zamanda onu doğanın güçlü ellerine emanet etmek için okuldan, kendi deyimiyle *çekip* almış. Küçüklükten itibaren onu at binmeye, balığa, ava, orman yürüyüşlerine ve dağlara tırmanmaya götürmüş. Bu onu hemen hemen her sporda başarılı olacak güçlü bir kişi haline getirmiş. Bunun üzerine yarışlara katılmaya ve kazanmaya başlamış: Önce alp disiplini kayak, sonra kızak. On beş yaşına geldiğinde kayaktaki atlama yeteneği keşfedilmiş ve Zeno İtalyan Ulusal Ligi'ne giren en genç sporcu olmuş. Her gün trambolin eğitimi alabilmesi için Val di Fiemme'de giderleri federasyon tarafından karşılanan Salesiani yatılı okuluna transfer olmuş. Spor sayesinde onu kovalayan kötülüklerden kaçabilmiş gibi görünüyormuş.

Bu olaylar da ben gelmeden önce olmuş fakat bu olaylar şimdiye dek iyi bilinen ve açıkça anlatılanlar çünkü bütün kişiler ve tanıklıkları bu noktaya kadar gayet açık ve mutabıklardı. Ancak bu noktadan sonra, iş Zeno'nun herkesin çok başarılı olacağını tahmin ettiği ve yeni başladığı atlayıcılık kariyerini, sporu ve okulu bırakıp San Giuda'ya dönüş nedenine geldiğinde birdenbire karmaşıklaşıyordu. Ailenin söylediklerine bakılırsa sebep, içlerinde en ağır olan ve Sauro'yu sakat bırakan ilk kalp kriziydi: Eğer bahsedilen olayların tarihleri birbirini tutsaydı, bu belki de en iyi açıklama olurdu. Hatta, Borgo'da dolaşan başka bir versiyon da bu savı tamamen alaşağı ediyor ve dönüşünün sebebinin Sauro'nun kalp krizi olmadığını destekliyordu. Gerçeği tam olarak bilmiyorum, hâlâ Borgo'ya gelmemiştim ama daima bu olayla ilgili asıl gerçeğin kimse tarafından anlatılmadığı izlenimine kapılmıştım. Diğer taraftan bu *kulaktan dolma* olarak anlatacağım son olay çünkü Zeno'nun dönüşünden ve Sauro'nun kalp krizinden birkaç ay sonra ben Borgo'ya geldim ve o zaman bulduğum, kesinlikle Beppe'nin bahsettiği o hayat dolu ve yetenekli çocuk değildi. Tersine, onunla bir ilişki kurmayı zorlaştıran aşılamayan bir sessizliğe ve önüne geçilmez bir utangaçlığa mahkûm bir insandı. Belli ki inisiyatif eksiliği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

içinde, sanki bir uzantısı gibi, etten bir cihazmış gibi yapışık dolaştığı babasının dediklerinden başka bir şey yapmıyordu. Sauro'nun yanında görünmediği zamanlarda eve kapanmış, bilinmeyen şeylerle meşgul olduğuna kesin gözüyle bakılırdı. Pazar günleri halalarıyla birlikte kiliseye gelir, hep iki aynı günahı için günah çıkarır ve ayine yardım edip komünyon alırdı. Gerçekten "garip" değil de sadece kayıtsız görünürdü. Hayat onun için sadece, muhtemelen, yarı karanlıkla kaplı ve başını eğip sessizlik içinde karşılık vereceği bir görevdi.

Sonrasında tam da katliamın sabahından itibaren aniden değişti. O gün ben ve babası şoktayken, tanımadığı bir duygu olan inisiyatifi ele alıp liderlik etmiş, düşünmüş, değerlendirmiş ve ne yapması gerektiğine karar verip ona göre hareket etmişti. Sonra, savcının mengenelerinin arasından o da nasibini aldığında –ve benden farklı olarak bir şey öğrenmeden mengenelerden kurtulduğunda– diğerleri gibi garipliklerin içine gömülmek yerine, tam tersine o gariplikten onu tutsak alan engelden özgürleşmiş halde çıkmışa benziyordu. Babasıyla meşgul olmaya ve onun emirlerini yerine getirmeye devam etti ama o emirlere uymamaya ve kafasına göre hareket etmeye de başlamıştı. Arabayla veya kar motoruyla Serpentina'ya gidip geliyor, malları almaya Mezzolombardo ticaret merkezine uğruyor, yüklüyor, boşaltıyor, düzenliyor, kar kürüyor ve Borgo'dayken, restorana dönüşmüş şarküteride masalara servis yapıyordu. Fakat aynı zamanda babasından gizli Beppe'nin at çiftliğine gidiyor, benim ahırda Zorro'ya bakıyor, bana ve doktora katılıp her kim isterse onun öteberi işlerini bir aziz dinginliğiyle hallediyordu. Yine de diğerleri arasında Beppe'nin ölümü nedeniyle en fazla acı çekenin o olduğunu görüyordum: Kilisede, Aziz'in heykeli önünde diz çökmüş umutsuzca ağladığını görüyordum. Bu onun başka bir garipliği değildi. Güney Amerika'da ne diyorlardı, *fecha del loco*, deli festivali. Deli festivali değildi: Zeno acı çekiyordu ve başka hiç kimsenin olmadığı kadar travma içindeydi ama hepimizi bunalımın ortasına yerleştirmiş o acı ve şok bizi daha beter zayıflıklarımızın vicdanına savururken, onu özgürleştirerek onda ters bir etki yaratıyordu. Evet, özgür oluyordu –herkesin özgür olmayı bıraktığı anda ilk kez

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olarak bir yetişkin, *adam* oluyordu– diğerleri gerileyip çocuklaşırken üstelik. Bunu Doktor Gassion'la da konuştum ve o bunun mümkün olabileceğini söyleyerek beni onayladı: Bir travma bir ferdi sadece tutsak etmez, özgür de bırakabilirdi.

Özgür ve yetişkin bu Zeno Formento, terörist senaryosunu kabul etmiyordu. Amcasının cenazesinin ertesi günü bana geldi ve ne düşündüğümü sordu. Muhtemelen diğerleri gibi benim de buna inanmadığımı düşünüyordu, öyle olmasa muhtemelen bana açılmazdı. Ben ona Bin Ladin'i babasının şarküterisinde köfte yerken görsem bile, böyle bir şeye inanmayacağımı söyleyince arkası geldi. Amcasınınki dışındaki cesetlerin başlarının boyunlarına geri dikildiği doğru muydu, değil miydi? Ya buzlu ağaç? Kırmızı olduğunu görmüş müydüm, görmemiş miydim? Ve orman yolunun kapalı olduğu süre boyunca kırmızı mı kalmıştı? Trento'ya o savcıya gitmek için oradan geçenler sadece o ve ben miydik? Sonra yol tekrar açıldığında, ağaç sanki hiçbir şey olmamış gibi aniden buz rengine mi dönmüştü? Ben de yalanlar söylendiğini ve olayların manipüle edildiğini düşünüyor muydum? O halde İslami terör yalanı herkesi yatıştırmasına rağmen çok daha ciddi bir şeylerin örtüldüğü anlamına mı geliyordu?

Bu tür şeyleri ilk kez biriyle konuşuyordum ve rahatlamayla karışık, taşıdığım ağırlığın farkına vardım. Ben bu ağırlığı hafife almıştım, herhangi bir günah çıkarmanın kalıntısı olarak değerlendirmiştim. Bir rahip, günahları kendi üstüne yüklenir ve sonra sindirir ama bunlar herhangi günahlar değillerdi ve sindirilmeleri de kolay değildi. Doğal olarak günah çıkarılan sırlara saygı göstermeye mecburdum ama Zeno'yla birlikte resmî versiyonun bütün tutarsızlıklarına dikkat çekmek gibi bir şey yapmıyordum. Arkasında bir şey barındırdığı konusunda onunla bir kere bile hemfikir olmamıştım. Bir şeyleri bilmek, kesinlikle bu muhakemelerin bulanıklığında çocuğa yol göstermeme ve onu korumama imkân veriyordu: Başlangıçta, "dünya dışı yol" denilen şeye itibar etmek konusunda gösterdiği hevese engel olarak veya onu kendi kuşkuları hakkında sağda solda ve özellikle de gazetecilerle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

konuşmaktan vazgeçirerek… Savcının gerçeği gizlemek için tüketmeye hazır olduğu öfkeye neredeyse ellerimle dokunmuş, hissetmiştim; öyle bir annenin oğlu, öyle bir dedenin torunu olarak Zeno'nun katliamdan "Koca Dünya"ya karşı yükseltilecek tek ses olarak doğduğunu tahmin etmek zor değildi. Hayır, bağlı olduğu sırrı ihlal etmedim, onunla sadece desteklenen şeyin savunulmazlığından konuştum, bana gelen rahatlamayla, onu körler sürüsünde tek gören kişi gibi hissederek düşebileceği paranoyadan mümkün olduğunca uzakta tutmaya çalıştım. Onu ikimiz de dâhil, hepimizin kör olduğuna ikna etmeye çalıştım ve bu körlükteki önemi çıkaran gerçek farklılığı, görünen veya hatırlanabilen şeylerin değil, kötüyü destekleyecek güce ve bu kötülüğe karşı koyacak inanca sahip olunması veya olunmamasının yaptığına ikna etmeye çalıştım.

Bunu her şeyden önce henüz ulaştığı, çok kırılgan olduğunu tahmin ettiğim değerli normalliğini hemen kaybetmesin diye onun için yaptım. Ama kendim için de yaptım çünkü onu olanlarla ilgili saplantıdan uzaklaştırmakla, onu benim saplantı haline getirdiğim iki soruya doğru sürükleyebiliyordum: Olan ne idiyse neden orada olmuştu ve neden özellikle bizi vurmuştu? Ve neden Borgo'nun diğer bütün sakinleri suç ortağı olana dek böylesine ilgisizce teslim olmuşlardı? Fark ediyordum ki benden farklı olarak yetkililerin gizlediği gerçeği hâlâ bilmeyen biri için *daha küçük* iki şey vardı: En önemlileriydi ama onu bir kenara bırakıyorlardı. Zeno'ya bahsettiğim iki kuzey yıldızı onları işaret ediyordu. İhlale göğüs germek için inanç ve onun sonucuna katlanabilmek için güç.

Dahası, ne olduğunu ben dahi bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Ben ve Zeno ben sırrı bozmadan da çok iyi konuşabiliyorduk çünkü eşit durumdaydık. Her zaman olduğu gibi ve yine, benim için olduğu kadar onun için de safi inanma veya inanmama meselesiydi: Hep inanmış olduğumuz Tanrı'ya inanmak –büyüklüğüne, gücüne, yoğunluğuna ve sahte insanlığın bayağılığına inanmamak ancak saplantı içinde olmadan– bunlara onlardan daha fazla önem verme hatasını yapmadan.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Gördünüz mü?" dedi ışığı yakarak: "Neredeyse bitirdim."

Evet, görüyordum. Sadece birkaç gün önce o çürük tahta ve kırık taş yıkıntısından ibaret olan yerden kapısıyla, ışığıyla, suyuyla, yepyeni yemliğiyle, temiz güzel yalağıyla, yer için samanı, saman balyaları, neredeyse bitmiş olan kabiniyle gerçek bir ahır yaratmış, hepsini tek başına yapmıştı. Fakat ne zaman yaptı? Her zaman ortalıkta olduğuna bakılırsa, bütün bunları ne zaman yaptı?

"Görüyorum. Bu bir mucize!"

"Hayır, mucize falan değil," diyerek güldü.

"Gel canım."

Zorro'nun yanına gitti, cebinden bir havuç çıkarıp ona uzattı. At bağlı değildi ama sanki bağlıymış gibi duvarın yanında hareketsiz bekliyordu. Sadece başını yana doğru attı. Zeno azar azar, yavaş yavaş havucu yüzüne yaklaştırdı. Sanki onu yeme isteğine karşı koymaya çalışır gibi yapıyordu. Fakat sonra teslim oldu, ağzını çocuğun eline doğru uzatıp sarı uzun dişleriyle havucu ısırdı. Zeno onu okşadı.

"Lezzetli, ha?"

Zorro güzel, kaslı, soluk sarı renkte, neredeyse altın rengiydi; beyaz yeleleriyle bir sirk atını andırıyordu.

"Cinsi ne onun?" diye sordum.

"Haflinger," diye cevap verdi Zeno ve ekledi: "Buralardan vesaire bir cins."

Evet, vesaire demek, bir tür bu yöreye ait tik gibi.

"İtalyanca'da Avelignese deniyor."

"*Avelignese mi*?

Zeno cebinden bir havuç daha çıkardı. Zorro şimdi önceki gibi isteksiz değildi. Hatta çocuğun elinde ikinci havucu görünce, yüzünü ona doğru uzattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet. Geldikleri yörenin adı bu, Merano'ya yakın Hafling'ten geliyorlar. İtalyancası Avelengo. Avelengo, Avelignese vesaire. Belki bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

Zorro ikinci havucu da yedi ve Zeno onu yine okşadı. Eli uzun beyaz yelelerinin arasında kayboldu.

"Bahsedildiğini duydum elbette. Fakat *Avellinese* dendiğini sanıyordum. Ne cehalet!" dedim.

"Ah, yanlış ama öyle de deniyor. Aver*l*ignese de deniyor, –r ile. Anlaşılıyor sonuçta."

Atın gözlerinde artık gözyaşı yoktu ama hâlâ pırıl pırıldı. Sanki her an ağlayacakmış gibiydi. Zeno cebinden küçük bir şişe çıkarıp damlalıkla bir damla aldı

"Onu okşayın lütfen, bu onu sakinleştirir," dedi Zeno.

Yaklaştım ve onun az önce yaptığı gibi ben de elimi ak yelesine soktum: Öyle yumuşaktı ki sanki elim köpüklerin içindeydi.

"Göz nezlesi olmuştu o zaman. Ona göz damlası vermem gerekiyor."

Böyle diyerek damlalığı atın sağ gözüne getirip içine birkaç damla bıraktı. Sonra aynı işlemi sol tarafa da uyguladı. Ben onu okşamaya devam ederken, Zorro kirpiklerini sabırla kırpıştırıyordu.

"Atlarla ilgili gerçekten şaşırtıcı olan şey nedir biliyor musunuz?" diye sordu Zeno.

"Gözlerini görüyor musunuz? Her biri yüzünün bir yanında, yani bizimki gibi yakınsak bir görüntü elde edemiyorlar. Zorro bir gözüyle beni, diğer gözüyle sizi görüyor. Ve her zaman da bu şekilde. Bu yüzden de atın her zaman böyle sakin olması şaşırtıcı. Aynı anda örtüşmeyen iki görüntü görmekten huysuzlanmaması veya kafa karışıklığı yaşamaması yani."

Doğru. Lateral görüş. Kuşlar ve sürüngenler gibi aynı anda hep iki farklı şey görüyorlar. Bunu hiç düşünmemiştim. Fakat beni buraya neden getirmişti?

"Hoşuna gitti mi, Zorro?" dedi ben onu okşamaya devam ederken.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok güzel. Özellikle de renkleri. Ben küçükken buna benzer renkleri olan bir av köpeğimiz vardı. Ne deniyor, sarımsı kahve mi?"

"Bej-altın. Atlarda sarımsı kahve diye bir şey yok. O tam bir bej-altın."

Beni atla baş başa bırakıp tırmıkla samanları düzeltmeye gitti. Ahır kokusu gittikçe daha da buruk bir kokuya dönüştü ama havada yeni tahta ve Zeno'nun kullandığı boya sabitleştiricinin de kokusu vardı.

"Malinda ise daha koyu renkti," dedi. "Doru attı o. Yine Haflinger ama o daha iyi kandı."

Kürek yardımıyla at dışkılarını topladı –*fazla* görünüyorlar– ve onları bir kovaya doldurdu. Sonra suyu yere boşaltıp samanla örttü. Evet ama beni niçin buraya getirdi? Neden ona eşlik etmemi istedi?

"Kanının dörtte biri Shire[27]," diye ekledi. "Bu yüzden böyle iri." Bir at nasıl bakılır onu göstermek için mi?

Melezlerden bahsetmek için mi? Bunun için mi?

"Peki, onu neden buraya getirdin?" diye sordum ve sorduğum anda bu soru ile düşündüklerim arasındaki benzerliği fark ettim.

"Neden diğerleriyle birlikte at çiftliğinde bırakmadın?"

"Artık diğerleriyle birlikte olmak istemiyor."

Yeni yaptığı rafa gidip bir fırça aldı.

"Üzgün."

Tahta bir iskemle aldı –çürüktü– ve hayvanın yanına koyup üzerine oturdu.

"Daha fazla yaşamak istemiyor."

Atı okşamayı bıraktım, geriye doğru bir adım attım ve ona yakın durmak ile uzaklaşmak arasındaki ısı farkını hissettim.

"Öyle değil mi?" dedi Zeno, doğrudan Zorro'ya dönerek: "Gördüklerin yüzünden, değil mi?"

Başı hafifçe yana eğik atı kaşağılamaya başladı. Bu sarı ışıkta, dağdaki bu eski ahırda, etrafta eski objelerle –bir kova, bir tırmık,

27 İskoçya'da bir bölge. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir merdiven– ağzından çıkar çıkmaz buğulanan nefesiyle bu pozu, Flaman tablo ustası Vermeer'in at kaşağılayan çocuk eseri gibiydi.

Aniden canlandı.

"Bir soru sorabilir miyim, Doktor?"

"Evet."

"Söylenenlere inanıyor musunuz?"

İşte bu!

Peki, şimdi ona ne diyecektim?

"Katliamla ilgili mi?"

Söylemek istediği buymuş.

"Evet. Terörist saldırısı vesaire olduğuna inanıyor musunuz?"

Bu noktada kaçamayacak veya ona yalan söyleyemeyecek ya da safı oynayamayacağımdan değil ama peder Ermete'nin bu çocuğun yükselişi ve onun deyimiyle, "garipliğiyle" ilgili bana söylediklerini düşünerek herhangi bir yalanı beslemek için en küçük fırsatı ona vermek konusunda çok dikkatli olmak gerekiyordu… Of, kahretsin!

"Hayır. Bu konuda yalan söyleyemem. Biraz bile olsun inanmıyorum."

Zeno atı taramaya devam ederken gülümsedi.

"Ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Ah, o konuda hiçbir fikrim yok."

Korkunç bir psikojenik enerjiye yönlendirebilecek herhangi bir yalanı beslemek için en küçük bir fırsat bile vermemek gerekiyordu.

"Başımızın dertte olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Dertte mi? Bizim mi?"

"Yani eğer bu tip bir şey uyduruluyorsa, gizlemek yerine uyduruyorlarsa, üstü örtülen şey çok daha kötüdür anlamına gelir. Öyle değil mi?"

Bunu derken haksız değildi: Ben de olsam aynısını düşünürdüm. Genellikle uyduruluyorsa, bir şeyler kapatılıyordur; kim bilir altında nasıl bir felaket vardı. Çocuk bir şeyden şüpheleniyordu. Bu olayı saran

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karanlıkta ve savcılığın olayı yönetme şeklinde seçtiği küstahlık karşısında da tek kelimeyle bilgece görünüyordu. Tek tehlike, açıklanamazı açıklamaya imkân veren hayal gücünde kaybolmaktı.

Bakalım gerçekle nasıl başa çıkacaktı.

"Bilmiyorum," dedim. "Ne diyeceklerini bilmiyor da olabilirler."

Atı kaşağılamayı bırakıp ayağa kalktı.

"Evet, yalnız fazla abartıyorlar. Elbette ki biliyorum çünkü polisten evvel orada ben vardım ve *gördüm*..."

Rafa gidip kullandığı kaşağıyı bıraktı ve bir başkasını aldı. Sonra dönüp tabureye oturdu ve Zorro'yu tımar etmeye başladı. Galiba bu sefer daha derinlemesine.

Evet ama ne görmüştü? Söylemeye niyeti yok muydu?

"Ne gördün?"

Gülümsedi.

"Öncelikle ölülerin başı kopmamıştı. Sadece amcamınki kopmuştu."

Konuyu hemen buradan açtı...

Ve zaten bu çocuğun annesi ve dedesi akıl hastanesinde ölmüş, herkes ona kayakta atlama şampiyonu gözüyle bakarken açıklanamaz şekilde bu deliğe geri dönmüştü. Şu anda bana bakan gözlerinin tam önünde kafası kopan amcasını görüyordu. Onu ormanda *bulmuş*. Bir aydan biraz daha önceydi. Travma sonrası strese girecek biri varsa herkesten çok onun hakkıydı.

"Ve bir de buzlu ağaç," diye ekledi. "Kırmızıydı. Bunun nasıl mümkün olabileceğini sormayın çünkü açıklayamam ama kırmızıydı. Kanla dolu gibi görünüyordu ve size yemin ederim ki o yerde her şeyden çok görünür halde olan da oydu. Kırmızıydı ve yol kapanana kadar da kırmızı kaldı. Evet, herkesin kanına bulanmış olan ağaç."

"Sonra yolu tekrar açtıklarında, buz rengine geri dönmüştü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Ve bunu söyleyen tek ben değilim."

"Başka kim söylüyor?" Senin ve flaş belleğinde söylediği üzere Alberto'nun dışında?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peder Ermete," dedi Zeno. "Benim gördüklerimin hepsini o da gördü."

Doğru. O da *gördü*. Er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacağım bir konuydu. Ama şimdi buradaki bu çocuğu diğerlerinden daha baştan çıkarıcı olan bir hayalin birleşmeyen şeyleri kafasının içinde birleşir hale getirmesi ve onu alıp götürmesi tehlikesinden korumak gerekiyordu.

"Baban görmedi ama," dedim. "O orada sizinle beraberdi ve terörist hikâyesine inandığını söyledi."

"Babam iyi değil," diye yanıt verdi Zeno. "İnanıyor çünkü nefret edecek birilerine ihtiyacı vardı vesaire ve şimdi buldu."

Gittikçe daha sağduyulu ve akıllı görünüyordu.

"Evet ama senin akrabalarından daha sonra olay yerine gelenler var, öyle değil mi? Görünüşe bakılırsa, onlar da buna inanıyor."

At birdenbire işemeye başladı. Atların idrarını yapması oldukça gösterişli ve gürültülü, çok güçlü ve açıkçası utanç verici. Zeno yerden kalktı fakat hayvanın idrarı ona doğru akmaya devam ediyordu. O zaman gülerek oradan uzaklaştı ve bu arada Zorro işemeye devam etti. İşemesi bittiğinde, Zeno yere yine su döktü, süpürge yardımıyla oluğa akmasını sağladı, ıslak zemine yeni saman döşedi.

"Bakın," dedi. "Neden inandıklarını söylediklerini bilmiyorum. Ama ne gördüklerini biliyorum çünkü aynı şeyleri ben de gördüm ve gördükleri inandıklarını söyledikleri şeylerle örtüşmüyor."

Tekrar banka oturdu, yeniden Zorro'yu taramaya koyuldu. Neden bilmiyorum ama birdenbire bir çocuk değil de bir adam gibi görünmeye başladı.

"Belki de birilerinin ilk adımı atması gerekiyordur vesaire," dedi. "Belki bütün gün şarküteride oturup zaman öldüren gazetecilere gidersem ve bildiklerimi söylesem, sonra diğerleri de aynı şeyi yapar. Şu masaldaki gibi, adı ney–"

"Bunu yapma, Zeno."

Gözlerime bak Zeno. Gözlerimi oku, *Tanrı aşkına, hayır!*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şey anlatma, özellikle de gazetecilere."

Başını kaldırdı. Atı taramaya devam ederek gülümsedi. Yorgun bir hali vardı, şakaklarındaki nörastenik mavi damarları belirgin hale geldi.

"Fakat her şeyi saptırdılar, Doktor!" diye karşı çıktı. "Ölülere bile saygıları yok."

Doğru, kahretsin!

Haklı olmaya devam ediyordu. Onu ikna etmek için ne yapabilirdim? Buldum.

"Bunu yapma!" diye yineledim. "Parçalara ayrılmış olmak dışında başka bir versiyonun yoksa şayet. Var mı? O ormanda neler olduğunu biliyor musun?"

Zeno duraksadı, bana baktı. Kesinlikle bir çocuk gibi görünmüyordu, hayır. Zaten sonuçta bir çocuk da *değildi*; benden sadece üç yaş küçüktü...

"Ben nereden bileyim? Ben sadece söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum."

"Ve bu yetmez." *İşte bu* işe yarayacak. "Az önce, sana saldırıya inanmadığımı söylediğimde o zaman bana ne olduğuna inandığımı sen kendin sordun. Bu saldırı hikâyesi çoktan açıklandı ve rağbet gördü, bütün dünya bundan bahsediyor. O versiyondan kurtulmak için bunu başka şeylerle desteklemek gerekecektir ve sen bunu yapamazsın çünkü bir kurmaca ortaya çıkarmak başka bir olay, alttaki gerçekleri keşfetmekse bambaşka."

Bana bakmaya devam etti, bir çocuk gibi görünmemeye devam ediyordu ama şimdi bakışlarında daha önce olmayan bir ışık vardı. Kızgınlık mı? Şaşkınlık mı? Meydan okuma mı? Sanki dokunduğum bir–

"Fikir birliği mi yaptınız?"

"Kiminle?"

"Peder Ermete'nin bana söyledikleri de aynı şeyler. Sadece, o bir atasözü kullanmıştı."

"Ne atasözü?"

"Kümesi çitle çevirmek başka bir şey, tilkiyi yakalamaksa bambaşka."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kümesi çitle çevirmek başka bir şey, tilkiyi yakalamaksa bambaşka. Güzelmiş. Ve dikkat, birçok konuya da uyarlanabilir."

Kümesi çitle çevirmek başka bir şey, tilkiyi yakalamaksa bambaşka. Bunu unutmamalıyım. Livi'nin dersi: "Hastalarla konuşurken, olayları her zaman özlü sözler, deyişler ve atasözleriyle; özellikle tasarlanmış ibareler aracılığıyla söylemek her zaman daha iyidir. Ve kişisel olmayan bir anlam taşırlar, daha az mahremdirler ve tartışmaya daha az açıktırlar."

O halde bir şekilde hedefi vurdum.

"Eh, öyle. Peki sen tilkiyi yakalayamadın mı?"

Bakışlarında yine o ışık.

"Ben yakalayamadım ama bence o evet."

Ne?

"Ne?"

Ayağa kalkıp kaşağıyı bıraktı. Yalağa taze su boşalttı.

"Onun yanındayken size söylemediğim buydu. Bu yüzden benimle buraya gelmenizi istemiştim vesaire. Bana kalırsa, o gördüğünden çok daha fazla şey biliyor."

Kim?

"Peder Ermete mi?"

"Evet."

Neyle ilgili?

"Katliamla ilgili mi?"

"Katliamla ilgili, evet. Bence o ne olduğunu biliyor."

"Gerçekten…"

Çok güzel. Bu gerçekten çok güzel. Bir saniye önce durup kendime sorsam: "Bu diyaloğu sen mi kontrol ediyorsun?" diye. Evet, cevabını verirdim. Oysa…

"Peki, böyle düşünmene neden olan nedir?"

Tırmık yardımıyla yemliğe saman koymaya koyuluyor.

"Ben onu iyi tanıyorum, Doktor, genellikle doğruları söyleyen bir insandır. Nasıl olduğunu açıklamamı istemeyin ama genellikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğruyu söyleyen biri doğruyu söylemediği zaman bunu anlıyorum. Ve o şu anda doğruyu söylemiyor. En azından bana."

"Bu yüzden ona güvenmiyor musun?"

"Güvenmez olur muyum, elbette ona güveniyorum. Ama belki de bana güvenmeyen odur. Yani benim ailemin ona olan davranışlarına bakılınca vesaire, düşünüyorum: Neden güvensin ki? O nedenle, eğer gazetecilerle konuşursam, açılırsam ve deli rolü yaparsam, o da belki–"

"Hayır, Zeno."

Tekrar başa dönüyorduk.

"Hayır. Senin dediğin gibi olsa bile, onu bu şekilde zorlayamazsın, ona şantaj yapamazsın. Ayrıca ne yapmak için? Detaylarla dolu bir hikâyenin olduğu yere boş bir delik yerleştirmek için mi?"

Zeno tırmığı bırakıp bana iki adım yaklaştı.

"Size onun neler olduğunu bildiğini söylüyorum. O bu boşluğu doldurabilir."

Evet. Bu, farklı sıfatlarla tanımlanabilecek bir ifadeydi; ilginç, şaşırtıcı, hayrete düşürücü, kışkırtıcı, riskli, tehlikeli, yersiz, cesur, beklenmedik, kibirli, hırs dolu, belki asılsız, kesinlikle baştan çıkarıcı ama saçma ve ihtimal dışı değildi. İşin aslı ben Cles'deki muayenehanede tanıştığımız ilk andan itibaren onda beni buraya kadar çeken ve mıknatıs etkisi yaratan bir şeyler algılamıştım, bu rahatlıkla *bildiklerinin ışığı* olabilirdi. Ayrıca psikolojik deneyimlerimden sezgi kapasitesi, yani içgözlem anlayışıyla donatılmış insanların, çoğunlukla belirsiz konular arasında kendilerini daha iyi hissettiklerini öğrenmiştim, yani bazı karışıklıklar nedeniyle sezgi, ani keşif veya anlık algı için bu epifanik anlama biçimlerine güvenerek geleneksel öğrenme yollarını terk etmek zorunda kalanlar vardı. Köhler'in şempanzeleri tarafından üne kavuşturulan bir yöntemdi bu. Ve bizim Zeno'muzun, sağlıklı ve hedefe kilitlenmiş biri gibi görünse de sahip olduğu geçmişle, Peder Ermete'nin bana yaptığı açıklamalarla "potansiyel şizofreni eğilimi" vardı ve açık ve net travma sonrası evresindeydi. Ve anladığı şeyleri nasıl anlayabildiğini açıklayamadığını az önce kendisi beyan etmişti. Peder Ermete'nin ne olduğunu bildiğini, çünkü her şey göz önünde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulundurulduğunda, genellikle ona inanmaya meyilli olduğumu kabul etmem gerektiğini söyledi, yani kesinlikle *Peder Ermete'nin olanları bildiğini* iddia ediyordu.

Ve yine de…

"Hayır."

"Hayır ne?"

Gerçek çok daha basit: olamaz.

"Yanılıyorsun, Zeno."

"Peder Ermete hakkında mı? Hayır, yanılmıyorum çünkü benim bildiğimden daha fazla şey bilinmesi mümkün değil ve ben bu boşluğu dolduramam. İşin aslı, bütün bildiklerimle bile neler olmuş olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu nedenle Peder Ermete'nin de bir fikri olamaz."

"Fakat nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eminim. Artık farklı biri gibi. Bir şey bilmese bu şekilde mantık yürütmezdi vesaire."

Velev ki…

"Öncekinden farklı, diyorum size. O biliyor."

Peder Ermete'nin benim de bildiğim şeyleri bildiğini söylemeye çalışmıyor: Birbirinden farklı ölümler, herkesin kanı, *köpek balığı* olayı, doğru bilgi bakımından bir anlam taşımıyor ama ondan gizlenecek bir şeye sahip olmak için yeterli.

"Tamam, benim anladığım kadarıyla burada herkes öncekinden farklı."

Kapıya iki kez vuruluyor.

"Zeno! Orada mısınız?"

İyi insan lafının üstüne gelir.

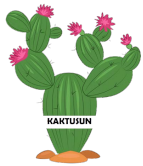
"Evet!"

"Sen de öncekinden farklısın, o kapıyı Peder Ermete'ye açarken… Yani anladığım kadarıyla…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

X

Sabah olduğunda Giuliano Lechner, Cecco'yu kafesinin dibinde çoktan ölüp gitmiş halde buldu ve hemen kayınbiraderi Terenzio Antonaz'dan şüphelenip elinde tüfekle onun evine gitti. Kapıyı çalmak yerine kapıya bir kurşun sıktı. Manrico Antonaz koşup beni aradı, insanlar evlerinden çıktı ve Terenzio da silahsız ve western filmlerindeki gibi ellerini yukarı kaldırmış halde kendi evinden dışarı çıktı. O ve Giuliano arasında sert bir karşılaşma oldu –ayakta, göğüs göğüse, yolun ortasında, yağan karın altında– bu esnada Terenzio, Tanrı'ya yeminler ederek, hayvanı onun öldürmediğine dair kayınbiraderini ikna etti. Olan oldu diyerek, onu *yakmaya da razı etti*. Bu kuş yüzünden haftalardır kanlı bıçaklı olan iki kayınbirader herkesin gözü önünde tekrar barıştı.

Cecco'nun yakılması, katliamdan sonra Borgo'da gerçekleşen ilk törendi: Fırtınalı bir havada Giuliano'nun evinde, sobanın üzerindeki odunların tepesinde, tahta kafeslerdeki avcı kuşlar, evin diğer hayvanları ve biz köy sakinlerinin çoğunun katılımıyla yapıldı çünkü Cecco neredeyse otuz yaşındaydı ve hepimiz ona bağlanmıştık. Lorenzetto ile Armin ve Maria vardı, Primo Antonaz vardı, annesiyle birlikte Manrico vardı –Enrico hâlâ Padova'da Wilfred'in yanındaydı– Giuliano'nun tüm kız ve erkek kardeşleri vardı. Diğer Formento kadınlarıyla birlikte Rina vardı, Genise ve kavgalı olduğu tüm ailesi de oradaydılar ve çocukluklarından beri Cecco'yu tanıyan en genç kişiler olarak Zeno ve Perla da vardı. Sözü Giuliano aldı ve Borgo'nun her gün mutfağın kepenklerine asılı kafesin önünden geçtiği ve Cecco'nun *Portamitante rose* ("Bana bir sürü gül getir") şarkısının ("Aşkım aşkım, asla benim olmayacak, aşkım aşkım bana bir sürü gül toplayacak") neredeyse tamamını söylediği veya fırtınalı günlerde ilk gök gürültüsüyle birlikte, "Guenda, beni içeri al!" veya daha tembel günlerinde, "Yağmur yağınca her şey ıslanır!" diye bağırdığı güzel günleri hatırlattı. Terenzio ise söz alıp yirmi sekiz sene önce 8 Eylül'de Doloroso'daki panayırdan asıl sahibi olan kız kardeşi Guenda için Cecco'yu yirmi beş bin lirete satın alışından ve bir kaset kaydediciyle ona konuşmayı ve şarkı söylemeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

öğretenin kız kardeşi olduğundan bahsetti. Aralarında her zamanki gibi ayrı ve yalnız duran Primo Antonaz'ın da olduğu birkaç kişi ağladı. Hakiki bir cenaze töreni gibiydi. Ben Primo Antonaz'ınkinden belirgin şekilde daha korunaklı bir köşede bekledim çünkü artık ayinlere katılmayan inananlarımın çoğunu tekrar bir araya getiren bu törende Hıristiyanlığın tek bir zerresi yoktu. Tam da bu sayede gerçekleşen olayın merkezinden birkaç metre geride duruşum, tam da bu yüzden bir kereliğine töreni organize etmek yerine sadece gözlemliyor oluşum, yanımda durmuş olanları büyük bir ilgiyle gözlemleyen Doktor Gassion'a karşı büyük bir sempati hissetmeme sebep oldu. Arbedenin dışında oluşumla o toplantıyı tekeline almış olan etkileyici *sahteliğin* farkına vardım. Gerçek olan hiçbir şey yoktu. Her şey olduğundan başka bir anlama geliyordu. Hiçbir şey hakiki değildi.

Ben ve doktor o öğleden sonra bu konudan bahsettik. Ancak öncelikle tüm bagajını çoktan arabaya yüklemiş olan ve gitmeden evvel günah çıkarmak isteyen Terenzio'yu kabul ettim. Kendi görevini yerine getirmiş olduğunu söyledi; Borgo'yu kurtarmıştı, Cecco'yu öldürmüş ve leşini yakmıştı; tıpkı Guenda'nın kendisine göründüğünde yapmasını söylediği gibi. Bunu kayınbiraderi tarafından şiddetli tepkilere neden olmadan ve ailevi kavgalara yol açmadan ama bir sürü insanla tekrar bir araya geldiği bir olay yaratarak yapmıştı ve o olay çok güzeldi. Bu noktada hıçkırıklara boğuldu. Şimdi sonunda karısının yol açılır açılmaz yaptığı gibi yapabilir, Madonna di Campiglio'da oğullarının evinde ona kavuşabilirdi. Yalnız bu görevi yerine getirmek için ölümcül bir günah işlemesi, yani yalan yere yemin etmesi gerekmişti ve bu yüzden bağışlanmaya ihtiyacı vardı. Terenzio benim onun bu hareketinin önemini anlamayacağımdan ve bunu ona söylemeyeceğimden oldukça endişeli görünüyordu. Bense duraksamadan ve zavallı mina kuşu hakkındaki sarsılmaz inançlarını tartışmaya kalkmadan Tanrı adına günahını affettim ama bu doktorla yaptığım konuşmaya yeni bir mevzu eklemiş oldu.

Özellikle de herkesi Terenzio'nun yeminine inanmaya ve onun masumiyet senaryosuna göre hareket etmeye iten dinamikten konuştuk. Çünkü böyleydi, herkes mina kuşunun doğal ölümü fikrini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

itiraz etmeden kabul etmişti ve bunda da tıpkı katliamla ilgili resmî versiyona dair olanın aynısı tekrarlanmıştı. Doktora göre çok basit kolektif bir davranış biçimiydi: Bir lider belirliyor ve onun inandığı şeylere inanıyorlardı. O kadar. Katliamla ilgili lider Sauro'ydu, olay yerine koşan ilk kişiydi ve katliamda erkek kardeşini kaybetmişti. Şayet o terör saldırısına inanıyorsa, diğerleri de inanıyorlardı. Şayet kana bulanmış ağaçlardan, yerine tekrar dikilmiş kopmuş kafalı cesetlerden konuşmuyorsa, *o bunları görmediyse*, diğerleri de bahsetmiyordu, diğerleri de görmemişti. Cecco'yla ilgili olarak ise lider Giuliano'ydu; Terenzio'nun evine elinde tüfekle gidip onu hayvanı öldürmekle suçlayan oydu; kapıyı çalmak yerine kayınbiraderinin kapısına ateş eden oydu. Terenzio'nun yeminine inanmaya bir saniyelik zaman zarfında karar verdiyse, o halde onlar da elbette ona inanacaktı. Mekanizma olarak biraz fazla basit görünüyordu ve bunu ona söyledim. Doktor da bana evet, elbette, fazla basitti diye cevap verdi. Ona göre bu fazla basitlik muhtemelen ani travmaya bağlı anormallikti fakat bana halkımızın da zaten dünyada az örneği bulunur şekilde kapalı, içine girilmez, homojen bir yapısı olduğunu ve bu yüzden de lidere bağlılık mekanizmalarının daha alengirli olduğunu ve aynen böyle daha karmaşık topluluklarda daha basit olduğunu, bireylerin yönetimine daha eğilimli hale geldiklerini söyledi.

Sonra bana iki şey daha söyledi. Doğrusu, ilki benim de aklımdan geçmişti: Zeno'ya Terenzio'nun yeminine inanıp inanmadığını sormamı önerdi. Onun bunu soracak fırsatı olmamıştı ama olumsuz cevap vereceğinden de emindi; çünkü doktora göre o, gruptan ayrılmıştı ve artık olayları kendi karmaşıklığı içinde doktor veya benim gibi serbest bir birey olarak görüyordu. Zeno yoktu, Cles'ye gitmişti, o nedenle dönmesini beklemek gerekiyordu. Ne var ki ben de haklı olduğundan emindim.

Doktorun bana söylediği ikinci şey ise beni şaşırttı ve etkiledi. Birçok konuda, dedi, belli ki Tanrı'yla ilgili şeyler için, inanç, dua, iyi ve kötü arasındaki ayrım ve yaşama, davranış, gayret gösterme, konuşma, dinleme şekilleriyle bağlantılı daha genel başka konularda da kısacası sosyal ilişkiler denilen şey konusunda da benim de bu grup tarafından kabul gören liderlerden biri olduğumu söyledi. Belki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

de herkes için iyi olan tek lider. Böyle dedi ve sonra güzel siyah gözlerini bana dikip tepkimi bekleyerek sessiz kaldı. Benim tepkim ise sadece düşünüp hemen telaffuz ettiğim bir soruyla oldu: Bunları bana niçin söylüyorsunuz? Cevap beklediğimden daha netti: Eğer bir şey saklıyorsanız, bunu anlarım.

"Ne saklayacakmışım ki?"

Ve bakışlarını indirdi.

İnanılmaz, Zeno haklıydı: Bir şeyler saklıyordu, suçluluk duygusu içindeydi; onu bu kadar az tanımama rağmen, ben de bunu çok net görüyordum. Bana bakmıyordu. Bakışlarıma karşılık vermiyordu.

"Bilmem, her zaman saklanan bir şeyler vardır, öyle değil mi?"

Gülümsedi. Gözlerini kaldırdı, bir ışık ve sonra tekrar gözlerini indirdi.

Zeno haklıydı. Buna hiç şüphe yok.

Sonra bir sabah demirci Wilfred, Padova'da son bir akciğer krizi geçirdi ve bunu atlatamadı. Sonra bir başka sabah Urania Centanin uyanmadı. Sonra Adelheid Lechner'in uyanmadığı bir başka sabah oldu. Sonra Polverone felç geçirdi. Sonra bir sabah Sauro Formento üçüncü kalp krizini geçirdi ve kaskatı kesilip şarküterinin tezgâhına tutunmaya çalışırken, bir sürahi sütü devirerek yere yığıldı. Yaklaşık bir hafta sürede Borgo'da gömülmek üzere bir yığın insan birikti. Bir taraftan her şey daha kolaylaşmıştı çünkü ölümler ayinleri de beraberinde getirdi. Ve ayinler uysallaştırıcıydı. Ne var ki diğer taraftan, her şey daha karmaşıklaştı çünkü ölümün gelişi Borgo'daki evlerin arasında titreşen, onları kamçılamaya ve rüzgârla bir olup sallamaya başlayan esrarengiz bir gücü, genellikle ölümün korkusu tarafından tutsak edilen vahşi ve açıklayıcı enerjiyi serbest bırakmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

XY

"Alo?"

"Selam, nì. Rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır, anne. Ne oldu?"

"Kusura bakma ama acildi. Söyle ona lütfen… Papaz efendiye. Kendisine söyler misin?"

"Ne?"

"Onun evinden arayarak rahatsız ettiğim için özür diliyorum."

"Anne, ne zaman istersen arayabilirsin demiştim. Bu da diğerleri gibi bir ev sonuçta. Ne oldu?"

"Evet, ama sen yine de söyle. Bu arada ne kadar güzel bir sesi var. Çok derin…"

"Evet, ses. Ama ne oldu?"

"Hiç. Belki de zaten biliyorsundur ama yine de arayayım dedim. Biliyor muydun?"

"Anne, *neyi*?"

"…"

"…"

"Profesör Livi, senin analist… Adı neydi, Fabio Massimo mu?"

"Evet, neden sordun?"

"…"

"…"

"…"

"Neden geçmiş zamanda *adı neydi* diyorsun?"

"…"

"…"

"…"

"…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Vergänglichkeit[28]

Yine ahırdaydım ve Livi öldü. Zeno samanları döndürerek süpürüyor, sessizce yerleri yıkıyordu. Livi de öldü, çocuğun babası da. Dil her şey demekse, az önce "Livi" dedim, "baba" dedim ve "öldü" de dedim.

Sonra aniden:

"Beni bir engerek soktu."

Livi, Bion'un *Yedi Hizmetkâr*'ından[29] en önemlisi zamandır derdi.

"Ne zaman?"

Zeno bana bakıp gülümsedi. Livi ölmüştü ve ben bu çocuğun babasının öldüğünü görmek için buradaydım. Ona bir cenaze töreni düzenlemiştiler ve ben bu çocuğun babasının cenazesindeydim; onu gömdüler ve ben bu çocuğun babasının gömüldüğünü görmek için buradaydım.

"Eh, on sene önce," dedi.

On sene önce. *On sene önce* de ne demekti? On sene önce ben Livi'yi tanıyordum.

Livi, ikinci hizmetkâr yerdir, derdi.

"Peki, nerede?"

Üniversitede. Hayır, bu dokuz sene önceydi. Ve şimdi ölmüştü.

"Buradan, boynumdan."

Boynundan mı? Bir engerek mi? Fakat bu korkunç bir şey! Nasıl olmuştu ki bu? Yerde yatıyordu herhalde ve engerek onu... Fakat aslında sorduğum bu değildi.

"Hayır, ben olayın nerede olduğunu sormuştum?"

28 (Alm.) Fanilik. (ç. n.)

29 İngiliz psikanalist W. Bion'un tek bir ciltte basılan dört çalışmasının Amerikan baskısı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah! Yatılı okulun bahçesinde. Ben hâlâ yatılı okuldayken vesaire."

Hey, herkes dursun! On sene önce. Yatılı okul... Livi *–ölü olan–* "ne zaman" ve "nerede"yi öğrendiysen, "niçin"i de sor. On sene önce, Peder Ermete'nin bana söylediğine göre, bu çocuk, ümit vaat eden bir atletmiş ve masrafları İtalya Kış Sporları Federasyonu tarafından karşılanan ve rahipler tarafından yönetilen bir yatılı okuldaymış; her şeyi bırakıp diri diri gömülmek için buraya dönmüş. Ve hiç kimse bunun nedenini bilmiyordu.

"Bu yüzden mi atlayıcılığı bıraktın?"

Banka oturdu. Yumuşak bir fırçayla Zorro'yu tımara başladı.

"Evet," dedi.

Başını kaldırdı, artık gülümsemiyordu. Livi doğru bir varsayımda bulunduğunda pencereye doğru yaklaşır, perdeyi biraz kenara çekerdi. Bu onun başarısını kutlama şekliydi.

Ölmeden önce.

"Korkunç bir şey olmalı."

"Fakat nasıl oldu da boynundan sokabildi?"

Zeno, atın altın rengi derisini düzeltmeye başladı.

"Yatılı okulun bahçesinde çimlerin üzerinde uzanıyordum. Çimenlere yatmayı severim. Mayıs ayıydı, hava harikaydı vesaire. Bir taş vardı, büyük bir taş. Ceketimin üzerine koyup başımı yaslamak için taşı aldım ve altından bir engerek çıktı, ağzını kocaman açmıştı, dili sarkıyordu vesaire..."

Atı taramayı bıraktı ve sanki hafızasını yeniliyormuş gibi Zorro'nun tüylerine bakarak anlatmaya devam etti. Ben artık Livi'ye hiçbir şey anlatamayacaktım.

"Beni hemen sokmadı," diye devam etti.

"Bir an bana baktı, sanki onu sokayım mı sokmayayım mı diye düşünüyor gibiydi. Sonra beni buramdan bir vampir gibi ısırdı vesaire, öyle hızlı oldu ki anlayamadım bile. Hatta ortadan kaybolduğunda beni sokmamış olması ne şans diye düşündüm. Ne var ki sonra boynumda ve boğazımda korkunç bir acı hissetmeye ve nefes almakta güçlük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekmeye başladım vesaire. Okuldaki rahipler ambulansı aradılar ve Cavalese Hastanesi'ne kaldırıldım."

Acı çekmiş miydi, acaba? Yanında kim vardı? Çocukları mı? Benim yaşımda olanın yanında olduğunu sanmıyorum, o Amerika'daydı. Belgesel yönetmenliği yapan çocuğu olabilirdi.

Zeno silkinip tekrar başını kaldırarak Zorro'yu taramaya devam etti.

"Sonrasını hatırlamıyorum, çok kötüydüm. Midem çok fenaydı, devamlı kusuyordum vesaire. Bana ne yaptıklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, kendimi tekrar iyi hissetmeye başladığımda gece olmuştu ve hastanede horlayan bir başka adamla aynı odadaydım. Bütün boğazım sargılıydı vesaire. Sabah olduğunda doktor sargılarımı açıp eve gidebileceğimi söyledi, Rahip Bastogi minivanıyla beni almaya geldi ve yatılı okula döndük."

Ayağa kalktı. Rafa doğru bir adım atıp sonra aniden döndü ve hızlı hızlı solumaya başlayan atın yanına gitti.

"Geri çekil!"

Zorro aniden yüksek sesle kişnedi ve sonra geriye doğru birkaç çifte savurdu, savurduğu çiftelerden birkaçı gürültüyle yemliğe çarpıp paramparça etti. Zeno ona sarılır gibi boynuna dolanıp sıktı. At titredi, hızla soludu bakışları deli gibiydi. Zeno onun kulaklarına duyamadığım bir şeyler fısıldadı, onu okşadı, sıktı.

"Neyi var?"

"Kriz geçiriyor. Ara sıra oluyor."

Atı okşamaya ve kulağına bir şeyler fısıldamaya devam etti. Zorro minnet duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Geçti," dedi daha yüksek bir sesle.

"Gerçekten geçti mi?"

Eğer Livi bir kriz geçirdiyse, oğlu orada olup ona sarıldı mı acaba? Veya bir hemşire mi vardı?

Zeno geri çekildi. Zorro sakinleşmişe benziyordu.

"Damlasını vermeliyim. Bana yardım eder misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Livi'nin de yardıma ihtiyacı vardı, bense burada *bir ata* yardım ediyordum.

"Ne yapmalıyım?"

"Okşayın onu lütfen."

Düz tüyler. Yumuşak beyaz yeleler. Zeno, Zorro'nun az önceki gibi vahşi vahşi bakmayan gözlerine göz damlasını damlattı. Zorro diğer sefer yaptığı gibi gözlerini kırpıştırdı; sabır gösterisi yapar gibi, yavaşça.

"Teşekkürler."

Babasını henüz kaybetmiş olan bu çocuk, on yıl önce bir engerek tarafından sokulduğunu söylemek için bir şekilde beni yine buraya, bu ahıra çağırdı. Belli ki bu onun için önemliydi... Ve onun için önemli olan, buraya kadar bu insanlara yardım etmek için geldiğime göre benim için de önemliydi. Livi ölmüş, ona artık kimse yardım edemezdi.

O, ilk önce bu çocuğun bana söylediklerine odaklanmamı isterdi.

"Peki, sonra ne oldu? Atlamaktan nasıl vazgeçtin?"

Zeno raftan daha sert, başka bir fırça aldı. Tekrar banka oturup Zorro'yu fırçalamaya başladı.

"E, birden her şeyden korkmaya başladım. Kayaktan. Ormana gitmekten. Çayırlarda koşmaktan, bisiklete binmekten, balık tutmaktan, tırmanmaktan, at binmekten... Her şeyden. Artık açık havada bile duramaz olmuştum vesaire. Kusasım geliyordu. Bayılacak gibi oluyordum. Nefes alamıyordum. Devamlı olarak aklıma engereğin beni sokmadan evvelki bakışı geliyordu. Çünkü bana baktı. O suratı vesaire. İnanması güç biliyorum ama yemin ederim ki beni soktuktan sonraki acıyı bile hissediyordum vesaire."

Ayağa kalkıp bankı aşağı doğru taşıdı ve fırçalamaya devam etti.

"O kadar ki atlamayı bırakmak zorunda kaldım. Haziranda ulusal yarışlar vardı ve temmuzda da o dönem oralarda kış mevsimi olduğu için eğitime Arjantin'e gidilmesi gerekiyordu vesaire... Ama ben gitmedim çünkü her şeyden korkuyor ve bundan utanç duyuyordum. Buraya, eve döndüm ve bir daha da ayrılmadım."

"Peki, doktora gittin mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır."

"*Hayır mı*?"

"Hayır."

"Peki, neden?"

"Çünkü bunu kimseye söylemedim."

"Nasıl kimseye söylemedin?"

"Kimseye söylemedim."

"Evde bile mi? Babana bile mi?"

"Hayır. Hiç kimseye. Engerekten bile bahsetmedim. Bunu bilen ilk kişi sizsiniz."

Hah işte! Direnç göstermeden, bana söylediği şeyleri düşünerek dikkatimi dağıtan Livi'yi düşünmeden biraz kendimi bırakmam yetti ve bam… Bir külçe altın.

"Pardon ama bu nasıl mümkün olabilir? Peki ya yatılı okuldaki rahipler? Onlar mecburen biliyor olmalılar."

"Okuldaki rahipler hariç."

"Ya hastane? Ailene haber vermediler mi?"

"Hayır. Hastanede her şeyi Rahip Bastogi halletti. Ayrıca o ve rektörle birlikte kimseye bir şey söylememeye karar verdik."

"Ama neden?"

"Eh, yatılı okulun bahçesinde çocukları sokan bir engerek olduğunun bilinmesinin kimsenin hoşuna gitmeyeceği belli bir şey vesaire."

"Onu anlıyorum ama sen? Sen neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü başta benden bir şey söylemememi istediler."

"Evet ama ya sonra? Kendini kötü hissetmeye başladığın zaman neden bir şey söylemedin? Yarışlara gitmek yerine eve döndüğün zaman?"

İyi. Böyle iyiydi. Gayet güzel. Ben de kendimi daha iyi hissediyordum. Onun problemine konsantre oldum, daha doğrusu, *odaklandım*. Ve artık Livi o kadar da ölü değildi.

Zeno fırçalamayı bıraktı. Bana baktı. Hatta gülümsüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Siz annem ve dedemin olayından haberdar mısınız? Peder Ermete anlattı mı?"

Bir hastayla ilişkinin iyi yürümesini sağlamak için bir numaralı kural: Asla yalan söyleme. Fakat ona gerçeği söylemenin düzgün bir yolunu bulmalıydım. Ve bunu hemen yapmalıydım.

"Pergine'yi mi?"

Sonuçta ben analizlerden, hastalardan bahsediyordum ama burada sadece travmatize olmuş bir atı fırçaladığı sırada kendinden bahseden travmatize olmuş bir çocukla bir ahırda... Hooop! İşte bu da oldu, Zorro sıçtı. İşte bir, iki, üç, dört kuru, sıkı ve süngerimsi bok öbeklerini bıraktı ve bunu tam da konuşmanın en boktan yerine gelindiğinde yaptı.

Zeno küreği alıp bokları bir torbaya doldurdu.

"Eh, öyle de denebilir. Deli olduklarını anlattı mı da denebilir. Her ikisi de. Hastanede öldüler vesaire. Ben de bir engerek beni soktuktan sonra her şeyden korkmaya başladım deseydim, herkes benim de deli olduğumu düşünecekti. Öyle değil mi? Delilik kalıtsaldır, öyle değil mi?"

Belli ki *burası* onun için bir sahneydi. Akşam yemeğinden sonra bir ahırda, solgun ışıkta, soğuktan buğulanan nefeslerin arasında, ben saman yığınları üzerinde otururken, Zorro'nun boklarını küreklemek ve –onun dediği gibi– vesaire. Onun için burası bir sahneydi.

"Ama aynısını yine de söylemişlerdir," diye karşı çıktım: "Sebebini söylemeden her şeyi böyle bırakınca yani."

"Hayır," diye cevapladı kararlı bir şekilde. "Burada birisi susuyorsa, ona deli denmez."

"En azından düşünmüşlerdir ki bu da aynı şey."

"Düşünmüşler midir, bilmiyorum. Sadece böyle demediklerini biliyorum. Ayrıca kesinlikle aynı şey değil."

Torbayı kapıya kadar götürdü, orada bıraktı. Sonra tırmıkla samanları kaldırıp varildeki suyla yerleri ıslattı.

"Fakat burada söylenenlerin bu kadar önemi var mı?"

"Şu anda hayır ama zamanında öyleydi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"En önemli şey bu muydu?"

"Evet."

"Olimpiyatlar'dan da mı? Çünkü Peder Ermete bana Olimpiyatlar'a gideceğini söylemişti."

"Evet, Nagano'ya," diyerek gülümsedi

"O kış... Ama zaten artık yapamazdım. Artık hiçbir şey yapamazdım. Kendimi kötü hissetmeden açık havada bile duramıyordum."

Sahne veya değil, bu çocuğun daha fazla bunu yapamadığı çok belli ve potansiyel koku alma hissiyle muhtemelen benim de deyim yerindeyse, çıkınımı boşaltmaya yakın olduğumun kokusunu aldı. Altenburger'in, Belisarilerin, Bayan Magnoni'nin kokusunu aldı...

"Evet ama belki de doktora gitsen, iyileşir ve Olimpiyatlara gidebilirdin. Nagano'ya değilse bile, sonrakine..."

Zeno hoşuna gitmiş gibi bir havayla gülümseyerek başını salladı. Olimpiyat hayali kurmuştu belli ki. Bunu anlarım. Bir sporcu için Olimpiyatlar büyük bir hayaldir. Tam da aciz bir şekilde parmak kazasını yaşadığım dönemlerde ben de hayalini kurmuştum. Bu arada, Süper G'de Tramor ve Roasenda'da birkaç defa galibiyet alınca, birden kendimi çok güçlü hissetmiştim ve fantezilerim de artmıştı: İtalyan Şampiyonası, millî yarışlar, Avrupa Kupası, Dünya Kupası ve tabii çarpıcı, kaçınılmaz Olimpiyatlar. Benim zamanımdaki Lillehammer'daydı...

Zeno hemen silkindi, onun olimpik fantezileri fazla sürmemiş.

"Beni de o akıl hastanesine kapatırlar diye korkuyordum."

"Ama artık akıl hastaneleri kalmamıştı ki."

Kaskatı kesildi.

"Ne demek kalmamıştı?"

"Akıl hastanelerini kapattılar, Zeno."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır. Onları kapattılar. Yasa çıktı. Çok uzun zaman oldu. Pergine Valsugana şu anda bir poliklinik. Hatta bahçesinde konserler düzenliyorlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aptal ve ben de aptaldım. Sanırım hayatımda rastladığım bunu bilmeyen tek kişi o; halbuki, en iyi onun bilmesi gerekirdi.

"Ama," diye geveledi.

"Peki delileri nereye koyuyorlar, o zaman?"

"Hiçbir yere. Evlerindeler."

"Hadi canım! Lorenzetto gibi mi?"

"Sayılmaz. Genellikle evlerinde oluyorlar ve sağlık tesislerine tedaviye gidiyorlar. Lorenzetto tedavi edilmiyor."

Zeno gerçekten de bayağı sarsılmıştı, bunu beklemiyordu. Son on yılını olmayan bir canavardan korkarak geçirdiğini henüz keşfetmişti. Bu düşünceler beyninden geçerken, onu kaybediyordum. Doğrusu Livi hâlâ ölüydü, bense ona gitmek yerine nedendir bilinmez burada kalmıştım. Durdurmalıydım. Hâlâ zamanımız varken durdurmalıydım.

"Ve şimdi, ormanda gerçekten korkunç bir şey olunca da senin korkun yok oldu..."

Bu bir onaylama gibiydi, çok açık: Belki riskli, belki zamansız, hatta belki yanlış ama buradaki problem, Zeno'nun onu duymamış olmasıydı. Hiç tepki vermedi. Zorro'yu okşamaya devam etti, daha çok hayran hayran ona bakıyordu –parlak, düz, çok güzel– bir taraftan diğerine. Cebinden bir havuç çıkardı ve ona uzattı. Zorro uzanıp onu yedi. Zeno onu tekrar okşadı. Başımı kaldırdım, bakışlarımız buluştu. Hiçbir tepki yoktu. Bakışlarını kaçırdı. Benim yerimde olsa, ölmemiş olsa, Livi ne yapardı? Onu rahat mı bırakırdı? Kesinlikle hayır. Israr mı ederdi? Evet ama o hipnotik yöntemiyle ve ısrarın iyileştirici etkisiyle... O halde ben dikkat kesilmeliydim ve Livi olmadığımı da göz önünde bulundurmalıydım. Livi parka dayak yemeye giden pedofili hastasının kontrolünü ele geçirdiğinde, pedofili hastasının parka dayak yemeye gitmekten vazgeçtiğini söylemişti. Bu arada ben de onu taklit ederek, telefonuyla yaptığı küçük oyunla kendini küçük düşüren Bayan Magnoni'nin kontrolünü elime aldığımda onun telefonuyla yaptığı küçük oyunla kendini küçük düşürmekten vazgeçmediğini göz önünde bulundurmalıydım. Ve bu çocuğun ağır bir travma sonrası

BELONGS TO KAKTUS TEAM

evresinde olduğunu, şayet haklıysam, doğal dünyanın merkezinde, yani ormanda ona bir anlam katacak korkunç bir olay gerçekten olduğunda doğa korkusunun kaybolduğunu (paranoya hissiyatından bireysel bir etkilenmede açık bir zulmün patlak vermesini takiben bireyin aniden iyiye doğru gitmesinde olduğu gibi, olaylarla desteklenmiş hissetmesinden ve her şeyin daha net gözükmesinden dolayı) göz önünde bulundurmalıydım. O halde korkusunun kayboluşunun belli bir tedaviye değil de bir engereğin sokmasının tetiklediği bir rahatsızlık tekâmülüne bağlı olduğunu, belli ki bu "akıl hastanesi korkusu"nun buradakilerin annesinin akıl hastanesinde öldüğünü hoş olmayan bir şekilde ona söylemelerinden itibaren, uzun zamandan beri onda mevcut olan bir tür derin kimliksel meyilden başka bir şey olmadığını göz önünde bulundurmalıydım. Her şey hesaba katıldığında on yıl boyunca bundan bahsetmeye direnç göstermiş ve utanç duymuş olduğu gibi, herhangi bir zamanda da ondan bahsetmeye direnç göstermesi ve utanç duymasının mümkün olduğunu da hesaba katmalıydım ve…

Zeno bana bakıyordu. Cesur bir edayla, hatta utanıp sıkılmadan diyebilirdim. Bana meydan okuyordu. Az önce ona söylediklerime aldırış etmemesiyle bana meydan okuyordu. Eğer öyleyse çoktan gitmiş, kaçtı. Ve aslında ben hiçbir şey dememiştim. Diyebilecek bir şeyim yoktu. Ve Livi ölmüştü.

Yapılabilecek sağlıklı tek şey... Söylenebilecek tek şey.

"Saat geç oldu," dedim.

X

Yas törenlerinde Borgo birbirine kenetlenir. Art arda beş cenaze töreni yönettim, mezarlıkta beş adet mezar kutsadım ve insanlarımızın bütünlüğünü bozacak araya giren her şey –şu sabırsızlık ve düşmanlık belaları– hemen kayboluveriyor gibi geldi. Doğal olarak durum böyle değildi. Zincirleme ölümler, üzerimize yağan problemleri çözmemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir etkisi olduysa, aile bağları daha da yıprandığından ve diğer hassas bağımsızlıklar azaldığından, durumu daha da kötüleştirmişti. O süre zarfında bir zamanlar olduğu gibi kilisede buluşup sadece birlikte dua etmek ve acıya birlikte karşı durmak duygusunu hissetmek gibi bir yalanı ta derinden yaşayabiliyorlardı; başka bir şey değil.

Ancak bu gerçek bir acı değildi veya daha doğrusu, bu acıya sebep olan gerçek ölümler kadar gerçekti. Aynı zamanda Cecco'nun yakılma töreni çılgınlığı sırasında olandan daha tehlikeli ve zarar verici bir düzmece fırsatıydı. Bu acıda tam anlamıyla fark edilmeden geçilmeyecek bir anormallik vardı. Ve olayların tekrar eski hallerine dönemeyecekleri ve hatta asla hiç o şekilde olmadıkları düşüncesini parçalamak ister gibi görünen bir acıydı. Aslında Antonaz ikizlerinin Wilfred'in tabutu karşısında çektikleri acı, fazla abartılı olmasına rağmen, yine de anlaşılabilirdi; yaşlı Notburg'un eniştesi Adelheid'ın tabutunun üzerine yığılışı veya Rina Formento'nun erkek kardeşi Sauro'nun cesedi karşısında yıkılışı veya Desiré Nones'in Polverone'nunkinin karşısındaki gösterisi gerçek değildi. Yıllar boyu gizlice fısıldanan şeyin umumi olarak küstahça teyidinden başka bir şey gibi görünmüyordu. Belli ki herkesin sağdan soldan toplayıp söylediği ve hiçbir gerçeklik payı olmayan, elli yıldır gizli tutulan ilişkilerden, endogami, ensest, babalık ilişkilerinden bahseden imalardan ben de haberdardım. Bu, cemaatimi hem aktör hem izleyici rolünde meşgul eden bir tür can sıkıcı fotoromandı; doğruyu söylemek gerekirse, bu tür söylentilerin her türlü küçük toplulukta olabileceğini düşünerek bunlara fazla önem vermemiştim, bunu sadece televizyona bakarak bu hastalıklarla ilgili tahminde bulunulamayacak bir yerleşim bölgesinin etrafındaki kaçınılmaz bir feveran olarak değerlendiriyordum. Bu utanmaz acı gösterilerine iştirak etmek konusunda birdenbire ve fazla teatral şekilde açığa çıkıyor gibi görünen *gizli gerçekler* üzerinde tekrar tekrar düşünmeyi ben de savsaklayamazdım. Ben töreni mihraptan yönetiyordum ve dul olmayan adam ve kadınların gösterişli acıları, –esasında *böyle bir unvana sahip olmayanların* böyle nefes keser biçimde acı çekişleri– bütün kiliseyi titretiyordu. O zaman doğruydu,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

diyordu o düşünce. O halde Notburg daima evlenmiş olduğu ve sonradan genç yaşında dağlarda ölmüş olan ikizi Anne-Marie'ye değil, kuzeni Adelheid'a âşıktı. O halde Maestrale Marangon, yani Polverone, Desiré Nones'in erkek kardeşi Giovanni'ye verdiği ve ondan dul kalan kızı Esmeralda'nın gerçek babasıydı. O halde Rina Formento'nun Lourdes'e yaptığı hac yolculuğu sırasında doğurduğunu söylediği ve babası hakkında konuşmayı inatla reddettiği Perla, gerçekte Sauro'nun kızıydı... Ve o halde iki kardeş arasında hep devam etmiş ürkütücü ensest bir ilişki vardı ve Zeno'nun annesi zavallı Dori'nin sonunun akıl hastanesinde olmasının nedeni de buydu...

O günlerde işlerle öyle yoğundum ki Doktor Gassion'la konuşmaya vaktim olmadı ama kendi hesabıma kendimi gayet emin hissediyordum; nedenini tam olarak bilmiyorum ama bu umumi günah çıkarmaların *sahte* olduklarından şüphem yoktu. Ailelerin ve Borgo'nun bu şekilde kirlenen iyi isimlerine fazladan önem verdiğim için değil, tersine, o acının derinindeki sahteliği, o ilişkilerin gerçek olması ihtimalinden pişmanlık duyduğum için onu öylesine kötü ve onursuz algılıyordum. Bu, deliliğin ateşini körükleyen şeytanca bir hırıltı gibi, bana bizim için kötü zamanların geçmediğini ve böylesine vahşi şekilde ormanımıza yöneltilmiş parmağın hâlâ bizi işaret ettiği sonucuna varmama sebep olan karanlık bir sinyalden de önemli gibi görünüyordu.

Bu sefer Zeno da ayine katıldı: Aile reisi rolünü göründüğü kadarıyla hızla *yerine getirerek* babasından devralmıştı. Yalnız onunki bir haleflikten çok devrime benzer bir değişimdi. Ailesine empoze ettiği ilk şey, benimle ve azizle barışmalarıydı ve bu tüm Formento kadınlarının kiliseye birden dönmesine sebep oldu. Sonra da Serpentina'daki mezarlığa daha yeni gömülmüş olan amcasının cesedinin bizim mezarlığımızda babasının ve diğer Formentoların yanındaki mezarlığa [illegible] işini organize etti. Beppe'nin at çiftliğinden *SATILIK* yazısını sökerek orayı ayakta tutmak ve hatta yaz sezonu için genişletmek için çalışmalar başlattı. Bu arada yasal işlem (Sauro'yu hasarlar için dava ettiği ve "bağlılık" sözleşmelerinin Formentoların evine ölümünden iki saat sonra teslim edildiğini de dikkate aldığı haberini veren korkunç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

talihsizlikle ilgili taahhütlü mektup) başlatmış olan ve bunu bana önceden haber veren Bay Semon, kavga nedeniyle yapılan aktiviteleri kestiğinden restoran kapandı ve eskisi gibi idareli, sıradan ve sadece halkın kullanımına özel, az çeşit ve az ürünle şarküteri tekrar açıldı. Böylece Borgo'da tembellik etmek için kalan inatçı gazeteci ve meraklıların tekelinden göz açıp kapayıncaya kadar çıkmış oldu. Zeno ayrıca, halasının babasının ölümüne eşlik ettiği sıradaki abartılı hallerine, onun tabutu üzerinde bu şekilde bir üzüntü yaşaması normal bir şeymiş gibi yaparak hiç itibar etmedi. Mükemmel şekilde hizaya girmiş diğer köylülerle birlikte hiza oluşturup herkese gösterdiği saygı gereğince o işkenceye ifadesiz bir şekilde katıldı.

Bunu da doktorla konuşmak isterdim ama dediğim gibi, vaktim olmadı. Ayrıca, önemsiz bir tesadüf eseri, o da aynı günlerde bir matemin içindeydi. Trento'da hocası dediği, çok bağlı olduğu bir psikiyatr vefat etmişti. Oraya gitmek istemeyip Borgo'da kaldı ama sarsılmış görünüyor, yardım edecek birileri olmadığında odasına kapanıp ya kitap okuyor ya da yoga yapıyordu. Artık neredeyse hiç karşılaşmıyorduk ve ben kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen, papaz evini paylaşmaya başladığımız, etrafımızın kötülüklerle kuşatılmış olduğu dönemden beri yakaladığımız o samimiyetin eksikliğini hissediyordum. Dahası bizi ayıran ölümler silsilesi gerçekleşmeden hemen önce yapmış olduğu, benim bir şeyler sakladığımı ima ettiği o ilginç dokundurmanın bahsini açmayı bile başaramamıştım. Doktor o olayda çok direktti, neredeyse provoke ediciydi ve ilişkimizi aslında kimsenin bilmediklerini bildiğimi ve günahı çıkarılan sırlara bağlılığım nedeniyle konuşamayacağımı kabul etmeye mecbur kalmam yönüne doğru sevk etmek niyetindeydi sanki. Fakat sonra ısrar etmedi, hemen işin ucunu bıraktı ve o konuşma başka bir fırsatı bekler gibi öyle havada asılı kaldı. Ama bu da gerçekleşemedi çünkü bu arada görüşmek dahi zor bir hale gelmişti.

Buna rağmen o sıklıkla Zeno'yu görmeye başlamıştı. Çocukla görüştükleri akşamlardan birinde neredeyse mecburen geri dönüşü olmayan bir adım attım. Odasına girdim. Ne aradığımı bile bilmiyordum,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işin aslı biraz kararsızca da olsa, centilmenlik kurallarını aştığımı fark ettim ama belki de odasının sıcaklığını hissetmek istedim. İlk olarak, odanın o buraya geldiğinden beri ne kadar da değişmiş olduğunu fark ederek şaşırdım. Önceden orada hiçbir şey yoktu, eşya stoklayan biri olmadığımdan, bir tür dolap dışında yarı boştu. Dağ bisikletini, hasır çamaşır sepetini, botları, kayakları, kar ayakkabısını orada tutuyordum. Şimdiyse renkleriyle, kokularıyla, kimi yeni, kimi anlamsız, komplike ve pahalı ve çoğunu tanımadığım, onun gizli yanlarını dışa vuran eşyalarla tam bir yuvaya benzemişti. Çekmeceleri veya dolabı açmadım. Fakat odasına girme cüretim, fetişist veya cinsel amaçlar barındırmıyordu. Sadece merak etmiştim veya belki görüşemesek de onun hâlâ orada olduğunu bilmek istemiştim.

Yanında getirdiği kitaplara bakmaktan kendimi alamadım. Sigmund Freud'un tüm çalışmalarının üç cildinden (yanında getirdiği ciltler on ikisinden sadece üçüydü veya benim araştırmalarım sonucunda bulabildiğim bu kadardı) birini nasıl olduysa elime alıverdim. Daha henüz papazlık unvanını almadığım sıradaki üniversite çalışmalarımın hatırası, *Fanilik* başlıklı yas tutmaya ayrılmış çok kısa metnin üzerinde aydınlandı. Freud'un tamamını okuduğum birkaç eserinden biriydi; onun yoğun gustosundan ne kadar da zevk aldığımı hatırladım ve bunun üzerine, o metne referans oluşturacak bölümleri indekste taramak niyetiyle elimdeki cildi açtım ve onu karşımda buldum. Her şey, tıpkı Wilfred'in kendini ateşe verdiği korkunç gecenin sabahında Cles'deki hastanede ona ulaşmam gibi kaçınılmaz bir otomatiklikle olmuştu: Amansız ve yanılmaz bir gücün yönlendirmesi gibi. Tam olarak bilemiyorum ama belki dokuz, belki on bin sayfa içinde sadece dört sayfa yer alan, otuz yıldan daha az olmayan bir süredir hafızamda gömülü, zihnimde uykuya yatmış bu metnin, doktorun yanında getirmediği dokuz ciltten birinde bulunması olasılığı yüksekti. Almadıklarımın içinde olma olasılığı ise üçte birdi ama yine de tüm bu olasılıklarla birlikte, büyük bir *şans eseri,* bu kitabı açıyordum ve karşıma çıkıyordu: *Fanilik*…

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yapmaya çalıştığım bu olmasa da haneye tecavüz suçu işlemiş olduğum artık apaçık ortadaydı. Ve bu kutsal sayfadaki metni okumak üzere yemek odasına geri döndüm. Kendime bir çay hazırladım. Çayı yavaş yavaş yudumlarken bir yandan da ağır ağır onun aldığı notlarla ve işaretlemelerle zenginleşen sayfaları tekrar okuyordum. Bir taraftan okumanın yavaş olması bir zorunluluktu çünkü her bir satırda bilgiye karşı olan çocukluğumdaki aşk şiddetli bir şekilde eko yapıyordu. İnancın ötesinde gerçek bir bilginin var olduğu iddialarımın hatırası yeniden ortalığa dökülüyordu. Hayatımın en, nasıl desem, en dünyevi dönemiydi. O dönem üzerinde tekrar tekrar düşünmemiştim ama yoğun şekilde yaşanmış, zorluk çekilmiş, uzun bir dönemdi. Bu kısa yazı, aniden onu mezardan çıkarmış ve bir sembole dönüştürmüştü.

Ben orada oturmuş metni okurken Giovanna dönse, bunu pek dert etmezdim ama öyle olmadı; metin çok kısaydı veya onun Zeno'yla olan konuşması fazla uzundu. Ne olursa olsun, okumayı bitirdikten sonra biraz bekledim ve sonra her şeyi –demlik, boş fincan, şekerlik *Fanilik* bölümü açılmış olarak Freud'un tüm çalışmaları cilt sekiz– yemek masasının üzerinde rahatlıkla görünür durumda bırakarak odama gittim. Görsün diye, bilsin diye, okusun diye...

X

...Sevdiğimiz veya hayranlık duyduğumuz bir şeyin kaybının yasını tutmak, ruhani sınıftan olmayan kişiye o kadar doğal görünür ki o bundan aşikâr *olarak söz etmekte tereddüt etmez. Fakat bir psikolog için yas tutmak, büyük bir bilmecedir, kendileri açıklanabilir olmayan ama diğer açıklanamazlıkların izinin sürülebileceği olaylardan biridir. Görünüşe göre belli bir sevme kapasitesine sahibiz –ki biz buna libido adını veriyoruz– bu kapasite gelişiminin erken evrelerinde libido kendi egomuza yönelir. Sonradan ama hâlâ erken evrede egodan objelere yönelir, bu objeler bir şekilde egomuzun içine dâhil olurlar. Eğer*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bu objeler zarar görür veya kaybedilirlerse, sevme kapasitemiz (libidomuz) tekrar özgür kalmış olur, o zaman ya yerini başka objeler alır ya da geçici olarak egoya geri döner. Fakat libidonun bu objelere olan bağlılığından kopuşunun bu denli acılı bir süreç olması gerektiği bizler için halen esrarını korumaktadır ve şimdiye kadar buna bir açıklama getirecek herhangi bir hipotez de oluşturabilmiş değiliz. Sadece libidonun bu nesnelere bağlandığını ve yerine geçebilecek başka bir nesne hazır bulunduğunda dahi kaybettiğimiz nesneden vazgeçemediğimizi görüyoruz. O zaman bunun adı yas tutmak oluyor.

İşte hepsi zaten buradaydı! Yasla ilgili bilmeye değer her şey burada, bu paragrafta bulunuyordu. Ve bunu ondan daha iyi biliyordum, kahretsin! Bu paragrafın altını çizen ben miydim, değil miydim? Bu üç adet ünlem işaretini oraya koyan ben miydim, değil miydim? Peki, o halde bu niye onun yerine benim aklıma gelmedi, niçin kendi kendime hemen okuyuvermedim? Ama yok, onun hatırlatması lazımdı illaki. Benim ezberden bilmem gereken şeyi, kitapların içinde arayıp onun bulması gerekiyordu mutlaka. Yas, diğer açıklanamazların izinin sürülebileceği *bir büyük bilmece…*

Elbette ama o kim oluyordu ki? Gidip odamda (kitap odamdaydı, bundan eminim, o halde bir şekilde odama girdi) *Vergänglichkeit*'ı bulan ve yemek odasının masasına görülür şekilde, sade çay –sütsüz, limonsuz, bisküvisiz– kalıntılarıyla birlikte koyan bu peder de kim oluyordu? Gerçekten, kimdi o? Gelip beni bulan, bu ölüm ve delilikle dolu tarih öncesinden kalma köye getiren kimdi? Afallamış olduğumu düşünüyor ve beni Freud'un parlak kelimeleriyle besliyordu… O kimdi ki? İnanılmaz ama annem bana sormuştu: "Ne tip bir rahip bu? Normal bir rahip mi?" Hayır anne, normal bir rahip değil. *Vergänglichkeit*'ı bilmesi bile normal olmadığını gösterir. Tesadüfen seminerde Freud falan mı çalıştırıyorlardı? Ve her şey bir yana, katliamla ilgili ne biliyordu? Evet, çünkü Zeno haklıydı, o bir şeyler biliyordu. Katliamla ilgili ve bu noktada benim yaramla da ilgili *ne biliyordu*? Ve bu raftaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

grafoloji kitapları, böyle şaşırtıcı şekilde teoloji kitaplarının yanında ne arıyordu? Eski notlarla, ayraçlarla dolu kâğıtlar. Bunları ne yapıyordu? Çalışıyor muydu? Onları ne kadar da çok elime alıp göz gezdirmek istediysem de kendimi asla bu riske atmadım; çünkü onun sınırlarını ihlal etmek istemedim ama şimdi o benim sınırlarımı ihlal ettiğine göre, benim de bunu yapmaya hakkım vardı. De André CD'lerine ne derdiniz? Ya tüm bu plaklara? Aynı konu: Ben onları dinlemeye yeltenmemiştim bile. Ayrıca şu anda onlarla ne yaptığını biliyordum: Vaazdaki kelimeleri onlardan alıyordu. Çünkü geçen sabah demircinin cenazesini yönetirken yaptığı buydu. Bir intihar: İntihara meyilli bir papaz denebilir miydi? En fazla hoşgörülü olmasını, bir şey yokmuş gibi yapmasını beklerdin ve ona herhangi bir ölü gibi davranırdın. O ise meseleyle doğrudan yüzleşti ve bu yaşlı dağ köylülerine De André'nin Luigi'nin ölümü için yazdığı *Preghiera in gennaio* şarkısını yamadı. Ama ben bunu fark etmiştim tabii, ne sandı ki? Bugünlerde bunu konuşmaya, hatta iki çift laf etmeye vakit olmadı ama ben De André'yi iyi biliyordum. Édith Piaf'la birlikte babamın takıntılı olduklarından biriydi ve onun gibi 40'lı yıllarda doğmuştu: Ben resmen De André dinleyerek büyümüştüm. Bahsettiği o "çiçekli patika" ve "güpegündüz yıldızların parladığı" sözleri hangi şarkıdan geliyordu? Ya Tanrı'nın cenneti, bu dünyada yüzü gülmeyenler için tasarladığı fikri? Ya açıkça belirtilen o doğrudan intihar imaları ve şarkıda geçtiği şekliyle "Güzel Tanrı" tarafından "alnından öpülme"? De André'nin yaptığı gibi cehennemin varlığını reddedecek kadar ileri gitmemişti ama vaazını oradan aldığına hiç şüphe yoktu. Bunu yapan bir peder nasıl bir pederdi? Burada dünyanın dışında, her biri teker teker kendi başlarına delirmeden evvel zaten deli olan bir grup yaşlı insanı huzursuz etmek için mi burada kaybolup kalmış? Şu anda Livi yerine onu düşünmeme sebep olabiliyor, nasıl bir adamdı bu?

> …Yas tutmanın, acılı olmasına rağmen, kendiliğinden sona erebildiğini biliyoruz. Kaybolmuş olan her şeyden feragat edildiğinde, kendi kendini tüketmiştir ve libidomuz kayıp nesneleri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeni olan benzerleri, hatta daha değerlileriyle değiştirmek için tekrar özgürleşir (genç ve aktif olduğumuz ölçüde)...

X

Ertesi sabah Doktor Gassion yedi ayinine katıldı. Beklemiyordum ama şaşırdığımı da söyleyemezdim. Ayin bittiğinde, konuşmak için vaktim olup olmadığını sorması da beni şaşırtmadı. Ve kutsal eşya odasında konuşurken, bir gece önceki özeline yaptığım ihlale dair bir belirti göstermemesi de beni şaşırtmadı. Ne itiraz ne bir açıklama ricası ne de herhangi bir çeşit yorum bekliyordum. Bir şekilde benim beklediğim *o*ydu ve belli ki bunun tek yolu buydu.

Genel durumdan konuşmak istedi, ona hiç de umut verici görünmüyordu. Onun fikrine göre daha çok ona özel ama *benim de işim olan* büyük görevimiz, verimsiz bir çizgide ilerliyordu. Ona kalırsa, Armin ve Maria'nın artık baş edemedikleri ve kendi dertlerini de arttırdıkları Lorenzetto'nun kişisel anlamda uzmanlaşmış ciddi bir bakıma ihtiyacı vardı. Primo Antonaz'a (ilişki kurma anlamında) neredeyse erişmek bile mümkün değildi. Kuzenleri ikizler – ayrılıklarından sonra müdahale etmenin mümkün olmadığı bir deliliğin içine tekrar batmışlardı. Bu arada Giuliano Lechner karısının hayaletinin kendisine emrettiği bir anda, her an her şeyi yapabilecek vaziyetteydi. Formento kadınları, ona kalırsa daha çok Nives ve Fernanda, içine girilmesi mümkün olmayan bir yoğunlaşma içindeydiler ve bu da herhangi bir temas girişimini boşa çıkarıyordu. Perla, ciddi anlamda bunalımdaydı ve ne yazık ki ispatlamak için henüz çok küçük olsa da fark edebildiği kadarıyla Saurino'nun zihinsel eksiklikleri veya iletişim bozukluğu olduğuna şüphe yoktu; yaşlıların ve hastaların yardıma ihtiyaçları vardı ama o noktaya kadar gelebilmiş olan yöre halkının gücü kuvveti kalmamıştı. Üstelik son zamanlardaki cenazeler sırasında ortaya çıkan teşhircilik (bu şekilde isimlendirdi) işaretleri, inanılmaz olayları daha utanmaz şekilde dışa vurmaya dönüşen bu acı, bir veda atmosferi yaratıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

XY

Ona kalırsa kısa bir zaman içinde bu kişiler çekip gidebilirlerdi ve onun da Urania, Sauro, Adelheid ve Polverone'nun gittiği şekilde alıp başını gitmeyi seçmeyeceğini varsaysak bile, Borgo'da sadece seçim şansı olmayanlar kalırdı. Onun köydeki varlığının, en azından psikiyatr niteliğinde kendisinin kabataslak olarak koyduğu teşhislerden fazlasını getiremediğini düşünüyordu. Hiç kimse tedavi edilmek istemediği için kendi varlığını "fazlasıyla gereksiz" olarak tanımladı, yine de bu şartlarda tek başına, yetersiz imkânlarla ve personelsiz uygulanacak hiçbir terapi bilmiyordu. Pozitif sinyaller veren sadece Zeno'ydu ama o da zaten bu sinyalleri kendisi varmadan evvel göstermeye başlamıştı. Ayrıca babası öldüğü için özellikle de şimdi, bu kahrolası ormandan öteye gidip herhangi bir yerde iyi bir terapist yardımıyla, kurbanı olduğu uzun ruhsal tutukluluktan kaynaklanan tüm bozuklukları yavaş yavaş iyileştirmek ve kendine sonunda bir gelecek kurmak için gerekli koşulları oluşturmak en önemlisiydi.

Söyledikleri kulağa acımasızca geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, doğru olduklarını kabul etmek zorundaydım. Şayet bizimki yöre halkına katliamdan önceki hallerini geri kazandırarak onları kurtarma girişimindeyse o halde başarısız olmuştu. Ölümlerin ve kaçışların arasında ben de dâhil, otuz üç kişi kalmıştık. Saurino'yu ve hastaları çıkarınca, yirmi yediye iniyorduk. Yetmiş yaşından daha yaşlı olanları çıkarınca da yirmiye... Durum böyle olunca, sadece yirmi kişiyle sürekliliik oluşturmak bir yana, çok güçlü ortak bir motivasyondan hareket edilse dahi kendimize yetmeyi garantileyemezdik. Ayrıca doktorun doğru şekilde tahmin ettiği şeyler, yani gitme ihtimali olan kişilerin (çocukları veya başka akrabası olanlar veya belki Anton Tomalin'in Doloroso'da, Desiré Nones'in Roma'da, Lechnerlerin Güney Tirolo'da olduğu gibi başka evleri olanlar) ayrılmaları hesaba katıldığında tablo cesaret kırıcı bir hal alıyordu. Neredeyse, hasta yaşlıların ve ciddi fiziki rahatsızlıkları olan yetişkinlerin bir tür barınağı haline gelmiştik. Hayalet bir köy, bir açık hava düşkünlerevi... Ayrıca bu açık havadaki gökyüzü de artık görünmüyordu bile.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonuçta onu haklı buldum. Ayakta tutmaya çalıştığımız görüşler yok olmuşlardı. Ancak yine de bütün bunlara rağmen, biz ne yapabiliriz diye sordu. Azimle devam etmek ile bırakmak arasında yapılacak bir seçimden başka önümüzde başka ne seçenek vardı ki? Bu noktada, dedim, bu seçim karşısında ikimiz arasındaki fark da ortaya çıkıyor. İşin aslı onun için bırakmak, bu insanlar için boş yere uğraşmaktan vazgeçmek ve kimse tarafından kınanmadan şehirde akıp giden hayatına, işine, alışkanlıklarına, ilişkilerine geri dönmek üzere çekip gitmek anlamına geliyordu. Bense tersine, kınanmadan hiçbir yere gidemezdim. Bu yüzden, dedim, yaşlı, hasta, deli fark etmeksizin San Giuda'da tek bir insan kalana kadar, burada, onunla kalacağım ve eğer Borgo'nun kaderi herkes tarafından terk edilmekse ve hayaletlerin inziva yerine dönüşmekse, eh, o zaman ben de o hayaletlerden birine dönüşürüm. Benim için bırakmak, onunkine kıyasla daha farklı, daha derin, daha yıkıcı bir şey anlamına geliyordu. *Kalmak* veya bırakmak. Teslim olmak, sürünün çoban köpeği olmaktan vazgeçmek ve gerçekten bir hayalete dönüşmek anlamına geliyordu. Dolayısıyla benim için bir seçenek yoktu. Durum ne denli cesaret kırıcı olursa olsun, dedim, ben ancak kalabilir ve azimle devam edebilirim.

Doktor beni dikkatli bir şekilde dinliyordu. Söylediğim sözlerin, onları söylemenin artık zamanıymış gibi böylesine net ve katı tarzının diyaloğumuza soğuk, sert ve ayırıcı bir etki yaptığını fark ettim. Bu gerçekten de konuştuğumuz son sefer olabilirdi... Bu mümkündü; ihtimaller dâhilindeydi. Hatta bu, yaptığım konuşmanın doğal bir sonucu gibi duruyordu, bunu öneren benmişim gibi duruyordu. Ama bunu anladığımda, böyle giderse, San Giuda'nın acil durumunu ilçe sağlık merkezine ileterek ve ihtiyaç olan yardım ve ev tedavi hizmeti almak için uğraşarak tamamen akla yatkın bir şekilde Koca Dünya'ya dönmeye karar verirse, bizimle ilgilenmeye dışarıdan devam etse de kendimi fena halde *yalnız* ve terk edilmiş hissedeceğimi fark ettim. Bu yüzden, konuşmamı bitirip de konuşma sırası ona geldiğinde bu kadar açık konuştuğuma pişman oldum. Belki kendimi iyi şekilde ifade dahi edememiştim, belki de ona artık Borgo'da istenmediği izlenimini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vermiştim. Belki de kelimelerimle bana söylemek üzere olduğu şeyi söylemeye onu mecbur bırakmıştım.

Ne var ki Giovanna hiçbir şey demedi. Sessiz, düşünceli, başı hafif eğik, solgun bir yüzle, deşifre edilmesi zor bir havayla öylece kaldı. Doğrudan bana bakmıyordu ama pencerenin camından yansıyan bakışlarını görüyordum. Yalnız, bakışlarını camdan da kaçırdığını anladığımda, benimkilerle buluşma riski olmayacak aşağılarda bir yere indirdi. Bunu, veda etmek üzere olan birinin tipik davranışı olarak düşündüm.

Bana çok çok uzun gelen bir süre bu şekilde kaldı. Sanki çoktan, eve döndüğünde yapacağı şeyleri düşünür gibi dalgın ve kayıptı. Sonra aniden silkinip konuşmak için nefes aldı ve konuştu: Bana niçin buradan kınanmadan gidemeyeceğimi söylediğimi sordu. Ve özellikle, diye de ekledi, kim tarafından kınanmaktan bahsediyordum?

X

...Ama onun dediği gibi, şehirdeki hayatıma, "alışkanlıklarıma ve ilişkilerime" dönersem –ve istesem, bunu hemen yapabilirdim, Zeno'dan karla kaplı arabamı gömülü olduğu yerden kurtarmasını ve hazır gelmişken Cles'ye kadar ciple bana eşlik etmesini ve kara batarsam beni dışarı çekmesini rica ederdim ve tamamdı– eğer bırakırsam, benim için her şeyi halletmek üç saat sürerdi. Bu gece evimde uyurdum ve de eskiden ne yapıyorduysam aynılarına; çalışmaya, telefonlaşmaya, internette gezinmeye, televizyon izlemeye, radyo dinlemeye, sinemaya gitmeye, pizza yemeye yarın sabahtan itibaren başlayabilirdim – *bunu yaparsam*, beni buraya kadar iten bütün sebepler tekrar başlamayacak mıydı? Daha kötü olmayacak mıydı, hatta her şey burada yaşadığım çalışmak, telefon etmek, internette gezinmek, TV seyretmek vesaire engelleri ikiye katlayarak üzerime atlayıp beni felç etmeyecek, benden bir tür larva yaratmayacak mıydı? Kim elinden alınmışları benim bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

acınası durumumdan fazlasıyla çıkarırdı ki? Eninde sonunda kendi çaresizliğinin son ispatı olan bir geriye dönüşün akabinde daha da fazla rahatsızlık verici olmayacak mıydı? Orada bir balıkçı sabrıyla bekleyen Alberto olacaktı, onu tanıyordum ve ben o sabra katlanamıyordum. Bende olmadığı için elbette ama en çok da ahlaksız ve adi ve alçak olduğu için. Artık onun hiçbir şeyine dayanamadığım gibi... Dikdörtgen suratı, hep özendiği küçük sakalı, kirpiksiz o keskin gözleri, devamlı kullanıp durduğu Fransızca kelimeleri ve özgüveni, *mi se enaîme*[30], *savoir-faire*, *impasse*, *atout*, *çavasans dire*, *toutse tient*, *toutcourt*, *savaşta her şey mubahtır*, *oh-lala*, *chapeau*, *voilà*'lar, *soi-disant*'lar, *déjà vu*'lar, *tranchant'lar*, *touché'ler* ve bütün bunları, hatta artık dilimize yerleşmiş olanları bile telaffuz ederkenki tarzı... Mesela, *menü* kelimesini *meniù* diye telaffuz etmesinden ne kadar nefret ediyordum. Ürettiği Fransızca mimiklere de katlanamıyordum. Puflamalar, omuz kaldırmalar, *bon'lar*, Yves Montand ifadeleri ve temizlemek için devamlı gözlüklerini çıkarış şekline bile dayanamıyordum ve gözlüksüzken şaşılaşmasına, gözlükleri tutan yerlerde oluşan çukurlara ve o ince metal çerçeveli gözlüklerin kendisine de... Operaya, V yakalı kazaklara, pis kokulu peynirlere düşkünlüğüne, jartiyer, oral seks ve anal seks merakına ve onunla yapılan her konuşmanın daima ve daima paradan konuşarak nihayetlenmesine katlanamıyordum ve annem gibi kiliseye gidip dua eden insanları aşağılamasına, devamlı olarak mükemmel bir vücuda sahip olmasına (son zamanlarda bir çöp kadar zayıflamış olmasına rağmen) katlanamıyordum. Kendine eleştirel yaklaşamamasına, aşırı ince bileklerine, elmaları ceketinin kollarına sürterek temizleyişine, dirsekleri parça yamalı kadife ceketlerine, arı gibi bir çalışkanlıkla yerine getirdiği küçük cinsel sapkınlıklar konusundaki iştahına, kendisine bir halta malolmayacağını düşündüğünde yakınındakine yardım etmek için elinden geleni yaptığı neredeyse itaatkâr fedakârlık pozları ve sabrı, hatalı olduğunu düşündüğünde, öç alma fırsatını beklediği özenli sabrı ve fırsatı geldiğinde intikamını

30 Bir görselin kendi aynı görseli içinde barındırması, hikâye içinde hikâye, bir oluşumun içinde benzer bir oluşumun aynısından bulunması, erken anlatım, "mizanabim". (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

almasına yardımcı olan gaddarlığına dayanamıyordum. Mesela, bir keresinde şu baş belası komşu cüzdanını kaybettiğinde olan olay: Adam, bir akşam önce arabamı ona ayrılmış yere park ettiğim için bizi bir güzel payladıktan sonra, çıkarken cüzdanını cebinden düşürmüştü, gerçi cüzdan neredeyse yere değmedi çünkü Alberto havada birkaç numara çekti ama adam bunu anlamadı, sadece cüzdanının yerinde olmadığını fark etti ve onu aramak için ümitsizce geri döndüğünde, Alberto cüzdanı kapının hemen dışındaki çöp bidonuna attı. Bu onun gaddarlığıydı sonuçta çünkü bu, her yaptığı şeye eşlik eden, her yere koyabileceği kadar küçük dozlarda sulandırılmış gaddarlıkla ilgili bir şey. Artık onu düşünmeye bile katlanamıyordum. Ve özellikle de onunla ilgili bütün bu şeylerin geçmişte hoşuma gitmiş olmasına, yıllar boyu bunların hoşuma gitmiş olmasına ve bunlardan keyif almış olmama katlanamıyordum. Cüzdanı alıp baş belası adama geri vermeyip de adam onu bulmak için çileden çıkarken, sanki taze bir somun ekmekmiş gibi yemelere doyamayarak onun gaddarlığına ortak olup Alberto'yla birlikte zevkle seyretmiş olduğum gerçeğine katlanamıyordum. Onunla yaptıklarıma, ona karşı yaptıklarıma ve onun yüzünden yaptıklarımın hiçbirine katlanamıyordum.

Eve dönmek demek, onunla karşılaşmak zorunda olmak demekti. O kesinlikle oralarda ve beklemedeydi, bugüne kadar en küçük bir harekete dahi yeltenmemiş olması, beni tekrar karşısında tükenmiş, yenilgiye uğramış ve yalnız halde bulup intikamını o zamana saklamayı tercih ettiği anlamına geliyordu. Buna dayanabilir miydim? Hayır, kendimi tanıyordum. Bu adamın dediği şekliyle "kınanmadan" gidersem yani... Bu arada bu adam çok asil, gizem doluydu ve bir papaz olmamasını dileyeceğim yoğunlukta bakışlarla bana kilitleniyordu –işte sonunda söyledim– ama sonuçta o bir papazdı ve bana bu şekilde bakıyordu ve ben bunu hissediyordum. Nasıl desem, bakışları neyle dolu denir, o bakışlarını üzerimde hissediyordum... *Niyet* dolu bakışları, işte az önce camdaki yansıma nedeniyle karşılaşmaktan kaçındığım o bakış ve o bakıştan kaçma nedenim, fazlasıyla niyet dolu olmasıydı. Bakışlarımı kaçırmak istememe rağmen, bakışımı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaçırabildiğim tek yer, özellikle de benim için kalmanın söz konusu olmadığı bir yerdi. Neyin iyi olduğunu bildiğim halde bir kere daha kötü olanı yapmış olacaktım.

Of hayır, kahretsin! Hayır!

Yalnız...

Eh, şayet kalırsam ancak bir psikiyatr olarak kalabilirdim. Bu açıklanabilirdi ve birisi böyle, nasıl desem, böyle *sert* bakarken pek de kolay değildi, özellikle de burada psikiyatr olarak kalmanın pek bir anlamı olmadığını kabul ettikten hemen sonra. Çoktan damgalanmış bu insanlarla meşgul olmak için kalmak anlamsız ama onun için fazlasıyla anlamlı olabilirdi. Eğer –tekrar ediyorum, doktor olarak, psikiyatr olarak– onunla meşgul olacaksam, o halde birinin işine yarayabilirdim. Çünkü sarsılmaz bir inanç ve güç ifadesi sergiliyor olmasına rağmen bu adam sabrının sonuna gelmiş durumdaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Gelip giden o gece öksürükleri, sadece kötü bir öksürük veya soluk borusu iltihabı değildi, hatta annemin verdiği ilaçla dahi geçmiyordu. Ara sıra bana bahsettiği uyku bozuklukları, o kâbuslar... Zeno'ya ve bana göre de katliamla ilgili *bildiği* şeyler vardı. Bunlar benim bildiklerimin sadece bir kısmı bile olsa (zira benim bildiklerimi nasıl olup da öğrenebildiğini tahmin bile edemiyordum) hiç kimse bunun yükünü anlayamazdı. Ve özellikle, benim dışımda kimse bunun hafiflemeyeceğini anlayamazdı. Gerçekten. Kesinlikle tehlikedeydi. Ve kesinlikle –şimdi Fransızca kelime kullanma sırası bende– *sürmenaj* durumunda. Üstelik kesinlikle büyük hayallerle doluydu, başarısızlığa uğrarsa ve bu hayal çökerse, utanç içinde kalıp öfkeye kapılması an meselesi ve bu riskle birlikte bu hayallere yapışmış durumdaydı. Ve kesinlikle yalnızdı. Bu benim onunla meşgul olmam için bir başlangıç noktası olabilirdi. Bunu kendisi de anlamış durumdaydı. Şayet hastam olsaydı, bu noktadan başlardım... Şayet hastam olsaydı, kalırdım...

Ben başlamalıydım, sonrası belli olurdu zaten. Başlayayım ve onun nasıl cevap vereceğine göre –*kalmak ya da kalmamak*, buraya çok uygun düşen bir laf olurdu– kalır ve devam ederdim veya giderdim ve...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neyse, bu kadar işte, en güzeli iyi olacağını ummaktı.

Bakışlarımı yerden kaldırmalıydım yalnız. Ona bakmalıydım.

Bir, iki, üç… Şimdi!

"Neden buradan kınanmadan gidemeyeceğinizi söylüyorsunuz"

Bakışları değişti. Şimdi şaşkınlık oturmuştu gözlerine.

"Ve özellikle de kim tarafından kınanmaktan bahsediyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üçüncü bölüm

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Devam edemem. Devam edeceğim.

Samuel Beckett

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Muhal

Onun bu sorusunun önemini hemen kavradım ve vermem gereken cevap, boğazıma düğümlendi. Cevap: "*Benim*"di. Benim tarafımdan kınanmak. Fakat kınama hakkını bana veren şey, bu ben de olsam, aniden bana açıklaması zor gelmişti. Hatta bir psikiyatrla konuştuğum için, verecek sadece bir cevabımın olduğunu bilmek ve az öncesine kadar bu denli açık olduğunu düşünmüş olmak, bana kendimi hasta ve yardıma muhtaç hissettirdi. Aniden onun beni görmüş olabileceği şekilde gördüm kendimi: Neyin iyi neyin kötü olduğunu çok fazla sorgulamayan, uzaktan ve mekanik olarak karar veren, sert, inatçı ve hatta belki fanatik bir peder. Dağlar arasında kaybolmuş ve kötülükle çevrelenmemiş bir yerde başka bir seçeneği göz önünde bile bulunduramadan zorunlu olarak burada kalmaya inanan bir adam. Özgür olmayan bir adam. Aniden bu kınanma engeli olmadan hayatıma ne olurdu sorusunu algıladım ve kendimi rahiplik işime başka bir yerde, belki yeniden Güney Amerika'da veya yine İtalya'da bir yerde ama dertsiz tasasız devam etmek üzere, etkilenmiş ama huzurlu bir şekilde San Giuda'dan ayrılmaya yeltenirken hayal ettim. Dediğim gibi, bu sadece bir anlıktı, fazla sürmedi ama bunu gördüm ve şimşek hızıyla gelen sınırsız bir rahatlama hissini algılayacak zamanım oldu. Sonrasında deyim yerindeyse göğüm tekrar gölgelendi ve kınanmadan San Giuda'dan ayrılamama gerçeğinin açıklığı, geri gelip tüm ağırlığıyla üzerime çöktü. Fakat doktorun soruları karşısında sessiz kalamazdım, bu nedenle bir hikâyeyi hatırlayarak cevap vermek üzere silkindim: Kınanmadan ayrılamayacağıma inandığım bu yere nasıl geldiğimin hikâyesiydi.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Rahiplik hikâyemde kelimelerle ifade edilemeyecek bir şey yoktu ama daha önce kimseye anlatmamıştım. Başlamadan önce ona şimdi de onun benim odama girmek üzere

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğunu bilmesini istediğimi söyledim. Sonra başladım. Hayatımın seküler kısmını atladım –evet o kısımda kelimelerle ifade edilemeyecek bir şeyler vardı– İtalya'dan ayrıldığım zamandan başladım, çalışmalarımdan, ailemden ayrılıp kendimi Güney Filipinler'de, Mindanao Bölgesi'nde bulmamdan; Mindanao Bölgesi, diye açıkladım. Bu kanlı MNLF[31] hareketlerini atlattıktan hemen sonraydı. Turizm ve ticaret yok olmuş, fakirlik neredeyse bütün halka yayılmıştı ve Hıristiyan misyonerler hükümet vekilliği rolünü yürütüyorlardı. Oraya nasıl ve neden gittiğimi söylemedim, sadece Aziz Yehuda Taday Katolik Okulu'nda matematik ve fen öğreten kafası kuşkularla dolu gönüllü laik bir genç olarak orada olduğumu söyledim. Ona orayı yöneten, aydınlanmış ruh, karizmatik teolog ve pek kudretli şeytan çıkaran Perulu Başrahip Pedro'yu anlattım. Ona sivil savaşa rağmen, bu okulun herkese açık olduğunu, öğrenci veya hatta öğretmen olarak birçok Müslümanın yer aldığını, Rahip Pedro'nun orayı paylaşım ve saygı ilkelerini esas alarak yönettiğini söyledim. İnsanların başka dinlerden olsalar da birlikte dua etmelerine izin veriyor, Noel'i Müslümanlara, ramazanı da Katoliklere tanıtıyordu ve böylece her yerde olması gerektiği gibi yeryüzündeki dinlerin gerçek ve derin bir entegrasyonunu tatbik ettiriyordu. Doğruluğu biliniyordu, bu yüzden çoğunlukla esir edilen yabancıların serbest bırakılmalarını sağlamak veya ateşkes müzakerelerinde bulunmak için hükümet ve MNLF arasında bir arabulucu olarak hareket etmekten sorumluydu. Rahip Pedro'nun, dedim, bizi jimnastik salonunda toplayıp Peru'ya döneceğini açıkladığı güne kadar hayat bu şekilde devam etti. Bize sadece memleketinde kendisine ihtiyaçları olduğundan ve Manila'dan gelen Filipinli çok iyi bir başrahibin kendisinin yerine geçeceğinden başka hiçbir şey söylememişti.

Bu noktada duraksadım, devamını anlatıp anlatmamak konusunda emin değildim çünkü hikâyenin devamı, bir sırrı içeriyordu. Bu da hikâyemi fazlasıyla samimi bir hale dönüştürebilirdi fakat özellikle

31 Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi: Filipinler'in güneyinde etkinlik gösteren ve bağımsızlığı amaçlayan militan Müslüman örgütü. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

anlatılması gerekliydi, aksi takdirde doktorun hikâyemin hangi anlamda onun sorularına cevap vermeye çalıştığı anlaşılamazdı. O kısmı atlamak yerine, aldığım o haberle ilgili kısma geçtim çünkü Rahip Pedro jimnastik salonunda başka bir şey söylememişti ama daha geç saatlerde beni bir kenara çekip başka şeyler anlatmıştı. Benim ona kendiminkini anlatıyor olmama az çok benzer şekilde, dedim doktora, bana kendi hikâyesini anlatmıştı. Bana Sales Cemiyeti'nin[32] bir üyesi olduğunu ve bu anlamda cemaat kurallarına itaat ettiğini ve hamileri olarak da San Francesco, San Giuseppe, San Giovanni Bosco ve Maria Ausiliatrice'ye inandığını söylemişti. Ayrıca bir Özgürlük Teolojisi taraftarıydı, bu da kendisini zulme karşı savaşan insanların olduğu bölgelere itmişti fakat bütün bunlara ek olarak ama hiçbir şeye zıt düşmeyecek şekilde, Aziz Yehuda kültürüne adanmış bir tür gizli kardeşliğin *içinde,* görünmez bir rolde aklen yer alıyordu.

Bir *el Santo de losimposibles,* yani muhallerin azizi ve yoksunların ve umutsuzların hamisi olması San Giuda'yı, en sonların arasındaki en sonuncu olarak daha da kutsal hale getiriyordu. Adı *Cofradía de losimposibles*'tı[33] ve varlığını beyan edecek bir kaydı olmamasına rağmen, Latin Amerika'da, Filipinler'de, Hıristiyanlaşmış Afrika'da ve hatta Amerika Birleşik Devletleri'nde binlerce üyesi vardı. Bana *Cofradía*'da hiyerarşilerin, yaptırımların veya kuralların bulunmadığını açıkladı: Aziz'e olan bağlılığı gösterme yolu tamamen serbestti; fakat sadakat bağı bir kere sağlamlaştı mı artık bir daha kopmazdı ve hayatı boyunca alınacak kararları ve kesinlikle her *muhal*in kaderini belirlerdi. Ayrılışının bu bağlılıkla ilgili olduğunu söyledi ve benden bundan kimseye bahsetmememi rica etti.

Doktora bu açıklamanın bana fazlasıyla garip geldiğini belirttim. Niçin, diye düşündüm. Peder Pedro bunları niçin özellikle bana söy-

32 Genel olarak kendini eğitime adamış ve on dokuzuncu yüzyılda Aziz John Bosco tarafından Torino'da Roma Katolik Kilisesi'nin cemaati olarak kurulmuş bir cemiyet. (ç. n.)

33 Muhal Kardeşliği. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lüyordu? Fakat aynı gece, sözlerini tekrar düşündüğümde misyonerlik görevimin başladığını anladım ve ertesi sabah gelecekle ilgili tüm kuşkularım yok olmuştu.

Onunla birlikte gitmeye karar verdim ve Peru'da, And Dağları'nın güney doğusunda, elbette adı San Judas[34] olan çok fakir bir köye kadar onunla gittim, orada ölmüş olan papaz yardımcısının yerine geçmesi gerekiyordu. Bir okul müdüründen merhum bir papaz yardımcısının yerine, bu *muhal*lerin kariyer yapma şekliydi dedim ve Rahip Pedro bunları özellikle de bana anlattığına memnun olmuş görünüyordu.

Böylece…

X

"Alo?"

"Selam, nì."

"Ah, selam anne. Dinliyorum."

"Rahatsız ediyorum."

"Hayır, hayır. Söyle."

"Tamam, anladım. Pardon. Müsait olduğunda beni arayabilir misin?"

"Beni rahatsız etmediğin…"

"Bir kez 'dinliyorum' ve bir kez de 'söyle' dedin, hayatım, bu kesinlikle seni rahatsız ediyorum anlamına geliyor. Sadece 'dinliyorum' dediğinde acelen var demektir; sonra da 'söyle' diyorsan, uzatmaya gerek yok anlamına geliyor. Seni tanıyorum. Ne sandın? Bu yüzden çok pardon, sadece cep telefonuyla nasıl gittiğini sormak istemiştim. Müsait olduğunda, sen beni ara, lütfen. Hoşça kal, hoşça kal, hoşça kal."

"Hangi cep telefonu?"

"Senin telefon. Bunu sonra konuşuruz. Ara beni. Hoşça kal."

"Ama anne…"

34 Aziz Yehuda. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"..."
"Anne?"
"..."
"Anne?"

X

...Böylece, bu olağan dışı papazın yanında çalışmak, dedim doktora, din adamı olma kararımı olgunlaştırmış oldu ve o noktada Rahip Pedro beni Lima'ya seminere gönderdi. Yirmi altı yaşındaydım. Üniversiteyi İtalya'da okumuş olmamdan ötürü, sadece üç sene içinde papazlığa, okutmanlığa, rahip yardımcılığına, papazlığın ilk mertebesine ve kutsanma ve son olarak da din adamlığına kabul edilmeme imkân veren özel bir çalışma planından faydalanabildim. Bu da bir Sales Cemiyeti üyesi ve doğal olarak, özellikle de bir sırrım olan bir şeye dönüşmemi sağladı. Bu sırrı şu anda ilk kez birine açıklayacağım. Bir *imposible* oldum. Sonra Rahip Pedro'nun yanına döndüm ve onun hayatını aydınlatan küçük bir misyona kendimi adadım. Yetimhane vakfında, aşılama kampanyalarında ruhu şeytan tarafından sahiplenmiş insanlar üzerinde şeytan çıkarma ayinlerinde onun yanında bulundum. Onunla birlikte bütün Güney Amerika'da diğer bir sürü Aziz Yehuda'da –köyler, sefaretler, okullar, kiliseler, ibadethaneler, hastanelerde– dinî ayinler düzenledim ve Peru'da, Bolivya'da, Uruguay'da, Kosta Rika'da, Guatemala'da, Kolombiya'da, Brezilya'daki diğer *imposible*'lerle tanıştım ve Rahip Pedro yetmiş yedi yaşında öldüğünde, köyde onun yerini aldım. Üç yıl boyunca onun işlerine devam ettim –eğitim, yardım, şeytanla savaş– ta ki Roma'daki kız kardeşimden bir telgraf aldığım, tam rahipliğimin onuncu yıl dönümünü kutladığım güne kadar. Telgrafta babamızın amansız bir hastalığa yakalandığı ve ölmeden evvel beni görmek arzusunda olduğu yazılıydı. Onunla kötü bir ilişkim vardı –annem ben çocukken ölmüştü ve babam hemen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ardından benim hoşlanmadığım bir kadınla tekrar evlenmişti– kız kardeşim de yıllardır onunla görüşmüyordu fakat bunu doktora söylemedim, babamın ıstırabından, kız kardeşimle birlikte onun başucunda geçirdiğimiz günler ve gecelerden ve ailemle barışmamdan da bahsetmedim. Doğrudan babamın ölüm döşeğindeyken seyrettiği televizyon yayınından Trentino'daki yüksek dağlarda yer alan Borgo San Giuda denilen yerdeki –çok nüfuslu olmayan köy halkının– papazlarının yerine geçecek birini bulamadan ölmüş olmasından kaynaklı acil durumunu tesadüfen öğrendiğim o sabaha geçtim. Sonrasındaki olaylar, dedim, kaderin akışıyla çok hızlı gelişti. Babam ölmüştü ve ben Trento Piskoposluğu'na başvuru mektubumu göndererek bahsi geçen köydeki halkın zor durumda kalmasını önlemek amacıyla oraya taşınmaya razı olduğumu belirttim ve akabinde de coşkulu bir kabul mektubu aldım. Sonra da bağlı olduğum Peru Piskoposluğu'ndan çıkarılmayı talep ettim; diyakozluğun olduğu bölgedeki kişisel bağlılığın feshini ve Peru'da Aziz Yehuda'ya adanmış bir köye taşınmaya hazır bir din adamının yerini dolduracak birini bulmak zor olmadığından, Piskoposluk isteğimi kabul etti; kendi ülkeme dönüş söz konusu olduğu için kulağa gayet doğal geliyordu. Böylece piskoposumun özel izni sayesinde şu anda olduğumuz yere taşındım ve yeni görevime başladım, dedim. Peru'ya son bir kez bile dönmeden, Rahip Pedro'nun kendi ülkesindeki köyleri baştan sona gezmek için bıraktığı Mindanao'da onun bırakmış olduğu coşkuyu aynı şekilde devam ettirerek yerine getirdiklerime bir sünger çektim. Onun modelini izlemenin çok açık bir fırsat olduğunu, sosyal skaladan bir adım geri atarak *muhal*lik yolunda bir adım atmak için bir fırsat olduğunu belirttim. Aslına bakılırsa, dedim, İtalya'da San Giuda'ya Güney Amerika'daki gibi hayranlık duyulmuyordu ve heykeli hiçbir büyük metropolitan kilisesinde Lima Katedrali'nde olduğu gibi binlerce inanan tarafından kutsal sayılmıyordu. Aksine, inatçı bir batıl inanç onu bir haine benzetmekte ısrar ediyordu ve onun inananı olmak bile şüphe uyandırıyordu ve benim alışık olduğum şeye tamamen zıt düşüyordu. Öte yandan, soyutlanması ve ona karşı gösterilen merhametsizlik konusunda ilerleyen

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zamanla birlikte ortaya çıkan hırçınlaşma karşısında şaşırıp kalmış olduğumu da itiraf ettim. Ayrıca benim yeni cemaatim bıraktığım *pobrecitos*lardan ve *indios*lardan daha zor bir mücadele veriyordu ki bu zorluk Rahip Pedro'nun hoşuna giderdi bundan emindim. Dahası, San Judas'ta benim yerimi alacak bir rahibin bulunmasının bir problem teşkil etmeyeceğini biliyordum, öte yandan benim yeni İtalyan cemaatimin durumu, televizyonda duyurulacak derecede ciddiydi; o Perululardan çok daha az fakir olsalar da onlardan daha yalnız ve terk edilmiş durumda olduklarının bir göstergesiydi bu. O yüzden, dedim, Rahip Pedro'nun bana olaylara bakmayı öğrettiği şekliyle, onlar çok daha muhtaç durumdaydılar.

Çıkış prosedürü neredeyse beş yıl sürdü, bu zaman zarfında pişman olsaydım, kararımdan gayet rahatlıkla geri dönebilirdim fakat köyümün acı verici nostaljisine, Özgürlük Teolojisi'nin Peru ve tüm Güney Amerika'da hâlâ yanmakta olan bir coşkuyu harekete geçirmesine ve bütün dünyadan gençleri geri çağırmalarına rağmen San Giuda'dan çekip gitme düşüncesi asla aklımdan geçmemişti. Aksine, böyle sert ve konuk sevmez bir yerde izole olmanın gerektirdiği fedakârlıklar ve mahrumiyetler ve özellikle de ilk yıllarda sakinlerinin güvenini kazanmakta karşılaştığım zorluklar, bir *muhal*in yapmaya mecbur olduğu seçimin doğru seçim olduğunun birer göstergesiydiler. Böylece o piskoposluktaki dinî vazifemi tamamlayarak Trento Piskoposluğu'nda, Cles Diyakozluğu'nda, köyle aynı ismi taşıyan San Giuda Kilisesi'nde yeni görevime başladım. Ve ilk ziyarete gittiğimizde yaşlı Notburg'un anlattıklarını da hesaba katarsak, hepsi bu. Şayet sorularınıza verilecek bir cevap varsa, dedim, bunların arasında saklıdır.

Sessizce durup bu açığa vurmadan dolayı kendimi oldukça rahatlamış hissettim, bir taraftan da doğuracağı sonuçları merak ediyordum. Bu hikâyenin tamamı aralıksız anlatılmamıştı; çünkü kimi ziyaretler ve telefonlar araya girmişti ama tekrar aynı yerden alıp devam ederek sonuna getirmek zor olmamıştı. Bunun bir sebebi de doktorun ağzını bir kez dahi açmamış olmasıydı. Dikkatle ve sessizlik içinde dinlemişti ve bitirmiş olmama karşılık, sessizliğini korumaya devam ediyordu,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bu da beni endişelendiriyordu. Sorularına kabul görmeyecek şekilde mi cevap vermiştim? Trento'ya dönecek miydi, yoksa kalıyor muydu?

Şimdi konuşma sırası ondaydı, oysa o kafasını toplamak istercesine susuyordu. Sonrasında, söylediklerimin yüzünde ifade değişikliklerine yol açtığını, yüzünün değişip aydınlandığını hatırlıyorum. O sırada konuştu ve o an için hiç beklemediğim ve söyleyebileceği en şaşırtıcı şeyi söyledi: "Ben o ormanda ne olduğunu biliyorum." Ancak bunu bana sormuş olduğu şeyin veya benim onu cevaplamak için anlattığım şeylerin artık onun için hiçbir önemi yokmuş gibi söylemedi: Hayır, bunu sanki başlattığımız konuşmanın doğal gelişiminin parçasıymış gibi söyledi. "O ormanda neler olduğunu biliyorum. Ve sen de biliyorsun," diye ekledi, bana birdenbire 'sen' diye hitap ederek. "Bunu konuşana kadar buradan gitmeyeceğim." Böyle dedi. Ardından Maria Lechner geldi ve ondan eve kadar onunla gelmesini istedi. Çünkü Lorenzetto bütün planlarını altüst etmek istiyordu ve sadece doktorla konuşmayı kabul ediyordu. Doktor da kalkıp oraya gitti.

X

"Maria bu evden ayrılacağımızı söylüyor. Doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Çünkü kardeşim iyi değil."

"Aynen."

"Artık dayanamıyor."

"Zor durumda, evet."

"Ve Maria da dayanamıyor."

"Doğru, o da yorgun."

"Ve Florian'ın ölümü yüzünden kötüler."

"Galiba öyle. Senin kardeşin sonuçta."

"Florian öldüğünde ben de kötüydüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lorenzo, bundan kimsenin şüphesi yok."
"O benim yeğenimdi."
"Doğru."
"İnsan yeğenini sever."
"Şüphesiz."
"Ve ölürse, kendini kötü hissedersin."
"Bu bir trajedi elbette."
"Yalnız, Florian yedi sene önce öldü."
"Doğru."
"Ve acı zamanla geçer."
"Evet, normale döner."
"Ama o ikisi şu anda normal değiller."
"Biraz tükenmiş durumdalar, diyelim."
"Ve tedavi olmaları gerekiyor."
"Özellikle de kardeşinin tedaviye ihtiyacı var."
"Ama hastaneye beni gönderecekler."
"Evet, sadece birkaç aylığına."
"Benim iyiliğim için."
"Elbette. Senin iyiliğin için."
"Ayrıca babamı da hastaneye yatıracaklar."
"Doğru."
"Ama bir başkasına…"
"Evet."
"Ama kardeşimi koymayacaklar."
"Hayır, o evde tedavi olacak."
"Ama bu evde değil."
"Bunda değil, hayır."
"Çünkü bu ev çok uzak."
"Aynen öyle."
"Ve Cles'ye gitmek çok uzun sürüyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle çok uzun, evet."

"Çünkü kardeşim Cles'de tedavi görecek."

"Evet."

"Cles Hastanesi'nde."

"Evet."

"Benim gideceğim hastane de Cles'de."

"Evet."

"Babamın gideceği de Cles'de."

"O da, evet."

"Cles'den birkaç kilometre ileride."

"Evet."

"Her şey Cles'de."

"Evet…"

"Bu yüzden Dogana Nuova'daki eve taşınıyorlar."

"Sanırım evet. Evet."

"Çiş kokan o eve."

"Bilmiyorum, Lorenzo. Oraya hiç gitmedim."

"Cles'ye daha yakın."

"Evet."

"Ve sık sık bizi ziyarete gelecekler."

"Plan bu."

"Hem de her gün."

"Elbette. Hem de her gün".

"Ve Cecco yaşlılıktan öldü."

"Ne dedin?"

"Maria, Cecco'nun yaşlılıktan öldüğünü söylüyor diyorum."

"Bunu bilmiyorum."

"Terenzio'nun onu zehirleyerek öldürmediğini söylüyor."

"Bilmiyorum, Lorenzo."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve kardeşim iyileştiğinde tekrar hep birlikte yaşayacağımızı söylüyor."

"Evet."

"Bu evde."

"Galiba evet."

"Ve bu ev aynı zamanda benim."

"Doğru."

"Ve hepsine siz karar veriyorsunuz."

"Siz kim, Maria mı?"

"Siz işte, siz."

"Ben mi? Bunu ben tavsiye ettim. Kararı siz aldınız."

"Benim de almam gerekir."

"Elbette. Senin de…"

"Ve eğer ben kabul etmesem, hastaneye gitmem."

"Kesinlikle hayır."

"Eğer ben kabul etmesem hiç kimse hiçbir yere gitmez."

"Eh, sanırım öyle."

"Kardeşimi nasıl tedavi edecekler?"

"Bir çözüm yolu araştırılacak."

"Eğer ben kabul edersem, her gün beni ziyarete gelecekler."

"Evet."

"Siz de beni ziyarete geleceksiniz."

"Ben mi?"

"Evet. Siz, siz. Beni ziyarete geleceksiniz."

"Tabii gelirim."

"Ama her gün değil."

"Hayır. Her gün değil."

"Arada bir."

"Elbette."

"Fırsatınız olduğunda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, Lorenzo. Fırsat bulduğumda geleceğim."

"Kabul ediyorum."

X

Doktor, Lorenzetto'dayken, Peder Toffoli'den bir telefon aldım. Serpentina mahalle papazı benimle çok önemli bir şey konuşması gerektiği için kendisiyle bir araya gelmemi talep ediyordu. Doğal olarak kar yağıyordu, orman yolu kar yüzünden kapalıydı ve yaşlı papaz Panda'sına binip buraya gelmek gibi bir maceraya atılmak istemiyordu; sonuçta bana ileteceği mesele son derece acil olduğundan, ben ona gitmek gibi bir nezaket göstermediğim takdirde ilgili konu riske girebilirdi. Doktorun dönmesini ve onunla konuşmaya devam etmeyi bin kere tercih ediyor olsam da Peder Toffoli'ye yarım saat sonra orada olacağımı söyledim. Doktora da Peder Toffoli'ye gitmem gerektiğini ve mümkün olan en kısa zamanda döneceğimi belirten bir not bırakıp Zeno'nun motorlu kızaklarından birini alarak yola çıktım.

Katliamdan beri ilk kez ormandan bir motorlu kızakla geçiyordum. Arabayla defalarca geçmiştim ama hiç o sabah yaptığım gibi motorlu kızakla geçmemiştim. Yüzümü kamçılayan aynı rüzgârla, aynı kar yağışının altında, o zaman olduğu gibi uçsuz bucaksız beyaz bir bulutun içinde kaybolmuş halde buzlu ağacın önüne geldiğimde göğsüme saplanan keskin ağrı yüzünden durmak zorunda kaldım. Aniden nefesim daraldı ve boğazıma bir şey düğümlendi; titriyordum, başım dönüyordu. Motorlu kızağın motorunu kapatınca, ortamın değişmez, o lanet olası sabaha o denli benzeyen mutlak sessizliği, yine öyle deliciydi ki... O zamankiyle aynı yırtıcı dehşet saldırıya geçmişti. Buzlu ağaç o zamandan beri her zamanki rengine dönmüş olmasına rağmen, ben onu kırmızıya dönüyor gibi görüyordum. Aynen öyle. Mavi şeffaf kabuğunun sıvımsı mor bir renk –veya bir *duman* diyebilirim– tarafından emildiğini gördüm. Ağaç hâlâ rüyalarımı kana bulayan yine o halojen parlaklıkla dolana kadar canavarca buzun içine doğru yayılıyordu. Belli ki bir halüsinasyondu bu çünkü gördüklerim

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçek olamazdı (veya en azından o an için gerçek değildi). Ve bunun suçlusu bendim ama aynı derecede rahatsız da olmuştum. Bakışlarım ağacın geniş açılı görüntüsüne mıknatıslanmış halde uzun süre kaldı, dikkatimi tekrar topladığımda kırmızılık kayboldu. Motorlu kızağı tekrar çalıştırıp neredeyse kaçar gibi oradan uzaklaştım.

Serpentina'ya vardığımda motorlu kızağı meydanda bırakarak kiliseye kadar yürüdüm. Oradaki hava durumunun her zaman olduğu gibi San Giuda'dakinden çok daha az sert olduğu fark ediliyordu; yağış daha hafifti ve yollar neredeyse tamamen açıktı. Dağlarda yaşamak böyle bir şey diye geçirdim aklımdan, San Giuda'da dağlarda yaşamanın ne demek olduğu anlaşılıyordu. Arada büyük bir fark vardı.

Papaz evinin kapısını çaldığımda Peder Toffoli anında kapıyı açtı. Hiç görmediğim bir adamla birlikte zaten kapıdaydı, adamı konuyla meşgul olacağı konusunda temin ederek uğurladı. Sonra beni buyur edip içeriye aldı, içecek bir şey arzu edip etmediğimi sordu. Bense sadece bir havlu rica ettim çünkü kukuleta ve şapkaya rağmen saçlarımdan sular damlıyordu. Peder Toffoli ricayı, adı Gina olan ve ondan da yaşlı görünen kilise kâhyasına iletti. Evet, bir kâhyası vardı. Gina bir salyangoz yavaşlığında hareket ederek bana bir havlu getirdi, Peder Toffoli bu zamanı çalışma odasında geçirdi. Evet, bir çalışma odası da vardı. Elinde bir cep telefonuyla yanıma geldi. Benim kurulanmamı bekleyip tekrar sıcak bir şey içmek isteyip istemediğimi sordu ve ben onu tekrar reddetmek zorunda kaldım.

"Elimdeki telefon," dedi ciddiyetle, "Cles'de bırakılmış ve Trento Hastanesi'nin psikiyatrı Doktor Giovanna Gassion'a ait."

Telefon Doktor Bonardi tarafından eczanesindeki tezgâhın üzerinde, gözlük vitrininin arkasına yarı saklanmış olarak bulunmuştu. Eczacı, onu eline alır almaz telefon çalmaya başlamış ve ekranda "Annem" yazısı çıkmıştı. Telefonun sahibine ulaşmanın en hızlı yolunun telefonu cevaplamak olduğunu düşünen eczacı, Codroipo'dan telefonun kızı Doktor Gassion'a ait olduğunu ve telefonu ona ulaştırmanın tek çaresinin yaklaşık bir aydır kaldığı Borgo San Giuda papaz evine ait

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

numarayı aramak olduğunu söyleyen tatlı bir bayanla konuşmuştu. Sonra da papaz evinin numarasını iletip teşekkür etmişti.

Peder Toffoli, Doktor Bonardi'nin o sırada ona gelmiş olduğunu söyledi. San Giuda papaz evinde bir kadının olmasıyla ilgili söylentiler dolaştığını herkes gibi o da duymuş ve yanlış bir hareket yapmadan önce rahibe danışmaya karar vermişti. O dedikoduları kendisi de duymuştu. Üstelik sadece halk, yani normal vatandaş konuşmuyordu tepede, *Başpiskopos'un* kulağına da gitmişti. Bu nedenle Cles bölge başpapazı Monsenyör Fabbri'yi konuyla ilgili bilgi toplaması için görevlendirmişti. "Sevgili Piskoposumuzun," dedi Peder Toffoli, "bu tip söylentiler söz konusu olduğunda, her mantıklı şüpheyi doğrulamakta ne kadar dikkatli olduğunu çok iyi biliyorum; çünkü dedikoduya karışmak, onun tarafından neredeyse bekârlık (dinsel nedenlerden dolayı) ihlalinden de kötü bir günah olarak değerlendirilmiştir. Bu yüzden," diye devam etti, "Monsenyör Fabbri, onun cemaatinden katliamda öldürülen zavallının –*onun cemaatinden*, Beppe Formento– cenazesi sırasında okunacak başpiskoposun mesajını iletmek için bana geldiğinde beni konuyla ilgili sorguya çekti." Komşusu ve meslektaşı San Giuda papazının, bir kadını ağırlıyor olduğu aşikâr değil miydi? Peder Toffoli, kendisinin de bu dedikoduları duyduğu fakat meslektaşını iyi tanıyan biri olarak bu tür söylentilerin gerçekle bir bağlantısı olmadığı yönünde düşündüğü cevabını vermişti. Ancak her ne olursa olsun, piskoposa kesin bir cevap vermek gerekiyordu ve kendisine olayla şahsen ilgilenmesi önerilerek teşekkür edilmişti. Böylelikle piskoposluğun bu sinsi araştırmasını arkadaşça bir yaklaşım göstererek ve becerisini sergileyerek halletmiş oluyordu.

O esnada konuşmasına ara verince, Peder Toffoli'nin teşekkür edilmeyi beklediğini fark ederek kendisine teşekkür ettim. Bunun üzerine konuşmaya devam etti ve son zamanlarda söylentiler artmış olmasına rağmen –mesela Formento ailesi merhumu San Giuda'ya değil de Serpentina'ya gömmeye karar verdikten sonra bile– bunların sadece birer iftira olduğundan emin olmaya devam etmişti. Borgo'daki zincirleme ölümleri, *övgüye değer işlerimi*, Formento ailesiyle barış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sağladığımı duymuştu ve San Giuda'ya kadar şahsi olarak gelip kontrol etmeye gerek görmemişti. Bu nedenle de piskopos vekili Foraneo ona neler öğrendiğini sormak için tekrar ortaya çıktığında, Peder Toffoli söylentilerin asılsız olduğu cevabını vererek beni rahatsız dahi etmeden olayı bu şekilde kapatmıştı. Şimdi, dedi, eczacının elinde bu kanıtla bana gelmiş olmasından sıkıntı duymasını kesinlikle anlıyorum. Muhtemelen son derece büyük bir yanlış anlaşılma olsa da –Doktor Bonardi muhtemelen yanlış anlamış da olsa veya doktorun annesi yanlış bilgilendirilmiş de olsa– telefonu sahibine vermek zorundaydı ve bunu yaparken kendisini durumu bizzat kontrol etmek açısından zorunlu hissediyordu. Bir an sessiz kalıp gözlerini bana dikti. Sonra da bunun için kendisine düşmanlık beslemememi rica etti ve doğrudan doktorun benim evde yaşadığının gerçek olup olmadığını sordu.

Ben sessiz kalıp onu dinlemiştim ama nereye varmak istediğini hemen anlamıştım. Bu tür rahipleri tanırdım –*onu tanıyordum*– gerçek duygularını basmakalıp birkaç kelimenin ardına gizlemek konusunda usta olduklarını biliyordum, bu yüzden o pek belirgin iyi niyetiyle beni aldatmasına fırsat vermedim. Tersine, ben henüz tek bir kelime telaffuz etmemiş olmama rağmen, kendini benim tarafımdan ihanete uğramış hissederek benim adıma garanti vermiş olmasının tüm öfkesini hissettim. Yeni bir yanlış anlaşılma olmadığına kesinlikle inandığı ortadaydı ve muhtemelen ciddi bir skandal olarak değerlendirdiği şeyin *kendisi için* nasıl sonuçlar getireceğini düşünüyordu.

Cevap olarak ona doğruları söyledim ve bunu kim olsa aynısını yaparmışım gibi bir doğallıkla yaptım. Ona katliamdan sonra cemaatimin psikolojik durumunun çökmüş olduğunu, doktorun bana yardım sağladığını ve bunun tek yolunun Borgo'ya taşınmak olacağını –ama onun da çok iyi bildiği üzere bir otel bulunmuyordu– ve bu nedenle de onu papaz evine davet etmek durumunda kaldığımı söyledim. Ancak yine de bu gerçek, Peder Toffoli gibi birisi için aklın almayacağı bir şeydi. Bir uzaylıymışım gibi beni baştan aşağı süzüp sonra da yanıma yaklaştı, elini omzuma koyup çok ciddi bir ifadeyle huzurumu tehlikeye atacak insanlara kapımı açarak Tanrı'nın insanları için akla sığmayan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durumlar yaratamayacağımı söyledi. Buna mukabil Kilise'nin kimliğine zarar vermemek ve inancımdan daha güçlü olabilecek ayartıcı cazibelerle yola çıkmamam için o kadını hemen evimden uzaklaştırmak mecburiyetindeydim. Kullandığı ifade tam olarak "Akıl çelen ile akıl çelme"ydi. İşaret parmağını sallayarak doğruluğumun bozulmuş olması ihtimaline karşı günah çıkarmamı önerdi.

Onu rahatsız ettiğim için özürler dileyerek ve onun bana buyurduğu gibi yapacağıma dair sözler vererek onun beklediği gibi tepki vermek adına hipotezler bulmak için kendimi zorladım. Sonuçta duruma bakılırsa, içten içe ikiyüzlü de olsa, böyle bir tepki akıllıca olurdu; fakat tam bunu düşündüğüm sırada her yerime yayılan öfke buna engel oldu. Fakat nasıl, diye haykırdım, gerçekten bu şekilde düşünüyor olsa da çok kısa bir süre önce dehşet verici bir şey olmuştu ve bütün hayatında rastlayabileceği en karanlık, en korkunç ve açıklanamaz gizemi yaşamıştık. Nasıl olur da beni bir kadına karşı uyarmak için akıl çelinmesinden bahsederdi? Niçin hiç katliamdan bahsetmiyordu? Benden ne kadar farklı bir dünyada yaşıyordu ki bu dehşetten zerre kadar etkilenmemişti? Bizi ayıran orman, gerçekten o kadar derin bir boşluk muydu? Benim cemaatimin ve muhtemelen onunkinin de korkunç bir travmayla yıkılmış olduklarını ve yardıma ihtiyaçları olduğunu nasıl oluyordu da anlayamıyordu? Ve son olarak, özellikle de benim doğruluğumdan şüphe etme yetkisini nereden alıyordu?

Bu sözlerim üzerine kırmızı yüzünde beliren şaşkınlık hâlâ hafızamdan gitmiyordu, hakiki bir inanmazlık onu şoke etmişti. Hızlı adımlarla yaşlı papazın evinden çıkarken tek kelime edemeden şaşkın bir endişeyle beni inceledi. Dönüş yolculuğu boyunca sürekli olarak alışılmadık şekilde sert ve öfkeli tepkimi düşünüp içimde biraz olsun pişmanlık hissi var mı diye kendimi yokladım ama yoktu. Aklıma sonradan gelen herhangi önemli bir şeyi söylememiş olmanın pişmanlığı dahi yoktu. Hayır, söylemem gereken her şeyi söylemiştim.

Akşam olmuştu ve motorlu kızağın farı vadinin mükemmel karanlığını kesiyordu. Hareket eden tek şey bendim. Fondo Natale arazisi boyunca tam gaz yol aldım, orman girişini öyle hızlı geçtim ki her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

an düşebilirdim. Farların keskinliğinde buzlu ağacın görüntüsü beni hiç etkilemedi, düşünceleri kafamdan kovamıyordum. Patlama kısmı da dâhil kendimi haklı hissediyordum. İnsanlarım deliriyor, son on yılımı verip ortaya çıkardığım şey küllere karışıyordu, kâbuslar, halüsinasyonlar görüyordum, hayatım gerçek bir *muhal*e dönüşüyordu ve sağlam durabilmek için bu kadının varlığına ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Sislerin içinde hızla gitmeye devam ederken bir yandan da düşünüyordum. Hayır, onu uzaklaştıramazdım; şu anda olmaz, bu sabah konuştuklarımızdan sonra olmaz, heyecanlı yaşlı bir papaz bana bunu buyurduğu için olmaz.

Ayrıca riske edeceğim ne vardı ki? Hatırladığım kadarıyla, bir kadını papaz evinde ağırlamak, bir papazı aforoz edecek günahlar arasında değildi. Dine karşı günah vardı ve Kilise'nin birliğine karşı, dinsel sorumluluklara karşı olanlar vardı. Hayata karşı ve insanın bağımsızlığına karşı yapılan günahlar vardı, Papa'ya yapılan saldırılar, kutsal şeylere karşı saygısızlık ve kötüye kullanım ve altıncı emre karşı olan günahlardan günah bağışlama suçu vardı. Fakat Kilise kanunlarına göre belirlenen kuralların içinde uygunsuz şekilde birlikte yaşamak veya ona benzer bir şeyden bahsedildiğini hatırlamıyordum. Tabii papaz metresliğiyle ilgili bir kanun vardı. Ama metres suçlamasından bahsedebilmek için belli kanıtlar gerektiğinden çok emindim ve hiçbir kanıt elde edilemezdi çünkü hiçbir kanıt yoktu ve hiç olmamıştı. Diğer yandan, Peder Toffoli'nin piskoposa benim adıma güvence vermesi bana zaman kazandırıyordu. Belli bir anlamda verdiği güvence, onu benim yaptığım hareketin suç ortağı haline getirdiği ve o itibarı konusunda çok dikkatli biri olduğu için bu, şu an itibariyle onun ile benim aramda bir meseleydi ve onun ilgilendiği şey de beni ihbar etmek değildi…

Kaza yapma riski yaratarak ve bunları düşünerek doktorun yanına dönmenin ve ormanda olanlarla ilgili ne bildiğini öğrenmenin sabırsızlığıyla son hızla ilerliyordum. Ne var ki eve döndüğümde yoktu ve hiçbir not da bırakmamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Ah Tanrım, derdi annem olsa, ne gündü! Ve daha garibi de böyle yorgun, böyle dolmuş ve böyle mutsuz halde yatmak zorunda olmaktı... Daha da garibi ise bugün olan milyonlarca şey içinde en önemlisinin olmamış olmasıydı. Bu tip durumlarda kader, bir şeylerin olmak zorunda olmaması mı, yoksa onun olmasını sağlamak için uğraşmak gerektiği midir hiçbir zaman anlayamadım. Belki de oraya gidip kapısını çalmalı ve gecenin geçmesini beklememeliydim. Belki de yarını beklediğim takdirde her şey kaybolurdu. Ama belki de artık zaten olan olmuştu. Belki de her şey çoktan yok olmuştu. Onunla vardığım bu sonuçlardan sonra belki de artık istemiyordu. Bugün öğleden sonra Maria Lechner gelip beni çağırmadan önce istiyordu, bundan eminim ama şimdi eğer artık bana güvenmiyorsa, bu pek de şaşırtıcı olmazdı. Mesele telefondan başka bir şey değildi belki de. Zamanımızın kötü ruhu telefonlar: İnsanları sersemleten, yaralayan ve ihanet eden kötü bir ruh. Bayan Magnoni'nin otoflagellasyon[35] aracı... Ki aslında, buralarda diğer şeylerin yanı sıra işe bile yaramıyordu. Hayır, yani nasıl böyle bir halt etmiştim ben? Dün cevapsız aramalara bakmak için onu çantadan çıkardığım anı çok iyi hatırlıyordum ama onu geri koyduğumu da hatırlıyordum, of çok boktan! Orada bırakmış olmam mümkün müydü? Annemi tekrar aradığımda ve annem bana telefonumu eczanede bıraktığımı söylediğinde yanıldığından emindim. Ve nasıl da alevlenmiştim: "Anne, ısrar etme, sana yanılıyorsun diyorsam, yanılıyorsun demektir." "Fakat hayatım, yanılıyor olamam." "Ah, elbette sen yanılır mısın zaten hiç? Sen de babam gibi yanılmaz biri olup çıktın, değil mi?" "Hayır, tatlım, yanılmaz falan olmadım ama bak, ben seni aradım ve telefona eczacı cevap verdi. Öyleyse telefonun orada. Çantana bak canım, göreceksin ki..." Tamam, ben yanılıyordum. Tamam, stresliydim. Tamam, son derece kendine zarar veren, delice bir hareketti bu ve –*ah*– Livi'yle üzerinde uzun zaman çalışacak

35 Kendini dövme, kendini kamçılama. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şeydi ama hiç olmazsa bütün kirli çamaşırlarımı ortaya serdiği eczacıyla yaptığı konuşmayı bana anlatmıştı, yaramaz şey! Ve özellikle de nerede olduğumu söyleyerek yaramazlık sınırlarını aşan bir açık sözlülükle. Bravo anne! Böylece eczacıyı aradım ve o da, buz gibi bir sesle bana, işin içinde bir rahip olunca, cep telefonunu götürüp piskopos vekiline teslim ettiğini ve gerisini onun halledeceğini söyledi. Harika! Böylece benim burada olduğumu piskopos vekili de biliyordu. Teşekkürler, anne. Ayrıca her zaman aynı şey: Haklı olduğunda bile yanılabiliyordu, bir taraftan da tam tersi: Azıcık da haklı olmadan yanıldığı bir sefer yoktu. Oysa nasıl oluyor da eğer ben yanılıyorsam, gerçekten yanılıyordum ve asla *aynı zamanda* haklı da olamıyordum? Peki ya haklı olduğumda nasıl oluyor da onun yaptığı gibi hemen arkasından lanet olası koca bir hatayla ona gölge düşürmüyordum? *Ah!* Annemin koca değişkenliği ve babamın alâkasız değişmezliği. Kırk satır ve kırk katır. Birbirine zıt anne ve babalardan olma tek çocukların iki taraf arasında ezilerek dönüştükleri tipik bir durumdu. Kısaca, ödülün sahibi Sayın Giovanna Gassion ve annesinin gösterisi sayesinde o belki de artık benim hakkımda bir şey bilmek istemiyordu. Hikâyelerin ötesinde büyük bir karışıklık yaratmamız gerekiyormuş demek ki. Onun da acilen Serpentina bölge savcısına gitmesi gerekiyormuş. *Kim bilir ne için*? Başı derde girecek, orası kesin; çünkü bir kadın bir pederin evinde kalamazdı. Buradan gitmem gerekecekti. Bu sabah nihayet başladığım konuşmayı asla tamamına erdiremeyecektim, asla katliamdan söz edemeyecektik ve ben asla –bir psikiyatr olarak– ona göz kulak olamayacaktım ve hatta üstleri benim yüzümden onun canına okuyacaktılar ve her şey kötü bir biçimde sonlanacak ve... Kendime yalanlar söylemeyi bırakmanın vakti gelmişti, onunla ilgilenmek istemediğim doğru değildi, tam tersine onun benimle ilgilenmesini hararetle arzu ediyordum. Anlattığı şeyler yüzünden, onları anlattığında içimde harekete geçirdikleri yüzünden, algılarımda yarattığı boyut yüzünden belki de karşılaştığım en aydın insan olduğunu düşünüyordum. Bense şu anda karanlıktaydım ve ondan yayılan ışığa ihtiyacım vardı. Karanlıktaydım, matem uçurumunun ke-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

narındaydım, annemle sürekli çatışma halindeydim, babama karşı devamlı kayıtsızdım, Alberto'da sıkışıp kalma tehlikesindeydim. Ve bütün bunları defetmeye ihtiyacım vardı, soluk alıp yeni bir kimliğe, doğru yönlendirilmeye ihtiyacım vardı ve bu yorgun ve harika peder benim fırsatımdı... Hayatımda şu ana dek sahip olduğum ilk ve tek fırsattı. Bana anlattığı hikâyeler, sırrı, barındırdıkları güç... Bir umut gibi, başlayan bir çağ gibi... Onun içinde her şey öyle kontrollü, öyle gerçek ve doluydu ki! Ayrıca burada erken yatarak geçirdiği bu son on yıl, onun bu yeri kurtarma girişiminin neredeyse gerçekleşmek üzere olan yıkımıydı... Başka kim onun gibi hissederdi? Bu görünmez zavallı insanları dünyada başka kimler görüyor? Ormanda gerçekten olmuş olanları ve açılan yaramı başka kiminle konuşabilirdim ki? Çünkü belli ki *biliyordu*, benim bildiğimi bilen onun gibi birisinden başkası olamazdı. Bilgi onun kaderi, bir sürü insanın arasında bilgiye sahip olan tek kişi olmak onun kaderiydi ve kahretsin, burada onun evinde olduğuma göre, o zaman benim bundan bahsetmem de kaderdi. Ve Zeno da beni, evden ve o piskopos vekili tarafından yakalanıp bana kızmış halde eve döndüğünde pederi görme korkumdan kurtardı. Yalnız bu akşam bana nasıl baktığını düşündüm de... O ahırda bana içini dökmesi, bir psikiyatr olduğumu ona açıklamaya itti beni. Şu veya bu şekilde on yıldan uzun bir süreden beri psikiyatrları saplantı haline getirdiği düşünüldüğünde, bu da onu oldukça rahatsız etmiş olmalı ama bunu söylemenin vakti gelmişti. Neyse sonuçta Zeno bu akşam daha da kesin bir dille şunu tekrar etti: O *biliyordu*. Ayrıca Zeno'ya güveniyordum, gerçi ona gerçeği söyleyince, üzerime atlayabilirdi ama bu da benim hatamdı. Çünkü sınırlarımı en baştan korumayı öğrenemedim; o özünde bozulmamış bir çocuk ve anlaşılmaz şekilde sağlıklıydı ve ben onun duyarlılığına güveniyordum ve özellikle de Peder Ermete'ye olan hayranlığına... Öyle saf ve parlak ki bulaşıcı hale geliyordu. Öyle bulaşıcı bir hayranlık ki bana kalırsa sırf Peder Ermete, kötü ününe rağmen azize ve hatta San Giuda kültürüyle ulaşılmış başarılarına hayranlık besliyor diye, buradaki insanlar da her geçen gün pederin güçlü duruşundan etkilenerek onun hayranlık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

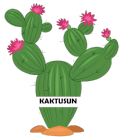
duyduğu şeye hayranlık duymaya başlamışlardı. Zeno'yla ahıra gitmenin, pederin benim yüzümden bir sürü laf işittikten veya daha da kötüsü cezalandırıldıktan, uzaklaştırma aldıktan veya aforoz edildikten (ona ne yapabileceklerini ben nereden bilecektim) sonra eve dönüşünü görmeme engel olmasıyla, kendimi ona daha da ihtiyaç duyar buldum. Bunlar, benim ve annemin saflığının öldürücü bir birleşimi olabilirdi. Tüm söyleyebileceğim buydu. Ona büyük ölçüde zarar verdiğimi ve ağır bedeller ödemek için çağrıldığını hesaba katacak olursak, buradan gitmem bile gerekebilir ve maalesef bu ona rahat bir nefes bile aldırabilirdi. Fakat bu arada, neredeyse gece yarısı oldu, *şu anda* gitmem beklenmiyordu, uyuyamıyordum da ve dolayısıyla geçirilecek bir gece daha vardı. Yarım gün önce kaderimiz şimdikinden çok farklı görünüyordu ve ne olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle iyi bir şeye varma noktasındaydık. Bana göre, kafamız öylesine karışık, öyle yalnız ve yeniktik ki. O iyi bir noktaya varma anı, tekrar geri gelmeyebilirdi, her şeyden evvel o bunu istemeyebilir ve özellikle yarım gün önce geldiğimiz noktadan pişmanlık duymuş olabilir, belki hâlâ duyuyordur ve benimle artık bir ilgisi olsun istemiyordur. Fakat sonuçta, bu gece yaratabileceğim bir fırsat dışında artık kaybedecek bir şeyim yoktu. Kesinlikle bir gurur meselesi değildi, ayrıca olsa bile, benimki onunki kadar olmazdı. Mesela çıkarken bana nereye gittiğiyle ilgili bir not bırakmıştı. Bense bırakmadım, dolayısıyla bu açıdan da inisiyatif alma sırası bendeydi ve bu yüzden odadan çıktım, hem de doğal olarak pijamalarla; gerçi bu son derece düzgün bir pijama, hatta bir pijama bile değil, formu bozulmuş, genişlemiş bir tişörttü. *Ağzı burnu yamulmuş*, derdi annem olsaydı. Her şeyden evvel tartışmasız şekilde afrodizyak olmayan bir tişörttü. Mesela her tür potansiyel hevesini öldürmek için Alberto'yla ilişkimizin son zamanlarında giyiyordum ve işe yarıyordu. Öğle yemeğinden itibaren telaffuz edilmeye başlayan baş ağrısıyla birlikte elbette ve bir de Tanrı'nın bir hikmeti olan ve *çalışan uykusuna* geçmemi sağlayan korumacı uyku hastalığımla birlikte. Bu sebeple banyoya gidip dişlerini bile fırçalayamazdı, pat diye uyuyuverirdim ama rol yapmaya gerek kalmadan gerçekten

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uyurdum, ışık vesaire her şey açık olduğu halde. Bana inatla hediye ettiği ama sonuncu sefere kadar çok az gördüğü dantel iç çamaşır takımlarından biri yerine üzerimde bu tişört olurdu ve o beni uyandırma çalışmalarına girişirdi. Hatta bir keresinde de hava kırk dereceyken *çıplak* uyumaya yeltendim ve o, ben uyurken benimle bir makak gibi sevişmişti. Yarı karanlıkta ışığı yakmadan sadece şömineden gelen közlerin kırmızı parlaklığında yürüyerek yemek odasından geçiyordum, artık çoktan beni duymuş olmalıydı, tabii uyumadıysa ama sanmıyorum. Fakat mutfakta durmadım, hayır, onun kapısına doğru ilerledim, kapının önünde hareketsiz durdum, kendime biraz çekidüzen verip kolumu kaldırmış, yumruğum sıkılı kapıyı vurmak üzereydim. Ve kör bir halde, hipnagojik şekilde, dürtülerinin çok karmaşık, hız treninde gider gibi olduğu anlarda kavrama eksikliği yaşayan etki altındaki keşler gibi veya uyuşturucuyu bırakıp tekrar başladıklarındaki halleri gibi. İşte benzer bir noktadaydım, kapıya vurmaya karar verdim, ne olacaksa olacak ama beni yatağıma geri gönderirse de hayatımın ne ilk ne son küçük düşmesi olmayacaktı. Dolayısıyla kapıya vurdum. Ama tekrar vurmalıydım, vuruşumu ne zaman tekrarlamalıyım tam olarak bilemiyorum. Şu anda mı mesela veya şimdi mi? Veya şimdi… Veya şimdi. Evet, vurmak üzereydim. Veya belki de çoktan vurmuştum. Ve işte, içeriye girdim…

X

Bu yaptığını o yapmasa ben yapacaktım. Uyuyamıyordum, ne dua edebiliyor ne de bir şeyler okuyabiliyordum; hiçbir şey yapamıyordum. Onun odasına girdiğini duyduğumda, odamdan çıkayım dedim ama odasına girmek için öyle acele etti ki ben de benimle karşılaşmak istemediğini düşündüm, bir de bu kendimi uyanık tutma durumum vardı. Yapmak üzereydim, gerçekten de o gelmeden az önce odamdan çıkıp onun kapısını çalmak üzereydim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk başta sadece özür dilemek için kapıyı çalmış gibiydi, "Cep telefonu karmaşası için," dedi. Çok utanmıştı. Onu kaybetmiş olduğunu fark etmediğini tahmin ediyordum ama olayları da biliyordu, annesiyle ve sonra da eczacıyla konuşmuştu ve telefonunun Peder Toffoli'nin eline geçtiğini öğrenmişti ve belli ki bunun bana birtakım problemler yarattığını tahmin etmişti. Ne tür problemler olduğunu bilmek istedi. Piskoposun işin içinde olduğunu ona söylemedim, hâlâ gurur duymaya devam ettiğim öfke dolu çıkışım bir yana, onu göndermek için aldığım buyruktan da bahsetmedim, sadece Peder Toffoli'nin onun papaz evinde kalışıyla ilgili benden dostça açıklama istediği bilgisini verdim. Ona bu noktada kendisinin bir psikiyatr olduğunu ve deyim yerindeyse, *kılık değiştirerek* travmatize olmuş zavallı cemaatimle ilgilendiğini ona açıklamak zorunda kaldığımı ve sonuç olarak, akıl çelen ile akıl çelmemeyi bir şekilde başardığımı söyledim. Yani, ideal bir dünyada olabilecek şeyleri anlattım, yani yalan söyledim. O ise pek ikna olmuşa benzemiyordu ve ısrarla sorular sormaya, özürler dilemeye devam etti. Ne var ki ben yalan söylemeye daha fazla devam etmek istemiyordum ve bu yüzden bu sabah kesilen konuşmamızdaki konuya geri döndüm. "Gerçekten," diye sordum ona, "ormanda olanları biliyor musunuz?" Gülümsedi, derin derin nefes aldı ve kahve içmeyi teklif etti. Uzun süre uyuyamadığımda, dedi o gülümseyişle. O kahve teklifiyle ve uzun bir uyanıklığın ihtimaliyle son saatlerde içimde birikmiş olan bütün ürperme ve moral bozukluğu ve gerginlik ve memnuniyetsizlik eriyip gitti. O kahve, kaybolmuş gibi görünen ittifakın bir kutlamasıydı ve aslında sadece kahve de değildi; kurabiye, bal, süt, armut, fırında tost ekmeği, tereyağı ve reçeliyle gerçek ve mükellef bir kahvaltıydı. Her ikimiz de oruç tuttuğumuzdan aç olduğumuzu fark ettik. Bu, onun vardığı akşam sade makarna yapışımıza benziyordu, insanlarım için bir şeyler yapabileceğimize dair hayallerimiz kaybolmuş olmasına rağmen duygu doluydu. Bu yüzden acele etmeyip sakin sakin yedik içtik ve sessizce durduk, sessiz kalmamız sadece yemek ve içmek için değildi, her ikimiz tarafından da uzun zamandır arzu edilen şeyi yapmanın rahatlığını hissetmek içindi. Bütün bunlar tehlikeli şekilde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duygusal görünebilirdi –bunun farkındaydım– ve Peder Toffoli'nin korkuları ve benim hayal mahsulü ihlalim gerçekleşiyor diye düşünmeye itebilir, ancak tam bu gece kahvaltısını ettiğimiz sırada, ikimiz arasında ikinci önemde kalan bir şey, kararlı bir açıklıkla meydana çıktı: Fiziksel olarak bir çekim yoktu. Yani sadece o bana çekici gelmiyor değildi, elli yaşında olduğum ve gençken bile güzelliğin beni çekmediği hesaba katıldığında hafife alınmayacak bir şeydi bu; *ben de ona çekici gelmiyordum*. Şehvet duygusunu iyi biliyordum ve bana bunları hissettiren insanları doğru mesafede tutmayı öğrenmiştim ama Giovanna onlardan biri değildi ve görebildiğim kadarıyla kendine has özellikleri ve paradoksal konforu vardı. Kesinlikle güzeldi ama benim zayıf noktamla yolları kesişen bir güzellik değildi onunki. Kömür karası gözleri vardı, saçları kısa, düz ve kapkaraydı. Bense sarışınlara ve açık renk gözlülere karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyordum; dudakları inceydi, dudak hatları belirsiz ve soluk renkteydi, beni ayartacak şekilde kırmızı değildi; çıkık elmacık kemikleri, minyon vücudu, tişörtün içinde kaybolmuş küçük göğüsleri, tüm bunlar fantezilerimi harekete geçirmiyordu, onun yerine ana eksikliğimi hatırlatıyordu. Sadece her dokunuşta iz bırakacak kadar süt gibi ve çocuksu teninin beyazlığını çekici buluyordum. Fakat bu tuzak beni zora sokabilecek bir şey değildi çünkü bu, çocuksuluğun tam tersi mizacıyla etkisiz hale geliyordu. Varlığının yarattığı ve onun yanında olmanın verdiği rahatlık haline gelen gücün ve etkinliğin anlamı, beni baştan çıkarabilecek kayıtsızlığın bir inkârıydı. Dağlarda yaşamaya alışkın biri olarak soğuk havalarda elbise kollarını ellerini kapatacak şekilde uzatmaları ve hemen kızaran burunlarıyla, kızların çekiciliğinin üstesinden gelmek kolaydı. Ama Giovanna fırtınanın altında bile bir saat şikâyet etmeden direnebiliyordu. Hareketleri uyumluydu, kendinden emindi, bu arada ben utangaç utangaç gülen ve her yere kafasında bigudiyle gelmeye meyleden, garip ve güvensiz kızlardan köşe bucak kaçtığımı biliyordum. Giovanna güzeldi ama şükür ki onun güzelliği daha çok atletik bir güzellikti ve bu gözlemin beni ne kadar rahatlattığını, onunla bu derece çok ilgilenmeme neden olan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mutlak eminlikle o an bunu açıklayabilmek isterdim. Peder Toffoli'ye kızgınlığımı besleyen sebep işte bu eminlikti ve o noktaya kadar bundan düşüncelerimde bile kaçınmıştım, onun varlığının iffet yeminimi tehlikeye atması olasılığıyla ilgili herhangi bir kuşkuyu da ortadan kaldırıyordu çünkü ondan basbayağı hoşlanmıyordum.

Yemek yemeyi bitirdikten sonra sönen şömine ateşini yaktım. Sonra masaya dönüp karşısına oturdum. Sonra da o sabah Maria Lechner araya girmeden önce kendisinin başlatmış olduğu ama akşamına devam ettirmediği gibi bana sen diye hitap etmesini rica ettim. Arkadaşlarımın kullandığı, kulağa "peder"den çok daha samimi gelen lakabımla hitap etmesini de rica ettim. Sonra da sorumu tekrarladım: "O halde, Giovanna, gerçekten neler olduğunu biliyor musun?" Konuşmaya başladı ve bana ilk söylediği şey, bunu nasıl öğrendiği, kimin, hangi koşullar altında ve neden bunları ona söylediği oldu. Ardından bildiklerini anlatmaya başladı. Bildikleri, benim bildiklerimle örtüşmekle kalmıyordu, aynı zamanda çok değerli bir hediye gibiydi çünkü bütün hayatım boyunca sırtımda taşımak zorunda olduğuma inandığım korkunç yükü de anında hafifletirken, bana yeni ufuklar da açıyordu. O sabah uyuduğu sırada Trento'da başına gelen kanlı ve açıklanması güç şeyi bana gösterdiğinde çok şaşırdım. Fiziksel olarak, *gerçek anlamda* olan bir şeydi bu. Oysa ben onunla karşılaşmamın tesadüf eseri olduğuna inanmıştım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Ayrıca, bir yere vurmuş olsam da eskisiyle bu denli benzer şekilde kesmiş olamam, sence de öyle değil mi?"

"Evet… "

"Tek bir yara olduğunu görüyor musun? Gördün mü, bak! İki kesik ve tek bir yara. Bu nasıl olabilir?"

"Olamaz."

"Eski olan tekrar açıldı, yapacak bir şey yok. Ama bu kadarı da mümkün değil."

"Bundan emin misin?"

"Neden?"

"Mümkün olmadığından… Emin misin?"

"Ne diyebilirim ki *eminim* kelimesi artık asla kullanmayacağım bir kelime ama yaralar hakkında bilinenlere göre imkânsız. Yaraların tekrar açılmasına ayrılma veya yarılma deniyor ve bazı durumlarda, mesela aşırı travmalar veya belli farmakolojik tedavilerde bu olabiliyor fakat altı ay sonra, bir yıl sonra, belki de en fazla iki yıl sonra… Ama on beş yıl sonra açılması imkânsız. Bu yüzden, bu noktada sadece ormanda neler olduğunu anlamak değil, mümkünse bana neler olduğunu da anlamak önemli."

"Giovanna, anlamak büyük bir kelime."

"Bildiğim tek kelime bu. Bu sebeple de senin bildiklerin önemli. Ben tüm bildiklerimi sana anlattım ama sen hâlâ bir şey anlatmadın. Ne biliyorsun?"

"Bunları söyleyemem, Giovanna. Zorunluluklarım var."

"Fakat nasıl olur? Ben zaten söyleyeceklerimi söylediysem de mi? Bu durumda hiçbir sırrı açıklaman falan gerekmiyor, beni onaylaman veya inkâr etmen yeterli. Tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Öyle olabilir."

"O zaman ne yapıyorsun, onaylıyor musun?"

"Onaylıyorum."

"Hepsini mi?"

"Giovanna, ben senden daha az şey biliyorum. Fakat bana söylenenler, sana söylenenlerle örtüşüyor."

"Farklı ölüm şekilleri de mi?

"Evet. "

"Kırmızı ağaç?"

"Onu kendim gördüm."

"Herkesin kanı?"

"Evet."

"Kayıp çocuk?"

"Evet."

"*Köpek balığı*?"

"Evet. Bana da sana anlatıldığı şekilde anlatıldı."

"Ah Tanrım…"

"…"

"Sana ne söylemişlerdi? Bilmediğin şey ne?"

"Aynı anda duran saat olayını bilmiyordum. Sıfır zamanı da…"

"Başka?"

"Bana anlatılan buzlu ağaçtaki kan hikâyesi, daha az detaylıydı."

"Başka?"

"O kadar."

"…"

"…"

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Neyle ilgili?"

"Bütün olayla ilgili. Sence ne oldu?"

"…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"…"

"Ben bir papazım, Giovanna."

"Evet. Yani?"

"Yani ben düşünmem, inanırım."

"Peki, ne olduğuna inanıyorsun?"

"…"

"Yani bence, merak etmiş olmalısın. Geri kalan her şeyi bırakalım, bana sadece bu insanlardan birinin köpek balığı tarafından öldürüldüğünü söylediklerinde ne düşündüğünü, hatta neye inandığını söyle. Göründüğü kadarıyla şüphe yok, hatta Avustralya'dan dünyanın en büyük köpek balığı uzmanını getirttiler ve o da bunun bir köpek balığı saldırısı olduğunu onayladı, ismini şu anda hatırlamadığım ve ne yazık ki iki yüzyıldan uzun zaman önce nesli tükenmiş dev büyüklükteki ısırığını inceleyerek özel bir tür olduğunu da söyledi. Sonuçta bunun nasıl olduğunu merak etmiş olmalısın…"

"…"

"…"

"Evet, Giovanna, merak ettim."

"Peki, kendine nasıl bir cevap verdin?"

"Bir dakika. Öncelikle gözlemi yapılacak şeyler var."

"Gözlem mi?"

"Evet."

"Mesela?"

"Mesela bir tanesi, bütün bu hikâyede değişmez bir şey var, bilimsel yöntemlerle yapılan her bir öğrenme girişimi imkânsız oluyor. Yani bilim, akıl veya mantık, adına ne dersen de, eksik kalıyor, sorulara bir cevap bulamayacağından değil, her zaman bulunur ama hep böyle bilimsel, mantıksal, akli olunca ilginç sonuçlar çıkıyor. Buraya kadar atılan her adım, bilimin yardımıyla bilim tarafından kabul görür bir onaylamayla, kayda değer bir yabancılaşma yarattı, bunu inkâr edemezsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim inkâr ediyor ki!"

"Benim bilmediğim nesli tükenmiş köpek balığı olayı da bunu doğruluyor. Büyük uzman, olaya biraz ışık tutuyor ve ancak üstün bilgisi üstün bir saçmalığa varıyor sadece."

"Tamam. Dolayısıyla?"

"Dolayısıyla, belki de bilim bu olayı incelemek için uygun bir araç değildir."

"Başka hangi araçlar olabilir ki?"

"Ah, bir sürü olabilir."

"Nesli tükenmiş bir köpek balığının dağlardaki bir ormanda yaptığı saldırıyı açıklayan araçlar mı var? Örnek olarak?"

"Mesela, inanç, Giovanna. Fakat inancı olmayan birinin bir inanç uyduramayacağını da biliyorum elbette."

"Gerçekten öyle. Eee, o zaman?"

"O zaman bir başka araç, olayları sadece gözlemlemek olabilir, dediğim gibi, sadece hadiseleri gözlemleme, mecburen bir anlam çıkarmaya çalışmadan..."

"Anlamıyorum."

"Elbette anlarsın. Yerle bir olan bilimle ilgili az önce söylediklerim, gözlemlerden çıkan bir şey. Bunlar belirli gerçekler."

"O halde bunlardan ne çıkarıyoruz?"

"Belirli gerçeklerden mi ne çıkarıyoruz? Biri diğerinin yanına ekleniyor ve belki de daha önce görülmeyen bir şeye varıyor."

"Tamam. Fakat burada sadece tek bir şey var: O da bilimin olmaması. Çok bir şeye varacağını sanmam."

"Tek değil. Başka şeyler de var."

"Mesela?"

"Mesela isimler. Kurbanların isimleri."

"Peki, buradaki belirli gerçek ne olabilir?"

"Mesele şu ki bundan emin değilim. Tesadüfen sende kurbanların bir listesi var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bende mi? Hayır. Ya da galiba var. Alberto'nun flaş belleğinde olmaları lazım. Neden?"

"Bana gösterebilir misin?"

"Elbette. Gidip bilgisayarı getireyim."

"Teşekkürler. Ben de bu arada ateşi canlandırayım."

"..."

"..."

"..."

"Bu insanların nasıl öldüklerini bana anlattıkları zaman isimleri hakkında garip bir şey hatırlıyorum galiba. Ama doğrusu tekrar kontrol etmedim."

"Bir şey soracağım. En azından sana bunu kimin anlattığını söyleyebilir misin?"

"Söyleyemem!"

"..."

"..."

"Pardon ama flaş belleği bulamıyorum!"

"Acele etme!"

"Aksi şeytan!"

"..."

"Errera mıydı?"

"Ne?"

"Buldum! Hayır, diyorum ki Savcı Errera mıydı tüm bunları anlatan?"

"..."

"İşte burada. Oydu, değil mi?"

"Eh, tahminde bulunulacak fazla insan yok. İki hafta boyunca gördüğüm tek kişi oydu."

"Aynen. Prize takmak gerek çünkü şarjı hiç dayanmıyor."

"Priz altta."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk başta şarjı üç saat dayanıyor sonra bir sene geçince nedendir bilinmez…"

"…"

"…"

"…"

"Program yüklemek de aşırı yavaş hale geldi."

"Neyse. Arkamızdan kovalayan yok."

"Elbette. Ama Errera neden günah çıkardı ki?"

"Eh, bunu ben de merak etmiştim."

"Seni sorguya çekiyordu, sonra birden diz çöküp günah mı çıkardı yani?"

"Az çok, evet. Diz çökmeden…"

"Alberto'nun onu tarif ettiği kadarıyla, pek de öyle pişmanlıklar duyacak biri…"

"Aslına bakılırsa pişman değildi. Evet, vicdanının sızladığını söyledi ama…"

"Sen ikna olmadın."

"Tam olarak değil. Bana kalırsa bir duygu dalgalanmasından başka bir şey değildi, diyeyim."

"Belli ki günah çıkarma gizliliği adı altında seni kandırmak istiyordu. Böylece ateşini körüklemeye karar verdiği saçmalıklara karşı tanıklık etmeni engellemiş mi olacaktı?"

"Benim de şüphem bu yönde."

"Alberto'nun anlattığı kadarıyla bunu yapabilecek biri."

"Bence… Kayıp bir insan. Bana kaybolmuş biri gibi geliyor."

"Alberto'ya göre şeytanın teki. Tehlikeli bir deli."

"Deliliğini bilemem ama gerçeği kabullenmekteki yetersizliğinin beni huylandırdığı kesin. Bu arada fena halde yavaş gerçekten…"

"Dedim sana. Şükür ki kilitlenmedi. Sabır sınıyor."

"…"

"İsimlerle ilgili garip bir şey, diyordun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

"Nedir?"

"Bir sürü Maria."

"Bir sürü ne?"

"Dur, bekleyelim. Emin değilim. Aslına bakarsan, şu ana kadar üzerinde tekrar düşünmedim, birden aklıma geliverdi sadece."

"Ne?"

"İsimler hakkındaki bu gözlemim. Hatırladığım gibi olduğunu varsayalım."

"..."

"..."

"Hah! Şimdi flaş belleği sokalım..."

"..."

"..."

"..."

"Ne halt oluyor?"

"Ters sokuyorsun galiba."

"Yani düzü böyle mi?"

"Evet."

"..."

"..."

"Doğru... Şimdi?"

"İsimler."

"Doğru. Ama onları nasıl bulacağım? Tek tek okuyabiliriz ama o zaman da bitmek bilmez."

"'Formento'yu bul,' de. Zavallı Beppe'den bahsedilen yerde diğer isimler de olmalı."

"Doğru. O zaman... Değiştir-Bul... For-men-to. Enter."

"..."

"İşte burada!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kontrol edeyim, bir dakika dur lütfen."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Neymiş?"

"Doğrü hatırlıyormuşum. Şunlara bak: Massatani Maria Rosa, Formento Giuseppe Maria, Gigliotti Maria Elena, Estevez Ana Maria, Albach-Retty Maria, Biolcati Maria Sofia. Altı tane Maria... Üç, dokuz, on bir kişide altı."

"Göstersene."

"İşte bak!"

"..."

"..."

"Eh, Maria oldukça yaygın bir isim."

"Evet ama on bir kişiden yarısından çoğunun isminin Maria olmasının normal bir şey olacağı kadar da yaygın değil..."

"..."

"..."

"Ama biri hariç, hepsi birleşik isim."

"Yani?"

"Köpek balığının öldürdüğü kişinin ismi Olga."

"Eee, ne ilgisi var?"

"..."

"Giovanna, haydi ama! On bir kişide altı kişi. İçlerinden biri de erkek..."

"Bu bir tesadüf."

"Bir tesadüf..."

"Değilse ne?"

"Bir şey değil. Ama bu tesadüfü şimdilik bir kenara koyalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam da ne yapmak üzere? Nereye varmak için?"

"Eh, bilmiyorum. Çünkü bu yaptığımız gözlemlerin bizi nereye götüreceğiyle ilgili bir fikrimiz yok. Şu anda iki tane."

"Bilim yok, bir sürü Maria var."

"..."

"..."

"Unutma ki her şey her zaman anlaşılacak diye bir şart yok. Bizi yönlendiren şeylerin büyük bölümünün meçhul olduğu düşünülürse, belirsizlik ve ucu açık olma hali, bir engel teşkil etmeyebilir. Çok negatifsin, Giovanna. Önümüzde koskoca bir esrar perdesi var, onu nasıl halletmiş gibi yapabiliriz ki? Onu gözlemlemekten memnun olalım."

"..."

"Rahatla biraz..."

"..."

"..."

"Onu gözlemlemek, diyorsun."

"Evet."

"Anlamadan da olsa mı?"

"Özellikle de anlamadan."

"..."

"Adına dikkatle izlemek de, tamam mı? Sen yoga yapıyorsun, değil mi?"

"..."

"..."

"Komuta etmek yerine itimat etmek..."

"Evet."

"..."

"..."

"Bilinmeyenle sarmalanmak..."

"Tastamam öyle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hafızayı kullanmadan ve arzu olmadan..."

"Evet. Ne kadar iyi anladın, gördün mü?"

"Mecburen. Bu negatif kapasite."

"Nedir o?"

"Wilfred Bion. İngiliz bir psikanalist. Doygun olmama dediğine, yani hiçlikle anlam yokluğu ile anlama ulaşma endişesi olmadan mücadele etme alışkanlığı kuramını geliştirdi. Diyor ki bu yolla ihmal edilmiş şeylere dikkat edilebilir ve sezgisel bağlantılar geliştirilebilir. Sadece anlaşılanlar, idrak edilenler gözlemlenirse, sadece idrak edilenlerle var olunur."

"Benim dediğim de aynen bu, daha iyi söylenmiş hali. Bu kuramın adı nedir?"

"Negatif kapasite. Bion bu kavramı, Shakespeare'den gerçekleri ve gerekçeleri aramaya gerek olmadan belirsizlik içinde kalma kapasitesine sahip biri olarak bahseden Keats'ten almış ve analist ile hasta arasındaki ilişki için bir model olarak geliştirmiş. Sen de şu anda bunu olaylar arası ilişkiye uygulayarak geliştiriyorsun."

"Evet. Nereye gidiyorsun?"

"Bir kitap almaya."

"..."

"..."

"..."

"İşte burada."

"Wilfred Bion'dan Katastrofik Değişim..."

"Çelişki şurada: Bion benim hocamın hocasıymış ve Negatif Kapasite, benim psikanalistlik stajımın temel taşlarından biridir çünkü psikanalist olmak istiyordum. Ben de içinde bulunduğumuz aylarda bunu çalışıyordum. Bion'un negatif kapasitesi ve Freud'un serbest dikkati ama sen bahsedene kadar bu olaya uyarlamak aklıma gelmedi. Hatta sen bahsettiğinde dahi tanımlayamadım."

"Bu doğru değil. Tanımladın, senin bahsettiğin de bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet ama anında değil."

"Olsun, bunda ne kötülük var?"

"İki günde ikinci kere benim konuma değiniyorsun, farkında mısın? Dün fanilik ve bu gece de… O neydi?"

"…"

"…"

"Bilmiyorum…"

"Kapıdan geldi galiba."

"Gidip bakayım."

"…"

"…"

"…"

"Hiçbir şey yok!"

"Dışarıda peki?"

"…"

"…"

"Bir şey yok, Giovanna. Dışarıda da bir şey yok!"

"Nasıl bir şey yok? Emin misin?"

"Burada bir şey yok!"

"Kapıya bir kütükle vuruluyordu sanki! "

"…"

"…"

"Gerçi çatı da olabilir."

"Çatı mı?"

"Evet. Bana daha yukarıdan geliyormuş gibi geldi."

"Tok bir darbeydi, değil mi?"

"Evet."

"Tahtanın tahtaya çarpma sesi gibiydi."

"Evet."

"Bir şeyler olmuş demek ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eh, evet."

"Ne olduğunu nasıl öğrenebiliriz?"

"Öğrenemeyiz. Şu anda çatıya çıkamam."

"…"

"…"

"Hâlâ kar yağıyor mu?"

"Sanırım biraz…"

"Ama ne zaman duracak? Bu da hiç normal değil."

"Hem de hiç normal değil. Daha önce hiç…"

"…"

"…"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Aklıma bir şey geldi."

"Ne geldi?"

"Ekimde burada olan garip bir şey."

"Şu anla bir ilgisi mi var?"

"Bilmiyorum. Ama ben şu anda hatırladım."

"Ne peki?"

"Ekim sonuydu, çünkü San Giuda Bayramı, ayın yirmi dokuzundaydı…"

"Neydi peki?"

"Bir sabah Desiré Nones gelip kapımı çaldı. Annesinin mezarındaki çiçekleri tazeleriyle değiştirmeye gitmiş ve mezarlığın güvercinlerle dolu olduğunu görmüştü."

"Mezarlık güvercinlerle mi doluymuş?"

"Evet. Ama gerçekten dolu, Giovanna. Ve kirli. Çünkü bütün o güvercinler dışkılarını mezarlara yapmışlardı. Şu anda burada bin beş yüz metredeyiz ve güvercinler buraya gelmezler. Kargalar, yırtıcı kuşlar gelir ama güvercinler asla… Ve bunlar tam şehir güvercinleriydi; tahta güvercini veya taklacı güvercin değillerdi. Büyük, yavaş, biçimsiz uçan… Şehir güvercinleri… Burada ve yüzlerce…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Peki, ne yaptılar? Saldırganlar mıydı?"

"Saldırgan mı? Ah, hayır. Sadece bir gün içinde sanki normal bir şeymiş gibi yuva yaptılar. Gündüzleri meydanda kanat çırpıyorlardı, akşamları mezarlıkta, çan kulesinin tepesinde, çatılarda toplanıyorlardı. Sanki düz bir arazideymiş gibi."

"Sonra?"

"Yani, neler olduğunu kimse anlayamadı. O günlerde San Giuda Bayramı vardı ve her zaman olduğu gibi çevre kasabalardan bir sürü insan gelmişti ve güvercinler buralarda hiç görülmediği için hepsi şaşırıp kaldılar. Birdenbire ve bir sürüydüler. Fakat gerçekten de gelip elden yemek yerlerdi, sabahtan akşama kadar cıvıldamaları duyulurdu; tıpkı Venedik'teymiş gibi. Ve güzel olan da şu: Diğer kasabalar daha alçakta olmalarına rağmen izlerine bile rastlanmıyordu, hepsi buraya geldiler."

"Belki de sıcak yüzünden buraya çıkmışlardır. Aşağıda çok sıcak bir sonbahar yaşandı. Belki yılın o dönemi için doğru sıcaklığı aramaya gelmişlerdir buraya."

"Elbette. Biz de öyle düşündük. Burası da sıcaktı. Notburg hatırladığı daha sıcak sonbaharlar olduğunu söylemişti. Ne var ki garipti. Mezarlarda toprağın nasıl da oturduğundan bahsetmiyorum bile. Bütün mezarlar kuş gübresiyle örtülmüştü. 2 Kasım'da her yıl olduğu gibi, mezarlıktaki ölülere açık havada bir anma töreni düzenlemek istiyorduk ama yapamadık; çünkü çok kirliydi. Sabah temizleniyordu ve öğleden sonra her yer çoktan kirlenmiş oluyordu. Tam anlamıyla bir felaketti."

"E, ne yaptınız?"

"Eh, bir araya geldik çünkü katliamdan önce böyle yapardık. Bir problem olduğunda burada papaz evinde veya şarküteride bir araya gelir, herkesle birlikte nasıl çözeceğimize karar verirdik. Kızılderililer gibi... Toplandık dediğim gibi ve onları göndermek için ne yapabileceğimizi tartıştık. Buradaki kuş uzmanı, anlamış olabileceğin üzere Giuliano Lechner'di. Onu hatırladın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu karatavuğun sahibi mi?"

"Aynen öyle. Kendi deyimiyle jandarmalar yerleştirmeyi önerdi, onun icadı olan dev bostan korkulukları olacaktı, aynıları kendi meyve bahçelerinde ispinozlara, alakargalara ve elmalara saldıran diğer kuşlara karşı iyi sonuç vermişti. Jandarmalarını mezarlığa diktiler, korkuluklar az da olsa ölülerin ruhları gibi de görünüyorlardı çünkü siyah, büyük ve kukuletalıydılar ama işe yaramadı. Güvercinler hiç korkmadılar. Sonra bir öğleden sonra, baktık ki onlar da dışkıdan görünmüyor."

"O zaman ne yaptınız?"

"Bir gün geldi ve güvercinler geldikleri gibi, kendi kendilerine ve esrarengiz bir şekilde çekip gittiler. Hepsi bu."

"Soğuklar başlamış mıydı?"

"Hayır. Henüz başlamamıştı. Sıcaklar bir hafta daha sürdü."

"…"

"Garip bir hikâyeymiş."

"Aynen."

"Sence ilgisi var mı?"

"Neyle?"

"Karın hiç durmamasıyla veya katliamla? Benim yaramla?"

"Bilmiyorum, Giovanna. Sadece aklıma geldi."

"…"

"Ama kendimizi sezgilere açmaya çalıştığımız sırada aklımıza tekrar geliyorsa, ilgisi de olabilir…"

"…"

"…"

"Sıfır bilim. Bir sürü Maria. Güvercinler…"

"…"

"…"

"…"

"…"

"…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baksana, bu şekilde bir yere varamayız."

"Bekle, bak, umutsuzluğa kapılma. Devam edelim. Vazgeçmeden evvel her şeyi mümkün olduğunca ortaya dökelim. Senin de bazı gözlemlerin olduğundan eminim."

"..."

"..."

"Bir tür umutsuz 'betimsel kuşatma'..."

"Evet ama ümitsiz değil. Yaratıcı."

"..."

"Ne gelirse anılar, düşünceler, ilişkilendirmeler, her şeyi ciddiye alarak."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Farkına varılmaması mümkün olmayan bir şey varsa o da ölümler..."

"Yani?"

"Eh, hepsi birbirinden farklı, evet ama farklı şekilde rastlantısal görünmüyorlar... Yani senin de dediğin gibi, sırf çıplak gerçekleri onları anlamaya çalışmadan gözlemlemek, bir tür korkunç ölümler listesi oluşturuyor gibi görünüyorlar. Daha da önemlisi en çok korkulan ölümlerin listesini oluşturuyor."

"Bu doğru."

"Kanser, El Kaide, pedofili, organ kaçakçılığı, doz aşımı... Şimdi psikanalist olarak konuşuyorum ama bu ormanda sanki dünyadaki korkulardan oluşan bir balon patlamış gibi..."

"Aynen."

"Absürt ölümler de var. Hatalı sobadan karbondioksit sızıntısı, boğaza kaçan ekmek kabuğu... Kafaya dayanan tüfeklerle hesaplaşma. Televizyon haberi ölümleri. Bizleri korkuya boğan ölümler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aynen."

"…"

"…"

"Bir de şu var…"

"…"

"…"

"Evet?"

"Ama bu daha da cüretkâr."

"Cüret et sen de."

"Belki de biraz fazla riskli."

"E, haydi! Kaybedecek neyimiz var?"

"Bilmiyorum. Sağduyu belki…"

"Hayır, ne diyorsun? Ben hiç bu kadar sağduyulu olmamıştım."

"Bu anlamda ben de…"

"O zaman? Haydi, söyle."

"…"

"… "

"Söylemek istediğim şuydu, bu hikâye bu haliyle bir kâbusa benziyor. Teknik anlamda demek istiyorum. Gerçek dünyaya ait objektif bir olaydan çok onun subjektif, zihinsel ve gerçek dışı süreçler esnasında oluşan onlar gibi doğrusal olmayan bir temsiline benziyor. Nedensellik bağının çöküşü, çıkış yolları bulmanın imkânsızlığı, her bir olayın radikal sembolizmi bu hikâyeyi bir kâbusa yakınlaştıran, yaşarken başıma gelmeyen şeyler. Gerçek rüyalara kıyasla hâlâ fazla sert, fazla birbiriyle örülü fazla akılcı… Oysa rüyalar çok daha güdümsüzdür. Mesela, rüyalarda sıklıkla gerileyen kimlik prensibi çelişkili gelmez. Burada uğraştığımız bir sürü tutarsızlık arasında bile olsa, kimliğin bir başkasınınkiyle karıştırıldığı hiç olmamıştır. Hastaların anlattıkları sahte bir rüyaya benziyor. Ama onları tamamen rüyada görmediler, önce rüyada gördüler sonra detaylandırdılar…"

"…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Cüretse al sana cüret! Bunlar bir 'bilinçli rüya' gibi de görülebilir. Bilinçli rüya nedir biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Bunlar biraz yeni akım öğretisi gibiler. Oniroloji bilimiyle bağlantılı ve yoga yaparken rastladığım bir şey. Hatta itiraf ediyorum, birkaç kez kendim de denedim, üstelik fazlasıyla yetersiz sonuçlarla... Rüya gördüğün gerçeğinin farkına varma ve aynı zamanda uyanmadan rüya görmeye devam etme kapasitesini geliştirmeyi kapsıyor. Rüyayı keşfederek ve içeriden değişimine neden olarak onu olağanüstü zihinsel bir deneyim dedikleri şeye dönüştürerek yapılıyor. Ancak ben bunu hiç beceremedim."

"Rüya gördüğünün farkına varmak nasıl olabiliyor peki?"

"Eh, bazı teknikler var. İlk olarak, uyanık olduğuna emin olduğun sırada gerçeklik testi adı verilen belli kontrolleri yapma alışkanlığını kazanmak gerek. Mesela, çok sık olarak saate bakmak, sokakta karşılaştığın yazıları art arda iki üç kez okumak, zıplamak... Derken bu alışkanlıkların rüyalarda da olmaya başlaması gerek çünkü rüyalarda yerine getirdiğimiz hareketlerin gerçekte yerine getirdiklerimizle aynı olması yeterince mantıklı. Ve o zaman ortamın gerçek dışı doğası kendini göstermek zorunda kalıyor. Rüyada saate bakıldığında saat birden değişiyor, yazılar bakışlarını çevirdikten sonra tekrar baktığında siliniyor, zıpladıktan sonra yere tekrar düşülmüyor ve uçmaya başlanıyor... O anda eğitimli bir insan rüya gördüğünün farkına varıp kendi zihnine doğru yolculuğa çıkmanın keyfini sürüyor olmalı. Uyanmadan, anladın mı? Olmalı diyorum çünkü bana hiç olmadı."

"Ama rüya gördüğümü fark edip hemen uyanmadığım oluyor benim."

"Kendiliğinden elbette. Fakat bu, uyanıklık durumu-uyanık olma ve geçici olarak rüya görme duygusuna sahip olunmasıyla REM fazının kesilmesi uykudaki bir rahatsızlık... Adını şu anda hatırlamıyorum. O birkaç saniye süren bir eş zamanlılık çünkü bizi tehdit eden tehlikeyi gidermekle aynı mantıkta rüya kesiliyor ve tamamen uyanıyoruz. Öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eh, evet. Kısa sürüyor. Ama his olarak fazlasıyla yoğun."

"Bu arada senin yaşadığın uykudaki rahatsızlık... Kâbuslar, uykusuzluk, yenileyici fonksiyonlarda kayıp... Bununla ilgili tekrar tekrar dert yandığın oldu. Oysa bilinçli rüyada uyanıklık durumu, bizim kararımıza karşı aktive oluyor ve deyim yerindeyse, kontrollü bir anlamsızlık üretmek durumunda. Biraz bu olayı andırıyor. Onu açıklamaya uğraşan mantığı yerle bir edecek kadar anlamsız ama onu gözlemlemek için burada kalmayı engelleyeceğimiz kadar da anlamsız değil."

"..."

"..."

"Kısacası etrafımızda bir rüyayla yaşıyoruz ve katliamın bağlı olduğu aykırılıkların açıklaması da bu olabilir mi?"

"Aşağı yukarı."

"..."

"..."

"Peki, kimin rüyası bu?"

"Güzel soru. Benim diye tahmin ediyorum. Az önce söylediklerim, rüya gördüğümün bilincinde olduğumu yansıtıyor, olması gerekene göre şu anda bilinçli kısmı başlıyor olabilir."

"..."

"..."

"Yani aslında ben yokum."

"Hayır. Varsın ama belki de bir peder değilsin ve burada da değilsin."

"..."

"Sözün gelişi yani."

"..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Her şey açıklanabilir. Ben yokum, katliam hiç olmadı ve bütün bu olaylar senin kâbusundan başka bir şey değil. Birden rüya gördüğünü fark ettin ve eğer doğru anladıysam, uyanmak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yerine, bu kâbusu nereye istersen oraya götürüyorsun. Sonuçta bunun kursunu aldın ve de başardın. Neden olmasın? Açıklaması gerçekten de bu olabilir. Birazdan uyanacaksın ve her şey bitecek."

"Üzgünüm ama böyle değil. Bu bir rüya değil. Bu masa gerçek. Duyuyor musun? Ah!"

"Ne ilgisi var? Tahtadaki sesi de rüyanda görüyor olabilirsin, yaranı da... Her şeyi.

"Ya hayır, neler diyorsun? Sen var olduğundan emin değil misin ki? Sana kanıtlamama mı ihtiyacın var? Peki, bak buraya. Bu reçel kavanozunda ne yazıyor? *PORTAKAL* yazıyor. Sen mi yazdın? Senin el yazın mı? İyi. Şimdi başka bir yere bakıyorum, sana bakıyorum. Şimdi tekrar bakıyorum. Yine *PORTAKAL* ve yine aynı el yazısıyla yazılmış. Saate bakıyorum. İkiyi on üç geçiyor. Tekrar reçele bakıyorum: *PORTAKAL*. Tekrar saate bakıyorum. Üçü on üç geçiyor. Üçü on üç mü geçiyor? Bir dakika, daha önce yanlış bakmış olmalıyım, elbette ki daha önce de üçü on üç geçiyordu, yanlış bakmış olmalıyım... Tekrar başlayalım. Saat üçü on üç geçiyor, değil mi? Şimdi kavanoza bakıyorum: *PORTAKAL*. Şimdi sakince tekrar saate bakıyorum. Üçü on üç geçiyor. Gördün mü? Ayağa kalkıyorum, zıplıyorum, görüyor musun? Kanatlanıp uçmuyorum. Hiç kanadım yok! *PORTAKAL*! Üçü on üç geçiyor! *PORTAKAL*! Rüya görmüyorum! Sen kesinlikle varsın! Benim yaram on beş yıl sonra tekrar açıldı ve bu arada bir köpek balığı bir kadını ormanda yalayıp yuttu!"

"..."

"..."

"Tamam, Giovanna, sakin ol lütfen. Bunun senin bilinçli rüyan olabileceğine dair konuyu ortaya atan sensin, benim demeye çalıştığım sadece..."

"Bir dakika dur, bir dakika... Ben bunun benim bilinçli rüyam olabileceğini söylemedim. Ben sadece tam bir yıl boyunca o kursa gitmeme rağmen, bir tane bile gerçekleştirmeyi başaramadığımdan, bu olayın bir bilinçli rüyaya benzediğini söyledim. Kendimi bilinçli

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rüya olduğunu hayal etmeye zorluyorum bu yüzden. Biz neden bahsediyoruz? Ah Tanrım, bilinçli rüya olayını niçin bu kadar zorladım ki? Ve ne diye o kursu almaya devam ettim ki? Bunların hiçbir bilimsel temeli yok ve aslında ben bunlara hiç inanmazdım. Kursu aldım çünkü Miriam beni sürükledi ve merak ediyordum, ayrıca bu yeni akım olaylar genelde iyi başlar, insan zihni üzerinde çalışan birisi için ilginç varsayımlara sahiptirler. Yalnız belli bir noktada bazı yetenekleri olan ve zamanla işinden ayrılmış veya ikinci baharlarını yaşayan tipler ortalığa fırlayıp dünyanın sonuyla veya Fatima'nın sırlarıyla[36] ilgili bir dolu kehanetle geri dönüyorlar... Hayır, bak lütfen, bilinçli rüyayı unut. Unut onu!"

"..."

"..."

"Tamam."

"Aksi şeytan!"

"..."

"..."

"..."

"..."

"Baksana, bir şey fark ettim. Devamlı olarak lanet veya şeytan deyip duruyorsun. Lanet olası, aksi şeytan..."

"Normalde şeytan lafını hiç kullanmam."

"Neden kullanıyorsun o halde?"

"Normalde 'kahretsin' veya 'boktan' derim. 'Ne boktan', 'kahrolası'... Senin karşında saygımdan kendimi tutmaya çalışıyorum."

"Eh, yine de daha iyi. Bütün gece şeytan, lanet deyip durdun ama normalde hiç demiyorsun. Garip, değil mi? Bir dakika, bırak da konuşayım. Öncelikle katliamın mantıksızlığıyla ilgili sorulara kendime ne cevap verdiğimi sordun. Sana ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?"

36 1917 yılında Portekiz'in Fatima köyünde, Meryem Ana'nın üç çoban çocuğa görünerek verdiği rivayet edilen üç sır. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Önce gözlem yapmak istediğini söyledin."

"Aynen. Şimdi yaptım. Hâlâ cevabı bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"O halde dinle beni lütfen. Ama önce şu söylediğin alışkanlığından kurtulmaya çalış, lütfen. Adı neydi?"

"Negatif kapasite."

"İşte o. Yoksa anlam olmaz. Tamam mı?"

"Ne söyleyeceğini anladım bile."

"Bekle. Bırak anlatayım. Ve reddetmeden önce bir şekilde gözlemle."

"Tamam."

"Ama sakin ol. Çok gerginsin."

"Tamam."

"İşte böyle. Rahatla."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Tamam. Sakinim."

"..."

"..."

"Şimdi... Senin için bunu anlamak zor biliyorum ama rica ederim benim de senden çok farklı olmadığımı göz ardı etme. Kültürel anlamda demek istiyorum. Konsil'den sonraki dünyaya açık, çağdaşlıktan etkilenmiş papazlar neslinin bir parçasıyım. Papaz olmadan önce, bize çağdaşlığa karşı yemin ettirtiyor olsalar da... İncil'i inananlara açıklamak için sıklıkla bazı tezleri sahiplenecek kadar bilimi seven papazlardanım çünkü Tanrı ancak bilimin içinde var olabilir, çağdaşlığın dışında değil ve ona karşı değil. Bütün bu anlamlarda özgür olan bir papaz neslinin parçasıyım. Yine de bütün bunlara rağmen akranlarımın büyük çoğunluğuyla fikir ayrılığında olduğumu gördüğüm bir şeye gönderme yapan bir isim telaffuz edeceğim: İblis.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onların çoğu kötülüğün, iyiliğin yokluğu olduğunu ve dolayısıyla iblisi bir hiçlik olarak düşünürler. Ben aynı fikirde değilim. O yaşlı papazların hayatlarını şeytanı her şeyde ve her yerde görerek geçirdiklerine de ikna olmuş değilim ama iblisten en çok bahseden biri varsa, onun da İsa olduğu hesaba katıldığında –ama gerçekten çok fazla söz ediyordu; bir günde en az yirmi kere adı geçecek kadar– bana göre iblis, sadece insan beyninin bir uydurması değil. Onun en büyük hilesinin *var olmadığına* inandırması olduğu söylenir ki bence de aynen öyle. Çok etkileyici şeytan çıkarma ayinlerine katıldım, Giovanna, spiritüalizmi uygulayan çok insanla tanıştım, günah çıkarttırdım ve şeytanın olduğunu biliyorum, bir etkisi olduğunu ve çok ama çok güçlü olduğunu da biliyorum. İsa onu mağlup edebildi –diğer özelliklerine ek olarak dişli bir şeytan çıkarandı– ama insanlar onun karşısında boyun eğiyorlar. Bu yüzden de sana, bana kalırsa bizi vuran şeylerin mimarının o olabileceğini söylüyorum. Bu beni kesinlikle şaşırtmaz. Bunu hep düşündüm. Ancak mesele şu ki bir başka şüphem daha var. Bunu düşündükçe, o zavallı cesetlerin arasına uzanıp yağan karın beni de kaplamış olmasını arzu ediyorum ve onların arasında ölmüş olmayı istiyorum."

"…"

"…"

"Diğer şüphelendiğin nedir?"

"İblisin işi olmayabileceği, Tanrı'nın işi olabileceği …"

"…"

"Hatta şüpheden çok bir korku. Tanrı'nın daha kanlı olaylar yarattığı, kendi çocuklarını vurduğu oldu. Sonra da hep bunları açıklayan, yorumlayan birileri oldu ve toplu kıyımlar anlamlı, hatta haklı göründüler ama onun öfkesinin altında düşen adam ve kadınlar veya ayakta kalıp düşenleri görenler, onlar için bu olayların gerekliliğini ve haklılığını anlamak yeterince zor olmuş olmalı. İşte, Giovanna, benim korkum acımasız ve gerekli ilahi bir olayın Lut peygamber gibi heykele dönüşmemek için gözlerini kaçırması gereken tanıkları olabileceğimiz… O durumda savcının tesadüfen doğru şeyi yapmış

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olması gibi… Yanlış yola sapması ve dolayısıyla bakışlarını başka yöne çevirmesi…"

"…"

"…"

"Peki, neden Tanrı böyle bir katliam yapsın?"

"Aynen işte! Tam burada ve tam da bize! Neden? Her gün dua ettim, Giovanna, benim bu korkumu silecek bir işaret almak için. Ve bu gece o işareti aldım. Bunu bana sen verdin."

"Boktan yerine şeytan diyorum diye mi?"

"Hayır, abartmayalım. Bu sadece sana henüz söylemediğim şeyi fark etmemin işareti. Altı Maria, Giovanna. İşaret bu! Senin tesadüf dediğin bir durum. Çok güzel! Tanrı'nın öfkesinin tam da dünyanın bu tesadüfün yer aldığı noktayı vurması imkânsız… Ve kurbanlarının yarısından fazlasının, ona aracılık etme görevi olan kadının ismini taşıyor olması imkânsız… Benim beklediğim işaret de bundan daha belirgin olamazdı çünkü işaretler bundan daha belirgin olmazlar."

"…"

"Dolayısıyla sana söyleyeceklerimi dinle. Ben bu ölümlerin ve sonrasında gelen her şeyin, yerle bir edilmiş bilim, yetkililerin yalanları, ahlaki yozlaşma, sel olup akan deliliğin, her şeyin… İblisin işi olduğuna inanıyorum."

"…"

"…"

"Yaramın da mı?"

"Evet, her şeyin!"

"…"

"…"

"…"

"…"

"…"

"…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"..."

"..."

"Ne diyeyim ki? İnanmak isterdim. Affına sığınarak şu anda altıma ettiriyor da olsa, özellikle de az önce kapıya inen darbeyi düşününce. Ama tabii..."

"Biliyorum, Giovanna..."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum..."

"Anlıyorum. Ayrıca ben iblise inanıyorum çünkü ondan sıklıkla bahseden İsa'ya inanıyorum. Bu benim inancımın bir parçası. Ve sana dediğim ilk şey: Birinin inancı yoksa, onu kafadan uyduramaz. Ve her şeyden önce..."

"..."

"..."

"Evet?"

"Bunun kabul etmediğin ikinci bir açıklama olduğunu hesaba katmanı rica ediyorum senden. Rüya? Hayır. İblis? Hayır. Sana bir anlam ifade etmesi için, bir şeyin kaç tane muhtemel izahı olması gerekiyor?"

"..."

"..."

"Ama ben olası bir açıklama falan istemiyorum ki. O zaman neden dünya dışından gelenler olmasın? Meydanda hâlâ minibüslerinin tepesinde kâinattan sinyaller alan hunileriyle UFO bilimciler var. Onlara sorarsan, sana bir sürü açıklamalarda bulunurlar. Neler olduğunu bile bilmiyorlar ama kendileri için uygun olan, içlerini rahatlatan bir açıklamaları var."

"..."

"Ben doğru açıklamayı istiyorum, anladın mı? Gerçek olanı."

"..."

"..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sinirlenme, Giovanna. Ama sen UFO bilimcilerden çok farklı değilsin. Sen de inandığına uygun olan açıklamaya ihtiyaç duyuyorsun. Sadece bu durumda senin için imkânsız, onlar için imkânsız değil."

"Ama ben bilime inanıyorum ve bilim ciddi bir şeydir! Metottur bilim, kontroldür, denetlemedir! Ayrıca onu uygulamak için ona inanmak yetmez. Çalışmak, uzmanlaşmak gerekir, affedersin ama kıçını yırtmak ve toplumdaki etkiye karşı devamlı olarak sorumlu olmayı gerektirir. Katliamın vurduğu o insanlar, otopsiyi yapan anatomi-patologları, DNA testini yapan araştırmacılar ve Avustralya'dan gelen köpek balığı uzmanı da dâhil, o insanların hepsinin ciddi olmadığını mı düşünüyorsun? Onların unvanları..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Giovanna, sana bir şey anlatmak istiyorum. Şu anda aklıma tekrar gelen bir şey... İster misin?"

"Evet, elbette..."

"Bak, yıllar var ki televizyon seyretmedim. Benim yaşadığım yerlerde hiçbir zaman televizyon olmadı, burası da dâhil. Son yirmi beş yıldır hiç seyretmedim denebilir, babamın baş ucunda olduğum bir ay hariç. Orada, onun odasında televizyon daima açıktı çünkü kapatsan, hatta sesini bile kıssan rahatsız olurdu. Morfin aldığı son gecelerden birinde televizyonda bir film gösteriliyordu. Adını hatırlayabilmeyi isterdim çünkü çok güzeldi ve onu tekrar seyretmek isterdim ama hatırlamıyorum. O geceye dair başka şeyler hatırlıyorum: Dışarıda esen şiddetli rüzgâr, gıcırdayan pencereler, kız kardeşimin babamızın yatağının yanındaki divanda uyuyuşu... Ama filmin adını hatırlamıyorum. Bir Amerikan filmiydi ve buraya benzeyen bir yerde, dağlarda geçiyordu. O yer burası kadar izole değildi ama yakındı, sonuçta yüksek dağlarda yer alan yerleşimlerin hepsi birbirine benzer. Hikâyesi çok üzücüydü, bir okul otobüsünün göle düşmesi sonucunda

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kasabanın neredeyse tüm çocuklarının öldüğü korkunç bir hadise anlatılıyordu. New York'tan bir avukat bu küçük kasabaya gelerek insanların kolektif bir dava oluşturmalarında onlara yardımcı oluyordu. Bu avukat çok stresli bir tipti, boşanmıştı. Uyuşturucu bağımlısı ve AIDS'e yakalanmış, kendisini devamlı arayıp para isteyen bir kızı vardı. Bir ara New York'a gelip gittiği uçak yolculuklarından biri sırasında kızının bir çocukluk arkadaşıyla uçakta yan yana denk gelip onunla konuşmaya başladı. Kızın bulunduğu kötü durumla ilgili bir şey söylemedi, ona sadece yirmi yıl önce, evliliği iyi giderken ve kızı henüz üç yaşındayken meydana gelen bir olayı anlattı. Kendisi, eşi ve kızıyla bir haftalığına her şeyden uzak, ormanda sessiz sakin bir eve gittiklerini anlatıyor. Buraya vardıktan az sonra üçü birlikte bir yer yatağında uyuyakalıyorlar. Adam birden garip bir sesle uyanıyor, ses bebekten geliyor, yüzü morarmış, ateşler içinde yanıyor ve her yeri şişmiş. Adam bunları anlatırken sahneler de doğal olarak filmde gösteriliyor. Ümitsizlik içinde hastaneyi arıyor ve tanımadığı genç doktor, durumun ne olduğunu gayet emin şekilde anlamış görünüyor: Belli ki yatakta bir karadul örümceği yuvası olduğunu ve bunlardan birinin bebeği sokmuş olabileceğini söylüyor. Yeni doğan bir bebeğe diyor, iğne yapılmazsa, bebek ölür. Dolayısıyla kaybedecek vaktimiz yok diyor, bebeğin acilen hastaneye getirilmesi gerekiyor ama hastane yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta. Doktor, bebeğin anne ve babasından hangisinin daha sakin olduğunu soruyor ve avukat kendisinin daha sakin olduğu cevabını veriyor. Peki diyor doktor, eşiniz arabayı mümkün olduğunca hızla kullansın ve siz o sırada bebeği sallayarak ona sevdiği ninnileri söyleyerek onu sakin tutmaya çalışın, böylece kalp hayati organlara daha az zehir pompalayacaktır. Sonra telefonu kapatmadan önce doktor avukata elinin altında bir bıçak olup olmadığını soruyor ve adam da İsviçre çakısı olduğunu söylüyor. Doktor bir ateş yardımıyla çakıyı sterilize etmesini söyleyip alelacele ona acil trakeotominin[37] nasıl yapılacağını tarif ediyor, şayet bebek yolda nefes alamamaya başlarsa, uygulaması için... Dehşet içinde kalan adam,

37 Soluk borusunu açma operasyonu. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sonuçta boğazı kesmek anlamına geldiğinden bunu asla yapamayacağını söylüyor ve doktor adama bebek nefes alamamaya başlarsa bir dakikadan az bir süresi olduğunu, bu kadar süre zarfında bebeğin öleceğini, dolayısıyla bunu yapması gerekebileceği gerçeğine kendini hazırlarsa iyi olacağını söylüyor. Böylelikle arabaya biniyorlar ve anne önde direksiyonda ve baba arkada, gittikçe daha şişip kızaran bebek kucağında öylece yola çıkıyorlar... Ve adam bir taraftan ona tatlı tatlı ninniler söylerken bir elinde de bebeğin boğazına doğrulttuğu çakıyı tutmuş, hırıltısı kesilirse boğazını kesmek üzere hazır duruyor. Biz seyirciler de adamla birlikte oradayız, hatta adamın ta kendisiyiz; çünkü onun yerinde olsak tamamen aynısını yapacağımızı biliyoruz."

"..."

"..."

"..."

"Şimdi aniden aklıma Tanrı'nın İbrahim peygamberi oğlu İshak'ı kurban etmesini isteyerek test ettiği *Yaratılış* geldi. Orada da oğlunun boğazını kesmeye hazır bir baba vardı. Biz papazlar bu pasajı ele alırken, kendimizi çocuğunun boğazını kesen bir babaya dönüşecek kadar kör bir inancın içinde tanımlamakta zorluk çekeriz. Ve İbrahim peygamberin sonradan çocuğunu öldürmek zorunda kalmadığı gerçeği de bizi rahatlatmaya yetmez. Bizi daha çok, kimseden benzer bir inanç denemesinin istenmeyeceği, farklı bir çağda yaşama fikri rahatlatır... Ne var ki orada, gecenin köründe, babam yanımda ölmekteyken o filmi seyrettiğim sırada ve evi şiddetle sallıyor gibi hissettiğimiz rüzgârla bunun doğru olmadığının farkına vardım. Bu inanç denemesi bugün de herhangi bir anda bizden istenebilir. Ve Tanrı'nın bir meleğinden değil de hastanede nöbetçi bir doktordan telefonda bile gelebilir... Hepimiz, Giovanna, kendimizi de içine katıp bununla karşılaşmaya hazır olmalıyız. Yalnız..."

"..."

"..."

"Yalnız ne?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bence bu yine de dehşet verici. Aniden Leonardo tarafından üzerinde çalışılmış olan kadavra, Tanrı'nın yerinde beliriveriyor. Buna inanmak, körü körüne diğerine inanmakla aynı şey. Gerçeği söyle. Yine de dehşet verici değil mi?"

"..."

"..."

"Evet. Öyle."

"..."

"..."

"..."

"Peki, filmdeki hikâye nasıl bitiyor? Baba bunu yapmak zorunda kalıyor mu?"

"Ah, hayır. Zamanında hastaneye varıyorlar, panzehir enjekte ediliyor ve mutlu son."

"..."

"Kız büyüyünce bu enjeksiyon yüzünden mi bağımlı oluyor?"

"..."

"..."

"Onu bilmiyorum. Öyle olduğuna inanmıyorum."

"..."

"..."

"*İnanıyorum, inanmıyorum.* Hep bu noktadayız..."

"Evet."

"Bunun dışına çıkılamıyor..."

"..."

"..."

"Giovanna, inanmak bilinmeyeni kabul etmenin ve ötesine geçmenin bir yoludur. İnançsız kalmaksa onu geçip orada ne olduğunu görmeye engel olur."

"Fakat orada var olan şey de görünür değil. İnanmak da gerekiyor..."

"Doğru. Her zaman inanmak gerekir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"..."

"..."

Her şey anlaşılmalıdır. Veyahut her şeye inanılmalıdır."

"..."

"..."

"Kim demiş bunu?"

"Kimin dediğini hatırlamıyorum. Ama bir usta..."

"..."

"Proust gibi..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Dinle: Benim de aklıma bir şey geldi. Uyuyakalmazsam söyleyeceğim. Gözlerim kapanıyor, o yüzden kendime bir kahve daha yapacağım... Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Zaten çok içtim."

"Benimse ihtiyacım var."

"Uykun varsa yatalım, Giovanna. Yarın devam ederiz..."

"Hayır, hayır, lütfen... Bir kahveye uykum muykum kalmaz."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"İşte geldim. Ne diyorduk?"

"Aklıma bir şey geldi diyordun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, aynen. Geçenlerde ölen hocam Livi'nin bana anlattığı bir hikâye. Karısı tarafından terk edilen, üç çocuğuyla, hasta ve yaşlı anne babası ile ev kredisiyle birlikte yüzüstü kalan bir hastasıyla ilgili. Karısı onu bir başkası için bırakmış. Zengin biri, adamı perişan etmesi için azgın bir avukata para ödemiş; adam gerçekten de perişan olmuş, ayakta kalabilmesini sağlayan tek şey haftada dört gün Livi'ye gitmesiydi. Ve ziyaretlerin psikoanalitik seanslar olması gerekirken bir savaş konseyi haline gelmişti. Adam yapması gereken bütün *doğru şeylerin* tekrar inşa edilmesine direnç göstermeyi başarıyordu. Bu liste gerçekten çarpıcıydı. Başlangıç olarak yapması gereken, karısının kışkırtmalarına kanmamak ve ona ne sözle ne de güç kullanarak saldırmaktı. Adam tarafından her suistimalin ihbar edildiği mahkeme çağrılarına katılmak konusunda kendisini sınırlaması gerekiyordu. Bu çağrıların her birinin durumu gitgide daha da karmaşıklaştırma hedefiyle karısı tarafından ortaya atılacağını hesaba katmalıydı. Sonunda da ilk çağlardan beri bu tip davalar yürüten mahkemelerin nihayet uydurulmuş suçlamalar ile geçerli olanlar arasında bir ayrım yapmaya muktedir olduklarına, dolayısıyla ona da haklar tanıyarak gerçekleri ortaya çıkaracaklarına inanmak zorundaydı. Tüm bunlar olurken hâlâ parasını ödediği evi, her gece çocuklarını yatırma mutluluğunu karısına ve zengin rakibine bırakarak başka bir eve taşınmak durumundaydı. Diğer taraftan çocuklarıyla mümkün olduğunca fazla zaman geçirerek tüm sorumluluk ve rahatsızlıkları tek başına üzerine almak zorundaydı çünkü karısı onları ihmal ettiğiyle ilgili onu suçlayarak herhangi bir bahaneyle cesaretini kırmaya çalışıyordu. Yaşları küçük olduğu için –en büyükleri sekiz, en küçükleri üç yaşındaydı– çocuklarına kesinlikle anneleriyle ilgili kötü konuşmaktan, anneleri tarafından benzer ve karşıt bir yorum –açıkça yanlış olmasına rağmen– yaratılabileceği ve bunun da çocukların kafasını karıştırıp onları incitebileceği ayrılıklarıyla ilgili gerçekleri söylemekten kaçınması gerekiyordu. Hasta anne ve babasına acıyarak kendi derdinin hastalıklarını ağırlaştıracağını ve hatta onları öldüreceğini düşünerek yalan söylememeli ve ayrılığın karşılıklı anlaşmaya dayalı olduğunu anlatmamalıydı. Bütün bunları hayatı boyunca veya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yıllar boyunca olmasa da aylar boyunca yapması gerekiyordu ve bunu söyleyen kendisi olmasına rağmen –Livi konuşmuyor, sadece birkaç soru soruyordu– o noktada adamın bunu yapmadan hayatta kalmaktan veya hatta karısının her konuda dayattığı acımasızlıklara kendini bırakmaktan memnuniyet duyması zordu. Ve bir noktada –Livi'ye göre *karar* noktasıydı– adam uygulaması gereken uzun kahramanlık listesini son bir kez gözden geçirdikten sonra, bir soru sordu: 'Ama *ben* böyle yaparak ne elde edeceğim?' Livi cevabı kendi başına vermesini bekledi ama adam bu kez onun cevabını istiyordu ve Livi yanıtladı: 'Hiçbir şey… Siz hiçbir şey elde edemeyeceksiniz.'"

"…"

"İşte…"

"…"

"…"

"…"

"Sana bunu neden anlattığımı unuttum."

"Neden? Çünkü sana her zaman inanmak gerektiğini söyledikten sonra aklına geldi."

"Doğru. Görmeden, hiç anlamadan inanmak."

"Kahve?"

"*Hiçbir şey elde etmeden.* İstemediğinden emin misin?"

"Evet."

"…"

"…"

"Sonuçta merak ediyorum, ya insan inanmıyorsa? Ya beceremiyorsa?"

"Yok yere sorgulayıp durursun."

"Evet, zaten öyle oluyor."

"Hemen hemen her zaman. Ve takıntı haline gelir."

"*O ormanda neler oldu? O ormanda neler oldu? O ormanda neler oldu?* Böyle mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

“Aynen.”

“…”

“…”

“Sense inandığın için bunu yapmıyorsun.”

“Bu durumda değilim.”

“…”

“…”

“Bakalım buna inanacak mısın? Tekrar acıktım.”

“Bak işte, o bana da oldu.”

“Gerçekten mi? Şu peyniri bitirelim mi?”

“Evet.”

“Armudu da?”

“Bırak, ben soyarım.”

“…”

“…”

“Lezzetliymiş.”

“Bu Primo Antonaz’ın üretimi.”

“*Çok* lezzetli.”

“…”

“…”

“…”

“Evet, balla daha da güzel. Nereye gidiyorsun?”

“Ateşi canlandırmaya. Sen üşümedin mi?”

“Biraz…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“İşte oldu.”

“Vay canına, ne ateş ama!”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunlar iyi odun. Böyle daha iyi, değil mi?"

"Evet."

"…"

"…"

"…"

"Sonuç olarak sen takıntı içinde değilsin."

"Bilmem. Değişir."

"Neye göre?"

"Mesela, katliamın ilahi bir olay olması korkusu bende takıntı haline gelmişti."

"…"

"… "

"Pardon ama zaten kendisi bir takıntı formu değil mi? Hep bu inanmak, inanmak… Bu inanma *zorunluluğu*…"

"Ben bunun adına zorunluluk demezdim."

"Demez misin? Peki, neden?"

"Çünkü değil de ondan. "

"Başka ne olacak ki? Sen kendin dedin: İsa'ya inandığın için ve İsa da iblisin adını andığı için iblise de inanmak zorundasın."

"Giovanna, ben öyle bir şey söylemedim. Ben *zorunluluk* demedim."

"Peki ama verdiği his buydu. Sen istediğin şeye inanmama fırsatını kendine tanımıyorsun, paketin tamamını alman gerekiyor."

"Bunda ne kötülük var ki? İyi ve mutlak olan Tanrı'ya inanıyorum, niçin onun muhalifine inanmamam gerekiyor? İki bin yıldır onu milyarlarca insan aldığına göre, senin deyiminle 'paket', fazlasıyla test edilmiş."

"…"

"…"

"…"

"…"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ve bu yüzden sana göre konu kapanmıştır, yani senin burnunun dibinde kıyamet kopuyor ve sen kurbanlardan yarısından fazlasının adı Maria diye iblisin işi çıkarımını yapıyorsun ve takıntından kurtuluyorsun... *Böylesi sana uyuyor öyle mi?*"

"Elbette ki uymuyor. Neden böyle iğneleyicisin? İğnelemekle hiçbir yere varılamaz."

"..."

"..."

"Haklısın, kusura bakma."

"Önemli değil, Giovanna. İkimiz de yorgunuz."

"..."

"..."

"Çok önemli bir şeye doğru yola çıktık ama irtifa kaybediyoruz gibi hissediyorum, anladın mı? Aynı yerde dönüp duruyoruz."

"..."

"... "

"Yanlış soruya odaklanmaya devam ettiğimiz için oluyor sanıyorum. O ormanda neler oldu? Senin yarana olan nedir? Ne, ne, *ne*?"

"Hangi soru, doğru soru olurdu sence?"

"Doğru soru *neden* olmalı, Giovanna. Neden iblis kendini özellikle burada ve bize göstermek istedi? Neden başkasınınki değil de senin yaran açıldı?"

"Sadece benimkinin açıldığını nereden biliyorsun ki? Belki de bir sürü insana aynısı olmuştur, belki de o sabah saat dokuz kırk beşte dünyanın her yerinde binlerce, milyonlarca yara tekrar açılmıştır. Hepsi benim gibi yapıp kimseye söylemediyse, asla bilemeyiz.

"Ve gerçekten iblisin işiyse, pardon ama nedeninin ne önemi var? *Neden evet*: İblis özgür bir ruh... Canı ne halt isterse onu yapar. Halt dedim, kusura bakma. Senin bunu kavramana ihtiyacı yok, iyi bir sebebe bile ihtiyacı yok."

"İyi olmasa da bir sebebe kesinlikle ihtiyacı var. Bir hedefi var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neymiş o hedef?"

"San Francesco'nun *Canticodellecreature*'sinde[38] bahsettiği 'ruh ölümü'. Peder Dolindo'nun dediği gibi, 'Yüce Yaratan Yaratılan'a yakın, Yaratılan Yüce Yaratan'a.' Kaosun yasalar düzeninde ve tabiat olaylarında gürleyişi, vahşi, adaletsiz ve delice algılanmak, umudu ortadan kaldırmak içindir. Burada olanlar, tepeden tırnağa bu hedefe cevap veriyor ve bu yüzden neden özellikle bizimle dalga geçtiğini sormak büyük önem kazanıyor. Neden sen? Neden ben?"

"..."

"..."

"Olay sana bir darbe vurmadı ki, Mète."

"Nasıl vurmadı? Bu geceye kadar bu korkunç katliamın Tanrı'nın işi olduğundan şüphelendim. On yıl boyunca uğruna çalıştığım her şey mahvoldu. Borgo mahvoldu, hayatımı adadığım azizin adını kimse ağzına almak istemiyor ve şimdi de her şey bitiyor. Cesetleri gören benim, kırmızı ağacı gören benim, artık uyuyamayan benim. Beppe, cemaatimin bir üyesi olmasından da öte benim arkadaşımdı. Savcı bana on beş gün süreyle işkence etti ve sonra da bana düzenbazlıklarını anlattı. Kesinlikle bana da indirilmiş bir darbeydi."

"..."

"..."

"Bence hayır. Bunları söylediğim için kusuruma bakma ama doğru değil. Beppe Formento'yu vurdu, seni değil. O toprağın altında, sense burada peynir yiyorsun. Taptığın o aziz her zaman zor bir azizdi ve zor kalacak, insanların dağılması kesinlikle senin mağlubiyetin değil. Bu geceye kadar sana işkence etmiş iyi ile kötü arasındaki derin kuşku da dâhil buna. Burada olanları açıklamak için Maligno'yu işin içine sokmaya gerek yok, anlatabiliyor muyum? Normal bu. Bu köy sen buraya vardığında çoktan damgalanmıştı. Hatta senin de buraya gelme nedenin damgalanmış olmasıydı. Buradaki insanlar katliamdan dolayı delirmediler, delilik önceden girmişti içlerine. İzole edilmişlik-

38 Güneşin İlahisi olarak bilinen dinî şarkı. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leri yüzünden birbirlerini etkileyerek, zihinsel sağlıklarına hiç dikkat etmeyerek hastalandılar ve bu hastalıkta kimlik buldular. Zeno'yu ele al... Niçin sporu bıraktığını ve bunca yıl bir ölü gibi, hiçbir akranıyla bir arada olmadan, hiçbir tecrübe, hiçbir şey edinmeden, babasına yapışık halde yaşadığını biliyor musun? Çünkü bir engerek tarafından sokulmuştu, anladın mı? Bir engerek... Ve o zamandan itibaren kendini kötü hissettiği için açık havada kalamaz olmuştu."

"Engerek mi? Ne zaman?"

"Yatılı okuldayken, on sene önce. Kimseye söylememiş çünkü birkaç *akıllı* nerede öldüklerini söylediğinden, annesi ve dedesi gibi akıl hastanesine gönderilmekten korkmuş. İblisle bir ilgisi yok. Birileriyle konuşması yeterli olurdu ve hemen iyileşir Olimpiyatlara da gidebilirdi. ASL'nin psikoloğu bile yeterli olurdu, *ben bile yeterdim*."

"..."

"..."

"..."

"Sen haklısın, ormanda neler olduğunu veya parmağıma ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimi kabul etmeliyim. Kapıya indirilen kütük gibi: Dan! Neydi o? Hiç, hiçbir zaman da bilinemeyecek... Kabul etmeyi beceremezsem, hiçbir şeyi bir araya getiremeyeceğim de doğru. Ama sen de benden pek farklı değilsin. Buranın dışında bir geleceğin olduğunu kabul etmelisin, muhtemelen şu andan daha fazla hoşuna gidecek bir gelecek... Bu normalliğin, olabilirliğin en az olduğu yerde sen, bir *muhal* olarak istifa etmelisin çünkü aksi takdirde sonun kötü olacak. Sen on yıl boyunca kahramanlığın bile ötesine geçtin ama gücün tükeniyor. Şeytanla ilgisi yok. Sonuçta senin buraya gelmene neden olduğuna göre, belki çok daha basit bir şekilde babanın ölümüyle ilgisi vardır. O ölüm bir enerji ihtiva ediyordu ve belki de o enerji şimdi tükendi, gitme zamanı geldi. Fakat hayır, sen bunu kabul etmiyorsun. Kendine şantaj yapar gibisin, kınanmadan gidemeyeceğini söylüyorsun; oysa böyle bir kınama yok, bu senin uydurman. Sonra da mecburen uyuyamıyor, kâbuslar görüyorsun. Ve darbe almamış olmana rağmen öyle hissetme durumu da –takıntı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yapmaya karar verdiğin ne değil, *neden* sorusu da aynı şey– burada seni tutsak etmek için özellikle üzerinde çalışılmış gibi. Ancak bu aşağıya eğimli bir yol ve yolun sonunda da delilik var. Lorenzetto. Onun erkek kardeşi. İkizler. Giuliano. Onların benim gibi insanlara ihtiyaçları var artık, senin gibi insanlara değil. Gitmelisin, Mète. Zeno da gidiyor, amcasının yerini almaya at çiftliğine taşınıyor, sonunda o lanetli ormanı aşıp özgür olacak. Gitmek, yapmak istediği bir eylem olmasına rağmen bu gece onu ikna etmek bir saatimi aldı. Söylediğine göre, yapmak istemediği, seni yalnız başına bırakmaktı ama aslında senin şu pek kutsal kınamandan korkuyordu."

"..."

"Nedeninin önemi yok, anladın mı? Bunu merak etmeyi bırak."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"O zaman şunu da söyleyeyim: Vurduğu, darbe indirdiği biri varsa onun da ben olduğumu biliyorum. Sonuçta çok basit. Beni vurdu çünkü ben bunu hak ediyordum. İşte sana neden!"

"..."

"Söylediklerimi anlıyor musun? Ben bu olayların bana indirdiği darbeyi hak ettim! Yaptığım bir şey yüzünden, yaptığım kötü bir şey yüzünden... Hatta doğrudan, bir tek beni vurdu, vurdu diyelim, oldu mu? *Sadece beni* vurdu. İşte bilinmeyenin, muammanın sonu. Anlıyorsun değil mi?"

"..."

"Senin cemaatinden şu her şeyden suçlanıp sonra da ölen adam... Adı neydi?"

"Polverone."

"Rahibe olan kızın gerçek babası olduğu söylenen kişi, değil mi? Nasıldı o hikâye?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

"Desiré Nones, Polverone'nin kardeşi Giovanni'yle evlendi ve bir kızları oldu, Esmeralda. Giovanni oldukça genç yaşta öldüğünde, Polverone, Desiré ve Esmeralda'ya sahip çıktı ama kız on beş yaşında manastıra girdi ve rahibe oldu. Bu da aşağı yukarı Polverone'nin kızın gerçek babası olduğuna dair söylentilerin başladığı zaman –ama bunlar sadece dedikoduydu– Desiré evlendiği merhum kardeşine değil, ona âşıktı. Ve görünüşe göre bu söylentiler kızın kulağına gitti."

"İşte, bana sadece söylentiden ibaretmiş gibi gelmiyor, biliyor musun? Aynen böyle olmuş gibi geliyor. Bir insan hak etmediği bir olaydan ötürü suçlanıyorsa, bu suçu hisseder. Ve tecrübelerim bana öğretti ki bir insan bir suçu neredeyse devamlı olarak hissediyorsa, suçludur. Psikiyatr olarak tecrübelerimi kastediyorum ama kişisel tecrübelerim de o yönde çünkü benim kesinkes bir suçum var ve sana diyorum ki bana göre bilinmeyenin ifşa edilmesi güzel bir şey: Kendi kanımı kendim döktüm, tamam mı? Suçumu cezalandırmak için."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Hangi suç, Giovanna?"

"..."

"..."

"..."

"Hangi suç?"

"..."

"..."

"Onu sana söyleyeceğim ama günahımı bağışlamaya kalkışmayacaksın. "

"..."

"..."

"..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir sene önce kürtaj yaptırdım. Sonra pişman oldum, fazlasıyla pişman oldum ama olan olmuştu ve geri dönüşü yoktu. Kürtaj oldum çünkü Alberto beni sinsice ve özellikle hamile bıraktı, nasıl olduğunu şu an açıklayamıyorum ama sonumuzun yaklaştığını çok iyi bildiğinden, inan bana, kasten yaptı. Ondan bir çocuk sahibi olmayı asla kabul etmemiştim. Kızmıştım, öfkeliydim ve başka bir alternatif yokmuş gibi hareket ettim, problemimin tek çözüm yolunun bu olduğunu varsayarak. Oysa bir alternatif vardı ve bana olan bu şeyi bir problem değil, bir fırsat olarak değerlendirebilme imkânını da içinde barındırıyordu. İnkâr etmektense tam anlamıyla kabul etmek, reddetmektense memnuniyetle buyur etmek ve her zaman olmayı arzuladığım kadın olmak için bir fırsat: Bağımsız, cesur, cömert, *bilge*. Ve işin gerçeği ben o fırsatı gördüm, anın hararetiyle falan görmemiş de değildim. Fırsatı gördüm ve benim iyiliğimin oradan geçtiğini zamanında fark ettim. Kürtaj olmamak, Alberto'nun kıçına okkalı bir tekme yapıştırmak ve o çocuğu plansız şekilde dünyaya getirmek... *Çünkü zaten plansızdı*, belli değil mi? Ve şimdi düşününce aynı zamanda harika bir şekilde kendime bir gelecek sunardım. Bütün insanların istediği şey: Büyük, sarsıcı bir değişiklik, gerçek bir dönüşümdür. Ben bu fırsatı gördüm, benim faydama olacağını fark ettim ama akabinde bunu inkâr edip kürtaj oldum. Aynen on beş yıl önce parmağımı kestiğimdeki gibi oldu. Ve işte bu yüzden o noktada yaranın tekrar açılmasına şaşırmıyorum. O zaman da kendime zarar verici hareketi yapmak üzereyken, yanlış bıçakla ekmeği kesmeye başladığım anda yapmam gereken doğru hareketler serisini gördüm ama bir saniye sonra yanlış olanı yaptım. Ben buna Bezuchov sendromu diyorum. İyinin nerede olduğunu sezmesine rağmen kötüyü yapmaya devam ettikten sonra, nedenini merak eden *Savaş ve Barış*'taki karakterler gibi."

"..."

"Ayrıca bu kadar zor ve acılı bir deneyim olacağını düşünmezdim. Acının bu kadar derine ineceğini, bu kadar uzun kalacağını ve bir an gelip de gitmek yerine suçluluk hissine dönüşeceğini düşünmezdim. Her gün erkek mi, kız mı olurdu veya şimdi kaç aylık olurdu gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

insana azap veren sorularla boğuşmak zorunda kalacağım aklıma gelmezdi ve kendimi, herhangi bir çocukla karşılaşırım korkusuyla yere indirmediğim, daima yukarıda tuttuğum bakışlarla bulacağımı düşünemezdim Bunların hiçbirinin olacağını düşünmezdim, hayır. Ve özellikle de sonrasında –ama bir hafta sonrasında değil, Mète, altı ay, bir yıl sonrasında– bu kadar yalnız hissedeceğimi, bu kadar yenilmiş ve yalnız hissedeceğimi düşünemezdim. Aile planlama klinikleri yardım programlarıyla dolu, evet ama sadece tedavi amaçlı kürtaj yaptıran kadınlar için... Riskli hamileliklerini bitirmek zorunda kaldıktan sonra onları ben tedavi ediyorum. Benim kürtaj olduğum gibi kürtaj olanlar için de yani öfkeden, kızgınlıktan, *mutsuzluktan* kürtaj olanlar, yani benim gibiler içinse bir şey yok, onlar tek kelimeyle yollarını kaybediyorlar. Onlar kimseye anlatamazlar çünkü onların kürtajı uçup gidiyor. Benimki de uçup gitti. Alberto hamile kaldığımı bile bilmiyor. Annem bilmiyor. Arkadaşım Miriam biliyor ama trizomi[39] sebebiyle bitirilmiş, yani tedavi amaçlı kürtaj zannediyor. Sadece Livi gerçeği biliyordu ama sonradan, her şey olup bittikten sonra öğrendi ve bana neden daha önce söylemediğimi sordu. "*Planınızı bozacağımdan mı korkuyordunuz*?" diye sordu. Öyleydi. Planımı bozacağından korkuyordum. Benim hoyrat, kanlı, kendine zarar verici planım... Önce kürtaj olmak ve sonra Alberto'yu terk etmek... Belli ki hiçbir zaman yapamadığım çünkü asla..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Ağlama, Giovanna."

39 Bir tür polizomi, normal kromozom sayısına ek kromozom gelişimi. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"..."

"Haydi, ağlama..."

"..."

"Haydi, kapa gözlerini lütfen. Aferin, işte böyle! Dinlen..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Şimdi anladın mı? Sen benzer bir şey yapmadın ve bu yüzden de olay seni vurmuş değil."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Yanılıyorsun, Giovanna. Ben de uzun yıllar önce hâlâ kendime işkence ettiğim alçakça bir şey yaptım."

"..."

"Ama bana ne olduğunu sorma çünkü asla anlatmam. Pişman oldum, Rahip Pedro'ya günah çıkarttım. Rahip Pedro günahımı affetti ama içimdeki vicdan azabının sönmediği bir gerçek ve hâlâ bir sabah kalkıp da o azabı hissetmeyeceğim günü bekliyorum..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Bense o azabı hissetmeye devam etmek istiyorum. Hiç bitmesin istiyorum."

"..."

"..."

"..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"..."

"Giovanna, bana gerçeği söyle... Ama asıl gerçeği. Hayır, doğrulma. Dinlenmene bak ama bir yandan da beni dinle ve bana cevap ver. Az önce söylediğin şey korkunç. Az önce söylediğin doğruysa bu, iblisin zaferi olabilir, ruh ölümün olabilir. İstediğin bu mu gerçekten?"

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"..."

"Hayır, değil. Ben de bitmesini istiyorum."

"..."

"..."

"O halde bu gibi böylesi durumlarda sahip olduğum yetkiyi kullanarak, sana günah çıkarttırmalıyım, Giovanna. Ve belirtmek isterim ki benim aracılığımla seni affedecek, kendinle ve hayatla barışmanı sağlayacak olan Tanrı'dır."

"Ama ben..."

"Ve sana şunu hatırlatmak isterim ki Tanrı'nın bağışlaması, kesin ve geniş kapsamlı, kutsal bir işlemdir. Onun cezası gibi, bağışlayıcılığı da inanan için olduğu kadar, inanmayan içindir de."

"..."

"Ve bir kere bir suçtan dolayı affedildiğinde, o yükü sırtında taşımazsın. Anlıyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

“…”

“Yasaktır. Anladın mı?”

“…”

“…”

“…”

“…”

“Benimle mi konuşuyorsun, kendi kendine mi?”

“…”

“…”

“Her ikimizle de.”

“…”

“…”

“Ah!”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“…”

“Ne yaptığını gerçekten de söylemeyecek misin bana?”

“…”

“…”

“Evet.”

BELONGS TO KAKTUS TEAM

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“Evet, gerçekten söylemeyeceğim mi, evet söyleyeceğim mi?”

“ ”
…

“ ”
…

“Evet, gerçekten söylemeyeceğim.”

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“Siktir git, Mète!”

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

“Sen git…”

“ ”
…

“ ”
…

“ ”
…

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu hikâyenin kahramanı

Bu hikâyenin son gizemi de Peder Toffoli'yle ilgili. Bütün diğer gizemler gibi tartışmalı ve mantıksız görünebilir. Ve sonuçta o da bir gizem olarak kalacak. Neden ışığı, hayatı ve umudu geri getirmek için özellikle de bu adam seçilmişti?

Şafak vakti kapının şiddetli şekilde vurulmasıyla uyandım, gelen Peder Toffoli'ydi. Ben ve Giovanna mutfakta, sandalyelerimizde, kollarımız masada, başlarımız kollarımıza yaslanmış halde uyuyakalmıştık. Uyku mahmurluğuyla gidip kapıyı açtım ve yaşlı papazı kollarında bir çocukla görünce, önce bunun bir rüya olduğunu sandım. "Bu kim?" diyordu Peder Toffoli, şaşırmış halde çocuğu bana doğru uzatarak. "Aniden karşıma çıktı," diyordu. Caddeden karşıya geçiyordu, az kaldı onu görmeyecektim. "Kim bu?" Çocuk uyanıktı ve sakin görünüyordu, iyi giyimliydi ve belli ki sağlığı yerindeydi. O gece Giovanna'nın rüyalarla ilgili söylediklerini hatırlayarak üst üste iki kere saate baktım. Altıyı yirmi dört geçiyordu ve yine altıyı yirmi dört geçiyordu. Bu esnada o da uyanmış, saçları darmadağın, yüzünde tişörtünün kat izleriyle kapıya, benim yanıma gelmişti. Peder Toffoli karşımızda göz bebekleri merakla büyümüş, kollarında çocuk, sorularını tekrarlamaya devam ediyordu: "Buradan birinin çocuğu mu? Neden bu saatte yalnız başına sokaklarda? Niçin konuşmuyor, niçin bir şey demiyor? Kim bu?" Soruları sordukça cevapları da kendi kendine verip duruyordu.

Giovanna hiçbir şey demeden çocuğu papazın kollarından aldı, yavaş ve güven verici hareketlerle şapkasını ve paltosunu çıkarıp mutfak masasına oturttu. Biz ikimiz onu izliyorduk; ben çıt çıkarmıyordum, Peder Toffoli de konuşmaya devam ediyordu. "Caddeyi geçiyordu. Onu son anda gördüm," diye tekrarlıyordu. "Neredeyse ona çarpıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Durdum, etrafıma bakındım, seslendim, bağırdım ama kimsecikler yoktu. Adını sordum fakat konuşmuyor…" diye heyecanla konuşuyordu.

Giovanna sütü ocağa koydu ve yine tek kelime etmeden çocuğa kurabiye verdi ve çocuk gayet doğal bir şekilde kurabiyeleri yemeye başladı… Uyanık, sakindi. Gülümsemiyordu, ağlamıyordu ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Normal bir şekilde kahvaltı yapan üç yaşlarında bir çocuk gibi duruyordu. Peder Toffoli bu sefer doğrudan çocuğa dönmüş sorularını gevelemeye devam ediyordu: "Kimsin sen? Adın ne? Dışarıda ne yapıyordun?" Sonra bize dönüp, "Görüyor musunuz?" dedi. "Konuşmuyor, cevap vermiyor; kim bu?" Sinirlenmişti. Giovanna, otoriter bir tavırla onu dışarıda konuşmaya davet etti. O içeride kalıp jandarmaları arayacaktı.

Kar durmuştu. Sis kalkmış, rüzgâr dinmiş, dağlar meydana çıkmıştı. Güneyde Dentedella Vecchia'nın baş döndürücü yükselişi, doğuda Libro Aperto'nun devasa görüntüsü ve daha uzaklarda batıya doğru Brenta sıradağlarının sihirli silüeti… Tepemizde kırmızıya boyanmış berrak bir gökyüzü yer alıyordu.

Peder Toffoli'nin kafası karışmıştı, anlatmaya açıklamaya çalışıyor ama beceremiyordu. Aynı yerde takılıp kalan bozuk bir plak gibiydi. Açıkçası evde çocukla kalmayı tercih ederdim ama o an için olmam gereken yerin orası, kendini o güne dek bu kadar kesin olarak sakındığı bir hikâyenin içinde böylesine önemli bir rolde bulmaktan afallamış, neredeyse hastalanmış yaşlı papazın yanı olduğunun bilincindeydim. Onu durdurmaya çalıştım, ona sorular sordum: O bu saatte burada, sokaklarda ne yapıyordu? Peder Toffoli beni ziyarete geldiği cevabını verdi. Şafak vakti mi? Evet. Peki, neden? Çünkü bir an evvel benimle konuşması gerekiyordu. Ne hakkında? Aynı konu hakkında çünkü üzerinde düşünmüştü ve… Peder Toffoli böyle böyle ve yavaş yavaş, birbiri ardına gelen soruları cevaplayarak anlatmayı başardı. Akşam yaptığımız konuşmanın akabinde rahatsız ve endişeli bir gece geçirmişti. Benim doğruluğumdan kuşku ettiği için pişman olmuştu ama sonuçta aldığım tepkilerden de endişeliydi, rapor edilmeme kadar varabilecek, telafisi mümkün olmayan bir şeylere sebebiyet verme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinden çekiniyordu. Bu yüzden de uyuyamamış, yüreğine her geçen saat, her geçen dakika artan katlanılmaz bir kaygı oturmuştu, öyle olunca da havanın azıcık aydınlandığını fark ettiğinde dayanamayıp kendini dışarı atarak benim eve doğru yola koyulmuştu. Ben gelene kadar merhum meslektaşının yerini geçici olarak aldığı yıllar öncesinden beri karla kaplı bu yollarda araba kullanmamıştı ve zaten sırf bu gidip gelmelerin zorluğu yüzünden yerine birinin gelişini kabul etmişti. Düz yolda hızlı ilerleyip dönüşlerde yavaşlayarak yoldan çıkma ve kara saplanıp kalma tehlikesini göze alarak nihayet Pozzo Caterina kavşağında aniden durmuştu çünkü hangi yolun doğru yol olduğundan emin olamamıştı ama geriye dönmeyi de asla düşünmemişti. Sanki her şey çocuğun geçtiği ana denk gelmesi için yapılmış bir plan gibi ilerlemişti. Otuz saniye önce veya sonra olsa, çocuğu görmek mümkün olmazdı. Peder Toffoli onu bütün gece uyutmayan ve kaygıdan tüketen, çözülmesi gereken çok acil bir problem olan bir kadınla birlikte yaşamam yüzünden beklenmedik şekilde evime gelmiş olurdu sadece. Oysa tam o anda oradan geçerek, şimdi anlıyordu ki doğanın çağrısına cevap vererek bambaşka bir hedefle burada bulunuyordu. Evet, Peder Toffoli o çocuğun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bütün kanallarda tekrar tekrar yayınlanan ama sonuçta bu tekrarlar aracılığıyla yine de işe yarayan çünkü mucize eseri, şafak vakti, dağlarda bir yolda araba kullanırken ve bir sürü başka olaya odaklanmışken çocuğu ve dolayısıyla mucizeyi gerçekten tanımaya imkân veren ve tekrarlar aracığıyla hafızada kazındığı yere oturtan resimleri –çocuğun ördeğiyle birlikte banyo yaparken güldüğü veya karnavalda peri kızı kılığına girip gözlerini kocaman açarak poz verdiği veya üzerinde üç adet mum dikili bir pastayla baş etmeye çalıştığı, çoktan öldüğü varsayılarak yürekleri sızlatan ve caddenin birinde karşılaşmak gibi bir mucize gerçekleştiği anda tanımak üzere hafızalara kazınan türde resimleri– televizyonda görmüş ve kim olduğunu anlamıştı. Peder Toffoli çocuğun kim olduğunu kesinlikle biliyordu ve yüzündeki bu şaşkın, karmaşık, kafası bulanmış, korkmuş, neşeli –Tanrı tarafından dokunulmuş insanlarınkini andıran boş bir neşe– ifadeden belliydi.

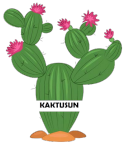
BELONGS TO KAKTUS TEAM

XY

Dediğim gibi, neden özellikle o, sorusunun cevabı bir sır olarak kaldı. Elbette, çocuğu bulma imtiyazının bana veya Giovanna'ya bahşedilmemesini anlıyorum: Biz dayanıyorduk, buna ihtiyacımız yoktu. Ancak neden Borgo San Giuda'da buna ihtiyacı olanlara –her şeyi bırakmış veya tam şu aralar bırakmakta olan, üzüntüden ve delilikten tükenmiş olan zavallı cemaatime– değil de o ana kadar hadisenin varlığını bile ısrarla reddetmiş bir tür dedikoducu ve uyuz Peder Abbondio türüne kısmet olduğu anlaşılamaz bir şey. Acaba inancını mı kaybediyordu? Veya aklını mı? Bana yakıştırılan şeytanca sapkınlıkların derdini çeken o muydu? Acaba İsa'nın gemisinden inmeye mi niyet etmişti? Fakat hayır, bu hikâyenin kahramanı haline gelmesini takiben bahşedeceği söyleşilerde de Peder Toffoli, bunu anlamamıza yardımcı olacak bir şeyler söylemeyecek. Bu sebeple huzura kavuşsak iyi olur; çünkü bunu asla bilemeyeceğiz.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sıfırıncı Gün

İşte beş yıldan sonra tekrar kayak yapmak üzereyim bu sabah edindiğim bu fikir ne harika yukarı çıkan ilk kişi benim teleskiyle ilk turu ben attım ne kadar duru bir gün nasıl bir kar bu boş ve kusursuz piste ilk ben çıkacağım tıpkı pazartesi salı ve çarşamba eğitimlerinde diğer herkes okula giderken yaptığımız gibi şimdi de günlerden çarşamba herkes işe gidiyor nasıl bir güneş nasıl bir manzara aşağıda termometre eksi beşi gösteriyordu ve bu mart sonu için bir rekor gibi geliyor bana pist üzerine yağan bu ince tabakayla birlikte harika durumda olmalı ve kayak kiralama yerindeki herif kurnazlık yapıp kenarları körelmiş kayakları vererek benden kurtulmak istedi kenarları gayet keskin diyerek nasıl da ısrar ediyordu tamam dedim ona hiçbir şey almıyorum karşıdaki başka bir kiralama merkezine gittim ve öyle olunca herife nasıl bir vahiy geldiyse keskin olmadıklarını fark ederek oracıkta işimi hallediverdi uzman olmak ne güzel hiç kimse seni dolandıramaz ve ben kayak kenarlarını keskin hale getirmekte ustayımdır daha iyi olunamaz çünkü seni ulusal yarışmalara aldılarsa artık hiçbir şey yapmana gerek yoktur ama ben ulusal yarışmalara kadar ulaştımsa da asla girmeyi başaramadım ve kayaklarımın işini kendi başıma görmem gerekiyordu kenar keskinleştirmede canavar gibiydim ama bu arada mesela vaks sürmekte bir felakettim çok fazla soğuk veya ıslak veya kuru karda daha çok flor daha az flor asla doğru tahmin edemezdim ah zirveye varmak üzereydim sadece bir direk kaldı resmî olarak işsizliğe geri döndüğüm bu günde kendime bir hediye olarak bunu vermek üzereydim fakat evet orada daha fazla kalıp zaman kaybetmenin anlamı yoktu karar alındı ve hemen yürürlüğe koymak en iyisiydi hastaneden ve seanslardan uzak ASL'den uzak uzak lanet olası her şeye sıfırdan başlamak istiyorum ve bugün tam anlamıyla sıfırıncı gün bu sabah uyandığımda gündoğumu muhteşemdi ve internetin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

burası yani Campiglio için kar yağışı göstermesi daha da mükemmeldi ve o zaman dedim ki koy götüne hayatta en iyi yaptığın şey nedir kaymak o halde bu sabah oradan başlayacağım kaymaya ve işte buradayım aşağı iniyorum gerçekten ilk kişi benim teleskideki çocuğa günaydın şimdi ilk iş ayakkabıları sıkı bağla ve sonra güzel bir nefes al manzaraya bak Madonna nasıl da güzel Brenta tam önümde lanet olasının harika olduğunu hatırlıyordum ama bu kadar da harika olduğunu değil ve buradan itibaren diğer Dolomitiler şu da Marmolada olmalı ve ortada bir yerlerde o görünmez vadi ve orman labirenti San Giuda da var bu arada ne saçma bir deneyimdi Tanrım ve gözlükleri indir ve bereni kulaklarına kadar iyice çek hazırım bir nefeste yapacağım tamam eski zamanlardaki gibi köye kadar durmadan hazır başla ilk dönemeç çok çok önemli işte burada kar mükemmel tam önündeki gölgeye bak pozisyon iyi sadece kıç biraz fazla geride her zamanki kusurumu şimdi düzeltiyorum ikinci dönemeç kayağın kenarları nasıl da tutuyor hissediyorsun ve bu açıdan gölge artık gözükmüyor üçüncü dönemeç zaten çok hızlı gidiyorum tekrar gölge var ve şimdi pozisyon mükemmel vaay ne kadar güzel batonları saplamadan idare ediyorum kayağın asla unutulmadığı doğru dördüncü dönemeç ama ben bunca yıl kayağı bırakmış olduğumdan delirmiş olmalıyım kendimden bu denli nefret ediyor olamam hız hafiflik maharet zarafet doğa ah saf ve kirlenmemiş gerçekten çok güzel ve daha hızlı gitmek istiyorum kendimi daha rahat bırakmalıyım sonuçta burası hafif bir eğim daha fazla hız istiyorum ama dikkat et az daha bir aptal gibi yan yan gidecektim ağırlığımı merkeze vermeliyim işte böyle soğuğu yanaklarında rüzgârı boynunda hissetmek ne muhteşem karşındaki şu manzaraya bir bak iki dönemeç daha var sonra ormanın başlangıcındaki daralmaya kadar dümdüz aşağı ve San Giuda'daki ormanı diyorum bu arada gerçekten ne kadar da saçma bir deneyimdi ondan bahsedemedim bile yine de beni isyan ettirdi televizyondaki o skeçte söylendiği gibi var olmayan şeyler vardır bu çok doğru herhangi bir çocuk bile bunu iyi bilir ve ben de bir çocukken bunu iyi biliyordum ve problem hepsinin orada olması ve biraz hız kessem iyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olacak lanet olsun tümsek var ama hayır devam et tümseğin ilerisinde ne olduğunu biliyorum boğaz var adı neydi şu ağaçların ortasında olan bu pisti tanıyorum hayatımın yarışını burada yapmıştım Tramor ve Roasenda'yı çiğ çiğ yemiştim ve pistin tümsekten sonrası mecburen açık çünkü şüphesiz bu sabah kayan ilk kişi benim bu yüzden tümseğe kadar pozisyonunu al işte oldu sal sal kendini sal hızını kesme ve tamam pistte insan var hayır ama kar aracı olabilir şu karı düzelten vaaay kimse yok hayır başka bir şey de yok ama nasıl bir kıç sıkmaydı o öyle ve ne harika dönemeçler ve şimdi geniş ve hızlı işte yine gölge neredeyse uçuyorum ama burası daha dik burada mecburen yavaşlamak gerekiyor ve bunu konuşacak sadece o vardı ama şimdi Peru'ya dönmeye karar verdiğinden o bile olmayacak burada gözler tümseklerde ve fena değil ama bitti bile hâlâ bacaklarımı özgürce kullanabiliyorum ayrıca zaten her şey bittikten sonra bundan hiç bahsetmedik ondan hem haber aldım hem almadım evet ve hayır üç kere evet üç kere ikisi telefonda ve biri Cles'de beraber öğle yemeği yediğimizde ve bana Güney Amerika'ya döneceğini söyledi ve ben de ona sadece psikanalistlik yapacağımı söyledim ama bir cinayetin kısa bir süre sonra tekrar bir araya gelmiş başka şeylerden bahseden suç ortakları gibi görünüyorduk ama tabii nasıl konuşulur ki gerçekten delice bir hikâye son hadise de öyle lanet olsun işin içinde başka bir papaz daha vardı bu mucizeye karar verecek olan ben de olsam asla bu şekilde kaldırıp atmazdım çünkü bu bir mucize ama yapacak bir şey yok çocuk neredeyse iki aydır kayıptı ve sanki sadece iki saat geçmiş gibi geri geldi ve o kadar kısa zamanda onu yedirdim içirdim resim yaptırdım ve en ufak şekilde travmaya maruz kalmadığını garanti edebilirim şaşırtıcı şekilde eminim ki onun için o iki ay hiç yaşanmamış gibi ona yardım etmek için yapılacak her zorlama gülünç olacaktı ve aynı zamanda onu rehabilitasyon merkezinde takibe alırken elbette çok güvendiğim Profesör Rivelli'ye de anlatmaya çalıştım bunu ona ufaklığın muhtemelen hiçbir travması olmadığını söyledim o iki aydan hiç bahsetmediğini çünkü muhtemelen o iki ayı hiç yaşamadığını söyledim ona bulunduğu sabah süt ve kurabiyeyle doyurduğum o

BELONGS TO KAKTUS TEAM

açlığın muhtemelen kaybolduğu sabah kızağa binerkenki açlığı olduğunu söyledim ama ı-ıh zorlandı neden bahsettiğinizi anlamıyorum doktor hanım dedi bunlar söylenmesi sakıncalı şeyler tabii demek beni anlamıyorsun, e o zaman defol git ne diyeyim hey dikkat bir yol ayrımı var hangi taraftan gitmeliyim sanırım soldan evet sağda ormana giren o küçük yol var ve sol taraf dosdoğru aşağıya iniyor ama burada yavaşlamalıyım gibi geliyor çünkü bilmiyoru– heyyy hatırlayamadığım bir atlayış vardı yavaşlamadığında nerede hızlanacağını biliyorsun ve tabii hâlâ en ufak bir yorgunluk hissetmiyorum yine de bak nasıl katlanıyorum şu gerilmelere bir bak diyor çünkü hayatının on iki yılı boyunca koca kıçını dağlarda bir ileri bir geri götürüp getirdin hep stres altında jimnastik salonu eğitimler yarışlar buzda yaz kayağı yataktan hep şafak vakti kalkma arkadaşlarınla veya erkek arkadaşınla dışarı çıkabileceğin tek bir boş pazar günün yok çünkü bunları yaptın ve bugün burada sıfırıncı günde yıllarca hiç kaymadıktan sonra dahi böyle iyi kayak yaparken kendini yokuşta bulmak bunun cevabı işte sadece bu yüzden bile her şeye değerdi ben bağımsız bir kadınım oh işte özgür özgür ve özgür yerçekiminden bile bağımsız ve Tramor'u o sihirli yarışta küçük düşürdüğüm yerde şimdi bir dinlenme alanı var burada üç köşeli bir geçiş vardı burada yarışı kazanan Karen Putzer de dahil hepimiz dinler toparlanırdık ve o benim idolümdü ve bitişte benim elimi sıktı ve beni tebrik etti çünkü bir saniyeden kısa zamanlama yapmıştım ve onun ulusallardan birkaç takım arkadaşını da geride bırakmıştım ve işin aslı heyyy karın içindeki şu dinlenme alanında kendimi evimde hissediyorum ayrıca ne kadar sert ve pürüzsüz ve her birimiz için dünyada özel bazı yerler vardır kendimizi güvende hissettiğimiz ve burası da benim için o yerlerden biri ve San Giuda da bir diğeri sonuçta orada olanlar öyle anlatılamaz şeylerdi ki ormanda olanlar bana olanlar oraya taşınma kararım o zavallı dağ insanlarının delilikleri Mète'yle kurduğum o samimiyet tam kelimelere dökmeye cüret edebilsem ona söylemeye çalışacağım şey aniden seksle ilgili bir anlama dönüşebilirdi oysa öyle değildi veya belki evet bir miktar seksle ilgiliydi ama her şeyin zaten biraz seksle ilgisi yok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mudur ve bir de kim bilir pişman olduğu şey neydi kim bilir ona her gün vicdan azabı çektirtecek kadar kötü olan hareketi ne bir tahminde bile bulunamıyorum bana terörizmle ilgili bir şeymiş gibi geliyor ve Filipinler'de bulmuş kendini ve sonra da Güney Amerika'ya göç etmiş yetmişli yıllarda askerî gruplarda hizmet yapmış olmalı yetmişli yıllarda olamaz çünkü o zaman çok gençti belki seksenli yıllarda ama sonuçta ben kimsenin kılına bile zarar vermediğini düşünüyorum başkalarının suçlarına ortak olmak kolektif sorumluluklar getirir hey odaklan burada ne var böyle bir çukur atlamalıyım vayyy tam zamanında bunlar bir tür yarık ve uyarı da yok yavaşlasam iyi olur işte yavaşlıyorum evet şimdi zorlanmaları hissediyorum hepsi aynı anda kalçalarda baldırlarda ve özellikle de sırtımdaki acıyı yani benim zayıf noktam talihsiz bölge yarışlarını kınanmadan bırakmaktaki gerekçem ve şimdi de gerçekten zorlanmaya başladığıma göre soluklanmak için bir saniye durma bahanesi olabilir ve oysa lanet olsun ki köye kadar bir nefeste dedim ve köye kadar tek bir nefeste lafı antrenmanlı değilim lafına dönüşecek fakat bedensel aktivite olarak sadece bir işe yarayacak diye şu yoga haltını yapmaya devam ettim bu arada Karen Putzer de sonunda birkaç kaza yüzünden kayağı bırakmıştı ve biz aynı gün doğmuşuz o benden bir yıl önce yirmi dokuz ekim diğer taraftan Berlusconi Shevchenko Lech Walesa Antonioni Cervantes Jerry Lee Lewis Caravaggio Tintoretto da aynı gün doğmuşlar ve başka kimlerdi bir keresinde Vikipedi'den listeyi indirmiştim ah evet Enrico Fermi Felice Gimondi Loretta Goggi Berlusconi onu az önce de saydım gerçi ama bir de Bersani galiba ve ayrıca Lucio Battisti'nin şu kafede oturduğu *29 Ekim* şarkısı var seni düşünmüyordum ama sonuçta başkaları umurumda bile değil bu arada benim idolüm Karen Putzer'di ve aynı gün doğmamızı kaderin bir işareti olarak yorumlardım ve nasıl kayıyordu ama kahrolası nasıl da kayıyordu o olmayı gerçekten istediğim bir an oldu ciddi söylüyorum sabah kalkıp o olmak istedim hatta sırf onunla çıktığı söyleniyor diye şu slalomcu orospu çocuğunun kızlığını bozmasına izin verecektim neredeyse ve Dünya Gençler Şampiyonası'nda o altın madalyaların

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hepsini kazanmasından önceki halinden bahsediyorum on beş on altı yaşlarındaki halinden bahsediyorum üstelik daha o kadar güzelleşmemişti diğerleri de iyiydi ama ben onun ilk gerçek taraftarı olduğumu düşünüyorum ve sonuçta en azından bir kereliğine elini sıktım ve bu olay burada olmuştu tam bu pistin sonunda ve çok iyi hatırlıyorum o sefer son kısımda şimdiki gibi artık dayanacak gücüm kalmamıştı ve şimdiki gibi tatlı bir acıydı çünkü o zaman o günün benim günüm olduğunu ve çok iyi vakit geçirdiğimi anlıyordum şimdi çünkü kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar özgür hissediyorum hâlâ kimseye rastlamış olmamam harika ve bu olağanüstü karı kayağımın kenarlarıyla dövüyorum ve pistte önümden giden şu gölgemin mükemmelliğine bak bu arada kalçam zorlanmaktan ve acıdan eriyor ama ben vazgeçmiyorum bugün sıfırdan başlıyorum hayatıma buradan bu zorlanmadan bu acıdan yeniden başlıyorum ve gerçekten nereye arzu edersem oraya doğru yol alacağım yol almaya çıraklıkla en başından başlayacağım Livi'nin bana söylediği gibi yapıp Milano'daki şu psikanaliste gideceğim ona güveneceğim çalışacağım ve fedakârlık yapacağım ve parasız kalacağım ve hiçbir şeysiz idare edeceğim ve ne kadar sürerse sürsün sonunda olmayı düşlediğim kişi olacağım kahretsin yardımlarla kontratlarla zamanında arkadaşlarım veya babamın arkadaşları tarafından kıçıma tekme yemeden sağa sola toslamadan sonra kendimi Rivelli gibi bir başhekimin esiri bulmak için şizofreni teşhisi konmuş kendi aileleri tarafından köpek muamelesi gören talihsiz zavallıları zaman kazanmak için Risperidone'yle tıka basa doldurmadan ne zaman psikanalist olmayı düşlemeye başladığımı ne zaman kendimi bu bokun içinde olduğumu sorgulamadan hayır hayır hayır aç kalmak ve kendimle ilgili her şeyi denemek bin katı daha iyi ve eğer başarısız olursam amin o zaman yeterli değilmişim diyeceğim ama başarısız olacağımı zannetmiyorum hatta yapabileceğimi hissediyorum içimde bir devin gücünü hissediyorum daha önce hissetmediğim yeni bir güç ve bu gücün nereden geldiğini biliyorum bu güç San Giuda adındaki dünyanın o görünmez o izole edilmiş o ıssız yerinden geliyor kimselere anlatamayacağım iki aydan o günlük de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lilikten ve görünmezlikten geliyor açılması mümkün olmayan ama açılan o yaradan geliyor ve gerçekleşmesi imkânsız ama gerçekleşen katliamdan ve benim ne halt olduğunu bilmediğimi kabul ettiğim gerçeğinden geliyor evet bunu kabullendim ve kendimi kurtardım ve Mète de kendini kurtardı o da kabul etmesi gerekenleri kabul etti ve bu şekilde çekip gidiyorsa belki de fiziksel olarak birbirimizi kaybedeceğiz o Peru'nun boktan bir köyünde ben orta Avrupa'da konferans salonlarının karanlığında ama kendimizi kurtardık evet ve bunu itiraf bile edemiyoruz huzur içinde olmanın memnuniyetini yaşamamız gerekiyor neredeyse bitti sayılır Dünya Kupası slalom yarışlarını yaptıkları Miramonti adında son bir geçit var lanet eğer dikse ayrıca gölgedeyse kar hâlâ sertse daha dar dönüşler yapmak zorundayım ah kalçalarım sırtım baldırlarım ne fena sıkı durmalıyım ve zaten hâlâ kayabiliyorum Tanrı'ya şükür gerçekten kayakta en iyi bildiğim şey bu ve aynı zamanda en sevdiğim şey ah nasıl canım yanıyor ama gerçekten az kaldı işte yeniden güneşteyim işte yine gölgemi görüyorum işte yine kıçımı fazla geride tutuyorum bu kıçla hop hop hop kavis ah ne kadar çok dar dönüş yaparsam bacaklarım o kadar acıyor fakat dahası bacaklarım ne kadar acırsa bir o kadar dayanma gücü hissediyorum evet ve ben bu gücün nereden geldiğini biliyorum Livi'nin küçük hikâyesindeki karakterimi nihayet değiştirdim Sonsuz Vazife psikanaliz vakalarında öngörülen iki benzersiz karakter dediği yolcu ile çiftçinin hikâyesi yolcunun biri şehir dışında yolunu kaybeder tarlayı çapalayan bir çiftçi vardır yolcu çiftçiye yaklaşır ve ona en yakın istasyona giden yolu sorar çapalamaya devam eden çiftçi ona kibarca bilmediğini söyler ve yolcu o zaman ona en yakın otobüs durağını sorar çapalamaya devam eden köylü kibarca hiç bilmediğini söyler bacaklarım tereyağına döndü ama gerçekten çok çok az kaldı ve benim gibi hayatı boyunca hep yolcu olan yolcu o zaman çiftçiye affedersiniz ama siz de hiçbir şey bilmiyorsunuz der ve çiftçi benim şu anda hissettiğim nihayet zihinsel ve aynı zamanda fiziksel anlamda bulduğum büyük güç gibi sanki işte bitirdim pist bitti ah nasıl bir acı kendimi yere atayım evet şöyle güzelce yayılayım kendimi yere bırakayım ar-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tık daha fazla dayanamıyorum dalağım acıyor nefes nefese kaldım ölmek üzereyim ölüyorum işte öldüm o gün de kendimi böyle nefes nefese yere atmıştım bitişten hemen sonraydı ve bugün o gün evet sıfırıncı gün ölmek üzereyim tekrar doğmak üzereyim Karen Putzer bana elini uzatmak üzere çok güzel sonunda Gesundheit[40] sonunda sağlık sadece kayakla geçilmiş kar ve bu arada dikkat ettim de hâlâ annemi düşünmedim yani bu sabah şafaktan beri bu ilk kalçalarımdaki ağrı geçmeye başlıyor ve nefesim normale dönüyor çok güzel dedim ya yeniden doğuyorum dedim ya bugün sıfırıncı gün ve sonuçta ben her zaman çiftçiyi hiçbir şey bilmemekle suçlayan yolcu oldum ve şu andan itibaren çiftçi olacağım ve çiftçi kibarca çapalamaya devam ederek yolcuya cevap verir evet bayım doğru ben hiçbir şey bilmiyorum ama yolunu kaybetmiş olan sizsiniz.

XY

Prato-Roma, 2006-2010

40 (Alm.) Çok yaşa. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Karım Manuela'ya açık kalplilikle teşekkür ediyorum. Genellikle eşine teşekkür edenlerin söylediği gibi bana katlandığı için değil, bu dört yıl boyunca benim yanımda olup her bölüm için ayrı bir savaş verdiği, daima bana yeterli gibi görünenleri biraz daha iyi yapmaya beni teşvik ettiği, düzelttiği, sorguladığı, itiraz ettiği ve önerilerde bulunduğu için… O olmasa sadece hayatım değil, yazılarım da kötü olurdu.

Giovanni ve Valeria'ya ayrıntılı kontrolleri için ve her biri ayrı ayrı bana tavsiyelerde bulundukları için de üç harika çocuğuma teşekkür ediyorum. Özel bir teşekkür de ayrı ayrı psikanaliz ve teoloji alanlarında bana sağladıkları sabırlı, kararlı ve kesintisiz danışmanlık için Stefano Calamandrei ve Jean-Jacques Ilunga'ya gidiyor.

Andrea Garello'ya *Ciddi Bir Adam*'ı ikinci kez seyretmeye beni ikna ettiği için ve bana bu kitaptan çıkış yolunu gösterdiği için teşekkür ediyorum.

Yine psikanaliz alanında değerli tavsiyeleri için Diego Mautino'ya ve bu arada sağladığı diğer önemli uzman görüşleri için Pierluigi Amata, Gianrico Carofiglio, Pasquale Catalano, Giovanni Nuti, Paolo Carbonati, Dario Degli Innocenti, Cristina Guarducci, Daniela Mantellassi, Piero Zaccagnini ve Giovanni Pizzorusso'ya teşekkür ediyorum.

Cömert ve nazik Dori Ghezzi'ye teşekkür ediyorum. Devamlı olarak aldığım teşvik için Luigi ve Tiziana, Ester, Filippo, Chicca, Leopoldo, Cecilia, Massimiliano, Rosaria ve her iki Edoardo'ya teşekkür ediyorum.

Son olarak, bu romanı büyük bir tutkuyla ve anlayışla tasarlayan, katkıda bulunan, tanzim eden, tefsir eden, düzelten ve renk katan Fandango'nun bütün üyelerine: Domenico, Laura, Mario, Tiziana,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Andrea, Alessia, Manuela, Francesca, Serena, Giovanni F ve Giovanni G, Gianluca, Daniela, Sonia, Gianluigi, Damir, Federico, Federica ve Leonardo'ya teşekkür ediyorum.

Karadul örümceği tarafından sokulan bebek sahnesinin alındığı film, Russell Banks'in aynı ismi taşıyan, harika romanından uyarlanan Atom Egoyan imzalı *Başka Bir Dünya*'dır.

"Her şey anlaşılmalıdır veya her şeye inanılmalıdır," sözü Francis Scott Fitzgerald'a aittir.

Romanda adı geçen isimler ve karakterler (Karen Putzer hariç) ve hemen hemen tüm yöre isimleri hayal ürünüdür. Muhtemel isim benzerlikleri tesadüf eseridir.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

EKSTRA

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arrigo Boito

Siyah Fil

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Satranç oynamayı bilenler, bir satranç tahtası alıp güzelce önlerine koysunlar ve tarif edeceğim şeyi hayal etmeye çalışsınlar. Beyaz taşlarda zeki görünüşlü bir adam düşünün; alnında, kaşlarının biraz üzerinde, kafatası bilimin kâşifi Franz Joseph Gall'ın hesaplama becerisinin bulunduğu yer olarak tarif ettiği bölgede belirgin iki çıkıntı var, boyun hizasına kadar inen favorileri yaka gibi duruyor ve birçok Amerikalının tarzına uzak olmayacak şekilde dudaklarının üzeri düzgünce tıraşlı. Baştan aşağı beyazlara bürünmüş, gece olmasına ve mumun ışık oyunlarına rağmen, füme camlı kelebek gözlüklerinin ardından yoğun bir konsantrasyonla satranç tahtasına bakıyor. Siyah taşlarda zenci bir adam var, şişmiş gibi duran kalın dudakları ve hiçbir kılın olmadığı yüzüyle, koçbaşını andıran yün topağı saçlarıyla tipik bir Etiyopyalı; onun kraniyal çizgileriyse aklı ve azmi simgeliyor. Kıyafeti öyle koyu ki yastaymış gibi görünüyor. Bu ikili önde gelen akıl *ustaları*; hareketsiz ve sessizler, birbirlerine göz ucuyla bile bakmıyorlar. Garip bir havaları, ağırbaşlı tavırlarındaki ciddiyetlerinden tuhaf bir ışık yayılıyor, sanki hüküm giymiş mahkûmlar gibi duruyorlar. Kim olduklarını anlamak için altı saat öncesine dönmek ve İsviçre'de en çok bilinen kaplıca bölgelerinden birinin büyük otelinin oyun salonunda birkaç yabancının konuşmalarına kulak kabartmak gerek. Bu Fransızların *entrechien et loup* adını verdiği bir an. Otelin garsonları gaz lambalarını henüz yakmamışlar. Salondaki eşyalar ve konuşan insanlar, gittikçe yoğunlaşan gün batımının yarı karanlığına gömülmüş gibiler, gazete sehpasında büyük bir etanol ateşinin üzerinde bir *semaver* kaynıyor. O yarı karanlık konuşmanın devinimini kolaylaştırıyor; yüzler görünmüyor, sadece konuşanların sesleri duyuluyor.

"Gelenler listesinde Morant-Bay[41] yerlilerinden bir barbarın ismini okudum."

"Ah! Bir zenci! Kim olabilir?"

"Ben onu gördüm, bayan, bir şeytana benziyor."

"Ben onu bir orangutan sandım."

41 Jamaika'da bir şehir. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yanımdan geçtiğinde ben onun gizlenmek için yüzünü boyamış bir kiralık katil olduğunu zannettim."

"Ben onu tanıyorum, beyler ve onun bu yeryüzündeki en beyefendi insan olduğuna dair sizi temin ederim. Şayet hikâyesini bilmiyorsanız, size bunu birkaç kelimeyle anlatabilirim. O Morant-Bay yerlisi zenci, daha küçük bir çocukken bir aferist tarafından Avrupa'ya getirilmiş. Adam Amerika'daki köle ticaretinin sıkıntılı günler geçirdiğini ve ticaretin yeterince kazançlı olmadığını görerek Avrupa'ya küçük bir *güvey t*icareti girişiminde bulunmayı düşünmüş. Eski kölelerinin oğullarından otuz kadar küçük zenciyi gizlice gemiye bindirip Londra'da, Paris'te ve Madrid'de, her birini iki bin dolara satmış. Bizim zenci de bu otuz *güvey*den biri. Kader ağlarını örmüş ve bu çocuk, ailesi olmayan yaşlı bir lordun eline düşmüş, onunla uşak olarak arabasının gerisinde geçirdiği beş yıldan sonra, oğlanın zeki ve dürüst olduğunu fark edip onu hizmetlisi, sonra sekreteri, sonra arkadaşı yapmış ölünce de tüm mal varlığını ona miras bırakmış. Bugün o zenci, lordunun ölümü üzerine İngiltere'yi bırakıp İsviçre'ye yerleşen, Cenevre kantonunun en zengin toprak sahiplerinden biri; tütün yetiştirdiği muhteşem topraklara, ülkenin en iyi sigara fabrikalarına sahip. Hatta şu anda içtiğimiz *Vevay* sigaraları onun depolarından geliyor, bunu purolarına damgaladığı üçgen işaretlerinden anlıyorum. Cenevreliler bu başarılı zenciye *Tom* veya *Tom Amca*[42] diyorlar. Hayırsever ve cömert biri, işçileri ona dua ediyorlar, saygı gösteriyorlar. Üstelik tek başına yaşıyor, tanıdıklardan ve arkadaşlardan kaçınıyor, sadece Morant-Bay'de bir erkek kardeşi var, başka hiçbir akrabası yok. Hâlâ da genç ama onu yavaş yavaş öldüren zalim bir tüberküloza yakalanmış, her yıl suyun şifasından faydalanmak üzere buraya geliyor."

"Zavallı *Tom Amca*! O erkek kardeşinin kafası şu anda çoktan Monklands giyotini tarafından bedeninden ayrılmış olabilir. Kolonilerle ilgili son haberlerde Britanya hükümetine karşı mücadele eden müthiş bir köle ayaklanmasından bahsediliyor. İşte *Times*'ın son sayısında olayla ilgili anlatılanlar: 'Kraliçenin askerleri, altı yüz adamlık bir çeteyle birlikte baş kaldıran ve ayaklanmanın lideri kabul edilen Gall-Ruck adında bir

42 Harriet Beecher Stowe'un *Tom Amcanın Kulübesi* adlı romanında bir karakter. "Tom Amca" tanımlaması, aynı zamanda daha çok zenciler için kullanılan ve beyazlara yakın olup köle ruhu taşıyan kişiler için lakap olarak da kullanılır. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zencinin peşine düştüler vesaire, vesaire.'"

Bir kadın, "Yüce Tanrım!" diyerek bir çığlık attı. "Beyazlar ve zenciler arasındaki bu ölümcül kavgalar ne zaman sona erecek?"

"Hiçbir zaman!" diye cevap verdi karanlıktan bir ses.

Herkes sesin geldiği tarafa döndü. Orada, divanın üzerinde gerçek bir *beyefendi* ile sahtesini kolaylıkla ayırt ettirebilecek zarafette bir güvenle açık renk giysileri sebebiyle karanlıkta göze çarpan bir adam oturuyordu.

"Hiçbir zaman," diye tekrarladı dikkatlerin kendisine çevrildiğini hissedince. "Hiçbir zaman çünkü Tanrı Sam ve Yâfes'in[43] soyları arasına nefret koydu çünkü Tanrı gece ile gündüzün renklerini de birbirinden farklı yarattı. Bu iki renk arasında geçen uzlaşmaz zıtlık örneği duymak ister misiniz? Üç yıl önce Amerika'daydım ve ben de 'yasal bir sebep' için mücadele veriyordum. Güney'de çok sayıda zenciye sahip olmama rağmen, ben de esirlerin özgür bırakılmalarını, zincir ve kırbacın lağvedilmesini istiyordum. Adamlarımı karabinalarla silahlandırdım ve onlara dedim ki:

'Özgürsünüz! İşte mermi, tüfek, bronz bir top namlusu; iyi hedef alın, doğru ateşleyin, kardeşlerinizin özgürlüğünü ele geçirin!' Onlara ateşlemenin nasıl olacağını açıklamak için arazimin orta yerinde bir hedef hazırlattım. Hedef beyaz bir yuvarlağın içinde siyah bir daireydi. Kölelerin çok keskin gözleri, güçlü ve sağlam kolları vardır, bir jaguarınkini andıran bir saldırı içgüdüsüne sahiptirler, tek kelimeyle keskin bir nişancının tüm özelliklerini taşırlar ama zencilerden hiçbiri, hedefe isabet ettiremiyordu, bütün toplar hedefi şaşıyordu. Bir gün kölelerin başı yanıma yaklaşıp kendi harika jargonuyla bana şu tavsiyeyi verdi: 'Patron, renk değiştirin; bu hedefin suratı siyah, onu beyaz bir suratla değiştirin ve biz de o zaman doğru atış yaparız'. Yuvarlağın yapısını değiştirip ortasını beyaza boyattım. O zaman atış yapan elli zenciden kırkı öyle bir vurdular ki aynen şöyle..." Ve bu son sözlerden sonra masanın üzerindeki tabancayı aldı, karanlığın elverdiği ölçüde karşı duvara iliştirilmiş küçük bir hedefe doğrultup ateşledi. Hanımlar korktular, beyler semaverin ateşine doğru koşup ateşi kaparak hedefin durumunu görmek için duvara yaklaştırdılar. Hedefin ortasında sanki pergelle ölçülmüş gibi bir delik açılmıştı. Herkes afallamış bir halde dönüp olağanüstü bir nezaketle bayanlardan tabanca sesi

43 Nuh peygamberin oğulları. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için özür dileyen adama baktı, adam sözlerine devam etti: "Kulaklarda çınlayan bir gösteriyle bitirmek istedim, yoksa bana inanmazdınız."

Hikâyenin gerçekliğinden kimse şüphe etmeye cesaret edemedi. Sonra adam devam etti: "Fakat zencilerin özgürlüğü için mücadele ederken, zencilerin özgürlüğe layık olmadığına ikna oldum. İdrakleri kapalı ve içgüdüleri vahşi. Frigyalı şapkası[44] maymunun ince suratına uymaz."

"Onları eğitin," diye atıldı bir kadın. "İnce suratları genişleyecektir. Fakat olanlar yüzünden tahakkümünüzle, hor görerek onlara zulmetmeyiniz. Onlara evinizi açın, sofranıza, toplantılarınıza, okullarınıza alın, onlara elinizi uzatın."

"Hayatımı buna adadım ben, hanımefendi. Ben bir tür Yeni Dünya Diyojen'iyim[45]. Siyah adamı ararken, bulabildiğim tek şey insan formunda bir canavar oldu."

Tam bu sırada bir garson elinde yanan büyük bir lambayla kapıda göründü; salondaki her şey bir anda aydınlanmıştı. İşte o sırada bir kenarda hareketsiz oturan *Tom Amca* görüldü. Kimse onun salonda olduğunu bilmiyordu, karanlık onu gizlemişti. Herkes onu fark ettiğinde uzun bir sessizlik oldu. İzleyicilerin bakışları zenciden Amerikalıya geçti. Amerikalı ayağa kalkıp garsonun kulağına bir şeyler söyledi ve tekrar oturdu. Sessizlik devam ediyordu. Garson bir *Şeri* şişesi ve iki kadehle tekrar içeriye geldi. Amerikalı iki kadehi ağzına kadar doldurarak birini eline aldı. Garson diğerini zenciye uzattı.

"Bayım, sağlığınıza!" dedi ve Amerikalı kadehini zenciye doğru uzattı, İngiliz sofralarının alışkanlıklarını sembolize eder gibi.

"Teşekkürler, beyefendi, şerefinize!" diye karşılık verdi zenci ve ikisi birden kadehlerini bitirdiler. Zencinin tonlamasında şefkatli, çekimser bir nezaket ve büyük bir melankoli vardı. Bu kelimelerden sonra tekrar sessizliğine büründü, ayağa kalkıp masanın üzerinden *Times*'ın son baskısını aldı ve on dakika boyunca büyük bir dikkatle okudu.

Bir başka diyalog girişiminde bulunmak için bahane arayan Amerikalı, Tom'un gazete okuduğu tarafa yönelerek kibarca: "O gazetede size göre neşeli bir şeyler yok bayım, size eğlenceli bir şeyler önerebilir miyim?" dedi.

Zenci okumayı bırakıp ağırbaşlı bir saygıyla muhatabının önünde ayağa kalktı.

44 Özgürlüğün sembolü bir şapka. (ç. n.)

45 Kinik felsefesinin öncüsü filozof. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu arada elinizi sıkmama müsaade edin." diyerek sözlerine devam etti diğeri. "Benim adım Giorgio Anderssen. Size bir Havana purosu ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Duman bana dokunuyor."

Bunun üzerine Amerikalı dudaklarının arasındaki puroyu alıp atarak: "Bir bilardo maçı önersem?" diye sordu.

"O oyunu bilmiyorum. Teşekkür ederim, bayım."

"Peki ya satranca ne dersiniz?"

Zenci önce duraksadı, sonra cevap verdi: "Evet, bunu zevkle kabul ederim." Salonun karşı köşesindeki küçük bir oyun masasına doğru ilerlediler. Birer sandalye çekip birbirlerinin karşısına oturdular. Amerikalı piyonları satranç tahtasının üzerine dizmek üzere yeşil çuhanın üzerine döktü. Satranç tahtası, tahtadan kabaca yontulmuş sıradan bir parçaydı ama satranç taşları gerçek bir sanat eseriydi. Beyaz taşlar kaliteli fil dişinden, siyahlar da abanozdan yapılmıştı. Beyaz şah ve vezir başlarında altından birer taç taşıyorlardı, siyah piyonlardaki şahın ve vezirin başlarındaki taç ise gümüştendi. İlk Persli satrançlarda olduğu gibi dört adet kaleyi dört tane fil destekliyordu. Bu piyonların ince işleri, onları çok kırılgan hale getiriyordu. Amerikalı taşları masaya döktüğünde bu hemen fark edildi ve siyahların fili kırıldı.

"Yazık oldu!" dedi Tom.

"Önemli değil, hemen tamir edilir," diye karşılık verdi diğeri. Ve ayağa kalkıp çalışma masasına giderek bir mum yaktı, kırmızı balmumundan bir parça alıp ısıttı ve Fil'in ayrılan iki parçasına güzelce sürerek parçaları bir araya getirip tutturdu. Sonra gülümseyerek: "İşte oldu! İnsanların kafalarını da böyle yapıştırabilseydik, ne güzel olurdu!" dedi.

"Bugünlerde Monklands'de birçoklarının buna ihtiyacı var," diye karşılık verdi zenci hüzünlü bir edayla. Bu cümlenin aksanı Amerikalıda huşu, merhamet, öfke ve tiksintiyle karışık bir duygu uyandırdı.

Tom devam etti: "Hangi renkle oynayacaksınız, beyefendi?"

"İkisi de olur, özel bir tercihim yok."

"Madem sizin için önemi yok, müsaadenizle ben siyahları alayım."

"O zaman ben de beyazları... Mükemmel." Böylece ikili eşit bir nezaketle taşları dizmekte birbirlerine yardımcı oldular. Zenci beyaz taşları karelerin içine dizerken, Amerikalı da siyahları yerleştiriyordu. Her ikisi de dizme işlemini bitirdiklerinde Anderssen:

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sizi uyarmalıyım, ben oldukça iyiyimdir. Müsaadenizle size birkaç taş avantajı tanıyabilir miyim, bir kale mesela?" diye sordu.

"Hayır."

"At?"

"Hiçbiri. Ben eşit orduları severim, güçler eşitlenir. Nezaketinize minnettarım ama bu tür bir avantaj olmadan oynamayı tercih ederim."

"Pekâlâ, ilk hamle sizde olsun öyleyse."

"Bırakalım da buna şans karar versin!" Ve zenci bir eline beyaz, diğerine de siyah bir taş sıkıştırıp sıkıca kapadı ve Amerikalının seçim yapması için ona doğru uzattı.

"Bu."

"İlk hamle beyazların. Başlayalım."

Bu arada salondaki insanlar da oyun masasına yaklaşmışlardı. Bu insanların arasında Giorgio Anderssen'in Amerika'nın en ünlü satranç oyuncusu olduğunu bilenler vardı ve bu gerçek, başlamak üzere olan bu mücadeleye özel bir ilgiyle yaklaşmalarına neden oldu. Aslen İngiliz bir aileden gelen Giorgio Anderssen, Washington'a göç etmiş, satranç sayesinde neredeyse milyoner olmuştu. Daha gençken Harwitz, Hampe, Szen ve zamanın bütün bilinen oyuncularını yenmişti. Zavallı Tom'un boy ölçüştüğü adam buydu.

Anderssen daha ilk piyonunu hareket ettirmeye vakit bulamadan, zenci oyun masasının üzerindeki yanık kalan mumu Amerikalının sağından alarak sol tarafına koydu. Anderssen bu hareketi fark etti ve şaşırarak şöyle düşündü: "Bu adam kesinlikle Lucena'nın *Repeticio de Arte de Axedre*'sini okumuş olmalı. *Eğer gece mum ışığında oynuyorsanız, onu sol tarafınıza koyun; gözleriniz ışıktan daha az etkilenecektir ve buna mukabil rakibinizin önünde büyük bir avantaj elde edeceksiniz,*' diyen ilkeyi uyguluyor."

Bunları düşünerek füme camlı gözlüklerini alıp burnunun üzerine yerleştirip ilk hamlesini yaptı. İlk hamlesini yaptıktan sonra yanındakilere dönerek neşeli bir kayıtsızlıkla şöyle dedi: "Satranç oyunundaki ilk hamleler, bir konuşmanın ilk sözleri gibidir, hep aynı şablonu takip eder. Beyaz piyon, iki adım; siyah piyon, iki adım; sonra *şah gambit* vesaire, vesaire." Ve böyle konuşarak ikinci hamleyi yaptı ve rakibinin kendisininkiyle almasını beklediği filini iki kare ilerletti. Zenci piyonu almadı ve onun yerine daha az rastlanan bir hamleyle, filini vezirin üçüncü hanesine koyarak kendi piyonunu korudu. Anderssen bu harekete de şaşırarak düşündü: "Bu adam piyonlarını tutuyor; Philidor'un

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oyunun ruhu adını verdiği piyon koruma sistemini uyguluyor".

İki oyuncu, beş veya altı açılış hamlesi uygulayarak birbirine saldırmak üzere olan iki ordu, dövüş öncesi rakibini tartan iki *boksör* gibi birbirlerini yokluyorlardı. Zaferlere alışık olan Amerikalının rakibinden en ufak bir korkusu yoktu. Ayrıca ne kadar eğitimli olursa olsun bir zencinin aklının şampiyonların şampiyonu Giorgio Anderssen bir yana, bir beyazla rekabet edemeyeceğini düşünüyordu. Aynı zamanda düşmanının en ufak hareketini de gözden kaçırmıyordu. İçinden bir ses onu dikkatli olmaya zorluyor, rakibinin oyunundan çok yüzünü gözlüyordu. En başından beri zencinin hamlelerinin mantıksız, zayıf ve karışık olduğunu anlamıştı ancak gözlerinin ve alın hareketlerinin yoğunluğu da gözünden kaçmamıştı. Beyazın gözleri zencinin suratında geziyordu, zencinin gözleri satranç tahtasına dikilmişti. Henüz toplamda yedi veya sekizden fazla hamle yapmamışlardı ama şimdiden taban tabana zıt, iki farklı strateji güttükleri belliydi.

Amerikalının tarzı muzaffer ve sistematikti, büyük bir savaşa giren birliklerin ilk manevralarını andırıyordu. Düzen, beyazların tüm oyunu stratejisini oluşturuyordu.

Eski zamanlarda "satrancın ayakları" olarak anılan atların biri sol, diğeri sağ tarafla meşgul oluyordu. İki piyon her iki yanda şah piyonu tarafından işaretlenmiş ileri karakolu takviye etmek için ilerlemişlerdi. Vezir bir taraftan, fil bir başka taraftan tehdit ediyordu ve ikinci fil tam piyonların arkasından şahın iki hane ötesini tutuyordu. Beyaz taşların pozisyonu sistematikten de öteydi, geometrikti. Bu fildişi taşları bu şekilde yerleştiren kişi, oyun oynamıyor bilim tasarlıyordu. Yanılmaz bir kendinden eminlikle taşa uzandı ve çabucak, kara tahtaya formül yazan bir matematikçinin sakinliğiyle arzu edilen yere yerleştirerek operasyonunu tamamladı. Beyazların pozisyonu hem her şeye saldırıyor hem her şeyi savunuyordu. Bu haliyle olağanüstüydü ve düşmanı dar bir daire içine alıyor, neredeyse boğuyordu. Hareket eden bir duvar hayal edin ve siyahları bu güçlü, sarsılmaz duvar ile satranç tahtasının kenarları arasında sıkışmış olarak düşünün.

Bazen cansız şeylerin insan davranışlarına büründüğü olur, en ehemmiyetsiz obje onu çevreleyene oranla daha anlamlı hale gelebilir. Beyazların müthiş saldırısıyla karşılaşan siyah birlikleri oluşturan abanoz taşlar, trajik bir önseziye yem olmuş gibi gözüküyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Neredeyse ürkekleşmiş olan atlar, saldırıya yüz çevirmişlerdi. Bozguna uğramış piyonlar dizilişlerini kaybetmişlerdi; *rok yapmak* için öne çıkmış olan şah ise kuytusunda, kaçmanın onursuzluğuna ağlıyor gibiydi. Tom'un gece gibi karanlık eli, titreyerek satranç tahtasının üzerinde gezindi.

Bunlar karşılaşmanın Amerikalı açısından görüntüsüydü. Yer değiştirelim. Oyunun zenci tarafındaki manzarası farklıydı. Beyazların *açılış*tan itibaren geliştirdiği sisteme, zenci tam bir düzensizlik sistemiyle karşılık veriyordu. Simetrik şekilde tanzim edilmiş bu sisteme karşılık, onunki karman çorman haldeydi. O taraftaki, saldırıda ve savunmada dengenin gücünü ortaya koyuyor, bu taraftaki ise kargaşasını büyüten dengesizliğini her adımda arttırıyordu ve bu da beyazların düzenini gerçek bir güç ve tehdit haline getiriyordu. Hareketli beyaz duvar yavaş yavaş ilerledikçe, zencinin taşlarına karşı daha güçlü hale geliyordu. İki ordu da tamdı. Ne bir piyon ne bir taş eksikti ve her iki taraftaki bu güç korkutucuydu. İlk başta Amerikalı, siyahların mevzilenme şeklini panik hissiyle üretilen acemice bir karmaşa olarak gördü. Ancak zencinin bu düzensiz teşkilinin kararlı ve düzenli bir saldırıyı imkânsız kıldığını düşündü. Zenci bu karışıklıkta daha fazlasını görüyordu: Bütün doğal kölelik taktiği, Etiyopyalı kurnazlığı, bu hareketlerde yoğunlaşmıştı.

Bu düzensizlik, tuzağı gizlemek için özellikle yapılmıştı, piyonlar düşmanı aldatmak için kullanılan bir rotaydı; atlar ürkmüş, şah kaçıyormuş hissi veriyordu. Bu dengesizliğin bir ekseni vardı, bu asiliğin bir lideri vardı, bu zırvalığın bir amacı vardı. Tom'un en başından vezirin üçüncü hanesine yerleştirdiği fil; bu eksendi, liderdi, amaçtı. Kaleler, piyonlar, atlar ve vezirin de ta kendisi... O fili çevreliyor, ona göre davranıyor, onu koruyordu. Fil, kırılan ve Amerikalı tarafından yapıştırılan taştı, bir parça kan kırmızısı balmumu alnına bulaşmıştı ve yanaklarına inip boynunu çevreliyordu. Bu siyah tahta parçası, görülmeye değer bir kahramanlık abidesiydi, ölümüne savaşan yaralı bir savaşçı gibi görünüyordu. Sanki kanayan başı trajik bir kıyım sonucu göğsüne doğru düşmüştü, sanki o da oyunu oynayan zenci gibi ölümcül satranç tahtasına bakmaktaydı, sanki gözaltından rakibine bakıyor ve sabırla saldırıyı bekliyor veya esrarengiz bir edayla düşünüyor gibiydi. Tom'un beyninde bu, karşılaşmanın en *önemli* parçasıydı; güçlü hayal gücü sayesinde siyah

BELONGS TO KAKTUS TEAM

filin ayaklarının altından iki adet ipin çıkıp satranç tahtasının içine süzülerek tüm düşman engellerini aşıp iki bomba fitili gibi ilerlediğini ve beyazların sahasına geçtiğini hayal etti. Dehşet içinde sadece bir hareket bekliyordu; rakip şahın rok hamlesini... Böylelikle gizli planını devreye sokabilecekti. Bu hamle olmadan bütün planı başarısızlığa uğrardı; Anderssen'in bu hamleyi savsaklaması neredeyse imkânsızdı. Tom sadece gizli komplosunu görüyor ve biliyordu ve dünya üzerindeki hiçbir oyuncu bunu tahmin edemezdi. Beyazın geniş ve ahenkli anlayışına, zenci sabit fikir haline getirdiği pek önemli fille karşılık veriyordu. Beyazların düzen içindeki mevzilenmesin siyahlarda karşılık bulduğu karmaşık bir birliktelikti. Açık ve akılcı oyuna siyahlar dolambaçlı ve delice bir cevap veriyordu. Anderssen bilimle ve hesapla savaşıyordu; Tom ise ilham ve şansla... Birisi Waterloo Savaşı'ndaydı, diğeri San Domingo devrimi... Siyah *fil,* devrimin Ogé'siydi[46].

Karşılaşma birkaç saattir devam ediyordu. Saat neredeyse akşamın dokuzu olmuştu; birkaç kişi maçı izlemekten yorgun düşmüş, çoktan oyunu izlemeyi bırakmıştı. Bayanlar nakışlarını almışlar, beyler de salondaki tabancayı doldurup boşaltarak hedef atışlarıyla eğlendiriyorlardı.

İki rakip ise yerlerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ mat edememiş olan Amerikalı, zencinin vahşi taktiğini algılayamıyordu ve sıkılmaya başlamış, bu karşılaşmayı başlatmak için gösterdiği aşırı kibarlıktan pişman olmuştu.

Ne pahasına olursa olsun, kaybetmek pahasına da olsa, oyunu mümkün olan en erken sürede bitirmeyi yeğlerdi. Ne var ki ırkıyla ilgili onuru buna engel oluyordu; bir beyaz ve bir centilmen asla bir esire yenik düşemezdi. Üstüne üstlük büyük oyuncu olmanın bilinci ve satranca verdiği onca emek, iyi düşünülmemiş bir hamle yapmasına fırsat vermiyordu. On beşinci hamleye gelindiğinde şahına hâlâ *rok* yapılmadığını fark etti; ellerini kaldırıp sol eliyle şahı, sağ eliyle kaleyi kaldırdı ve tam hamlesini yapacakken, gözüne zencinin gözlerinde çakan neşeli umut ışığı ilişti. Sebebini tahmin edemedi. Tahtayı analiz ederken, kaldırdığı taşlar havada kaldı. Bir an duraksadı. Tom'un bakışları korku ve neşeyle dengelendi, fildişi kadar beyaz iki elin en küçük hareketini dikkatle takip etti. Anderssen, huzursuz halde iki taşı daha önce oldukları

46 Vincent Ogé: Saint-Domingue'de sömürgeci otoritelere karşı ayaklanan özgürlükçü lider. (ç. n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yere koymaya yeltenince, zenci haykırdı:

"Dokunulmuş taş oynanmıştır."

"Biliyorum," diye cevapladı nazik ama ters bir şekilde. Bu arada nedenini bilemeden hâlâ hamleyi yapmamak için bir bahane arıyordu ama *dokunulan taşlar* iki taneydi ve her ikisini de oynamak gerekiyordu. Oyunun kuralı açıktı; *rok yapmak* dışında başka seçenek yoktu. Anderssen satranç jargonunda *alla calabrista* olarak geçen hamleyi yaptı, yani şahı atın, kaleyi filin olduğu kareye koydu. Sonra da rakibinin yüzüne baktı. Zenci hararetle umut ettiği hamlenin yapıldığını görünce bakışlarını işaretli file çevirdi. Bir duygu birikiminin ve sıcakkanlı tabiatının heyecanıyla yüzündeki canlılık ifadesini hafifletmeye bile çalışmadı. Gözleri satranç tahtasını boydan boya inceleyerek ve bakışlarıyla satranç tahtasında bir oyuk açmak ister gibi aynı rotayı yirmi kereden fazla çizerek siyah filden, beyaz şaha gezindi. Anderssen bu bakışları fark ederek kendininkileriyle onunkileri takip edip de siyah fili görünce her şeyi anladı. Ancak bu keşfi yüz ifadesine yansımadı. Tom, kendi *sabit fikrine* öylesine yoğunlaşmıştı ki hiçbir surette dönüp ona bakmadı. Tom'un o koskoca salonda gördüğü tek şey, satranç tahtası ve üzerindeki tek bir taştı. O küçük siyah karedeki fildişi figür haricinde başka hiçbir şey mevcut değildi. Dirsekleri oyun masasına dayalı, kenetli yumrukları şakaklarında sert saçlarını kavradı ve bu şekilde başını da desteklemiş oldu. Bilekleriyle şakaklarına yaptığı basınç, kaş kıvrımlarını gerginleştirdi. Kaşlarının gerilmesiyle gözlerinin donuk ama yoğun beyazlığını daha fazla ortaya çıkarmıştı. Bu şekilde bir sonraki ustalıklı hamlesini düşünüp tartarak rahat bir kırk dakika kaldı; hareketsiz, hırslı, sevinçli. Birdenbire bir piyon kapıp düşman atlardan birini tehdit eden saldırısını gerçekleştirdi. Amerikalı darbeyi öngörmüştü. Yaylım ateşi başlamıştı. Anderssen ilk voleyi siyah bir piyon kapıp kalelerden birini tehdit ederek yaptı. Bunu hızlı ve acımasız beş altı hamle izledi. Asıl savaş şimdi başlamıştı. Satranç tahtasının her iki tarafında da birkaç piyon artık oyun dışı kalmıştı. Sonra uzun zamandır beklenen saldırı, olanca hiddetiyle kendini gösterdi. Her iki tarafta da birlikler zayıflıyordu. Oyun dışı kalan taşlar birbirini kovaladı. Beyaz beyazın, siyah siyahın intikamını aldı; tehdit edilen bir siyah, karşılığında hemen bir beyazı tehdit ediyordu. Kısasa kısas kanununda böyle bir saygı duruşu daha önce hiç yapılmamıştı. Anderssen de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

heyecanlanmaya başlamıştı. Her şeyi öngörmüş ve buna bağlı olarak da plan yapmıştı. Tom'un planı, ölümcül hamlesini tasarladığı o kırk dakika içinde Amerikalı için netleşmişti. Anderssen düşmanının niyetini çözmüş ve ilk taarruzunu Tom'u kendisi için oldukça avantajlı ve fazlasıyla çekici bir pozisyona ikna ederek yapmıştı. Ne var ki bu pozisyon, Tom'un siyah filini feda etmesini gerektiriyordu. Amerikalı, siyah fili alırsa, zincinin nasıl devam edeceğini kestiremeyeceğini biliyordu.

Bazı böcekler vardır, larvalarını iki kere dokuyamazlar. Aynı şekilde bir kere kurguladıkları kavramı yeniden ve sıfırdan formüle edemeyen düşünürler, savaşlarına dönemeyen savaşçılar vardır. İşte Anderssen de muhalifini bunlardan biri olarak algılıyordu.

Amerikalının onu beklediği dar boğaza gelen Tom bocaladı. Pozisyonundan vazgeçerek filini değil ama bir atı feda etti ve düşmanını iki vezirin takasına boyun eğmeye mecbur eden hamlesini yaptı. Bununla birlikte oyun, yeni bir ufka yelken açmış oldu.

Savaşın harareti durulmuştu; ölüler düşman saflarına dağılmış, satranç tahtası neredeyse boş kalmıştı. İki ordunun destansı hiddeti, yerini sağ kalanların coşkun öfkesine bırakmış, savaş bir düelloya dönüşmüştü artık. Beyazlar iki at, bir kale ve bir fil, siyahlar iki piyon ve kırık fil ile kalmıştı.

Saat on bir olmuştu ve siyahların teslim olması gerekiyor gibi görünüyordu. Geriye kalan az sayıdaki izleyici de maçın geldiği noktayı görerek iyi geceler dilemiş, Anderssen'i tebrik ederek odalarına çekilmişlerdi.

İki oyuncu artık baş başa kalmıştı.

Anderssen, Tom'a dönüp sordu: "Yeterli mi?"

Zenci karşılık olarak neredeyse haykırdı: "Hayır!" Ve bu heyecanla bir hamle yaptı ama hareketi değiştirmeye yeltendi. Bunun üzerine Amerikalı onu durdurup ironik bir üslupla konuştu: "Dokunulmuş taş oynanmıştır."

Tom sesini çıkarmadan söz dinledi ve iki adam tekrar kasvetli bir sessizliğe gömüldüler. Zaferinden emin olan Anderssen, tekrar sıkılmaya başladığını hissetti. Zihni, uykunun ağırlığıyla keskinliğini kaybetmeye başlamıştı.

Diğer taraftan Tom, gitgide daha heyecanlı, daha uyanık, daha sıkıntılı bir havaya bürünüyordu.

Siyah fil dimdik, arkadaştan yoksun, yalnız başına, neredeyse bomboş tahtanın orta yerine kurulmuştu ve kendisini beyaz kalenin saldırılarından koruyacak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tek bir piyonu kalmıştı. Diğer iki piyon beyazın alanında ilerleyip gitmişlerdi. İçlerinden biri çoktan sondan bir önceki sıraya ulaşmıştı. Tom derin düşünceler içindeydi. Salonun lambaları kısılmıştı, duyulan tek ses, sessizliği ölçmeye cüret ettiği belli olan sarkaçlı duvar saatinden geliyordu. Saat gece yarısını vurduğunda son lamba da söndü, geniş salon oyun masasındaki tek bir mum tarafından aydınlanıyordu. Anderssen gece ayazını hissetmeye başlamıştı. Tom ise terliyordu. Zenci ırkının buruk ten kokusu, Amerikalıyı rahatsız ediyordu.

Bir ara bahçenin derinliklerinden otele geç dönen bir otel müşterisinin Gotschalk'ın "Muz Satıcısı"nı mırıldanışı duyuldu. Melodi, Tom'un zihnindeki uzak anıları canlandırdı. Tropik bir gün batımıyla sarılmış dev bir muz ağacı gördü. Dalları arasındaki hamak hafif esintiyle sallanıyordu. Hamakta iki siyah çocuk uzanmış uyuyorlar, anneleri de önlerinde diz çökmüş hem dua ediyor hem de hafif bir ninni mırıldanıyordu. Ancak bu hatırası ve bu sahne beş dakika zihninde kaldı ve sessizliğin geri dönüşüyle, filini düşünmeye devam etti.

Modern hipnolojinin hipnotizma olarak sınıflandırdığı manyetik bir tür halüsinasyon vardır: Belli bir objeye uzun süre ve yoğun şekilde bakılmasından doğan kataleptik bir mutluluk. Şayet bu olay doğrulanmış ise psikoloji biliminin bir başka zaferi olarak addedilebilir. O zaman, düşünce naklini ortaya koyan *manyetizm*, cansız eşyalar üzerindeki insan iradesi naklini ortaya koyan *spiritüalizm*, cansız objelerin manyetik etkilerini ortaya koyan bir hipnotizmadan bahsedebiliriz. Tom bu olayın etkisi altında gibiydi. Siyah fil onu hipnotize etmişti. Dehşet verici bir şeydi. Dudaklarını ısırdı, gözleri yuvalarından fırlamıştı ve ter damlacıkları alnından satranç tahtasına süzülüyordu. Anderssen artık ona bakmıyordu çünkü karanlık iyice çökmüştü. Bunun sebebi daha çok aynı manyetik gücün etkisindeymiş gibi, bakışlarını siyah file dikmiş olmasıydı.

Tom oyunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Böyle kendinden geçmiş ve muallakta kalmış olmasına yol açan şey oyunun durumu değildi, bir tür halüsinasyonun etkisi altına girmiş olmasıydı. Fildişi figür artık Tom için bir satranç taşı değil, bir adamdı, artık siyah değil zenciydi. Kırmızı balmumu gerçek kan, yaralı kafası gerçek bir yaralı kafaydı. O satranç taşını tanıyordu, uzun yıllar önce yüzünü görmüştü. O satranç taşı canlı bir insandı... Ama belki de şimdi ölmüştü. Hayır,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

o satranç taşı ölmekte olan bir adamdı, bu kişi, yaşam ile ölüm arasında asılıydı. Kurtarılmayı bekliyordu! Tom, bütün gücünü ve hünerini kullanarak onu kurtarmalıydı. Amerikalının oyun başlamadan önce yaptığı küçük küçük takılmalar, şimdi korkunç bir vızıltı gibi kulaklarında çınlıyordu: "İnsanların kafalarını da böyle yapıştırabilseydik, ne güzel olurdu!" Bu ıstırap halüsinasyonunu güçlendirdi.

Tahta figürün yüzü gittikçe daha insanlaşıyor, daha kahraman bir görüntüye bürünerek ideal bir süper-insan halini alıyordu. Bu bir dönüşümden çok insana dönüşümdü, tıpkı insandan bir *fikre* dönüştüğü gibi bir satranç taşından bir insan haline dönmüştü. *İdéefix* hâlâ zincinin kalbinin tam orta yerinde daha yücelmiş, daha yükselmiş halde duruyordu. Bir takıntıdan bir batıl inanca, batıl inançtan da fanatikliğe dönmüşştü. Tom o anda, o gece bütün bir ırkın senteziydi.

Mezarlık sessizliğinde dört saat daha geçti. İki ceset veya iki pinekleyen insan olsa, şiddetli mücadelelerine kilitlenip kalmış bu iki rakipten daha fazla ses çıkarırlardı. Bir zihinsel mücadele bundan daha şiddetli olamazdı. Her iki tarafta da fikirler birbirine çarpıyor, taktikler soluklarını kesiyordu. Kesilerek pes ediyordu. Yüzler artık birbirine bakmıyordu, ağızlar kapalıydı.

Öyle bir hamle geldi ki siyah fil kayıplara uğradı; beyaz kale güçlü, insafsızca ilerleyerek onu tehdit etti ve yakalamasına ramak kaldı. Fil, bir panterin inanılmaz hızıyla heybetli işkencecisini atlatmaya devam etti. Ne yapacağını şaşıran Amerikalı, taşını mahmuzlayıp düşman taşı satranç tahtasının köşesine sıkıştırana kadar filin vahşi deparının peşini bırakmadı. Bu kovalamaca şahların da savaşa dâhil olduğu bir yarım saat daha devam etti. Terkedilmiş arazilerinde dolanan, birbirini arayan ve kendilerini trajik bir biçimde birbirlerinin üzerine atan, savaşlarının sonuna gelmiş Doğu'nun iki efsanevi kralı gibi birbirleriyle dalaştılar.

Yarım saat sonra satranç tahtasındaki düzen yeniden değişti. Filin seyri ve iki şahın değişken hareketleri, kale ve piyonlar, taşları merkezlerinden çıkarmışlardı. Beyaz şah, kendini siyahların bölgesinde, kendi filinden iki hane uzakta olan siyah şaha çok yakın bir halde buldu. Siyah filin anlamsız hamlelerinden afallamış olan Anderssen, onu kuşatıp bloke etmek için kovalamaya devam etti.

Ne var ki Tom, açıklanamayacak bir şekilde onu yakaladı! Beyaz şahı kıskıvrak yakalayarak diğer

BELONGS TO KAKTUS TEAM

taşlarla birlikte satranç tahtasından dışarıya attı. Sonunda zafer dolu bir tavır içinde yenilgiye uğramış rakibinin yüzüne baktı.

Saat sabahın beşi olmuştu. Şafak söküyordu. Zencinin yüzü coşkulu bir şekilde parladı. Anderssen önemli taşı sıcak takibi sırasında sağında beyazların sondan bir önceki hanesindeki siyah piyonu hafife almıştı. Taş, Amerikalı kaderini ertelemeye devam ettiği dört saat boyunca oradaydı. Zencinin yüzünde yazılı olan coşkuyu gördüğünde Anderssen titredi. Hızlı ve sert bir hareketle bakışlarını satranç tahtasına çevirdi.

Tom çoktan hamlesini yapmıştı. Şimdi de piyon vezirin görevini mi devralmıştı? Hayır. Piyon, filin yerini almıştı ve işaretli fil, siyah fil, kanlı fil doğrulmuş, beyaz şahı mat etmişti. Memnun bir şekilde satranç tahtasına bakma sırası şimdi zencideydi. Anderssen bir an şaşkınlıktan afallamış halde öylece kaldı. Şahı çizelgenin bütün siyah verevi boyunca alıkonmuştu. Yan tarafta rakibinin şahı herhangi bir çıkış yolunu tıkıyordu; diğer tarafta, çıkış yolu kendi piyonu tarafından kapatılmıştı. Tarz çok zekiceydi! *Şah mat!*

Tom mest olmuş halde zaferinin tadını çıkarıyordu ki, George Anderssen aniden fırladı, masaya koşup tabancayı kaparak ateşledi.

Tom anında yere düştü. Kurşun başına isabet etmişti. Bir damla kan yüzünden kayarak, yanaklarından aşağıya süzülüp boğazından boynuna aktı. Anderssen yerde yatan adamda kendisini yenilgiye uğratan siyah fili gördü.

Tom ölümün ıstırabıyla kıvrandığı halde ağzından şu kelimeler döküldü: "Gall-Ruck kurtuldu... Tanrı zencileri korusun." Ve son nefesini verdi.

Mobilyaları düzeltmek üzere iki saat sonra salona giren garsonlar, yerde zencinin cesedini ve masada şah mat pozisyonundaki oyunu buldular.

George Anderssen kaçmıştı.

Yirmi gün sonra New York'a ulaştı fakat vicdan azabı orada da peşini bırakmayınca, Tom'un katili olduğunu söyleyerek kanuna teslim oldu.

Mahkeme beraatına karar verdi, her şeyden evvel öldürülen adam bir zenciydi; öyleyse taammüden adam öldürmeye girmediği aşikârdı. Ayrıca topluma malolmuş George Anderssen kendisini ihbar etmişti ve son olarak da soruşturma sırasında merhum zencinin Jamaika'daki İngiliz kolonisinde son zamanlardaki köle ayaklanmasını başlatan Gall-Ruck'ın kardeşi olduğu anlaşılmıştı. Aynı Gall-Ruck

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hâlâ aranmaktaydı ve asla ele geçirilememişti.

Anderssen, alabileceği en hafif cezayı aldığında yatışmamış vicdan azabıyla dopdolu olarak evine döndü.

Bu olaydan sonra satranç oynamaya devam etti ama bir daha asla başarı yüzü görmedi. Ne zaman satranç masasına otursa, siyah fil bir hayalete dönüşüveriyordu. Tom satranç tahtasında beliriveriyordu! Anderssen daha önce satrançtan kazandığı tüm zenginliklerini yine satrançta kaybetti.

Yaşamının son yıllarında fakirliğe kadar düştü, herkes tarafından terk edildi, alaylara maruz kaldı, aklını yitirdi ve kaldırımlarda satranç taşlarının hareketlerini yapa yapa New York sokaklarında dolandı durdu. At gibi zıplayarak, kale gibi dimdik koşarak, oradan oraya atlayarak, şah gibi ileri geri giderek ve gördüğü her zenciden kaçarak...

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandro Veronesi 1959'da Floransa'da doğdu. 1988 yılında ilk romanı *Per dove parte questo treno allegro*'yu yazdı. 2000 yılında Campiello Ödülü'nü ve Viareggio Ödülü'nü *Yüzleşme* adlı romanıyla kazandı. Eserleri dünya çapında yirmiden fazla dile çevrilmiştir.

Halen *la Repubblica* ve *La Gazzetta dello Sport* gazetelerinde yazmaktadır.

Kapak:
Konsept ve grafik tasarımı **Studio Jellici ile Federico Mauro**
Dijital İllüstrasyon **Papirus**